

68-4

ஓம்

தொலை வி ன ண ர் த ல்
(TELEPATHY: THOUGHT-TRANSFERENCE)

By

இது

பல்லாவரம்

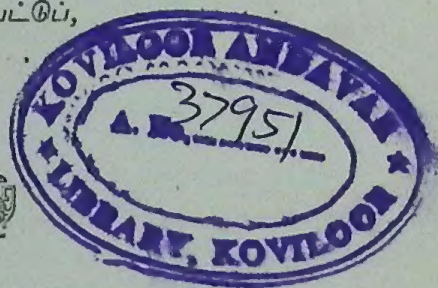
பொதுநிலைக் கழக ஆசிரியர்
மறைத்திருவாளர் சுவாமி வேதாசலம்

SWAMI VEDACHALAM

என்னும்

மறைமலையடிகளால்

இயற்றப்பட்டுப்,

பல்லாவரம்

Pallavaram

பொதுநிலைக்கழக நிலையத்திலுள்ள

திருமுருகன் அச்சுக்கூடத்தில்

T. M. Press,

பதிப்பிக்கப்பட்டது

September, 1935

All Rights Reserved

[விலை ரூபா 3-0-0]

முகவுரை

இற்றைக்கு இருபத்துநான்கு ஆண்டுகளுக்குமுன், அதாவது ஸ்ரீரோதி கிருது ஆண்டு (1911) சித்திரைத் திங்களில் யாம் எழுதத் துவங்கிய தொலைவி லுணர்தல் என்னும் இவ்வுரைநூல், எமது 'ஞானசாகரம்' என்னும் அறிவுக்கடலின் ஆறந்திரு மலரிலும் எட்டார் திருமலரிலும் ஒன்பதார் திருமலரிலும் கூக பக்கங்கள் வரையில் வெளிவந்து, பத்து, பதினொன்று, பன்னி ரண்டு, பதின்மூன்று, பதினான்கு, பதினேந்தார் திருமலர்களில் தொடர் தெழுதப்படாமல் நின்றுபோய், மீண்டும் கூக-ஆந் திருமலரில் ஆங்கிரச ஆவணி புரட்டாசிக்குரிய ஏழு எட்டு இதழ்களில் தொடர்புகொண்டு வெளிவரத்துவங்கி, இப்போது அதன் பதினேழார் திருமலரின் எட்டு ஒன்பதாம் இதழ்களில் எல்லாம் வல்ல இறைவன் நிருவருளால் இனிது முடிவு பெறலா யிற்று.

இங்ஙனம் இந்நூல் இடையிடையே எழுதப்படாமல் நின்று போயது ஏனெனின்; யோகசித்திரை, மனிதவசியம், மக் கள் நூறாண்டு உயிர்வாழ்தல் எப்படி?, மாணிக்க வாசகர் வரலாறுங் காலமும் என்னும் பேராசாய்ச்சிப் பெரும்பயன்நூல் களும் வேறுசில சிறுநூல்களும் இடையிடையே எழுதி வெளி யிடவேண்டுவது இன்றியமையாததாக நேர்த்தமையானும், அந் நூற்பொருள்களின் உண்மைகளை உள்ளவாறு ஆராய்ந்து எழுது தற்குத் தமிழ் ஆங்கிலம் வடமொழி என்னும் மும்மொழிகளிலும் உள்ள உயர்ந்த பல நூல்களை ஒவாது பயில் நேர்த்தமையானும், தொலைவி லுணர்தல் என்னும் இந்நூற்பொருளின் உண்மைகளை யும் உண்மை நிகழ்ச்சிகளால் விளக்குதற்கு இன்னும் பலநூல் களைப் பயில் வேண்டுவது முதன்மையா யிருந்தமையானும் மேற் கிளந்த நூல்கள் முடியுந்தனையும் இந்நூலை இடையே பல ஆண்டி கள் நிறுத்திவைக்க வேண்டிவதாயிற்று. என்றாலும், துவக்கஞ் செய்ப்பட்டு இருபத்துநான்கு ஆண்டுகளுக்குப் பிறகாவது இது முற்றுப் பெறும்படி அருள்புரிந்த எம்பிரான் நிருவடி களுக்கு அடியேங்களின் புல்லிய வணக்கங்கள் உரிய வாருக!

‘தொலைவிலுணர்தல்’ என்பது ஐம்புலன்களுக்கும் எட்டாத தொலைவுள்ள பொருள்கள் உயிர்கள் பொருணிகழ்ச்சிகள் உயிர் நிகழ்ச்சிகளை மக்களாகிய நாம் நமதுள்ளத்தால் உணரப்பெறுதலே யாகும். ஐம்புலன்களின் வாயிலாகவன்றி எதனையும் உணரமாட்டாத எளிய நிலையில் நிற்கும் நாம், அவ்வவம்புலன்களுக்கும் எட்டாத இடத்திலுங் காலத்திலும் உள்ள பொருள்களையும் உயிர்களையும் அவற்றின் நிகழ்ச்சிகளையும் ஒரோவொருகாற் கனவிலும் நனவிலும் நம் அகக்கண்ணெதிரே சமுதிரிற்கண்டு, அங்ஙனங் கண்டபடியே பின்னர்ப் புறக்கண்ணெதிரேயும் அவை தோன்றக்கண்டால் அப்போது நாம் எவ்வளவு இறம்பூதெய்துகின்றோம்! கனவிலோ நனவிலோ நாம் நம் அகக்கண்ணற்கண்டு நினைவுற்ற ஓரிடத்தை அங்ஙனங் கண்டபடியே சிறிதும் பிசகாது நமது புறக்கண்ணெதிரேயும் காணநேருங்கால் அப்போது நாம் எவ்வளவு விபப்புறுகின்றோம்! இன்னும் நமக்கு இனியராயினர் ஒருவரைப்பற்றி நாம் ஆழ்ந்து நினைந்து கொண்டிருக்கையில், அவர் நமக்கெதிரே வந்தாலும், அல்லதவரிடமிருந்து எதிர் பாராமலே ஒருகடிதம் வந்தாலும் அப்போதும் நாம் எவ்வளவு விபப்பினை அடைகின்றோம்! இவ்வாறு ஐம்புலன்களுக்கும் அப்பாற்பட்ட நிகழ்ச்சிகள் ஒருகாலன்றிப் பலகாலும் ஆங்காங்கு நிகழ்தலை நம்மனோர் தம்மாட்டும் பிறர் மாட்டும் அடுத்தடுத்து அறிந்துவைத்தும், அவற்றைப்பற்றி ஆராயாதும், அவ்வாராய்ச்சியாற் பெறும் பெரும்பயனைப் பெறாதும் வானா நாட்கழித்து மாய்ந்துபோதல் எத்துணை இரங்கத்தக்கதொன்றாய் இருக்கின்றது!

இவ்வுடம்பும் இவ்வுடம்பிலமைந்த ஐம்புலங்களும் நமக்கு அறிவை வளர்த்தற்கும் இன்பத்தைப் பெருக்குதற்கும் இன்றியமையாதவைகளாய் இருந்தாலும், இவையிற்றின் உதவியில்லாமலே நாம் பொருள்களையும் உயிர்களையும் அவற்றின் நிகழ்ச்சிகளையும் நேரே யறிந்துகொள்ளுதற்குரிய அறிவும் ஆற்றலும் உடையவர்களாய் இருக்கின்றோம் என்பது மேல் நிகழ்ச்சிகளால் விளங்கவில்லைபா? இத்துணைச்சிறந்த அறிவாற்றல் நமக்கு இயற்கையாகவே யிருந்தும், ஏதோ ஓர் இருள் நம்பறியைக் கவிந்துகொண்டிருக்கலினாலன்றோ, இவ்வுடம்பும் இதிலமைந்த ஐம்புலங்களும்

அவ்விருளைப் போக்கி நமதறிவை விளங்கச்செய்தற்கு இன்றியமையாக் கருவிகளாக இறைவனால் நமக்கு வகுத்துக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன? கட்பார்வை மங்கிய கண் கண்ணாடியின் உதவியால் தனது பார்வை விளங்கப் பெறுதல் போலவும், புகையிற்பொதிந்த நெருப்புக் காற்றினுதவியால் அப்புகை நீங்கிச் சுடர்ந்தொரிதல் போலவும், பாசிமுடிய நீர் செம்படவர்வலையால் அரிப்புண்டபின் தெளிந்துவிளங்குதல் போலவும், மழைமுகிலால் மறைவுண்ட மதியம் மழை பொழிந்தபின் நிலவானில் நிலவொளி விரித்துச் சாலத்துலங்குந் தன்மைபோலவும், நமதறிவை மறைத்த இருளும் விலக விலக அவ்வறிவுஞ் சொல்கருந் துலக்க முடையதாகி, ஐம்புலஉதவி வேண்டாமலே அண்மையினுஞ் சேய்மையிலும் முற்கால இக்கால பிற்காலங்களிலும் எவற்றையும் எவற்றின் நிகழ்ச்சிகளையும் நேரே காணவல்லதாயிருக்கின்றது. அங்ஙனம் நேரே காணவல்லதாகிய அறிவுக்காட்சியை நாம் பெறுங்கால், அதற்கு முன் நாம் அறியாமையால் அடைந்த நோயுங்கவலையும் வறுமையும் அவற்றால் வரும் அளவிலாத் துன்பங்களும் நம்மைவிட்டு டொருங்கே நீங்கிப்போக, நாம் எல்லையற்ற அறிவும் இன்பமும் நிரம்பப்பெற்று, எல்லாம் வல்ல ஆண்டவனது அருட் பேரொளியில் அழிவின்றி நிலையுதலுமேவோம்.

ஆகவே, அத்துணைச் சிறந்த அறிவுக் காட்சி நமக்கு இயற்கையே உண்டென்பதனையும், அவ்வறிவுக் காட்சியால் நம் மக்களின் சிலர் பலர் ஐம்புலங்களுக்கும் எட்டாத அறியபல நிகழ்ச்சிகளை நேரேகாண்டலையும், உண்மையாக நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சிகளைக் கொண்டு நன்குவிளக்கி, அவ்வாற்றால் மக்கட்பிறவியினை அரிதிற் பெற்றுநெல்லாரும் ஓவாத தமது தவமுயற்சியால், அவ்வறிவுக் காட்சியினை இன்னும் வரம்பின்றிப்பெருகச்செய்து, அதனால் அறியாமையும் அறியாமையினை அடிப்படையாகக் கொண்டு வரும் அல்லல்களும் ஒழிந்து, இம்மை மறுமைக்குரிய எல்லா நலங்களையும் எய்தல் வேண்டும் என்னும் நோக்கப்பற்றியே தொலைவினுணர்தல் என்னும் இந்நூலை இயற்றலாயினேம்.

இந்நூலின்கண் எடுத்துக் காட்டப்பட்டிருக்கும் மெய்ந் நிகழ்ச்சிகளின் பெரும்பாலான மேனாட்டாசிரியர் ஆராய்ந்து உண்மையென உறுதி செய்தவைகளாகும். இத்தமிழ்நாட்டிலும் ஆங்

காங்குத் தொலைவிலுணர்தலாகிய நிகழ்ச்சிகள் நாடோறும் நிகழ்
கின்றனவாயினும், அவைதம்மை நடுநின்று ஆராய்ந்து பல
மெய்ச்சான்றுகளால் உறுதிப்படுத்துவாரும், உறுதிப்படுத்தி நூல்
எழுதுவாரும், யாமறிந்தவரையில், எவருமில்லை. அதனால், இத்
தமிழ்நாட்டில் நிகழுந் தொலைவிலுணர் நிகழ்ச்சிகளை மிகுதி
யாய் எடுத்துக்காட்டுதல் எம்மால் இயலாதாயிற்று. எந்நாட்டி-
லிருப்பினும், எம்மக்கள் குழுவைச் சேர்ந்தவராயினும், உண்மை
காணும் வேட்கையும் முயற்சியும் உடையசான்றோர் ஆராய்ந்து
கண்ட மெய்மைகளை எடுத்துக்காட்டுதலே மக்களுக்கு மெய்
யறிவைத் தருமாகலின், யாம் எடுத்துக்காட்டிய மேனாட்டாகிரி
யர்தம் மெய்யுரைகள் நந் தமிழ்நாட்டவர்க்கு மெய்யறிவைப்
பயந்து அவர்க்குப் பெருநலன்களை விளைக்குமென்னும் நம்பிக்
கையுடையேம்.

இருபத்துநான்கு ஆண்டுகளுக்குமுன் யாம் இந்நூலை எழு-
தத் துவங்கிய காலத்தில், வடசொற் கலப்பால் நம் செந்தமிழ்
மொழிக்குண்டார் தீதினை உன்னியாதிருந்தேம். அதனால், இந்
நூற்படிகள் சிலவற்றில் முதல் ஐம்பத்தொரு பக்கங்கள்வரையிற்
கிற்சில வடசொற்கள் கலந்துவிட்டன. இந்நூலின் இரண்டாம்
பதிப்பில் அவ்வடசொற்கள் களைந்தொழிக்கப்படும். இதுகாறும்
எமது நூற்றொண்டுக்குத் துணைபுரிந்துவரும் இறைவன் நிரு-
வருள் மேலும் அதற்குத் துணைபுரிவதாக !

பல்லாவரம்

பொதுநிலைக்கழக நிலையம்,
திருவள்ளூர் ஆண்டு, ௧௯௬௬.

மறைமலையடிகள்

தொலைவிலுணர்தல்

பொருளடக்கம்

	பக்கம்
தொலைவிலுணர்தல்	க
நுண்ணிய வெளிகள் (சூக்கும் ஆகாசங்கள்)	சு
மனவெளி (மானத ஆகாயம்)	க0
மனவுணர்வை நுட்பமாக்கல்	கள
உணவு	சஉ
மூச்சுவிடும் முறை	ருஉ
தொலைவிலுணர்வோர் உணர்த்துவோர்	ருரு
முதற்பழக்கம்	ருஅ
இடம் உணர்தல்	சு0
பொருள்களை உணர்தல்	சுக
அறிதூயில் வருவிக்கும் முறை	எஉ
தாமேதோன்றும் உணர்ச்சிகள்	அரு
கனவிற்றோன்றும் உணர்ச்சிகள்	சு0
நனவிற்றோன்றும் முன்னறிவிப்புகள்	கரு
பலர்க்குத்தே தோன்றிய நினைவுருவங்கள்	கசு0
தெளிவுக்காட்சி	கசுரு

ஓம்

தொலைவிலுணர்தல்

இத் தலைப்பெயர் பலர்க்குப் புதுமையாகக் காணப்படலாம். அங்ஙனம் புதுமையாகத் தோன்றினாலும் இதனால் உணர்த் தப்படும் பொருள் பெரும்பாலும் எல்லார்க்குந் தெரிந்த தேயாம். அன்பிற்சிறந்த மனைவி, நெடுநாளாக ஏதொரு செய்தியும் தெரிவியாமல் தொலைவிலுள்ள தன் காதலனைப் பற்றி ஆழ நினைத்துக்கொண் டிருக்கையில் திடமென அவனிடமிருந்து கடிதம் வரப்பார்த்து வியப்படைகின்றா ளன்றோ? ஒவ்வொருகால் நாம் நமக்கு இனிய நன் பரைப் பற்றிப் பேசிக்கொண் டிருக்கும் போது அவர் திடீரென்று எதிரே வர உடனே நாம் வியப்படைந்து 'உங் களுக்கு ஆயுசு நூறு, இப்போதுதான் உங்களைக் குறித் துப் பேசிக்கொண் டிருந்தோம்' என்று சொல்லுகின்றேம் அல்லமோ? இவ்வாறு தொலைவிலுள்ளவரை நினைப்பதும் நினைக்கப்பட்ட அவர் திடீரென வருதலும் அல்லதவரிடமிருந்து செய்திவருதலும் நமது உயிர்வாழ்க்கையில் ஒவ்வொருநாளும் நிகழ்தல் வழக்கத்திற் கண்டுகொள்ளலாம். இங்ஙனம் நாம் காணவுங் கேட்கவும் ஏலாத தொலை தேயங்களில் நிகழும் நிகழ்ச்சிகளை நம்மனமானது எளிதில் உணரவல்லதா யிருக்கின்றது. தொலைநாட்டிலுள்ள ஒருவர் தம் நண்பரைப்பற்றி நினைத்த அதேபொழுதில் வேற்று நாட்டிலுள்ள அந்நண்பரும் அவரைப்பற்றி நினைத்ததைப் பின்னால்வந்த கடிதங்கள் செவ்வையாக விளக்கிக்காட்டியிருக்கின்றன. இதற்கு எடுத்துக்காட்டாக எமதறிவெல்லை யில் உண்மையாக நடந்த ஒரு வரலாற்றினை இங்கெடுத்துக் காட்டுகின்றேம்.

எமக்குப் பதினைந்து பதினாறு ஆண்டிருக்கும். செந்தமிழ் இலக்கண இலக்கியங்களை மிக்க அருளோடும் எமக்கு எடுத்து அறிவுறுத்திய நல்ஆசிரிய ரான நாராயண சுவாமிப் பிள்ளையவர்கள் நாகபட்டினத்திற் புத்தகக்கடை வைத்திருந்தார்கள். அப்போது யாம் ஆங்கிலக் கல்லூரியில் ஆங்கிலமும் பயின்றுகொண் டிருந்தே மாதவின், ஒவ்வொருநாளும் மாடையிற் கல்லூரியினின்றும் வந்தவுடனே புத்தகக்கடைக்குச் சென்று அருமையிற் சிறந்த எம்மாசிரியரிடம் செந்தமிழ்நூல்களைப் பயில்வது எமக்கு வழக்கமாய் நடந்துவந்தது. இங்ஙனம் நடந்து வருகையில், யாம் கல்விபயிலும் ஆங்கிலக் கல்லூரியில் மேல்வகுப்பிற் கலைபயின்றுவந்த மாணவர் ஒருவர் எமக்குச் சிறந்த நண்பராகித் தாம் அப்போது கற்றுவந்த மனோன்மனையம் என்னும் ஒரு நாடகக்காப்பியத்தை எம்மிடம் காட்டினர். அதனை வாங்கி நோக்குதலும் அக் காப்பியத்தின் சொன்னயம் பொருள் நயங்களும் கதைப்போக்கும் அதன் புதியநடையும் எமதுள்ளத்தை மிகவுங் கவர்ந்தன; உடனே அதனை எடுத்துப்போய் எம் ஆசிரியரான நாராயண சுவாமிப் பிள்ளை யவர்களுக்குச் சொல்லிக் காட்டினேம்; அக்காப்பியத்தின் அருமையைக்கேட்டதும் “இதனை இயற்றினவர் யார்?” என்று ஆசிரியர் எம்மைக் கேட்டனர். அதற்குத் ‘திருவனந்தபுர அரசர் கல்லூரியில் அறிவுநூற் புலவராய் அமர்ந்திருக்கும் ஆலப்புழை எம். ஏ. சுந்தரம் பிள்ளை அவர்களே’ என்று விடைபகர்ந்தேம். அதுகேட்ட ஆசிரியர் சிறிதுநேரம் சும்மா விருந்து ‘யாம் இருபது ஆண்டுகளுக்கு முன் மலையாளஞ் சென்றிருந்தேம்; அப்போது ஒருகால் ஆலப்புழையில் தங்கநேரிட்டது; அப்பொழுதுதான் ஆங்கிலமொழியில் கற்றுத்தேறிய சுந்தரம்பிள்ளை என்பவர் ஒருவரைக் கண்டேம்; அவர் பெருமான்பிள்ளை மகன்; அவரோடு யாம் தங்கியிருந்த சில

நாளும் அவர் எம்மிடம் யாப்பருங்கலக் காரிகையிற் பல ஐயப் பாடுகள் கேட்டுத் தெளிந்து எம்மிடம் பெரிதும் அன்பு பரராட்டி, எம்மைத் தம்முடனேயே இருக்கும்படி வற்புறுத்தினார். அதற்குபாம் இசையாமல் வந்துவிட்டேம். அப்போது அவர்க்கு ஆண்டு இருபது இருக்கலாம். இப்போது நாற்பது இருக்கும். இந்நூல் இயற்றியவர் அவராகத்தான் இருக்கவேண்டும்.” என்று மொழிந்தார்கள். ‘அவ்வாறாயின் அவர்க்கு ஒருகடிதம் எழுதலாமா?’ என்று ஆசிரியரைக்கேட்டேம். அதற்கு ஆசிரியர் “அவ்வாறே செய்க” என்று சொல்லித் தாம் இருபது ஆண்டுகட்கு முன் ஆலப்புழை வந்திருந்ததும் அவரைத் தாங்கண்டதும் ஆகிய அடையாளங்களெல்லாம் நன்கு குறிப்பிக்கும் படி கட்டளையிட்டார்கள். அவ்வாறே அவ்வடையாளங்களைக் குறித்து அகவற்பாட்டில் ஒருகடிதம் எழுதிச் சுந்தரம்பிள்ளை யவர்கட்கு விட்டேம். இதற்கு மறுமொழிக் கடிதம் பத்துநாட்கழித்து வந்தது; அக்கடிதத்தோடுகூடவே தாம்இயற்றிய மனோன்மனையம் முழுப்புத்தகம் ஒன்றும் எம் ஆசிரிய ரவர்கட்குப் பிள்ளையவர்கள் தம் வணக்கவுரைகளுடன் விடுத்தார். அவர் எழுதிய கடிதத்தைப் பிரித்துப் பார்க்கையில் அதிற் பின்வருமாறு எழுதப் பட்டிருந்தது.

‘அன்பார்ந்த ஐயா,

யான் ஐந்தாறு நாட்களுக்குமுன் அகத்திற்காகத் திருக்குற்றாலம் போயிருந்தேன். தங்களைப்பிரிந்து இருபது வருடங்களுக்குமேல் ஆனமையால், இதுநாளும் தங்களை நினையாமலிருந்த யான் திருக்குற்றாலத்தில் போயிருந்தபோது, தங்களைப்பற்றி அடிக்கடி நினைக்கலானேன்; தங்கள் நினைவு எனக்கு மிகவும் பலமாகத்தோன்றியது. பிறகு நாலைந்துநாட்கள் கழிந்து திருவனந்தபுரம் திரும்

பிவர, என்வீட்டில், தங்கள் மாணவர் வேதாசலம் பிள்ளை யவர்கள் தங்களைப்பற்றி எழுதிய கடிதம் வந்திருந்தது. அதனைப்பார்த்ததும் எனக்குண்டான வியப்பு இவ்வளவென்று சொல்லமுடியாது—” என்று பின்னுஞ் சிலவற்றைச் சேர்த்து எழுதியிருந்தார்; ஈண்டெழுதும் பொருளுக்கு அக்கடிதத்திலுள்ள இவ்வளவுமட்டுமே வேண்டியாகையால், எஞ்சியவற்றை இங்கே பதிப்பியாது விடுகின்றும். இக்கடிதத்தால் அறியற்பாலதுயாது? எம் ஆசிரியரும் யாழும் சுந்தரம் பிள்ளை யவர்களைப்பற்றிக் கருத்துன்றிப் பேசிக்கொண் டிருக்கையில், நாகபட்டினத்திற்கு நெடுந்தொலைவிலுள்ள திருக்குற்றாலத்தில் அப்போது தங்கியிருந்த சுந்தரம்பிள்ளை யவர்கட்கும் எம் ஆசிரியரைப்பற்றிய கினைவு சமுதியில் உண்டானதன்றோ? இருபதுஆண்டு காலமாக ஒருவரை யொருவர் கினைவுகூராமலிருந்த இவ்விருவரும் ஒரேகாலத்தில் ஒருவரை ஒருவர் எமது முயற்சியால் கினைவுகூர்ந்தமை பெரிதும் உற்றநோக்கற் பாலதாம். எம் ஆசிரியர் பிள்ளையவர்களை மிகவும் ஆழ்ந்து கினைத்த கினைவானது அதேநேரத்தில் தொலைவிலிருந்த பிள்ளையவர்கள் உள்ளத்திலும் எம் ஆசிரியரைப் பற்றியகினைவினை உடனே எழுப்பிவிட்டது. இக்காலத்திற்கம்பிவழியாக விடுக்கப்படும் செப்தியானது மிகவிரைவாகச்சென்று நெடுந்தொலைவி லுள்ளார்க்கும் அறிவிக்கப்படுதலை எல்லாரும் அறிந்திருக்கின்றார்கள். ஆனால், அக்கம்பியினும் விரைவாகச் சென்று நமது கினைவானது ஓர் இமைகொட்டும்முன் பிறர்க்கு நாம்கருதியதை உணர்த்தும் புதுமையை எவரும் கினைத்துப்பாராததும், எவ்வகையுதவியும் வேண்டாமல் நமதுகினைவு கடந்துசெல்ல விடும்ஆற்றலைத் தம்மிடத்து மிகுதிப்படுத்திக் கொள்ளாததும் ஏனோ? மின்செய்கி விடுப்பதற்குக் கம்பி வேண்டும்; அம்மின் செய்கி விடுக்கத்தெரிந்தவர்கள் உதவிவேண்டும்; அவர்க்குப்

பொருள் தரவேண்டும். ஆனால், நமது நினைவைச் செலுத்து தற்கோ எதனுதவியும் நமக்கு வேண்டுமெனில்லை. நம்முத வியே நமக்கு வேண்டும். தவமுபற்சியில் முதிர்ந்த பெரி யோர்கள் தாம் இருந்தவிடத்திருந்தே உலகமெங்கும் உள்ள தம் மாணாக்கர்க்குத் தம் நினைவுகளைத் தெரியப்படுத்துகின் றார்கள். வடநாட்டிற் பல ஆண்டுகளுக்குமுன் போர்வினை ஓர் கலகம் நடந்தபோது, நம் அருந்தவத்தோரிற் சிலர் அதிற் றலையிட் டிருந்தார்கள் என்றும், அவர்கள் மலை முழைஞ்சுகளில் செடுந்தொலைவில் இருக்கப் படைஞர்க ளோடு கலந்திருந்த அவர்களின் மாணாக்கர்கள் போர்க்களத் தில் நிகழ்வனவற்றை ஓர் இமைகொட்டும் முன் தம் குரு மார்களுக்கு அறிவிப்பரென்றும், அது தெரிந்த குருமார்கள் தம் மாணாக்கர் நடக்கவேண்டுமுறை இதுவென ஓர் இமைப் பொழுதில் திரும்ப அறிவிப்பார்களென்றும், இம் மறைவு களைத் தெரியாமல் வெள்ளைக்காரர் மிகவியந்து திகைப்படை வரென்றுங் கற்றறிந்தேம். இன்னும் எமது மனையகத்தில் எம் அன்பின்மிக்க மனையாளும் யாமும் ஒருவர் நினைப்ப தனையே மற்றவரும் நினைப்பதும் அடிக்கடி நிகழா நிற்கின் றது. எமதறிவு நிகழ்ச்சியில் நிகழும் இன்னோரன்ன நிகழ்ச்சிகள் பலவாயினும், அவற்றை இங்கெடுத்துக் குறித் தலினும் பிறர்தம் அறிவுநிகழ்ச்சிகளை மொழிதலே பொருத் தமாமென்று எண்ணி அவற்றை யிங்கே மிக வெடுத்துக் கூறிற்றிலேம். அதுசிற்க.

நுண்ணிய வெளிகள்

இங்ஙனம் தொலைவிலுள்ள ஒருவர் நினைவானது மற்றொருவர் உள்ளத்தில் எழுவதற்கு ஏது என்னை? வேறு வேறு இடங்களில் உள்ள இருவரையும் ஒன்றுபடுத்தி இணைக்க நடுவே எவ்வகைப் பொருளும் இல்லா திருக்கவும், அவ்விருவர்க்கும் ஒரே நினைவு தோன்றுவ தெப்படி என்று பலருந் தம்முள் ஐயுற்று மருள்வர். உள் பொருள் களைப் பகுத்தறியும் நுண்ணுணர்வுங் கல்லியும் இல் லாதவர்கள் மட்டுமே இங்ஙனம் மருள்வர்; இத்தன்மை யோர்க்குக் கண்ணுற் காண்பதும் காதற் கேட்பதும் மட்டுமே மெய்; ஏனையவெல்லாம் பொய். கல்லியும் நுண் ணுணர்வும் உடையாரோ வெளிப் பார்வைக்கு உடம்பி னுள் வாழும் உயிர்கள் தனித்திருப்பது போற் றேன் றினும், தம்மைச் சுற்றிலும் அவை பலவகையான நுண் ணிய பொருள்களாற் சூழப்பட்டிருத்தலைத் தெள்ளிதில் அறிந்து கொள்வார்கள். நுண்பொருள் நோக்கி என்னுங் கண்ணுயியின் உதவியால் நாம் உயிர்க்கும் முச்சிலும் அருந் துந் தண்ணிரிலும் இயங்கும் இடைவெளியிலும் எண்ணிறந்த உயிர்கள் மிக நுண்ணிய சிறு உடம்புகளில் உலவுதலை அறிவுடையோர் உணர்ந்து வருகின்றார்கள். நம்முடைய கண்களுள் வந்து நுழைந்து கண்ணொளியை விளக்கும் கதிரவன் முதலிய பொருள்களின் ஒளியும், புறப்பொருள் களிற் பிறந்து காதினுள் வந்து நுழையும் ஒசையும் எவ் வாறு வருகின்றன என்பதனைக் கூர்ந்து ஆராய்ந்துபார்த்த இபற்கைப்பொருளுற் புலவர்கள் அவை அங்ஙனம் பரந்து உலாவி வருதற்கு எங்கும் நிறைந்த மிக நுண்ணிய இடைவெளி ஒன்று உண்டென்று கண்டறிந்தார்கள். ஒளி

யானது ஓர் இமைப்பொழுதில் ஓர் இலக்கத்து எண்பத்தாறு
 ஐரம் மைல் இடத்தைக்கடந்து செல்கின்ற தென்பதைச்
 சிவஞானபோத ஆராய்ச்சியில் இனிது விளக்கினும். கண்
 ணிமைகொட்டும் முன் இவ்வளவு தொலைவிடஞ் செல்கின்ற
 ஒளியானது சில வான்மீன் மண்டிலங்களில் இருந்து இங்கு
 வருதற்கு ஐம்பது ஆண்டுகளுக்குமேற் செல்கின்றது. இப்
 படியானால் அவ் வான்மீன் மண்டிலங்கள் இந் நிலவுலகத்
 திற்கு எவ்வளவு தொலைவில் இருக்கவேண்டு மென்பதைச்
 சிறிது நினைத்துப்பாருங்கள்! இத்தனை தொலைவிலுள்ள வான்
 உலகங்களுக்கும் இந்நிலவுலகத்திற்கும் இடையிலே நிறைந்
 துநின்று இவற்றையெல்லாம் இணைப்பதற்கு இடைவெளி
 ஒன்று இல்லாவிட்டால் அவ்வான் மண்டிலங்களில் உள்ள
 ஒளியானது இங்கே எவ்வாறு வரக்கூடும்? இன்னங் காதுக்
 கு எட்டிந் தொலைவிலேயிருந்து ஒருவர் பாடும்போது அப்
 பாட்டின் ஓசையானது நமது செவியில்வந்து படுவதைப்
 பாருங்கள்; தொலைவிருந்து பாடும் அவருக்கும் இப்பா
 லிருந்து அதனைக்கேட்கும் நமக்கும் இடையிலே வான்வெளி
 ஒன்று இல்லாவிட்டால் அவ்வோசை நம் செவிக்கு எவ்
 வாறு எட்டும்? ஆகையால் ஓசையும் ஒளியும் உலவுதற்கு
 இடமாய் எங்கும் நிறைந்துள்ள வான்வெளி ஒன்றுண்டென்
 பது நன்கு பெறப்படும்.

இனி இவ் விடைவெளியில் நுண்ணணுக்கள் நிறைந்
 துள்ளன. இவ்வெளியின்கண் எங்கேனும் ஓரிடத்தில் ஒளி
 யாவது ஓசையாவது தோன்றினால் அது தோன்றியவிடத்
 திலேயுள்ள நுண்ணணுக்கள் அதனால் அசைவுபெற்றுத்
 தம் பக்கத்தேயுள்ள நுண்ணணுக்களை அசைக்கும்; அந்நுண்
 ணணுக்கள் தம்போடியினைந்து நிற்கும் அணுக்களை அசைக்
 கும்; இங்ஙனம் ஒன்று மற்றொன்றை அசைக்கக் கடைசியாக
 நம் கண்ணிலும் செவியிலும் நிறைந்த நுண்ணணுக்கள்
 அசைந்து நமக்கு ஒளியினையும் ஓசையினையும் புலப்படச்

செய்கின்றன. இவ்வியல்பை ஓர் எடுத்துக்காட்டான் விளக்குவாம். அகன்ற ஓர் ஏரியில் நிறைந்த நீரினருவினிலே ஒரு கல்லை விட்டுற்றிந்தவழி அக் கல்விழுந்த இடத்திலுள்ள நீரின் அணுக்கள் அசைந்து தம் பக்கத்தேயுள்ள நீரின் அணுக்களை அசைக்க, அவை தம் பக்கத்தேயுள்ள அணுக்களை அசைக்க இவ்வாறு அந் நீரின் அணுக்கள் முழுதும் நாற்புறமும் அலை அலையாய் அசைந்து கரை வரையில் அவ்விதக்கம் வந்து திரும்புவதைப் பாருங்கள்! இங்ஙனமே வான்வெளியிலும் ஒளியும் ஓசையும் இயங்குகின்றனவென்பது அறியற்பாற்று.

இனி நம் ஸீம்புலன்களாலும் அறியப்படும் புறப்பொருள்களுள் ஒளியும் ஓசையும் நாற்றமுமே மிக நுட்பமான பொருள்களாகும்; நுட்பமான பொருள்கள் உலவுதற்கு நுண்ணிய வெளியும், பரும்படியான பொருள்கள் உலவுதற்குப் பரும்பொருளான நிலமும் வேண்டப்படுகின்றன. ஒளியும் ஓசையும் மிக நுண்ணிய இடைவெளியில் உலவும்; காற்றும் காற்றில் உலவும். அற்றேல் மின்னுட்பத்தால் உந்தப்படும் ஓசையானது பருப்பொருளான துத்தநாகக் கம்பி வழியே செல்வது என்னையெனின்; அக் கம்பியிலும் நுண்ணிய வான்வெளியே நிறைந்திருத்தலின் அங்கும் அஃது அவ் வெளியிலேதான் செல்கின்றதென உணர்க. அவ் வாராயின், வான்வெளியிற் செல்லும் அவ் வோசையைக் கம்பிவழியே செல்கிறத்தல் ஏன் என்றால், வறிதே வான்வெளியில் அவ்வோசையைச் செல்லவிட்டால் அவ் வெளி எங்கும் அது சிதறிப்போகு மாதலால், அஃது அங்ஙனம் சிதறாமப்பொருட்டுக் கம்பி அவ் விடைவெளியில் ஒரு சிறுபகுதியைத் தன்னுள்வைத்து அவ்வோசை ஒரு வழியே செல்ல உதவிபுரிகின்றது. அதுபோக, அமெரிக்காவிலுள்ள நுண்ணறிவாளர் இப்போது கம்பி யில்லாமலும் வெறும் வான்வெளியிற் செய்திவிடுக்கக் கற்றிருக்

கின்றார்களாதலின், ஓசையானது நுண்ணிய வான்வெளியி-
லேதான் எங்குஞ்செல்வதென்பது மறுக்கலாகாத உண்மை
யாம் என்க. இனி ஒளியும் இவ்வாறே இடைவெளியில் உல-
வும் உண்மையும் அறியற்பாற்று.

இனி, நூற்றமோ ஓசை ஒளி இரண்டினும் சிறிது
பரும்படியான பொருளாகையால், அது தனக்கேற்ற காற்-
றிலே உலவுதல் செய்கின்றது. காற்றானது வான்வெளியை
விடப் பரும்படியான பொருளாகையால், அது தன்னிடக்-
கில் நூற்றமானது நடைபெறுதற்கு இடந்தருவதாயிருக்-
கின்றதென்க.

இனி, இவையொழியக் கல் மண் மரம் நீர் முதலிய
பொருள்கள் எல்லாம் நிலத்திலே மட்டும் இயங்கவல்லன.
அவ்வாறாயிற், புறவு பருந்து முதலான பறவைகளின்
பருவுடம்புகள் காற்றிலே இயங்குதல் என்னை யென்றால்
அவ்வுடம்புகள் எக்காலத்தும் இயல்பாகவே காற்றில்
இயங்குவன அல்ல; இறக்கைகளின் உதவியால் காற்றை
அலைத்துச் செயற்கையாக அக்காற்றில் இயங்குகின்றன.
ஆகையால், பருப்பொருள்கள் பருப்பொருள்களிலேயே
இயங்கும் என்னும் முறை பிறழமாட்டாதென்க. இனி, இந்-
நிலவுலகமானது உருண்டை வடிவினதாய் இடைவெளியிற்
சுழல்கின்றதென்னுங்கால், இது கதிரவனுலகத்தானும்
அம்புலியுலகத்தானும் முன்னும் பின்னும் இழுக்கப்பட்டு
அங்கனஞ்சுழல்கின்றதே யன்றி அது தன்னியற்கையாக
அவ்வெளியிற் சுழல்கின்றதில்லை யென்க.

இவ்வாறு கல் மண் முதலான பருப்பொருள்கள் நிலம்
என்னும் பருப்பொருளிலும், நூற்றம் ஓசை ஒளி முதலான
நுண்பொருள்கள் காற்று வெளி முதலான நுண்பொருள்க-
ளினும் இயங்குதல் போலவே, ஓசை ஒளியினும் மிகநுண்

ணியவான தம்முடைய நினைவுகள் இயங்குவதற்கு வான் வெளியிலும் துண்ணியதான ஒரு நினைவுவெளி இருக்க வேண்டுமென்பது நன்கு பெறப்படும்.

மன வெளி

இவ்வாறு நம் நினைவுகள் நடை பெறுதற்கு இடமாய் உள்ள துண்ணிய இடைவெளியே மனவெளி எனப்படு வதற்கும். மக்கள் உடம்புகளில் அமைந்த அமைவுகளும், அவ்வுடம்புகள் இருத்தற்கு இடமான இவ்வுலகத்தின் அமைவுகளும் தம்முள் ஒப்பனவாகும் என்பதும், நமதுடம் பாகிய இச்சிற்றலகத்தினுள் ஒன்றிநென்று துண்ணியவா யிருக்குங் கருவிகளுக்கு நேராகப் புறத்தே இப்பேருலகத் திலும் ஒன்றிநென்று துண்ணியவான பொருள்கள் இ யைந்து கிற்கும் என்பதும், இவ்வுடம்பின் அகத்தே யுள்ள மனம் அறிவு முனைப்பு என்னும் தன் கருவிக ளோடு ஒத்த துண்ணிய வெளிகள் புறத்தே உலகத்தி லும் உண்டென்பதும் சிவஞானபோத ஆராய்ச்சியில் நன்கு விளங்க விரித்துக்காட்டி யிருக்கின்றேம். இவ்விடைவெளி களெல்லாம் ஒன்றிநென்று துண்ணியவாய் ஒன்றைஒன்று

ஊடுருவிக்கொண்டிருக்கும். மண் நீர் நெருப்பு காற்ற வெளி முதலிய ஐம்பொருள்களுள் மிகவும் துட்பமானது வான்வெளி என்று சொல்லப்படும். இவ்வான்வெளியினையும் ஊடுருவிக்கொண்டு இதனினும் துட்பமானதாய் இருப்பதே மனவெளி என்று சொல்லப்படுவது. இவ்விடை வெளி மக்கள் உடம்பினுள் உள்ள மனத்தோடு இயைந்து எங்கும் நிறைந்து இருப்பது. இவ்விடைவெளியினுள் எல்லாருடைய மனமும் அம்மனத்திற் றேன்றும் எண்ணிற்றந்த நினைவுகளும் ஒருங்கு இயைந்து நிற்கின்றன. ஒவ்வொருவரும் நினைக்கும் நினைவுகளெல்லாம்—அவை பெரியனவேனும் சிறியனவேனும், உயர்ந்தனவேனும் தாழ்ந்தனவேனும், நல்லனவேனும் தீயனவேனும்—எல்லாம் கன்மேற் செலுக்கிய எழுத்துப்போல் அழியாமல் நிலைபெறுகின்றன. யான் எண்ணிய எண்ணம் பிறர் எவர்க்குத் தெரியாதென்று எண்ணி எனனும் மகிழாதிருக்கக்கடவன். அவன் இப்பிறப்பு முழுதும் எண்ணிப எண்ணங்கள் மட்டும் அல்ல, மேற் சென்ற எண்ணிற்றந்த பிறவிகளில் எண்ணிய எண்ணங்களும், இனி வரும் பிறவிகளில் எண்ணும் எண்ணங்களும் எல்லாம் ஒரு திணையளவுகூடப் பிசகாமலுங் குறைந்து போகாமலும் அப்படியே இம்மனவெளியிற் பொறிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அருந்தவமுயற்சியால் தமது உள்ளத்தை ஒரு வழி நிறுத்தி அண்ணிய உள்பொருள்களின் இப்புகளைக்காணும் ஆற்றல் வரும்போது, ஒவ்வொருவரும் தாம் எடுத்த பிறவிகளின் வரலாறுகளையும் அப்பிறவிகளிற் றும் எண்ணிய எண்ணங்களையும் இம்மனவெளி என்னும் புத்தகத்தில்தெளிவாகக்கற்று அறிந்துகொள்வார்கள். இம்மனவெளியில் தமதுநினைவைப் பொருத்தி வைத்து உணரும் பழக்கம் வாய்ந்தவர்கள், வேண்டுமானால், தம்மிடத்துவரும் ஒவ்வொருவர் நினைவுகளின் இயற்கைகளையும் அவற்றின்

ஊன்மை நிலைகளையும் எவ்விதிலை அறிந்து கொள்வார்களா கையால், ஒருவருக்குத்தெரியாமல் நாம் இச்செயல்களைச் செய்கோம், நாம் இங்கிளைவுகளை நினைத்தோம் என்று எண்ணுவது மிக்கதோர் அறியாமையாகும். அது திற்க.

இன் னம் இம்மனவெளியின் இயல்பை அறியாமையினாலேதான், மக்களிற் பெரும்பாலார் தாம்எண்ணும் எண்ணங்கள் எல்லாம் தமக்கே உரியன வென்று பிழையாக்கருதி மிகவுந் துன்பப்படுகிறார்கள். உண்மையாக நோக்குங்கால், நம்முள் ஒவ்வொருவரும் நினைக்கும் நினைவுகளிற் பெரும்பாலான பிறருடையனவே யாகும். மனவலிமை மிக்கவர்கள் நினைக்கும் நினைவுகள் இம்மனவெளியில் எங்கும் பரவி, இதன்கட்டமது உள்ளத்தை வைத்தவர்கள் எல்லா உள்ளத்திலும் பிறக்கும். கல்விபறிவாலாயினும், உயர்ந்த உள்பொருள்களை அறியும் அறிவாலாயினும் மிக்கவர்கள் தம் நினைவுகளை உலக முயற்சிகளினின்றும் பிரித்து ஆழ்ந்த நிலையில் உய்த்து இருத்தும்போது, அவர்கள் அறிவானது மனவெளியில் இயைந்திருக்கின்றது. இங்ஙனம் ஒரு தேயத்திலுள்ள அறிவுடையோர் தமது ஆழ்ந்த நினைவால் மனவெளியில் தொடர்புடையராயிருத்தல் போலவே, வேறொரு தேயத்திலுள்ள கற்றவரும் அகிற் றமது கருத்தை நாட்டியிருப்பர். இங்ஙனம் அவ்விருதிறத்தார் நினைவுகளும் அம்மனவெளியிற் பரவுதலால் ஒருவருடைய கருத்துக்கள் மற்றொருவர் உள்ளத்திலும் கிளரெனத் தோன்றுகின்றன. இவ்வாறு நினைவுக்கலப்புகள் தோன்றுவது உயிரோடு இருப்பவர் தமக்குள் மட்டும் அல்ல. நிலவுலகத்தின்மேல் உலவும் இப்பருவுடம்பை விட்டு, நுண்ணுடம்புகளில் நுண்ணிய உலகங்களில் உலவும் பேய்கள் தேவர்கள் முனிவர்கள் சித்தர்கள் முகலியோர் நினைக்கும் நினைவுகளும் இங்குள்ள மக்கள்

உள்ளத்திற்கேற்றுகின்றன. இங்குள்ள மக்கள் நினைவுகளும் மேலுலகங்களிலுள்ள தேவர் முனிவர் முதலான உயிர்களின் உள்ளங்களில் எழுகின்றன. ஆகவே, இங்குள்ளவர்களான நாம் நினைக்கும் நினைவுகள் அவ்வளவும் நம்முடையனவே என்று எண்ணி அகம்மகிழ்தற்கு இடம் இல்லை. நம் நினைவுகளிற் பெரும்பாலான பிறருடையனவேயாம்; நமக்கே உரியன வென்று உரிமை பாராட்டுதற்கு இயைந்தன மிகச் சிலவே யாகும். அங்கனமாயின், நம் நினைவுகளிற் சில நல்லனவாயும் பல தீயனவாயும் இருத்தலால் இவற்றில் எவை நம்முடையன வென்று சொல்லுதற்கு ஏற்பன்? எவை ஏவர்தன? அல்லது, நன்மை தீமை எவற்றிற்குமே நாம் உரியவர்கள் அல்லமோ; அவற்றிற்குநாம் உரிமையுடையர் அல்லமாயின் அவற்றால் நாம் இன்புறுவதுர் துன்புறுவதும் என்னே? என்றுபலவாறு வினாவுதற்கு ஏதுவான யீயம் உண்டாகுமாதலால், அம்முறையை இங்கு ஒரு சிறிது விளக்குவாம்.

நல்லனவுந் தீயனவுமாய்க் கலந்து நம்முள்ளத்தில் உண்டாகும் நினைவுகளிற் பெரும்பாலான நமக்கே உரியன ஆகாவிட்டாலும், அந்நினைவுகளை ஏற்றுக் கொள்ளுதற்கு இயைந்த ஒருதன்மையை நாம் நம்மிடத்திற் செய்து கொள்வதனால், அவற்றால் வரும் இன்பதுன்பங்களை அடைதல் நமக்கே உரியதாயிற்று. நம்முடைய மனம் நன்னினைவுகளை நினைப்பதிலேயே பழக்கப்படுமானால், தூய நல்லியல்பு உடையதான அம்மனம் மற்ற நல்லுயிர்களின் நன்னினைவுகளையே ஏற்று அவற்றால் இன்புற்றிருக்கும்; அவ்வாறன்றித் தீயநினைவுகளை நினைப்பதிலேயே பழக்கப்படுமானால் தூய்தல்லாவியல்பு உடைய அது மற்றப் பொல்லாவுயிர்களின் பொல்லாத நினைவுகளை ஏற்று அவற்றால் துன்புற்றுச் சூழலும். தூயது தூயதையே கவரும், அழுக்கேர் அழுக்கினையே நாம். ஒருவன் திருநீதல் கொல்லுதல்

பொய் சொல்லுதல் முதலான தொழில்களைச் செய்தலிலேயே கருத்து உண்டாயினான், அவன் மனம் அத்தகைய நினைவுகளால் மிகவும் அழுக்குப்பட்டுத் தனக்கு இயைந்த அழகான நினைவுகளை விரைவில் ஏற்றுக்கொள்ளும், வேறு நன் நினைவுகளைச் சிறிதும் ஏற்றுக் கொள்ளமாட்டாதாகும்; தன்னைப்போலவே நிலவுகத்தில் டாபிரோடிருக்குத் தீயவர் நினைவுகளையும், நிலவுகத்தைவிட்டு இருள் உலகத்திற் சென்ற தீயபேய்களின் பொல்லாத நினைவுகளையும் எளிதிலே ஏற்றுக்கொண்டு அவற்றால் அவன் அளவிறந்த துன்பத்தை அடைகுவன். தீயபேய்களினுற் பிடிக்கப்பட்டு வருந்துவோர்களை ஆராய்ந்து பாருங்கள்! அவர்கள் எவ்வளவு அழுக்கான செய்கையும் நினைவும் உணவு முதலியனவும் உடைபவர்களாய் இருக்கின்றனர்! அவர்கள் இருக்கும் வீடுகளிற் சென்று பார்த்தால் அவை எவ்வளவு தீநாற்றமும் அழுக்குமிகுந்த பார்ப்பவர்க்கு அருவருப்பை விளைவிக்கின்றன! அவர்கள் உணவாகக்கொள்ளும் இறைச்சி முதலியவற்றின் அருவருப்பை என்னென்று சொல்வேம்! நாம் ஆராய்ந்து பார்த்தவரையில் ஒரு வரைதிறையின்றி ஊன் உணவு கொண்டு அருவருப்புமிருந்து திரிவோர்களையே தீயபேய்கள் பற்றிக் கொள்கின்றன. இந்திலவுகத்தில் இருந்தகாலத்து மிகவும் பொல்லாங்கு உடையவர்களாய், வேண்டிமட்டும் இறைச்சிதன்பதில் விருப்பம் மிகவைத்து நாளைக்கழித்து தீர்த்தொழிந்தவர்கள், துண்ணுடம்பிற் சென்றபிறகுத் தமது பொல்லா நினைவு தம்மைவிட்டு அகலாமையின் தமது அவாவினால் இழுக்கப்பட்டுப் புலால் நாற்றம் வீசும் இறைச்சிக்கடைகளைச் சுற்றித் திரிந்துகொண்டிருப்பர். அவ்வாறு திரிந்து கொண்டிருக்கும் அப்பேய்கள் தம்மைப்போலவே பொல்லாங்கு உடையவர்களாய் இறைச்சிவாங்க வருவோரைக்கண்டாற் பிடித்துக்கொள்ளும். இவ்வுண்மை, பேயாதிவோரிடத்திலேயே கேட்டுத்தெரியலாம். ஆவிவந்தேறி

ஆடும்போது, “நான் கள்ளுறக்கடை முடுக்கிலே இவன் மீன் வாங்கிவரும்போது இவனைப் பின்றொடர்ந்துவந்தேன்.” என்றும், “நான் இறைச்சிக்கடையிலே ஒரு மாலைவேளையில் இவனைப்பிடித்துக் கொண்டேன்.” என்றும் சொல்லுஞ் சொற்கள் நாம் கூறுவதன் மெய்ம்மையைப் புலப்படுத்தும். இத்தகையபேய்கள் நன்னினைவும் நற்செய்கையும் தூய்மையும் உள்ள மாதர்களிடத்தும் ஆடவரிடத்தும் அணுகக்கேட்டதாயில்லை, பார்த்ததாயில்லை. சாக்காட்டுமந்திரஞ் செய்யும் மந்திரகாரர்கள் முன்னமே தெரிந்துகொள்ளாமல் நல்லவர் கள்மேற் கொடியபேய்களை ஏவிவிட்டபோது, அவைகள் அந் நல்லவர்களிடம் வந்து அவர்கள் நன்னினைவும் தூய்மையும் உள்ளவர்களாய் இருப்பதைப்பார்த்து அவர்களிடம் அணுகக் கூடாமல் திரும்பிப்போய்த் தம்மை ஏவின மந்திரகாரரையே கொன்றவரலாறுகள் பவவற்றை நூல்களில் கற்றறிந்திருக்கின்றோம், உலகவழக்கத்திலுங் கண்டிருக்கின்றோம். ஆகவே தீயனவும் நல்லனவும் தம்மைவந்து அணுகுதற்கு மக்கள் தாமே இடந்தருபவராக இருக்கின்றனர். முதலில் நியஎண்ணம் சிறிது கொள்வார்களானால் அதனைப் பெரிதாக்குவதற்குத் தீயோர் பலர் அவரிடம் வந்து சேர்குவர்; முதன் முதல் நல்லெண்ணம் சிறிது கொள்வராயின் அதனையும் வலுப்படுத்துதற்கு நல்லோர் பலர் அவரிடம்வந்து சேர்ந்தோவர். இவ்வுண்மை உலகம் எங்கும் பிறழாமல் நடைபெறுகின்றது. பாருங்கள், நிலத்தில் ஒருசிறு எட்டிவிதையை ஊன்றினால் அது தன்நன்மைக்கு இனையந்த பொருள்களையே உணவாகக்கொண்டு முளைத்து மரமாகி மிகக் கசக்கும் பல்லாயிரம் எட்டிப்பழங்களைத்தருகின்றது; அவ்வாறன்றி ஒரு தேமாவின் விதையை ஊன்றினால் அது தன்நன்மைக்கியைத் தவற்றையே உணவாகக்கொண்டு முளைகிளம்பிப் பருமாமாகிப் பல்லாயிரம் தேமாம் பழங்களைப் பலர்க்கும்உதவித்தானும் பயன்பட்டுப் பிறரையும் மகிழ்வுறுத்துகின்றது.

உயிர்வகைகளில் மிகத்தாழ்ந்த ஓரறிவுடைய மரம் முதலிய வற்றிற் காணப்படும் இவ்வியற்கை ஆறறிவுடைய மக்கள் வலையிற் சிறிதும் சிறழ்ச்சியில்லாமற் காணப்படுகின்றது. இவ்வுண்மையை ஆழ்ந்து ஆராயுங்கால், உயிரோடிருப்பவர் நினைவுகளையும் உயிர் துறந்து, துண்ணுடம்புகளில் இருப்பவர், நினைவுகளையும் ஏற்றுக்கொள்ளும் இருவகைப்பட்ட தன்மைகளைத், தம்மிடம் புலப்படக்கூட்டும் மக்களே அந் நினைவுகளால் தாம் அடையும் இன்பதுன்பங்களுக்கு உரியர் ஆவார்கள். அது நிற்க.

இனி, இம்மனவெளியின் இயல்பையும் அதிற் புகுந்து உள்ளத்தை நிறுத்தும் முறையையும் அறியாதிருக்கையிலேயே பிறவுயிர்களின் எண்ணங்கள் நமது உள்ளத்திலும், நம்முடைய எண்ணங்கள் பிறவுயிர்களின் உள்ளத்திலும் சேர்ந்து தோன்றுமாயின், அவ்விரண்டுந் தெரிந்து பற்றுவார்க்கு அவற்றால் வரும் பயன்கள் இவ்வளவென்று கர்மால் எடுத்துச்சொல்லல் ஏலுமோ? இம்மனவெளியானது எங்குமுள்ள வான்வெளியினும் மிக நுட்பமான தானையால் இதில் ஒருவர் தமது உள்ளத்தை எளிதிலே நிறுத்துவது அரிது. ஏனென்றால், மக்களுடைய மனமானது எந்நேரமும் பருப்பொருளை அறிவதிலே மட்டும் பழகி வந்திருக்கின்றது. பருப்படியான பொருள்களையே அறிந்து வரும் மனம் துன்பொருள்களை எவ்வாறு அறியும்? பருத்தபொருளைக்காணுங் கண் மிகதுண்ணிய அணுக்களைக் காண்கின்றதா? உரத்த ஓசைகளையே கேட்டுப் பழக்கம்ஏறின நம் செவி மிகதுண்ணியஒலியைக் கேட்கின்றதா? அருகிலுள்ள ஈற்றத்தைகையே கவரும் முக்கானது தொலைவிலுள்ள மணத்தை அறிகின்றதா? இல்லையே. இவற்றைப்போலவே இவற்றின்வழியாகப் புறப்பொருள்களை அறிந்துவரும் மனமும் இப்புறப்பொருள்களினும் நுட்பமான மனவெளியினை

அறிந்து அதிற் சேர்ந்து நில்லாமற் போகின்றது. அங்
கனமாயிற் பரும்படியாய் திற்கும் மனத்தை நுண்ணிய
தாக்கி, அது நுண்ணிய மனவெளிபிற் பொருந்தி நிற்
கும்படி செய்யும்வகை யாதெனின்; முதலில் யீம்பொறி
களை நுட்ப இயல்பு உடையதாகும்படி பழக்கினால், அவற்
றோடு ஒற்றுமைப்பட்டு நடக்கும் மனமும் நுட்ப இயல்
புடையதாகும். அங்ஙனம் அவற்றைப் பழக்குமிடத்
தும் மிகவும் பரும்படியான பொறியினின்று துவங்கிச்
சிறிது சிறிதாக நுண்ணிய பொறிப் பழக்கம் வரையில் ஏறல்
வேண்டும்.

மனவுணர்வை நுட்பமாகக் கல்

நம்முடைய பொறி உணர்வுகளில் நமது உடம்பின்
உணர்ச்சியே மிகவும் பரும்படியானது; வாயின் உணர்ச்
சியோ உடம்பினுஞ் சிறிது நுட்பமானது; மூக்கின் உணர்ச்
சியோ வாயினும் நுட்பமானது; கண்ணின் உணர்ச்சியோ
மூக்கினும் நுட்பமானது; செவியின் உணர்ச்சியோ கண்ணி
னும் நுட்பமானது. ஆகையால் இவற்றைப் பழக்கத் துவங்
கும்போது முதலில் உடம்பிலிருந்து தொடங்கல் வேண்டும்.
மண், நீர், நெருப்பு, காற்று என்னும் பொருள்கள் தன்மேற்
படும்போது, உடம்பினிடத்தே உணர்வு காணப்படுகின்றது.
இம்மண் முதலிய நான்கு பொருள்களிலும் மண் மிகவும்
பரும்படியானது, நீர் அதனிட்கிறிது நுண்ணியது, நெருப்பு
அதனினும் நுண்ணியது, காற்று அதனினும் நுண்ணியது.
இப்பொருள்கள் மேலேபடும்போது உண்டாகும் உணர்வா
னது வெவ்வேறு உடம்புகளில் வெவ்வேறு வகையாய் ஏறி
யுங் குறைந்துந் தோன்றும். எருமை மாட்டின்மேல்
ஒரு பெருந்தடிகொண்டு தாக்கினாலும் அதனை அஃது ஒரு
பொருட்டாய் எண்ணாது; ஆனால் அப்பெருந்தடி ஒரு மெல்
லிய மானின் உடம்பின்மேற் பட்டால் அஃது அந்நைத் தாங்
கமாட்டாமல் இறந்துபோம். ஆகவே, எருமை உடம்பின்

உணர்விலும் மாணுடம்பின் உணர்வானது மிகவும் நுண்ணிய நென்பது பெறப்படுகின்றது. இங்ஙனமே மக்கள் உடம்பு களிறும் உணர்வு பலவேறு தன்மைப்பட்டித் தோன்றுகின்றது. மட்டஅறிவு உடையவன் உடம்பு மிகவும் முரடுபட்டுக் காணப்படுகின்றது; கூரிய அறிவுள்ளவன் உடம்பு முல்லைப் பூர்போல் மிகவும் மென்மைவாய்ந்து விளங்குகின்றது. முரண்ட உடம்புள்ள மட்டி பரற்கற்கள்மேல் நடந்தாலும் அவன் அடிகள் நோகா, அவன் உடம்பு குளிருக்கு நடுங்காது வெயிலுக்குத் தளராது, அவன் கைகள் இரும்பே; மெல்லிய உடம்பு வாய்ந்த அறிஞனோ பூமேல் நடப்பினும் அவன் அடிகள் நோம். அவன் உடம்பு குளிரைப்பொறுது வெயிலைத் தாங்காது; அவன் கைகளும் மற்ற உறுப்புகளும் அனிச்ச மனிறும் மெல்லியனவே. உயிர்களுக்கு அறிவு மிகுதிப்பட மிகுதிப்பட அவைகளிருக்கும் உடம்புகளும் வரவர மென் தன்மை உடையனவாகும்; அறிவு கடைசியில் மிக நுண்ணிய தாய் வளர்ந்து முற்றியபிறகு உடம்பானது காற்றினும் சொப் யதாய் இஞ்சிவுலகத்தில் இயங்காமல் விசும்பில் இயங்கவல்லதாகும், இதனுள்ளே அறிவின் மிக்க சித்தர்களும் முனி வர்களும் தேவர்களும் நிலத்தில் இயங்காமல் வான்வெனியில் உலவுகின்றனர்? ஆகவே, உடம்பின் உணர்வானது மிக நுட்பம் உடையதாம்படி செய்துகொள்வது மனத்தை ஒரு வழிப்படுத்துவதற்கும், அறிவை மிகுதிப்படுத்துவதற்கும் உதவியான பழக்கமாகும்.

இனி உடம்பினும் சிறிது நுண்ணிய இயல்பு வாய்ந்த வாயுணர்வும் ஒருவனது அறிவின் ஏற்றக்குறைச்சலுக்கேற்பப் பல திறப்பட்டுத் தோன்றுகின்றது. மட்டஅறிவுள்ளவன் தான் உண்ணும் பண்டத்தின் சுவையையும் நேர்த்தியையும் பாராமல் தன்பசி அடங்குமட்டுங் கஞ்சியோ கூழோ சிடைத்ததை சிரம்ப உண்கின்றான். நுண்ணறிவு மிக்கவனோ தான் உன்பது சிறிதாயிருந்தாலும் அது சுவை மிக்கதாய்

நறுவிதாகச் சமைக்கப்பட்டதாய் இருந்தால் மட்டும் மனம் உவந்து உண்கின்றான். சிலர் காரம் மிக்கவற்றைக் கண்ணீர் ஒழுக வொழுக அந்நுகின்றனர், வேறு சிலர் புளிப்புக்காடியாய் இருப்பதனைப் பார்ப்பவர் வாயுங்கூட விழுங்குகின்றனர். இவை பெல்லாம் நுண்ணறிவுடையார்க்குச் சிறிதும் பொருந்தாதனவாம்; அறுசுவைப் பண்டங்களுடும் அளவாக ஒவ்வொன்றையும் நன்கு சுவைத்துப் பார்த்து இன்புற்றுச் சிறிதே அருந்தி ஒழுகுவதே அவர் தமக்கு இயற்கையாம்; தித்திப்பு, துவர்ப்பு, கைப்புச் சுவையுள்ள பொருள்களை விரும்புதல்போல அவர் புளிப்பு, கார்ப்பு, உவர்ப்புச் சுவைகளை விரும்பமாட்டார். அறிவிற் குறைந்தவர்களுக்கே புளிப்பு, கார்ப்பு, உவர்ப்புச் சுவைகள் மிகவும் வேண்டப்படுவனவாகும். ஒருவர் உண்ணும் உணவுப் பொருள்களின் அளவையும் இயற்கையையும் ஆராய்ந்து பார்த்து அவர்கள் அறியும் இயல்பும் இப்படியிருக்கு மென்று செவ்வையாக அறிந்து கொள்ளலாம்.

பாருங்கள்! சிலர் பிறவுயிர்களின் உடம்பைச் சிதைத்துக்கொண்டுவந்த இறைச்சியை எவ்வளவு விருப்பத்தோடு உண்கின்றார்கள்! கொலைத் தொழிலாற் பிறவுயிர்கள் படுந் துன்பத்தைச் சிறிதாயினும் ஆழ்ந்தறியும் அறிவு இருந்தால் அவர்கள் அப்படிச் செப்வார்களா? ஆகையினால், இறைச்சி யுண்பவர்கள் சிறிதும் அறிவில்லாதவர்கள் என்பது பெறப் படுகின்றதன்றோ? பிறவுயிர்களைக் கொன்று அவற்றின் ஊனை உண்டு பிழைக்கும் புலி, அரிமா முதலான வல்லினங் கின் கொடுமையையும் அறிவின்மையையும், புற்புண்டு தழை வைக்கோலைத்தின்று பிழைக்கும் யானை, குதிரை, மாடு முத லிய மெல்லினங்குகளின் அமைதியையும் அறிவுடைமையையும் சிறிது கருதிப் பாருங்கள்! சுவை தெரிந்து உண்ணப் படும் மெல்லிய இனிய காப்கறி உணவுகளால் உயிர்களுக்கு அறிவு மிகுதிப்படுமாதலின் வாயுணர்வினை இம்முறையால் அறிந்து நுண்ணியதாக்கவே அதனால் மனவுணர்வும் நுண்

ணியதாகி மனவெளியிற் பொருத்தி முக்கால் நிகழ்ச்சி களையும் அறிய வல்லதாகும்.

இனி முக்குணர்வுப் பருப்பாடியாக நடைபெற விடாமல் அதனை நுட்பப்படுத்தல் வேண்டும். இப்போது நில வுலகத்தில் உள்ள மக்களிற் பெரும்பாலார்க்கு இவ்வுணர்ச்சி மிகவும் மழுங்கிக் கிடக்கின்றது. மக்களினம் தாழ்ந்த சிற்று ஈரிகள்மாட்டுக்காணாப்பிடம் இவ்வுணர்வின் சுருசுருப்புக்கூட மக்களிடத்திலில்லாமை பெரிதும் வருத்தம் தக்கதொன் றாம்! நாயானது தன் தலைவன் சென்ற வழியை மோப்பத் தால் அறிந்து அவனிடம் செல்கின்றது, கள்வர் திருடர் நெடுந்தொலைவில் வரும்போது அவரதுவருகையைமோப்பத் தால் அறிந்து குலைக்கின்றது. கண் இல்லாத எறும்புகள் மிகவுங் கருத்தாப்த் தொலைவில் வைக்கப்பட்ட நெய்க்குறி வையை மோப்பத்தால் தெரிந்துகொண்டு அதனிடம்சென்று அதனை மொய்த்துக் கொள்கின்றன. இங்ஙனம் தொலை வில் நிகழும் நிகழ்ச்சிகளையும் வெறும் மோப்பத்தால் அறி யும் எழைஉயிர்களின் அறிவுகூட மக்களிடம் காணப் படாதிருக்க, இவ்வேழை மக்கள் தம்மை உயர்வாகக் கருதி இறுமாந்திருத்தல் என்ன தீவினை! தமக்குப் பின்னும் முன் னும் பக்கத்தும் வரும் இடர்களையே அறிப வலியற்றவர்க ளாய் இருக்கின்றார்கள்! தம்மைச் சுற்றிலும் மிகவுந்தீயநாற் றம் சூழ்ந்துகொண்டு தம் உயிரின் வலிவை உரிஞ்சிக்கொண் டிருக்கவும், அதனை உணராமல் முக்குணர்வு மழுங்கிக்கிடக் கும் இவர்கள் நிலைமை மிகவும் இரங்கற்பாலது! எனவே, முக்குணர்வினை நுட்பப்படுத்திச் சுற்றிலும் நிகழும் நிகழ்ச் சிகளா நாற்றத்தின் வாயிலாக உணர்ந்துவரின், அதனால் மனவறிவு நுட்பமாகி மனவெளியைப் பொருத்தி நெடுந் தொலைவில் உள்ளவற்றையும் எளிதில் அறியும்.

இனிக் கண்ணுணர்வினையும் பரும்பொருட் காட்சியி னின்றும் மேல்எழுச்செய்து நண்பொருட் காட்சியிற் பழக்கி வரல் வேண்டும். பரும்பொருள்களான கல், மண் முதலியவற்

தைக் காணாமலிருந்தும், அவற்றில் மிகச்சிறிய பொருள்களை உற்றுப்பார்க்கப் பழகுக. முதலில் அழகிய சிறு கூழாங்கல்லைச் சிலநாள் உற்றுப்பார்த்தும், அதன்பிறகு சிறிய மண் குளம் பொற்பொடி முதலியவற்றிற் பார்வைவைத்தும், அதன்பின் தாமரைநீலமேல் நீர்த்துளியை விட்டு அதனை நோக்கியும், அதன் பின் விளக்கின் கொழுந்தைக் கருத்தூன்றிப் பார்த்தும் இங்ஙனம் முதன்முன்று உள்பொருள்களை நோக்கும் முகத்தாற் கண்ணுணர்வினை நுட்பப்படுத்தி வரல்வேண்டும். எல்லார்க்குங் கண்ணுணர்வு மிகச் சிறந்த உறுப்பாகையால், அதனைச் சமீபியிலே நுட்பப்படுத்த முயன்றால் பண்ணாரும் பரும்பொருளிலேயே பழகிய அதனுணர்வு திறமையான நுண்பொருட் காட்சியிற் நிரம்புதலால் மழுக்கம் அடைந்து கெட்டுப்போனாலும் போகும். ஆதலால், இதனை நுண்பொருட் காட்சியிற் பழக்குவது படிப்படியாக நிகழும்படி மிகவுங் கருத்தாக மெல்லெனச் செய்துவரல் வேண்டும். ஆனதுபற்றியே துவக்கத்தில் கல், மண் முதலான நிலத்துப் பொருள்களிலும், அதன்பின் நீர்த்துளி நெய்த்துளி முதலான நீரிபற்பொருள்களிலும், அதன்பின் விளக்கொளியாகிய தீப் பொருளிலும் பழக்கி வரும்படி கூறினாம். இங்ஙனம் முதன்முன்று பொருள்களிற் பழகி வந்தபின், கப்புலனுக்குத்தென்படாத இடைவெளியை உற்று நோக்கத் துவங்குக. புறப் பொருள்களில் இடைவெளியை உற்று நோக்குதல் ஒன்றே கண்ணுணர்வினையும் அதன் வாயிலாக மனவுணர்வினையும் நுட்பப்படுத்துதற்குரிய மிகச்சிறந்த பழக்கமாகும் என்று உணர்வீன்கள்! இவ்வாறு கண்ணுணர்வினை நுட்பப்படுத்தியபிறகு நெடுந்தொலைவி லுள்ள பரும்பொருள்களை உற்று நோக்கவும் அதன்பின் தொலைவிலுள்ள நுண்பொருள்களை உற்றுநோக்கவும் பழகி வருக. இதற் பழக்கம் முதிர்ந்தபின் நிவாக்காலத்து இரவில் நுண்ணிய பொருள்களை நோக்கப் பழகிவரல் வேண்டும். அதுவுங் கைவந்தபின் நிலவில்லாத இருட்காலத்திரவில் முதலிற் பரும்பொருள்களையும் அதன்

பின் சிறுபொருள்களையும் அதன்பின் மிகச்சிறிய பொருள்களையும் அதன்பின் நுண்பொருள்களையும் உற்றுநோக்கிப் பழகியருக. இங்ஙனமெல்லாம் பழகிக் கண்ணுணர்வு துட்பமாய் வலுப்பட்ட பின்னர், அக்கண்ணுணர்வு தொலைவிலும் அருகாமையிலும் உள்ள எவ்வகைப்பட்ட பொருள்களையும் காண வல்லதாகும். ஏனென்கள் கண்ணுணர்வுக்குப் புலனாகாதனவும் இங்ஙனம் பழகினவர் கண்ணுணர்வுக்கு எளிதிற்புலனும். இது கைவந்தவுடனே பார்வை செல்லாமல் நடுகின்ற மறைக்கும் சுவர், மலை, காடு, நாடு முதலியவற்றிற்கு அப்பாலுள்ள பொருள்களையுந் தாம் காண்பதாகத் தமது கட்பார்வையினை ஒரு முகமாக வைத்து எண்ணிவரப் பழகுக. இப்பழக்கம் முதிர்ந்தபின் அது கைவரப் பெற்றவர் ஒரு நேயத்தில் ஓரிடத்திலிருந்தே எத்தேயத்தும் எவ்விடத்தும் நிகழும் நிகழ்ச்சிகளை யெல்லாவ் கண்டுரை வல்லராவர்.

இனிச் செவியுணர்வினை துட்பப்படுத்தப் பழகுதல் கண்ணிப்பழக்குதலினும் எளிதாவதாம். கண்ணுணர்வு மிக நுண்ணிய பொருள்களைக் காணும்படி பழக்குங்கால் படிப்படியே செல்லாவிட்டால், கண்ணுறுப்புத் தன் நிலைகுலைந்து கெடும். மற்றுச் செவியோ நுண் ஒலிகளைக் கேட்கும்படி பழக்கப்படுவதற் சிறிதுங்கெடாது. ஆகையால், அருகே நோன்றும் நுண்ணொலிகளையும் தொலைவிலே நோன்றும் துட்ப ஒசைகளையுங் கருத்தூன்றிக் கேட்டலிலே அச்சமின்றியாகும் பழகலாம். ஏனையோர் செவிகளுக்குப் புலனாகாத மிக நுண்ணிய ஒலிகளையுந் தாம் கேட்பதாக எண்ணி ஒரு தொடர்பாகப் பழகிவரவே சிலகாலத்துள் எல்லாம், அருகே சில சிற்றுயிர்கள் இடம் ஒலிகளும் தொலைவற்றோன்றும் சிற்றொலி பேரோசைகளும் தெளிவாக வந்து செவிப் புலனின்றோன்றும். இவ்வரியப்பறு கைவரப்பெற்றமையினாலன்றோ தவவொழுக்கத்தில் மேம்பட்ட குரவர் பல்லாயிரம் மைல்களுக்கு அப்பாலுள்ள தம்மாணக்கர்களைக்குறித்துச் சிலவற்றைச் சொல்ல அச்சொற்களை நெடுந்தொலைவிலிருந்த அவர்

கள் கேட்டு அவ்வாறே ஒழுக்குவதும், ஒரு பெரிய இடரிலே அகப்பட்டுத்தத்தளிக்கும் ஒருவர் கூடிய முதலெனக்களை நெருங்குதலிலே யிருந்த முனிவர் கேட்டு விரைந்து வந்து அவரை அவ்விடரின்னு மீட்பதும் நிகழாநிற்கின்றன. இங்ஙனஞ் செவியுணர்வு நுட்பப்படுத்தப்பட்ட வுடனே புறத்தே செயற்பாலனவாம் நுண்ணியபழக்கங்கள் முற்றுப்பெற்றன வென்று அறிதல்வேண்டும்.

இதுகாறுங்கூறிய பொறியுணர்வுகளைப் பழக்கும்முறைகள் இவற்றிற் பழக அறியாதவர்க்குப் பழக அரியனபோற் காணப்படுமாயினும், மிகவும் பருப்பொறியாகிய மெய்யினை நுண்ணிய ஊற்றுணர்விற்குப் பழக்கத் துவங்குவார்க்கு அதனைத் துவங்கும்போதே அஃது எளிதாயும் மகிழ்ச்சி தருவதாயுங் காணப்படும். இன்னும் ஒருபொறியுணர்வினை நுண்ணியதாகக்கவே ஏனைப் பொறியுணர்வுகளுந் தாமாகவே நுண்ணிய நிலையினை அடையத்துவங்குமாதலின், ஒரு பொறியுணர்வினை நுண்ணியநிலையிற் பழக்கியபின் ஏனைப் பொறியுணர்வுகளையும் அந்நிலையிற் கொண்டுபோய்விடுவது மிக எளிதிலே கைகூடற்பாலதொன்றாய் முடியுமென்று உணர்க. அஃது எதனாலென்றால், கீழ்ப்பொறிகளும் வேறுவேறியற்கையுடையனவா யிருப்பினும் அவ்வைம்பொறிகளினுஞ் சேர்ந்து நின்று அறியும் மனவுணர்ச்சி ஒன்றேயாயிருத்தலின், ஒருபொறியின் வழியே அம்மனவுணர்வு ஒரு காற்பதப்படத் துவங்கியபின், ஏனைப்பொறிகளின் வழியேயும் அது பின்னும் பின்னும் பதமெய்துதல் எளிதாகக் கைகூடியருவதனாலென்றுணர்க. இனி கீழ்ப்பொறியுணர்வுகளோடு கூடிய மனவுணர்ச்சியை ஒருகாலத்து ஓரிடத்து வைத்தே நுட்பப்படுத்தி அவ்வாற்றால் எல்லாவுணர்வுகளையும் ஒருங்கே நுட்பமாக்கும் அரசியற்றவமுறை மெய்க்குரவனை எதிர்ப்பட்டு அவனறிவுறுக்கும் அறிவு மொழிபெறும் நல்வினையுடைய மிகமுறுகிய மனநிலையுடைய

பாணங்கருக்கன்றி ஏனையோர்க்கு வாயாதாகலின், யாம்
சுண்டி எடுத்துக் கூறிய முறைகளே எத்திறத்தவரும் படிப்
படியாகப் பழகித் தம்முணர்வுகளை நுட்பப்படுத்திப் பயன்
பெறுதற்கு ஏற்பணவாமென்று கடைப்பிடிக்க. இங்ஙனம்
மெய், வாய், கண், மூக்குச், செவி என்னும் ஐம்பொறிகளின்
வழியே புறஞ்ச்செல்லும் மனவுணர்வினை நுட்பம் ஆக்கிய
பின், அகத்தே செல்லுங்காலும் அது மேலுமேலும் நுட்ப
பாருட்பாடி அகனைப் பழக்கவருதல் வேண்டும். அகத்தே
மனவுணர்வு கடைபெறுங்காலத்து அஃது அமைதியுற்று
வ்ருகாமல், வருத்தம், கவலை, அச்சஞ், சினம், பொறுமை,
அவாழ்தலான பலநியதன்மைகளால் தாக்கப்பட்டு, நிலை
நங்கி வலிவுகுன்றிப் போகின்றது. இவ்விழித்ததன்மைகளின்
இயல்பையும் இவற்றின் சேர்க்கையால் ஆவியின் வலிவு
குறைந்து போதலையும் யோகரித்திரையைப்பற்றிப் பேசிய
எமதுநூலில் மிகவிரித்து விளக்கியிருக்கின்றோம்; அவற்றை
அணுகவிடாமல் உள்ளத்தை ஒரு நிலைப்படுத்தும் வகையினை
யும் அங்கே காட்டியிருக்கின்றோம். அம்முறைகளை நன்றாக
கினைவில் இருத்தி அவற்றின்படி நடந்துவரின் மிக எளிதிலே
உள்ளமானது ஒருநிலைப்படும். இன்னும் மனிதவசியம் என்
னும் எமதுநூலில் 'கிளைவை ஒருவழி நிறுத்தல்' என்னுந்
தலைப்பின் கீழ்ச் சொல்லிய பகுதிகளும் பெரிதும் நினைவு
கூர்ந்து செயற்பாலனவாம்.

இனி இவ்விடத்தும் இதற்குரிய முறைகள் சிலவற்றை
எடுத்துக் கூறுவாம். இழிந்ததன்மைகளுள் எதுவும் வந்து
துழைப்பவொட்டாமல், எங்கேயும் நமது உள்ளத்தை நல்
நிலைவிற்கு இடத்தரும்படி செய்தல்வேண்டும். தெளிந்தோ
ரும் ஒர்பாற்றுகோனது சாக்கடைநீரின் சேர்க்கையால் அழுக்
குற்று அருவருக்கத் தக்கதாய்விடுதலும், மலைப்பாறைகளி
லிருந்து முத்துமுறியென ஒடிவரும் இனிய நீரின் கலப்பால்
மிகத்தெளிந்து விளங்குதலும் போலத் தியநினைவுகளின்

சேர்க்கையால் தெரிவான உள்ளமும் அழகுக்குப்பட்டுக்கலங்க
லாதலும், நல்கினைவுகளின் கூட்டுறவால் அது மேலுமேலுந்
தூய்மையாகி விளங்குதலும் நோக்கின்றன. முடைநாற்றம்
விசும் நீயபொருளோடு கூடிக்கலங்கல் அடைந்த நீர் தன்னை
அடுத்தாள்ள பொருள்சகோபுர்தன்கண்ணே காட்டமாட்டானு;
அதுபோலத் தீயநிலைவின் வழிப்பட்டுக் கலங்கல் எய்திய உள்
ளத்திலே அருகேநிகழும் எண்ணங்களுந் தோன்றாது மறை
யும். அதுவோயுமன்றி அது நினைவுவலிமையினையும் வரவர
இழந்துவிடும். அங்ஙனமன்றி, நன்னினைவோடு பொருந்
தின்ற உள்ளம் தெளிவுபெற்று நின்றலால், அதன்கண்ணே
அடுத்து நிகழும் எண்ணங்கள் மட்டுமே யல்லாமல் மிக
வுந் தொலைவிற்கேன்றும் எண்ணங்களுந் விரைவிலேவந்து
காணப்படும்; முற்காலத்தும் இக்காலத்தும் இனிவருங்காலத்
தும் நிகழும் நிகழ்ச்சிகள் அத்தனையும் தெளிவுள்ளம் உள்ள
வனுக்கு உள்ளங்கை நெல்லிக்கணிபோல் தெற்றெனத் தோன்
றுகிற்கும். ஆகையால், இத்துணைச்சிறந்த முக்கால யுனர்ச்
சியாகிய அரும்பேற்றை அடைபவிரும்பும் நல்கினைபுடை
யார் ஒவ்வொருவரும் தமது மனத்தைத் தெளிவுபடவைத்த
லாகிய அரும்பெரு முயற்சியை அடுத்தடுத்துச் செய்துவரல்
வேண்டும்.

இனி நன்னினைவின்வழியே உள்ளத்தைவைத்துப் பழக்
கும் முறைதான் எவ்வாறெனின்; அதனையும் ஒரு சிறிது
இங்கே காட்டுகின்றும். இன்பந்தராத நினைவுகளைப் பற்றி
நிற்கும்படி மனத்தை எவ்வளவு அதற்கு அஃது எளிதிலே
மடங்கி நில்லாமல் வருத்தத்தை விளைவிப்பதோடு, இத்தன்
மையவான பழக்கங்களில் அவனுக்கு வெறுப்பினையும் பின்
னர்த் தோற்றுவிக்கும். ஆகவே, அதனை அங்ஙனம் பழக்
குவதற்கு முயல்ல்ஆகாது. இயல்பாகவே அஃது எந்த நன்
னினினைவை மகிழ்வோடு பற்றிநிற்குமோ அதனை அறிந்து
அதன்கண்ணே அதனைப் படி வித்தல்வேண்டும். அங்ஙனம்

அல்லு இயல்பாகப் பற்றி திற்கும் நினைவுகள் தாம் யாவையோ வெனின், அவை அதற்கு ஆர மகிழ்ச்சியினையும் பெருங் களிப்பினையும் தோற்றுவிப்பனவேயாம் என்க. மகிழ்வினையும் உள்ளக்கொச்சியினையும் ஒவ்வொருவர்க்கு ஒவ்வொருவகையாற் பிறப்பிக்கும் நன்னினைவுகள் பற்பல இருப்பினும், அவை எல்லாவற்றன்றும் அழகு, அறிவு, அன்பு என்னும் மூன்று தன்மைகளைப் பற்றிய நன்னினைவுகளே எல்லார்க்கும் எவ்விடத்தாம் எக்காலத்தும் பெருங்களிப்பினைத் தருவதாமென்பது அனைவரானும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட உண்மையேயாம். அழகுமுதிரச் சுவைக்கல்லில் இருத்திய ஓர் அரிய வடிவத் தையேனும், இயற்கைநிறங்களும் முகிழ்த்துத்தோன்ற ஒவியக்காரன் முனைப்பாகத்தீட்டிய ஓர் இனிய ஒவியத்தின் உருவத்தையேனும், அழகுகனிந்தொழுக உலவுஞ் சிறுவர் சிறுமியரையேனும் கண்டு களிப்படையாதவர் உளரோ? அமைந்து நிரம்பின கல்லியுடையோன் தோண்டுத்தோறுஞ் சுரக்குந் தென்சுவைத் தண்ணிரைப்போல நூற்பொருளை எடுத்து உரைக்குத்தோறும் விரிந்துவிரிந்து புலப்படாநின்ற அறிவின் அருமை பெருமைகளைக்கண்டு வியந்து மகிழாதாருண்டோ? எல்லா உயிர்க்கிடத்துங் கரைகடந்த இரக்கம் உடையோனுப் அவற்றின் துயர்கண்டுபொருமல் தன்னைவருத்தியேனும் அப் பிறவுயிரின் துன்பத்துடைத்து, அருளொழுக்கமே தன்உயிரொழுக்கமாக மேற்கொண்டு, இங்ஙனம் எல்லா உயிர்க்கிடத்தும் இரக்கம் எழுப்பெற்றமைபாலே இவைய மென்னைஞ் சொகு எல்லாம்வல்ல இறைவனிடத்தே என்பெலாம். நெக்குருகு ஒன்றுபட்டு திற்கும் பெரியோன் அன்பின் நிறத்தைக் கண்டு பிந்துபட்டு அன்புடையராகாரும் உண்டோ? சொல்லுமின்! எனவே, அழகு, அறிவு, அன்பு என்னும் மூன்றனையும் பற்றி நினைக்குமிடத்தெல்லாம் மக்களெல்லார்க்கும் இயற்கையாகவே மகிழ்ச்சி எழ, அவர் உள்ளமும் எளிதிலே அந்நினைவின் வழிப்பட்டு திறநால் இம்முறையால் உள்ளத்

தைத் தெளிவுபெறச் செய்தலே எளிதான முறையாமென்பது இனிது பெறப்படும்.

இனி அழகு அறிவு அன்பு என்னும் மூன்றும் பண்புகளையன்றிப் பண்புகளையுடைய பொருள்கள் அல்ல. பண்புகளை எவ்வளவுதான் நினைப்பினும் அவை மக்கள் உள்ளத்திற் குப்பலப்பட மாட்டா. பண்புகளை நினைக்கப் புகுந்தால் அப்பண்புகள் தோன்றாமல் அப்பண்புகளையுடைய பொருளை நினைவில்வந்து தோன்றும். முல்லைப் பூவின் மணத்தை நினைக்கப்புகுந்தால் அந்தமணம் மட்டும் நினைவுக்கு வராமல் தன்னையுடைய பூவோடு கூடியே அது நினைவில் எழும். வாழைக்கனியின் சுவையை நினைக்கப்புகுந்தால் அச்சுவை மட்டும் தனித்து நினைவில் எழாமல் அது தன்னையுடைய அக்கனியோடுகூடியே நினைவிற்கேற்றும். மேலும், முல்லைப்பூவின் மணமும் வாழைக்கனியின் சுவையும் அப்பொருள்களைத் துய்த்துப் பார்ப்பவருக்கே யல்லாமல் மற்ற வர்க்குச் சிறிதும் விளங்கமாட்டா; ஏனென்றால், அந்த மணமும் அந்தச் சுவையும் முல்லை வாழை என்னும் அப்பொருள்களின் வழியாகவன்றி வேறு தனித்து நின்று துய்க்கப் படுதல் எங்கும் இல்லை. இதுபோலவே, அழகு என்னும் பண்பை நினைக்கப்புகுந்தால், அப்பண்பு தனித்து நில்லாத தொன்றாகையால், அதனையுடைய ஏதேனுமொருபொருளையே நினைக்கவேண்டிவரும்; அறிவு என்னும் பண்பை நினைக்கப்புகுந்தால் அதுவுந் தனித்து நில்லாத பண்பேயாகவின் அதனையுடைய அறிஞன் ஒருவனையே நினைக்கவேண்டிவரும்; இங்ஙனமே அன்பு என்னும் பண்பும் தனியே நினைக்கப்படுவ தல்லாமையால் அதனை நினைக்குமிடத் தெல்லாம் அன்புள்ள ஒருவனையே நினைக்கவேண்டிவரும் என்க. அதுவேயுமன்றிப் பண்பும் பண்பையுடைய பொருளும் எவ்வாற்றானும் பிரிவுபடாமல் ஒன்றுபட்டே நிற்கும்

இப்புவாப்தனவாம்; பண்பும் பண்பியும் ஒன்றேயல்லாமல்
 லேறல்ல. பண்பு அழிந்தால் அதனோடு ஒன்றாயுள்ள பண்பி
 யும் அழியும், பண்பியழிந்தால் அதனின் வேறல்லாத பண்
 பும் அழியும். ஆகவே, பண்பிப் பொருளினும் பண்பே
 அண்ணியதாகலின் அப் பண்பை மட்டுமே நினைவிற்குக்
 கொண்டுவர முயல்வே மென்றும், கடவுளை முகங் கை கால்
 முகலான உறுப்புகளுடைய ஓர் உருவப் பண்பிப் பொரு
 வாக வைத்து வணங்கக் கடவேம் அல்லமென்றும் உரைப்
 பார் உரை ஒரு சிறிதும் பொருந்தமாட்டாதென் றுணர்க
 பண்புகளை நினைக்கப் புகுவார் எல்லார்க்கும் அப்பண்புக
 லின் வேறல்லாத பொருள் உடனே நினைவிலெழப் பெறுதல்
 மாறா இயற்கையாக இருத்தலின், மிக அண்ணிய பண்புகிலே
 றில் வைத்துக் கடவுளை வழிபடுவே மென்பார்க்கும் அப்
 பண்புகள் திரண்ட பிழம்பான கடவுளின் நிருவுருவம் அவ
 ருள்ளத்தில் தோன்றும்போதல் இல்லையென்க. பண்பென்
 றும் பண்பியென்றும் வேறு பகுத்துணர்தற் கியலாமற் பிரி
 வின்றி சிற்கும் ஒரு பொருளிற் பண்பை மட்டும் நினைக்
 கப் புகுவேம் என்றும் பண்பியை மட்டும் நினைக்கப் புகுவே
 மென்றும் தமக்குத் தோன்றியவாறெல்லாம் பொருளினியற்
 கைக்கு மாறப்ப் பேசுவோர் உண்மை தெரியமாட்டாத மட
 வோரேயாவர். அங்ஙனமன்று, பண்பு பண்பியினின்று பிரி
 யாதாயினும், நினைவின்கண் அகனைப் பிரித்து நினைக்கமாட்
 சுவேமெனின்; எப்பொருள் எத் தன்மையதா யிருக்கின்
 றது, அப்பொருளை அத் தன்மைப்பட நினைத்தலே மெய்ந்
 நினைவு அல்லது சத்தியபாவனை யென்று சொல்லப்படும்;
 இவ்வாறன்றி ஒரு பொருளை அப் பொருளின்கண் நிகழாத
 நிகழ்ச்சிபற்றி நினைப்பது பொய்ந்நினைவு அல்லது அசத்திய
 பாவனை யென்று சொல்லப்படும். இனி மெய்ந் நினைவு
 உண்மையான மெய்ப்பயன்களைத் தருவதுபோலப், பொய்ந்
 நினைவு மெய்ப் பயன்களைத் தராது பொய்ப்படு மாகலின்,

கடவுளை வெறும் பண்பளவாகக் கொண்டு வழிபடுவே மென்பார்க்கு, அவர் வழிபாடு கடவுளியல்போல மாறுபட்ட பொய் வழிபாடாய்ப் போதலின், அவர் அப்பொய் வழி பாட்டால் இம்மை மறுமைப் பயன்களில் ஒரு நினைத்தனையும் பெறவென்பதே முடிபு. ஆகவே, இவ் வியல்பினரான பொய்யறிவினர் இறுமாந்து உரைக்கும் பொய்யுரை ஈண்டு உற்றுணரற்பாலதன்றென விதிக்க. எனவே, அழகு அறிவு அன்பு என்னும் பண்புகளை நினைக்கப் புகுந்தால் அப்பண்பு களையுடைய பொருள்கள் தாமே நினைவிற் றோன்றும் என்று உணர்க.

இனி, அழகு என்பது பெரும்பாலுங் கண்ணறிவைப் பற்றி நிற்கும் ஓர் இனிய தன்மையாகும்; இஃது ஏதேனும் ஒரு பொருளைப்பற்றி நிற்பதன்றித் தனித்து நில்லாதாகையால், இதனை நினைவுக்குக் கொண்டுவரு மிடத்து இதுபற்றி நிற்கும் பொருள்களையே நினைத்துப் பார்க்கப் பழகி வருதல் வேண்டும். வான் அளாவித் தோன்றும் மலைகளையேனும், எல்லையின்றி விரிந்து கிடக்குங் கடலையேனும், மடமான் தொகுதிகள் அச்சமின்றி யுலவுங் காடுகளையேனும், இன்னும் இவைபோன்ற நிலத் தோற்றங்களையேனும் நினைவிற் கொண்டுவந்து பயிலல்வேண்டும். இங்ஙனஞ் சில நாட்கள் பழகியபிறகு திருத்தமாகச் செய்யப்பட்ட கல்வடிவுகளையும், அருமையாக வரையப்பட்ட ஓவியங்களையும் அகக் கண் எதிரே கொண்டுவந்து நோக்குக. அதன் பின்னர் அழகின் மிக்க ஆடவர் மகளிர் என்னும் இருதிறத்தாரில் எவரையேனும் அடிக்கடி நினைவிற் கொண்டுவருக. உயிரில்லாத ஏனைத் தோற்றங்களை அகக் கண்ணிற் பார்க்கும் பழக்கத்தினும், உயிரோடு கூடிய உருவங்களை நினைக்கும் பழக்கஞ் சிறந்ததாகும்; இனி உயிரோடு கூடிய உருவங்களுள்ளும், அறிவில் மிக்கவற்றின் உருவங்களை நினைத்தலே மிகச் சிறந்ததாகும்; இனி அறிவின் மிக்க உயிர் வடிவங்களினும் அவ்

வழிவோடு அன்பும் மிக்க உயிர்வடிவங்களை நினைவிற்கொண்டு வருதலே அதனினும் மிகச் சிறந்த பழக்கமாகும். அழகு அறிவு அன்பு என்னும் முன்றோடு தெய்வத் தன்மையும் வாழ்ந்த உயிர்வடிவை உணர்ந்து இன்புறுவது அதனினும் மிகச் சிறந்த பழக்கமாகும். திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் திருவுருவம் அழகு அறிவு அன்பு என்னும் முன்று தன்மைகளோடு குழந்தைப் பொழுதே எல்லா அறிவும் முதன்மையும் நிரம்பின தெய்வத்தன்மையும் பொருந்தப்பெற்ற விழுப்பம் உடையதாகலின், அவ்வருமைத் திருவுருவை இடையறாது நினைவிற்கொண்டிவந்து பழகும் நற்பெரும் பழக்கம் மனவுணர்வை நுட்பமாக்குதற்கு மிக இயைந்த தொன்றுமென்பது கடைப்பிடிக்க.

இனி எல்லையற்ற அழகும், எல்லையற்ற அறிவும், எல்லையற்ற இன்பமும் உடைய உயிர்ப்பொருள் கடவுளையன்றி, வேறொன்றும் இல்லை யென்பது துண்ணமாகலானங், குற்றம் என்பது அணுகுணையும் இல்லாத அறிவுடைய உயிர் கடவுள் ஒன்றே என்னும் உண்மை எல்லார்க்கும் ஒப்பமுடிந்த தொன்றாகலானும், தமதுணர்வை மிகவும் நுண்ணிதாக்க வேண்டும் என்னுங் கருத்துடையார் எல்லாரும் கடவுளின் திருவருளுருவை எந்நேரமும் ஒழிவின்றி நினைவு கூர்ந்து வரல்வேண்டும். இங்ஙனம் நினைக்குங்காலும் அவ்வருளுருவை எல்லா அழகும் எல்லா அறிவும் எல்லா இன்பமும்பிழைந்து ஒளிதுளும்புந் திருந்திப் விடிவினதாகநினைந்து அந்நினைவின் கட்பெரிதும் இன்புறுதற்குப் பழகுக. இப்பழக்கங் கைவந்து உயிர்நினைவு அகற்றேய்ந்து அவ்வண்ணமாய நின் எக்காலத்து நிகழ்ச்சிகளையும் எவ்வுலகத்து நிகழ்ச்சிகளையும் அஃது எளிதிலே ஒருங்குணர் வல்லதாகும். இவ்வருளுருவ வழிபாட்டில் தலை நின்றவர் யாவரே யாயினும் அவர் அழகு அறிவு அன்பு என்னும் அவ்வருமைத் தன்மை

கள் நிறையப் பெற்றவராய்த் துலங்குவர். பண்பும் பண்பை யுடைய பொருளுந் தம்முட் சிறிதும் பிரிதல் இல்லாத தற் கிழமைப் பொருத்தமுடையன வென்றும், அவற்றுள் ஒன்றை நினைக்கவே மற்றொன்றுந் தானாகவே நினைவில் எழு மென்றும் முன்னரே நன்கு விளக்கிக்காட்டின மாதலால், அவ்வருளுருவத்தைப்பற்றிய நினைவானது தன்னுட்பொதிந் த அவ்வருமை இயல்புகளைத் தானே தோற்றுவிக்கு மென் பது மறுக்க ஏலாத உண்மை நிகழ்ச்சியே யாகும். இக்கா லத்து உளநூற் புலவர்கள் ஆராய்ந்துரைக்கும் முடிபுகளும் பொருளை நினைக்கும் நினைவு அப்பொருட் பண்புகளையும் உடனே தோற்றுவிக்குமென நாட்டுகின்றன. அறிஞரான ஜிபோட்டோ என்னுந் துரைமகஞர் தொலைவி லுணரும் நிகழ்ச்சிகளைப்பற்றித் தாம் ஆராய்ந்த பலவற்றுள் ஒன்றைப் பற்றிப் பின்வருமாறு கூறுகின்றார்:—

“பி. என்னும் பெருமாட்டியார் தமக்குள்ள தலை நோயைப்பற்றி என்னிடம் முறையிட்டார். யான் எனது கையை அவ்வம்மையாரின் நெற்றிமேல் வைத்தேன், சில நேரங்களி லெல்லாம் அவர் ஓர் இழைந்த அறி துயில் வரப்பெற்றார். அவ்வுறக்கத்தை மிகுதிப்படுத்தாமலே யான் அவரிடத்தில் அமைதியையும் நலத்தையும் பற்றிய உணர் வை எழுப்ப முயன்றேன்; அதற்கு முதலில் என்னிடத் திலே அவ்வுணர்வை எழுப்புவதற்குக் கொள்ளல்வேண்டிக், காற்றுந் தண்ணீரும் பகல் வெளிச்சமும் கிரம்பி விளங்குங் கடற்காட்சியினை என்நினைவிற்கொண்டுவந்தேன். அங்ஙனம் யான் என்னுள் உணரத் துவங்கிய வுடனே, அம்மாதாரர் ‘யான் இப்போது சிறிது நலமாயிருப்பதாக உணருகிறேன்; காற்று எவ்வளவு குளிர்ச்சியாயிருக்கின்றது!’ என்று கூறி னார். அதன்பிறகு யான் பூல்வார்டு செயிண்டு மிச்சல் என் னும் இடத்தில் சிறிது தூளிக்கும் மழையில் நடப்பதாக என் னுள் எண்ணப்புகுந்தேன்; அவ்வாறு எண்ணவே, விரைந்து

செல்லும் மக்களையும் குடைகளையும் என்னுட் காண்பேனாயி
னோன். உடனே அந்த அம்மையார் 'சுது என்ன புதுமை
யாயிருக்கின்றது! யான் பூல்வார்டு செலிண்டு மிக்கல் என்ப
தன்கோடியில் இருப்பதாக எனக்கு ஒருதோற்றமுண்டாகின்
றது. மழைபெய்கிறது; மக்கள் மிகுதியாயிருக்கிறார்கள்; கூட்
டமாய் விரைந்து செல்லுகிறார்கள். அவர்களெல்லாரும் தெரு
வின்மேற் செல்லுகிறார்கள்; யானும் அவர்களோடு செல்லு
கிறேன். காற்று மிகவுங் குளிர்ச்சியாயிருக்கிறது. ஆஃது
எனக்கு இனிய இளைப்பாறும் உணர்வைத் தருகின்றது.' இச்
சொற்களைக்கூறிய பிறகு அவர்தங் கண்களைத் திறந்தார்; தம்
மனத்திற்பதிக்த அவற்றைப்பற்றிப் பின்னும் உறுதியுரை
மொழிந்தார்," இங்ஙனமே இத்துரைமகனார் தம்மால் உறங்
கர் செய்விக்கப்பட்ட பலரிடத்தும் தாம் நினைந்த நினைவுகள்
நினைந்த அளவாலே தோன்றும்படி ஆராய்ந்து பார்த்த
ஆராய்ச்சிகள் பல; இத்துரைமகனரைப் போலவே இன்னும்
பலரும் இவ்வாறே ஆராய்ந்துபார்த்து வருகிறார்கள். இவ்
வாராய்ச்சியில், அபைதியுங் குளிர்ந்த காற்று உலவுதலும்
வாய்ந்த கடற்காட்சி யாகிய ஒரு பொருளின் றோற்றத்தை
நினைத்த அளவாலே, அப்பொருட்டன்மைகளான அமை
தியுங் குளிர்ச்சியும் அறிதலில் அமர்ந்திருந்த அம்மாதார
பாற்றோன்றிய உண்மை நிகழ்ச்சி பெரிதும் உற்றறியற் பால
தாம். எனவே, பொருளை நினைக்கும் நினைவு அப்பொருட்
டன்மைகளையும் தானே தோற்றுவிக்குமென்றுயாம்முன்னே
சுறியவுரை மறுக்கலாகாத மெய்யுரையேயாமென்பது புலப்
படுகின்ற தன்றோ? உயர்ந்த பொருட்டன்மைகளைத் தம்
மிடத்து வருவித்து அவற்றைத் தம் வழிப்படுத்திக் கொள்ள
அவாவும் கன்மக்கள் எல்லாரும், அப்பொருள்களை ஒவாது
நினைவுகூர்ந்து வருவது இன்றியமையாத பழக்கமாகும். இத
னை விடுத்து நினைக்கவராத பண்புகளை மட்டுமே நினைக்கக்கட
வேமென்று மயங்கவுரை கூறி அம்மயக்கவுரை யாற் பிறரை

ஏமாற்றி ஒழுதுவர் சொற்களை நம்பிப் பொருள் நினைவை விட்டு இம்மை மறுமைப் பயன்களை இழக்கும் பொய்க் நெறியிற் செல்லாவண்ணந் தம்மைப் பாதுகாக்கவேண்டிவரு ஒவ்வொருவர்க்கும் இன்றியமைபாத கடமைபாம்.

இதனாலும், விழித்திருக்கும்போது மனவுணர்வை நுட்பமாகக்குதற்கு இசைந்த பழக்கங்களையே விளக்கிக்காட்டினேம். இனித், துயிலும்போதும் அதனை நுட்பமாகக்குதற்குரிய வழிவகைகளைப்பற்றிப் பேசப்போகின்றோம். பெரும்பாலும் பாதிநாள் நமக்குத் தூக்கத்திலே கழிந்துபோகின்றது. தூக்கத்திற் சென்றவுடனே உயிர்கொல்லாம் அறிவிழந்து உயிரற்ற கற்போற் கிடக்கின்றன. தூக்கத்திலே, இன்னதென்று சொல்லுதற்குக் கூடாத ஒரு பேரிருள் நமதறிவை வந்து சூழ்ந்துகொள்ளுதலை மட்டும் வழக்கத்தில் அறிந்திருக்கின்றோம். இத்தகைய தூக்கமானது ஒவ்வொருநாளின் இராப்பொழுதிலும் நமதறிவைவந்துவிழுங்க, அதனால் விழுங்கப்பட்டு அதன் வயிற்றகத்தே செயலின்றிக் கிடந்த யாம், அங்கே உடனிருந்து உதவுங் கடவுளின் திருவருளால் திரும்பத்திரும்ப எழுப்பப்பட்டு விழித்துக்கொள்கின்றோம். இங்ஙனம் நாடோறும் இப்பேரிருளிற் போய்த் தங்கியிருந்து வருதலினாலேதான், பசுற் காலத்தில் மிகமுயன்று தேடிய நம் அறிவிற் பெரும்பாலனவற்றை நாள் ஏற நாள் ஏற இழந்து வருகின்றோம். பசுவிற்றேடிய அரிய அறிவுப் பொருட்டினை இரவிற்குக்கமாகிப் எல்லையற்ற இருவிலை கொண்டிபோய்ச் சொரிந்து, பின்னர் அப்பொருள் முழுதுஞ் சொரிந்தவிடத் தெரியாமையால் முழுதுமெடுக்க ஏலாமல், சிற்சிலவே கைக்கொண்டு வருகின்றோம். விழித்திருக்கையிற் றுலக்கப்படுகின்ற நமதுயிரின் அறிவு மறுபடியுந் தூங்குகையில் அப்பேரிருட்சாயலால் மழுங்கிப்போகின்றது. இதனாலேதான் மக்களுட்கு மறத்தன்மை மிகுந்து

காணப்படுகின்றது. அந்நினைவை உடம்பினுள்ளே அழுந்
தச் செருகினாலும் அதனை அறியமாட்டாத அத்துனை அறி
யாமைப்போதி மெய்ம்மறந்து தூங்குகின்றவனுக்கு, விழித்
திரும்புதலும் அறிவு கர்மையுற்று விளங்காது; அவனிடத்
தீந் துறத்தன்மை மிக வேதன்றி நிற்கும். இவ்வாறு இயற்
மைமையே அறிவிழத்தற்கு ஏதுவான அறியாமைத்
துயில் என்ன வயிர்க்கரிடத்தும் நிறைந்தி நுப்பினும், அதனை
நினைக்கொள்ளும் நன் முயற்சி மக்களுயிர்கள் மாட்டு மட்டு
மே காணப்படுகின்றது; அவ்வனம் மிக அறிதிற காணப்படும்
அந் நன் முயற்சியினையுங் கட்டுதுஞ் சாராயம் மாந்தியும்
கஞ்சா அவின் இன்றும் எந்நேரமும் ஒழிவின்றிப்போக்கித்
தாமதநிலை நிலா இருளில் முழுகுவிக்கும் மாந்தரின் தீயபுன்
செயல் சீரம்பவும் அருவருக்கற்பாலதாம். அந்தோ! இவர்
தமது புல்லறிவுகொண்டு தம்மைக் கடைப்பட்ட விலங்குகளி
னுங் கடைப்பட்டவராக ஆக்கிக்கொள்வது கண்டு எவர்தாம்
அவர் தன்மைக்கு இரங்காமற் போவர்? இயற்கையிலேயே
உயிர் அறிவின் வலியை உரிஞ்சும் வல்லீருள் உயிர்களின் உள்
வந்தே அமைந்திருக்கத், திருவருளுதவியற் சிற்சில பொழு
துகளேனும் விளங்காதின்ற சிறிய அறிவை அது தானும்
விளங்கவொட்டாது கன்னானுங்கஞ்சாவானும் மயங்கச்செய்
பும் மாந்தர் ஏதுக்குத்தான் இம்மக்களுடம்பிற் பிறந்தனரோ
அறியேம். அருட் களஞ்சிபமாகிய ஆண்டவன் செயலால்
விழித்திருக்கும்போது விளிந்து விளங்கும் இச்சிறிய அறிவின்
உதவியைக் கள் சாராயம் கஞ்சா அவின் முதலான மயக்கப்
பொருள்களாற் பாழாக்கி விடாது, அதனைப் பண்படுத்தி
அவ்வழியே சென்று தூக்கத்தினுள்ள அறியாமை வல்லீரு
ளைத் தொலைக்க வகை தேதிதல் மக்கட் பிறவி யெடுத்தார்
செய்தற்குரிய பயன்படு செய்கையாம்.

அவ்வாறாயின், தூக்கத்திலும் அறிவு நிகழப்படி செய்
யவீய, உயிர்செருக்கு இனெப்பாறுதல் இல்லையாய் ஒழியும்;

அஃதொழியவே, உடம்பு நிலைகுலைந்து நோய் மிகும். ஆகையால், இஃது உயிர்களுக்கு அறிவு மிகுத்தற்குரிய வழியாகல் எங்மனம் எனிற்; கூறுவாம். தூக்கம் என்பது உயிர்கள் இளைப்பாறுதற்கு அமைந்த நிலையே யல்லாமல், அவைகள் அறிவிழந்து கிடத்தற்காக வந்ததன்று. அறிவிழந்து கிடப்பதனால்தான் உயிர்களுக்கு இளைப்பாறுதல் கூடுமென நினைப்பது பெரும்பிழை. அறிவிழந்த நிலையே இளைப்பாறுதல் ஆகுமென்று உரைப்பின் அறிவே இல்லாத கல் மண் முதலியன எப்பொழுதும் இளைப்பாறுகின்றன வென்றும், அவற்றின் நிலை உயிர்களின் நிலைபாவிட மிகச் சிறந்ததாகுமென்றும் அன்றோ கூறுதல்வேண்டும்? அங்மனங் கூறுதல் பொருந்தாமைபின், அறிவிழப்புக்கும் இளைப்பாறுதலுக்குஞ் சிறிதும் இயைபில்லை பென்பது தென்னிதற் பெறப்படும்.

அவ்வாறாயின் இளைப்பாறுதல் இன்னதென்பதும், தூக்கம் இன்னதென்பதும், ஒருசிறிது விளக்கிக்காட்டுக வெனிற்; காட்டுகின்றும். நாம் முழுதும் செலவு செய்யப் பெற்ற அறிவு விழைவு செயல்களின் முயற்சியால் உடம்பிலுள்ள ஆவிவலிமை கழிந்துபோகின்றது; கழிந்துபோன அகணைத்திரும்பவும் உடம்பில் உண்டாக்கிக் கொள்வதற்குச் சும்மாயிருப்பதாகப் நிலைமையே இளைப்பாறுதல் என்று சொல்லப்படும். நாம் நம்முடைய முயற்சிகளைக் கழிந்துபோக விடாமற் சில நாழிகை நேரம் வறிகே இருப்பமாயின், நம்முயிரினும் உடம்பினுங் கலந்துகின்று உதவிவரும் இறைவனருளாத் தலானது நமக்கு வேண்டும் ஆவிவலிமைபின் உடனே அவற்றில் சிரப்பிவிடும். நீர் வருங்காலும் வடிகாலும் உடைய ஓர் ஏரியானது ஓயாமல் வடிகாலின் வழியே தண்ணீரை ஒழுகவிட்டுக்கொண்டிருக்குமாயின், அதன் கண்ணீர் நிறைந்திராதென்னும் உண்மை எவரும் அறிந்ததேயாம்; சிலத்திற்கு வேண்டுமளவு நீரைப் போகவிட்டு வடிகாலை

அவடந்து வவத்தால் அது வநங்காவின் வழியே மிதந்த
நீரைப் பெற்று நிறைந்திருந்து, பின்னரும் வேண்டும்போது
விளை புலங்களுக்கு நீரைக்கொடுத்துப் பரப்பும். அது
போலவே, நாம் இடையிடையே இளைப்பாறுவதனால்
சொலவு செய்யப் பட்ட ஆளி வலிவானது திரும்பத்
திரும்ப நம்முன் நிறைக்கப்பட்டுப் பின்னும்பின்னும் நாம்
'விளை'யழைப்பதற்குச் செய்தவற்கு நம்மை வலிவுடைய
வராக்கிவரும்.

அங்ஙனம் இளைப்பாறுதல் இன்றி ஓயாமல் முயல்வதி
'வே'யே ஆவினைச் செலவழித்து வந்தால் முதுமைப்பொழு
தாயிப் பிள்ளிநீர்காலம் வரும் முன்னமே ஆவிவலிமை முழு
தும் வறண்டு உயிரை உடம்பினின்றும் அகலச் செய்யும்.
ஆனதுபற்றியே, இரவில் இளைப்பாற்றாதற் பொருட்டு
உயிர்களுக்குக் தூக்கம் வருகின்றது. இனித்தூக்கமோ
அறியாமையில் நடைபெறுகின்ற தல்லாமல், அறிவோடு
சிறிதும் நடைபெறக் காணும். அங்ஙனமாயின் இளைப்
பாறுதல் என்பது அறியாமையிற்றான் நிகழவேண்டு
வது போலும் எனின் அது பொருந்தாது. தொ
ழில் செய்து அலுத்துப்போனவர்கள் அறிவோடிருந்து
இளைப்பாறுதலையும் நாம் பார்த்திருக்கின்றோமே. இன்பமான
கதைமைப் பிறர் ஒருவர் எடுத்துச்சொல்ல அதனைக்கேட்டு
மகிழ்ந்துகொண்டே, வேலை செய்ததனால் உண்டான இளைப்
புத் தீர்த்து தொழிலாளிகள் மனக்கொர்ச்சியோடுஞ் செல்வ
தை நாம் எப்போதும் பார்க்கலாம். இன்பத்திலே நமதறிவு
உறைத்துநிறைகையில் நமக்கு எவ்வகையான அலுப்புந் தோன்
றுமையை நாமும் நமதுபழக்கத்திற் பலகாற் கண்டிருக்க
லாம். மக்கள் அறிவு உடம்பினுள்ள உறுப்புகளின்வழியாகப்
பலதுறையில் மாறிமாறி ஓடுவதனாலேதான் அயர்ச்சியும்
இளைப்பும் வந்து முடுகின்றன. ஏற்கோளும் ஓயாமற் கல்வி

பயின்று வருபவர்களுக்கு அயர்ந்த தூக்கம் வருவதில்லை. உடம்பின் உழைப்பு மிகுதியா யுள்ளவர்களுக்கே தம்மை மறந்த தூக்கம் வருகின்றது. ஆகையால், தம்மை மறந்து தூங்கும்படியான அளவுக்கு உடம்பை உழைப்பில் விடுவது அத்தனையாக விரும்பத்தக்க தன்று. தன்னை மறந்து தூங்கு வதுதான் உடம்பின் நலத்தைப் பாதுகாப்பதற்கு வழிபெண் டும், ஆகவே அதனை வருவித்தற்குக் கடுமையான உழைப்பு கட்டாயம் வேண்டற்பாலதேயா மென்றும் பெரும்பாலார் பிழைபடக் கருதுகின்றனர். இந்த மக்கட்பிறவியை எடுத்தது கடுமையாக உழைத்தற்கும் பின்னர் அதனால் அறிவின்றித் தூங்குதற்குந்தானா? தூக்கம் மிகுதியாயில்லாதவர்களுக்கு உடம்பின் நலம் குறையும் என்றால், நன்றாய் உழைக்கும் மாடு களும் குதிரைகளும் தம்மை மறந்து உறங்காமையென? அங்ஙனம் உறங்காமலிருந்தும் அவை நல்ல நிலைமையோடு இருப்பதென்னை? எல்லாரும் அயர்ந்து உறங்கும் நள்ளிரவில் அவற்றின் கிட்டச் சென்றால் அவை உணர்விழந்து தூங்கா மல் உணர்வோடிருத்தலைக் காண்கின்றோமே. தம்மை மறந் து தூங்குவதுபோற் காணப்படும் நாய் பூனை முதலான உயிர் களின் அருகே ஒருவர் அவமயின்றி எவ்வளவு மெதுவாகச் சென்றாலும் அவை உடனே எழுந்து ஒடுதலைக் காண்கின்றோ மே. நெடுநாள் உயிரோடிருந்த முதியவர்கள் தாம் உணர்வு கெட்டு உறங்கியதில்லை யென்றும், எவ்வளவு நேரம் தூங்கி னாலும் நல்லுணர்வோடு கூடியே தாம் இருந்தனரென்றும் வரலாற்று நூல்களினும் பயின்றறிந்திருக்கின்றோம், அத்த கையோர் சிலர் கூறவுங் கேட்டிருக்கின்றோம்; அப்படிப்பட்ட அம் முதியோர்களுள்ளாம் நல்லநிலைமையோடு ஒரு நூற் றாண்டு வசையில் உயிரோடிருந்தார்களென்பதும் மறுக்கப் படாத உண்மையாம். இவற்றால், நன்கு இளைப்பாறுதற் பெ ருட்டு அறிவிழந்த தூக்கம் வேண்டப்படுதல் இல்லை யென வும், உணர்வோடிருந்து தூங்குவதால் உடம்பின் நலம் பழு

நாட்டை மாட்டாதெனவும் இனிது தெளியப்பெறுகின்றும். பற்றா உணர்வொடிருந்து துயிலுவதால் அறியாமை நீங்கி அறிவொளி பெருகிப் பேரின்பம் மிகுந்து உயிரையும் உடம்பையும் வலுப்படுத்திப் பல்லாழிகாலம் உயிரோடிருக்கச் செய்யுமென்றும் உண்மை செவ்வையாகப் புலப்படுகின்றது.

அங்ஙனமாயின், உணர்வோ டிருந்து துயிலின்று நன்றாக இன்பப்பாறுதற்கு வழியாது என்றால், அவ்வழியின் பாகுபாடுகளை முறையாக எடுத்துக் கூறுவாம். பகற்காலத்தில் மிகுதியாக உழைக்கின்றவர்களுக்கே இராக்காலத்தில் தம்மை மறந்த தூக்கம் வருவதால், உடம்பை மிகுந்த உழைப்பின் கண் வருத்துதல் ஆகாது. அவ்வாறாயின் உழைப்பாளி யானாய் இருக்கும் மக்களுக்கு இவ்வுயர்ந்த பழக்கங்கள் எக்கனைய பாங்ஙனமெனின், அவர்களும் இவற்றைச் சொப்பவிரும்பி உயர்ந்த அறிவுநிலையை நோக்குவார்களாயின் நாம் இங்கே சொல்லிவர உடம்பின் உழைப்பைக் குறைத்துக்கொள்ள வேண்டிவது அவர்களுக்கும் இன்றியமையாததே பாகும்; அவர்களுக்கு அவ்விருப்பமும் உயர்ந்த நோக்கமும் எனினுமே வரமாட்டா. அவர்கள் மிகவுங்கீழே யுள்ளதாகிய பிறவிப்படியில் சிற்சின்னார்களாதலால், மேல்கிலையில் உள்ள அறிவுக்களஞ்சிபத்தைப் பெறுதற்குமுன் அவர்கள் இன்னும் பலபிறவிப்படினைத் தாண்டிவரல் வேண்டும்.

அப்படியாயின் அவர்கள் தாமிருக்கும் நிலையிலேபே பதப்படுமபடி செய்தற்கு இசைந்த முறைகள் இல்லையோ வென்றால், உண்டு; அவர்கள் நிலைக்குறப்பச் சில நல்லொழுக்க முறைகளையும் இரக்கத்தைபுங்கற்பித்துவந்தால் அவர்கள் சிறிது சிறிதாக மேலேறுவர் என்பது திண்ணம்; இம் முறைகளை புங்கூடக் கற்பிப்பாமல் அவர்களைப் பராமுகஞ்செய்து விடுவோமாயின், அவர்கள் குடி கொலைமுதலான மிகவுந்

தீய செயல்களிற் பழகி மக்கட் பிறவியினுந் தாழ்ந்த பிறவிக ளிற் கிழிஇறங்கிப் போகுவர்.

இனி அவர் பின்பற்றத்தக்க முறைகள் அல்லாமை யால் அவரைப்பற்றி இங்கே பேசுதலை விடுத்துப், பிறவிப் படிக்களில் மேலேறிப் பதமுடையராய் வந்திருப்பவர் பெரி துங் கைக்கொள்ளற்பாலன வாகிய இப் பழக்கங்களைப்பற் றிப் பேசப்புகுவாம். உடம்பை மிசுந்த உழைப்பின்கண் விட்டால் ஆவியின்வலிவு வினை கழிந்து போதலுடன், அறிவைப் பண்படுத்தும் முயற்சியும் இல்லாது போதலால் அறியாமையும் நீங்காமல் உயிரைப்பற்றிய படியே கிடந் தும்; இந்த நிலையில் உள்ளவர்களுக்கு இராப்பொழுது வந்தவுடனே அறிவுமயங்கிப் பிணம்போற் கிடக்குந் தூக் கம் வந்து கூடுகின்றது. ஆகவே, பிறவிப்படிக்களில் எத்த னையோ ஊழிகாலங்களாக ஏறிச் சிறிது மேல் நிலைக்கு வந்த வர்கள் திரம்பவுங் குறிப்பாகக் கருதற் பாலது இது: பாழும் வாயிறுவளர்த்தலையே பெரிதாக எண்ணி, இந்த நிலைந ளுத்து வாழ்வையே சிலையாகக் கருதி, அளவுக்குமேற்பட்ட பொருளைத் தொகுத்து வைத்தலிலேயே அவா மிகுதியாக வைத்துக் கால முதல் நள்ளிரவு வரையில் ஓயாதுபல துறை களில் முயன்று அல்லற் படுவதை ஒழித்து விடுதல் வேண் டும். இத்தகைய வாழ்க்கையால் அளவு கடந்த கவலையுந்துன் பழம் வந்து ஆவியின்வலிவை உரிஞ்சி விடுகின்றன. ஆந லால் வேண்டு மளவுக்குப் பொருள் தேடும் முயற்சியைக் கூடுமானவரையும் சிறுசுச்செய்து, மற்றப் பெரும்பான் மையும் அறிவைப் பண்படுத்துத் துலக்குவதிலேயே கருத் துன்றல் வேண்டும்; அறிவால் மிக்க சான்றோர்கள் வரைந்த துலக்கை இடைவிடாது கற்றுவரல் வேண்டும். எதனைச் செய்தாலும் அதனை அறிவோடிருந்து செய்தல்வேண்டும். அச்சங் கவலை பொறுமை முதலான இழிந்ததன்மைகள் வந்து

எல்லத்தைக் கலங்கச்செய்யாதபடி அதனைத் தெளிவாக வைத்துக்கொள்ளல் வேண்டும். இவ்விழித்தன்மைகளாற் பற்றியபாட்டவர்களின் உடம்பு ஆயிவலிவினை மிகுதியும் இழந்து விடுதலான், அதனால் அவர்கட்கு அலுப்பு நிரம்பவும் உண்டாகி அவர்களை அறிவில்லாத கடுந்தூக்கத்தில் அழுத்திவிடும். இத்தன்மையவான இழித்தன்மைகளுக்கு இடங்கொடாமல் முன்சொல்லியவாறு பழகிவரவே, இரவில் அறிவில்லாத கடுந்தூக்கம் வருவது சிறிது சிறிதாகக் குறையும். இவ்விய உறக்கத்திலுங்கூட உணர்வு மிகுதியாகக் குறையாமல் சுற்றிலும் நடப்பவற்றைத் தெரிந்துகொள்ள வல்லதாகும். அதுதற்கு.

அங்ஙனம் உணர்வோடு உறங்குவது அறிவைத் தெளிவு படுத்திவதற்கு இசைத்தேயாயினும், அதனால் நன்கு இளைப்பாறுதலும் நலமும் உண்டாகுமாறு யாங்ஙனமெனின், அதனுடைய சிறிது விளக்குவாம். தன்னை மறந்த தூக்கத்தில் இளைப்பாறுதல் மிகுதியாய் உண்டாவதற்கு ஏது என்னென்றால், அப்போது மக்கள் அறிவு உடம்பின் புறத்தே யுள்ள பிம்பொறிகளின் கலந்து நின்று புறப்பொருள்களைச் சுற்றும் அறியாமல் வேறாப் திறநலால் அந்நிலையில் ஆயிபின் விளவு மிகவுங் கழிவுபடாமல் உடம்பில் நிறைகின்றது; அதுதான் அங்ஙனம் இவ்விய இளைப்பாறுதல் உண்டாவதற்கு ஏதுவாம். இதனை ஆராய்ந்து பார்க்க விரும்பினால், அயர்ந்த உறங்கும் ஒரு சிறு குழந்தையின் பக்கத்தேசென்று அதன் கைகாக்களை மெல்லென நாம் எடுத்துப்பார்த்தால் வேண்டும்; அதன் கையை எடுத்து மேலே தூக்கும்போதும் அக்குழந்தையின் அறிவு முயற்சி அதில் இல்லாம விருக்கின்றது; அக் கையை மெல்லென நாம் விட்டுவிடும் போதும் அம்முயற்சி அதிற் சிறிதுமில்லாமல் அதுதானே துவண்டிவிழுகின்றது. விழித்திருக்கும்போது ஒருவர் மற்றொருவரது

கையை உயர்த்தார்க்கச் சிறிதிலில் அதனை விட்டுவிட்டால், குழந்தையின் கையைப் போல் அவரது கை அங்ஙனம் துவண்டு விழாமல் உயரத்திலேயே நிற்பதைக் காணலாம். தூங்கும் குழந்தையின் கையையே அல்லாமல் நன்றாய் அயர்ந்துறங்கு வேரார் எவர்கையை அங்ஙனம் தூக்கிக் கிழிவிட்டாலும் அது துவண்டு தானே கிழிவிழுகலைப் பார்க்கலாம். ஆனால், விழித்திருக்கும் குழந்தையின் கையையும் அங்ஙனமே அகற்றுகத் தெரியாமல் உபரவித்துச் சிறிதிலில் விட்டுப்பாருங்கள், அது தூங்கும் குழந்தையின் கையைப் போலவே துவண்டு கிழிவிழும்; ஆனால், விழித்திருக்கும் பெரிய ஆட்கள் கையை அங்ஙனமே மேலேதூக்கிக் கிழிவிட்டால் அது துவண்டு கிழிவிழாமல் மேலேயே சிற்கும். இங்ஙனம் குழந்தைகளின் கைமட்டும் விழிப்பிலும் உறக்கத்திலும் துவண்டு கிழிவிழ, ஆண்டிற் பெரியவர்கள் கையோ அயர்ந்த உறக்கத்தினின்றி விழிப்பு நிலையிற் துவண்டு விழாமல் இருப்பதன் வகை என்னென்றால்; குழந்தைகளின் கிணவு எப்போதும் ஓரிடத்திலேயே ஒரு பொருளிலேயே முனைத்து நிற்கின்றன; அதனால் அதன் கிணவு எதேனும் ஒன்றைப்பற்றி நிற்கும்படி செப்துவிட்டு, அதன் கைகாக்களை நம் கிருப்பப்படி எவ்வாறு அசைத்தாலும் அவை அவ்வாறெல்லாம் துவண்டு அசையும். ஆனால், ஆண்டிற் பெரியவர் கிணவோ ஒன்றையும்கூடத் திற்பற்றிகில்லாமல் பவ்வகையாப் பாறிடாந் ஓடுவதால் அவர் கிணவை ஒருவழியிற் நிருப்பிவைத்து அவர் கைகாக்களை நாம் அசைக்குமிடத்து, அஃது அவ்வொரு நிலையில் கில்லாமல் அவ்வுறுப்புக்களிலுள் வந்து விஸ்தரலினால் அவை நம் கிருப்பப்படி அசைப்பாமல் நிற்கின்றன. மேலும், குழந்தைகளுக்கு ஒரு ஓடிப்பொழுதின் உறக்கம் வந்து கூடுதலையும் பெரியவர்களுக்கு அங்ஙனம் துலில் வராமையையுந் ஆராய்ந்து பாருங்கள். குழந்தைகள் ஓடிகிணவா யிருத்தலால் அவ்வாறு சிறிதிலில் உறக்கம் வருகிறதென்றும், ஆண்டிற் பெரியவர்கள் பஸ்கோடி கிணவுகளில் உறவுதலால் கிணத்தப்படி துலில்லாமல் வருந்துகின்றன என்றும் அறிதல் வேண்டும். இன்னும் குழந்தைகள் கிணத்தே தவறி

விழுந்தால் பெரியகாயப்பட்டு வருந்தாதிருத்தலையும், பெரிய ஆட்கள் அங்ஙனம் விழுந்தாற் பெருங்காயப்பட்டு தெடுநாள் வருந்துதலையும் ஒப்பிட்டிப் பார்க்குங்கால், சிறுபிள்ளைகளின் உடம்பு எப்போதும் துவண்டதிலேயிலும் பெரியவர் உடம்பு பெருப்பாலும் எப்போதும் வீணாத திலேயிலும் இருக்கும் உண்மை புலப்படுகின்றது. உடம்பு துவண் டிருத்தற்கு எதுவாவது திணவின் ஒருமைபேயாம் என்றும், அது முறைப் பாரிருத்தற்கு எதுவாவது திணவு சிதறுதலேயா மென்றும் உணர்ந்து கொள்க. ஆகவே, திணவை ஒருவழிப்படுத்தி அல்லு உடம்பின் புறத்துறுப்புக்களிற் கலந்து தில்லாமல் வேறுமுகமாப் தீர்த்துப்படிசெய்து உடம்பைத் துவண்டதிலே யில் வைத்துக்கொண்டால் மிகவும் நன்றாய் இளைப்பாறுதல் கைகூடும். மக்களினுந் தாழ்த்த விலங்கினங்கள் தம துடம்பை இங்ஙனம் மிகவுந் துவண்டதிலேயில் வைத்துக் கொள்வதனாலேதான், அவைகள் தம்மை மறந்த உறக்கங் கொள்ளாமலிருந்தும், மக்களினும் மிதந்த இளைப்பாறுதலைப் பெற்று வலிவுடைபனவா யிருக்கின்றன. ஆகலால், உணர் வோடு உறங்குவது மிதந்த இளைப்பாறுதலையும் நலத்தையும் விளைவிக்குமென உணர்ந்துகொள்ளல் வேண்டுமென்க.

உணவு

இனி, உறக்கத்திலும் உணர்வோடு கூடியிருந்து இளைப் பாறவும், அதனால் மனவுணர்வை நுட்பமாக்கவும், உணர்வை வளர்த்தற்கு ஒப்பற்ற கருவிபாப் வாய்த்த நமதுடம்பைப் பாதுகாக்கவும் ஒரு பெருங்கருவியாய் உள்ள உணவைத் தூயதாகத் தெரிந்தெடுத்து உட்கொள்ளுதல் பெரிதுங் கையாளற் பாக்காகும். எனென்றால் உணவின் நன்மைக்கு இசையலே உடம்பின் முதற்பொருள்களுந் உருவாக்கப்படு கின்றன. கொழும்புல்லுந் தெளிந்தமலையருவி நீரும் பருகி வாழும் மான் மரை குதிரை ஆ முதலான விலங்கினங்களின் உடம்பு எவ்வளவு தூயதாகவும் எவ்வளவு அழகாகவும்

அமைந்திருக்கின்றன! அங் ளிலங்குகள் எவ்வளவு அமைதியாகவுங் களங்கமற்றனவாகவும் இருக்கின்றன! அருவருப்பான அனாவைத் தின்னும் பன்றியும் நாயும் பூனையும் புலியும் முடையூற்றம் வீசும் பொல்லா உடம்புடையனவா யிருந்த கோடு அவை எவ்வளவு கொடுமையும் வெடுவெடுப்பும் மிகப் பெற்றனவா யிருக்கின்றன! இவற்றை நோக்குமிடத்து உணவினால் விளையும் நன்மை தீமைகள் தெளிவாகப் புலப்படுகின்றனவல்லவோ?

இனித் தூயவான உணவுப் பொருள்களை உட்கொள்ளப் புகுந்தாலும், மக்கள் எஃகாயிரக்களினுந் தமக்குள்ள அறிவின் மேன்மைக்கு ஏற்பச் சுவைமிசுந்தவைகளையே ஓர் அளவாக அருந்திவரல் வேண்டும். பல்வகைச் சுவைகளுந் தெரிந்து உண்ணாதவரையில் நாவினுணர்வும் அதனோடு ஒற்றுமைப்பட்ட மனனுணர்வும் நுட்பமாய்ப் பெருகிவளரா; ஓர் அளவாய் உண்ணாமல் மிகுத்துண்டாலுங் குறைத்துண்டாலும் உடம்பு நோப்க்கு இரையாய்விடும். மேலும், மிகுதியாய்த் துன்பவர்க்குத் தூக்கமுஞ் சோம்பலும் மேற்பட்டு அவர்கள் அறிவினை மழுங்கச்செய்யுந்; குறைத் துன்பவர்க்குக் களைப்புந் தளர்வும் மிகுதிப்பட்டு அவர்கள் அறிவினை நிலைகலங்கச் செய்யும். ஆகையால், அவரவர் உடம்பிற்கு வேண்டும் அளவறிந்து உணவெடுப்பது எல்லார்க்கும் இன்றியமையாத கடமைபாம். இந்துட்பங்கள் உணராதார் பலர் 'பசிபெடுத்த வேளைக்கு எது கிடைக்காலும் நிறைய உண்ணுதலை விடுத்து, நாச்சுவை பார்ப்பதுங் குறையச் சாப்பிடுவதும் கூடா' என எளிதாப்பப் பேசிவிடுகின்றனர். அறிவு விளக்கத்தை நாடாதவர்க்கு அங்ஙனஞ் சுவைதெரிந்து அளவாய் உண்ணாற் கண்டதைக் கண்டமட்டும் எருமைபோற் நினபதும் எதனையும் எளிதாப்ப்பேசி ஏளனஞ் செய்வதும் பொருத்தத்தான். அறிவுவளர்ச்சியினை நாடுபவர்க்கோ சுவையுணர்வும் அளவாய் உண்டலும் இன்றியமையாது வேண்டப்படுவனவேயாம். அங்ஙனஞ் சுவை தெரிந்துண்ணல் வேண்டின் திறமான பண்டங்களை வாங்குதற்கும் அவற்றை நலம் பெறச் சமைத்தற்கும் மிகுந்த பொருள் வேண்டுமேயெனின்;

அப்படியன்றி, விவிலிதாபுக்கொண்ட கிரை, கிழங்கு, வாகு, சோளம் முதலிய வயிற்றுப் பொருள்களையாடினும் அவற்றை யும் நண்ணறிவான் என்னவோ சுவை முகிசர் சமைந்துக் கொள்ளலாம்; விவிலியர்க்குப் பருப்பு, நெய், வாழைக்காய், மருகோக்கிழங்கு, தேங்காய், கோதுமை, சிரகச்சம்பா முத லான சீர்த்துப் பொருள்களையாடினும் நண்ணறிவோடு சமைக் கப்படாவிட்டால் அவை சிறிதுஞ் சுவைப்படமாட்டா. ஆக லீவு, சுவைகலரிபர் சமைக்கும் நண்ணறிவு முப்பற்சி புண்டா னால் எத்தனை வயிற்றுப் பொருள்களையுஞ் செவ்வையாக ஆக்கக் கொள்ளலாம்; ஆகையால், சுவைநிலை உணவு கூட்டிதற்கு விலை யுயர்ந்த பண்டங்களும் பெரும்பொருளும் வேண்டிமெனக் கூறுதல் சிறிதும் பொருந்தாதென்க. சுவைநிலை உணவு கூட்டிதற்கு நம்புபவரிடம் வேண்டிதலானும், சுவை முகிசர்க்கு உணவையுண்பார்க்கு நண்ணறிவும் மகிழ்ச்சியும் உண்டாத லானும் இவ்விடமாவின் மேன்மை பாங்குறமலே எவர்க்கும் விளங்குவதென்றேபா மென்க.

இன்னும் இவ்விடமே புண்புணல் உடம்பு நோயின்றிக் குளிர்ந்ததால் அதன்மேன்மை யின்னும் யின்னும் ஆராயற் பாலதேயாம். இக்காலத்து உடம்புநூல்* வள்ள ஆங்கிலப் பண்டவார், உண்ட உணவு நினைப்பையிற் சேர்ந்த அவ்வா னை அங்கது கன்றப் அரைக்கப் பட்டிக் குழம்பு போல் ஆகற்கு வாயில்லாதத கவனத்தோடு சேர்ந்து உள்விறங்கும் வாயிற் கிரம்பவும் உதவிசெய்கின்றதென்று உரைக்கின்றி ர்கள். நினைப்பை மெல்லிப்பதன்மை புடைபதாயகயால், அலிது உணவை வற்றுக்கொள்ளும்முன் அவ்வுணவை கன்றப் அரைத்துப் பதப்படுத்திக் கொடுக்கும்படி வாயும் அதன் கண் அண்ணமும் பல்லும் காவும் கீரும் அமைக்கப்பட்டிருக் கின்றன. பாருக்கல்! வாயின் லுர் உணவுப்பொருளை வைத்த வுடனே நாயின்கூர் கீர் சுரந்து அதனை களைத்துக்கொண்டே யிருக்கின்றது, நாலோ அகண் இருபுறத்துமுள்ள பற்களிற் சேர்த்துச் சேர்த்து அரைப்பதற்கு மேலண்ணத்திற் பொருத்தி

* Physiology.

இனிமைகாட்டிப் பிறகுதனைக் கிற்றிறக்கி விடுகின்றது; இங்
வாறு அரைப்பதிக் கிழ்ச்சென்ற அவ் வுணவு இரைப்பைப்
நீரோடு எளிதில் கூடிச் செறித்துப்போகின்றது. இங்ஙனம்
வாயினுள் அரைக்கப்படாமல் தீனிப்பைக்குட் செல்லும்
உணவோ அங்கே வலிதா யிருத்தலால் இரைக் குடலால்
அரைக்கப்படாமல் இருக்கின்றது; அதனால் அது செரியா
மற் போதலோடு மெல்லியல்பு வாய்ந்த தீனிக் குடலுக்குங்
கறிந்தொழிலைக் கொடுத்து அதனையும் புண்ணுக்கிக் தாவும்
பதாழிந்து நஞ்சாய் விடுகின்றது. இதனாலேதான் மாந்தரின்
பலர்க்கு வயிற்றுளைச்ச லென்னும் நோய் உண்டாகின்றது;
வலிய பொருளை அரைக்கமாட்டாமற் புண்படுகின்ற தீனிக்
குடலிலிருந்து ஒழுஞ் செந்நீர் வெளிப்படுங்கால் மிகுந்த
உளைச்சலை உண்டாக்குகின்றது. இவ்வாறெல்லாம் உடம்பி
னகத்தே நடைபெறும் நிகழ்ச்சிகளை நன்குணர்ந்தவர்களுக்கு,
உணவை மெல்லாமல் அப்படியே விழுங்குவதால் நேரும்
பொல்லாங்கின் கொடுமை எவ்வளவு பெரிதாய்க் காணப்
படும்! இவற்றுள் ஒன்றும் உணர்ந்து பாராமல் 'உணவை
மென்று தின்னல் ஆகாது' என்றும், 'நெடுநேரம் மெல்லு
தற்கு ஒழிவுகாலம் இல்லை' என்றும் எளிதாய்ப் பேசித்திரி
பவர்கள் தண்ணுணர்வும் இன்பமும் பெறாமற் பல்வகை
நோய்களாற் பற்றப்பட்டுக் காலம் முற்றமுன்னரே இறந்
தொழிவர்! வாயிற்பெய்த ஒவ்வொரு கவனத்தையும் வாய்
நீர்ப் கூட்டி நன்றாய் அரைத்துக் குழைத்து உண்பவர்கள்
சுவையால் இன்பமும் உணர்வும் மிகப்பெற்று, அதனை மென்
பதப்படுத்தி யிறக்குதலால் தீனிப்பைபையும் புண்படுத்தாமல்
வைத்து, அவ்வுணவையும் எளிதில் செரிப்பித்துத் தூய
செந்நீரை உண்டுபண்ணிக் கொள்வராதலின் அவர் கீண்ட
நாள் தண்ணியராய் உயிர்வாழ்ந்து அறிஞராய் விளங்குவர்
என்க. இன்னும், வாயிற் சுரக்கும் நீரின் கண் உடம்பை
வளர்க்கும் முதற்பொருள்கள் அமைந்திருக்கின்றன வென்
றும், அதனால் வாயிற் பெய்த பண்டம் அந்நீரில் நன்றாகக்
கலந்து குழம்பாய் உள்ளிறங்குமாயின் தீனிப்பை அதனை
எளிதாக இச்செந்நீரில் சேர்ப்பிப்பதோடு அவ்வாய்நீலுள்ள

வலியுறுத்திப் பொருள்களையும் அதன் வழியாக எங்கும் பரவச்செய்த உடம்பை வலுப்படுத்துமென்றும் இங்காலத்து உடம்பு நால் வல்லாதும் கூறுதலின் உணவுப்பொருள்களை நன்றாக வாப்பிற் கவப்பித்தற்கு அதனை அடுத்திடுத்துப் பல முறையும் மென்றுதன்பது இன்றியமையாததாகின்றது. இது வன்றியும், பலமுறை மெல்லதால் தாடையும் நன்றாய் அசைத்துவைத்து வலுப்படுகின்றது. இங்ஙனமெல்லாம், சுவையின் பழமும், தண்ணுணர்வுமும், எளிதில் செரித்தலும், உடம்பு வலுப்படுதலும் முதலான நன்மைகள் பலவும் விளைதற்கு வாயினா யிருத்தலின் உணவை நன்றாய் மென்றுண்ணும் பழக்கம் அறிவுடையார்க்கு முதன்மையாக வேண்டப்படுவதாகும். தமது சினைவைப் பிறர்க்குப் புலப்படுத்தவும் பிறர் சினைவைத் தாம் அறிந்துகொள்ளவும் பழகும் அறிஞர்க்கு உணவைச் சுவைப்பத மென்றுதல் அவர் கருதிய பழனை விரைவிற் றருவதாகுமென்க.

இனி, இப்பள்ளவர்கள் கெய் பால் தயிர் வெண்ணெய், உழுத்து நுவரை கோதுமை அரிசி, வாழைக்காய் தேங்காய் உருளைக்கிழங்கு, நார்த்தம்பழம் சிமையிலந்தைப்பழம் வாதுவைப்பழம் முதலான தூயவகையான உணவுப்பொருள்களைக் காலமும் இடமும் அளவும் அறிந்து உட்கொண்டு வருவார்களாயின் அவர்களுடம்பு அழகுமுதிர்ந்து மிதுமிது வென்று மெர்வதோடு, அறிவும் மிக நுணுகிவளர்க்கு பிறராற் செயற்கரிய செயல்களைப்பெல்லாஞ் செய்பவல்லதாகும். மற்று, இயல்பின்புத்தவர்களைத் தமது சினைமைக்குத்தக்க அறைக்கரை, தூயவகையை, சிறுக்கரை, பொன்னாங்காணிக்கரை, மணத்தக்காவாக்கரை, கலவங்கரை முதலியவற்றைப் பலவகையாகப் பதப்படுத்தி மேற் சொன்னவாறு அருந்திவருவார்களாயின் அவர்களும் மேல் இப்பள்ளவர்கள் அடையும் பழங்களைல்லாம் பெறுவர். விடையுயர்த்த வலிவுப்பொருள் நனை உண்பவர்களுங் கூட இங்கே கூறிய சுவைகளைச் சுவைத்துண்ணல் வேண்டும்; செங்கீர் துப்புரவாதற்கும், உடம்பிற்சேரும் கச்சையை அகற்றுதற்கும், உடம்பினுறுப்புக்களை உரப்படுத்ததற்கும் இக்கையுணவு இன்றியமையாது வேண்

டப்படுவதாகும். இயல்புடையவர்க்கே கட்டாயமாய் வேண்டப் பட்ட இவ்வுணவை விலை சிறிதாயிருத்தல்பற்றித் தாழ்வாக நீணையாது உயர்வாகவே நீணைத்து ஏராளமாய் வாங்கி உண்ணுதற்கு ஏழை எளியவர்கள் முன்னிற்பாராக.

இனிச் சிபையிற் புகழ்பெற்ற ஆங்கில மருத்துவராய் விளங்கும் ஒருவர்* திராநோய்கொண்டு வருவார் பலர்க்குங் கிரைகளையும் ஆலின்பாலையும் பலவகையாகப் பதப்படுத்திக் கொடுத்து அவர்க்குள்ள நோய்களை உலகம் வியக்குப்படி தீர்த்துவருகின்றார். தங்கண் நச்சுநீர் இன்றி, உடம்பிலுள்ள நச்சுநீரை அப்புரப்படுத்தும் ஆற்றல் வாய்ந்தவை கிரை பால் முதலிய சைவ வுணப்பொருள்களேயாம் என்று அவர் மிகவுந் திறம்பட நூல்கள் எழுதி விளக்குவதோடு, தாங்குறியவற்றைப் பழக்கத்திலுஞ் செய்து காட்டுகின்றார். அவர் கூறுவதிலுஞ் செய்வதிலும் இறைச்சியுண்பது பெரிதுந் தீதாம் என்னும் உண்மை நன்கு விளங்குவருகின்றது. இறைச்சியில் நச்சுநீர் இருத்தலால், அதனை உண்பவர் உடம்பிலும் நச்சுநீர் பெருகி உரைத்தற்குங் கேட்டற்குங் கொடுமைபான் பலநோய்களை வருவிக்கின்றது. ஆதலால், இயல்புள்ளவர் இல்லாதவராகிய இருதிறத்தாரும் ஆடு மாடு பன்றி கோழி பின் முதலான எவ்வகைப்பட்ட உயிரின் உடம்பையுஞ் சிதைத்து அவற்றின் ஊனை உண்ணுதிருக்கக் கடவதாக. ஊனுண்ணல் இரக்கமற்ற கொடுஞ்செயலாய் இருப்பதோடு அதனைச் செய்கின்றவர்க்கும் அது நோய்களைவிளைத்து அவர் உயிரைக் கொள்ளைகொண்டு போதலால், தற் பாதுகாப்பின் பொருட்டாகவாவது ஒருவரும் ஊன்றின்றலாகாது. ஊனுக்குச் செலவழிக்கும் பணத்தில் எட்டிலொரு கூறிருந்தால் இனிய நல்ல சைவவுணவு உட்கொண்டு நன்கு வாழலாம் என்று ஊனுண்பாரே கூறுகின்றனராதலால், செட்டாய்ச் செலவு செய்து எஞ்சியபணத்தை நல்ல துறைகள் பலவற்றிற் பயன்படுத்துதற்குச் சைவவுணவே மிகவும் இசைந்த தென்று கடைப்பிடித்தல் வேண்டும். இன்னும், ஏழை எளியவர்கட்

* Alexander Haig, M. A., M. D. † Uric acid.

முன் போனம், கெட்டவரு, கப்பு, வரகு, தினை, சாமை முதலான நாமான கைவலுனுப்பொருள்கள் நயமாய் நிடைக்கு மாறலாம், அவர்கள் இறைச்செயல்களை அறவே விட்டு இம் பணிகளைக் கைக்கொள்வதாக. கயமாய் விற்கும் இப் புன் பொய்ப் பாரி கண்டொய்ப் பாரி விளைவுகளைப்பெற்று நன்றாகக் கவனத்துப், பரபரப்பின்றி மெதுவாகச் சுவைத்துத் தின்னல் வேண்டும். மக்களிறுத்தாழ்த்த ஆநி மாரி முதலான முதலான பாரிகள் இத்தொழிலை எவ்வளவு நிரூபிப்பாய் செய்கின்றன! அவை தினி எதிர்க்குந்தான் விளைவதேயின்னே, அதனை பெண் மெண் வாயின்வைத்து அரைத்து மனநிறைவோடு தின்னி நகத்துகின்றன. பாரிதர் விளங்குகளினும் மேலான அறிவைப்பெற்றும் இவ்வயிர்க்கிடத்துக் காணப்படும் இயற் பகையைப் பின்பற்றி ஒழுகாமல், அதற்குப் பெரிதும் பாறு பந்திகு க்கின்றார்கள்! இவ்வின் திறைக்குறித்த சோற்றை பந்தி நயமாய் ஐந்து கொடிகளின் எடுத்துப் பரபரப்போடு விழுங்கி விழுத்தவர்களையும் பார்த்திருக்கின்றோம். இத்தனை பரபரப்போடு உண்பவர்களுக்கு யாது சுவை தெரியப் போகின்றது! மெண்ட வுணவை அறச்செய்வதற்கு முதல் கவனமாக வேண்டப்படும் வாந்தி பரபரப்போடுகின்றும் உணவிற்கு கவனாதாகையால், அங்ஙனம் விழுங்கப்படும் உணு தினிப் பவற்றிச் சரியாமல் அழுகிவின்று பல கோம்களை வருவிக்கும். அங்ஙனம் பதனும் தெற்றித்தன்மை திவத்தின்விழக் கைவருந்த பொய்வுத்தப் பாரிபட்டுப் பணத்தேறிவது எதன்பொருட்டு? என் வயற்றின் பொருட்டன் றே? இவ்வா நென்னம் பாடு பட்டும், அப்பாட்டினுள் வந்த அரிய உணவை அமைதியா மிடுத்துண்டு மகிழாதவர் பாரிபட்டும் பயன் என்னை!

இனி மற்றொரு முதன்மைபான செயலினும் மாந்தர் பகையுயர்கை கன்னிகழ்ச்சிக்கு மாறும் கடக்கின்றனர். பங் கன்னிவங் கிழப்பட்ட மற்றையெல்லா வயிர்களுங் காய் களி கற்றகு ள்கை கடன் உழுத்த சுவரை முதலிய என்ன உணுப் பொருள்களையும் இயற்கையின் உண்பபடியே பெறித்து கன் மயம் மென்று தின்கின்றன. மாந்தரோ அவற்றை நெருப் பிங் வேகவித்து அவற்றின் இயற்கைத்தன்மைமையக் கெதித்

து உண்கின்றனர். இங்ஙனஞ் செய்தலால் அங்ஙனனுப்பொருள் களில் உள்ள வலுவானபாகம் அழிந்துபோகின்றது. இத்தின் பண்டங்களைப் பச்சையாக உண்ணுந் சிற்றுயிர்களுக்கும் உள்ள வலிவும் நலமும், இவற்றை அளித்துத் தின்னும் மாந்தர்க்கு வருவதில்லை. இயற்கைக்குப் பொருந்த இவற்றைப் பச்சையாகவே உண்ணும் சிற்றுயிர்கள் இவற்றையுண்டரின் இவற்றின் பிழிவுகள் அவைதம் உடம்பில் நன்றாய்க் கலந்து போகச், சர்க்கரைபானபாகம் அவைதனால் வருத்தமின்றி வெளியேகழித்து விடப்படுகின்றது. மக்கள் உண்ணும் உணவிற்கு பிழிவான பாகம் சிறிதேபிறந்தாலால், அஃது அவர்கள் உடம்பிற்கு கலக்கக் காலாதாழ்ப்பதோடு, அதனின் பிரிந்தசகங்களும் எளிக்ள வெளிப்படுவதில்லை; இதனாலேதான் பலர் மலச்சிக்கலார் பெரிதுகூறுகின்றார்கள்! விலங்கினங்களில் எவையேனும் இங்ஙனம் மலச்சிக்கலார் நுன்புறுவதுண்டோ? கூறுவின்! கடலை தவறா உழுத்து முதலிபவற்றினுள்ள தோலுள் தனிநிம் மலச்சிக்கலைப் போக்குத்தன்மை வாய்ந்தன; அவற்றை மக்கள் கழித்துவிட்டு அவற்றின் உள்ளுள்ள பருப்பைமட்டும் நன்றாய் வேகவைத்துக்கின்கின்றனர், அதனால் அவர் மலச்சிக்கலையக்கழிக்க இயலாமல் வருந்துகின்றனர்; ஆனால், இவர்களார் கழித்துவிடப்பட்ட உயிபையுள் தனித்தையுமும் இயைபாகக் கொள்ளும் அச்சிற்றுயிர்களோ அங்ஙனம் வருத்துவதில்லை, அவை நல்லசெம்மைவாய்ந்து தின்னிபவாய் இருக்கின்றன.

அவ்வாறாயின், மக்கள் இனி விலங்குகளைப்போல் எல்லாவற்றையும் பச்சையாக உண்ணல் இயலாமையெனின்; அமெரிக்கா இங்கிலாந்து முதலான அயல்நாடுகளில் இந்துப்பங்கடா நன்குணர்ந்த அறிவுடையோர்கள் பலர் காய்கனி கிழங்கு முதலான எல்லா உணவுப்பொருள்களையும் பச்சையாகவே உண்ணப் பழகிவருகின்றார்கள்; அவர்களின் பலர் அப்பாறக்கத்திற் தேர்ச்சிபெற்றும் விளங்குகிறார்கள். இவ்வாறு இம்மேலோர்க்கு இப்பழக்கம் எளிதாக இருப்ப. நம் தமிழ் நாட்டினுள்ளவர்க்கு மட்டும் இது கடுமையாய்க் காணப்படுவானேன்? நம்மனோர்க்கு மனவுறுகியும் மேலானதுறைகளைச் சென்று தற்கு ஆவலும் இல்லாமையோடு, அறிவினாத நிறர் செய்யும்

என்னத்திற்கும் பெரிதும் அஞ்சுவர்; தாம் பழகியதொன்று என்னவு தியதாய் இருப்பினும் 'அது வழக்கமானது, விட முடியாது' என்று சொல்லிக்கொண்டே இருப்பர். இத்தன்மை அண்டியோர்க்கு 'எல்லா உணர்ப்பொருள்களையும் பச்சையாக உண்டலில் கல்லது.' எனக் கூறுவமாயின், அவ்வுண்மை கூற வரும் கம்மையே எனன்றி, செய்து நகையாடுதற்கு முன்னவர். மற்றை நாட்டினுள்ளவர்கள் கல்வியிலுங் கைத்தொழிலிலும் பழவிலும் கொணர்நிற்பலிலும் நாலுணர்ச்சியிலும் புதியபுதிய பொருள்கள் ஆக்குவதிலும் நாளுக்கு நாள் வளர்பிறைபோற் பெருகுவர, கம்மவரோ இவையொன்றிலுங் கருத்தில்லாதவர் களாய் நாளுக்கு நாள் தேப்பிறைபோற் குறைந்துகொண்டே போகின்றனர்! லீயகோ! இவர்கள் தமதறியாமையினையுந் தியவழங்க்ப்புகளையும் சோம்பலையும் நல்லோரைப் பழித்தலையும் கைவிட்டு மனவறும் நாள் எந்தான்! அது நிற்க.

இனி மக்கள் எல்லாருஞ் சமைத்துண்டலை அறவே விடுத்து, எல்லா உணவுப்பொருள்களையும் பச்சையாகத் தின் றல் இப்போது எளிகில் முடியாததாய்க் காணப்படுதலால், உள்ள கிலைமையை இயன்றவரைபிற சீர்திருத்துதற்கு முய லலே பயன்படுவதாமெனின்; எல்லாரும் அவ்வனஞ் செய் தற்கு இயலாவிடினும் முக்காலகீழ்ச்சிகளையும் உணர்தற்கு மிகவுரும்புகின்றவர்களாயினும் எல்லா உணவுப் பொருள்களை யும் பச்சையாகவே உட்கொள்ளுதற்குப் பழகுவரல்வேண்டும். தியில் அவற்றை வேவுவித்து உண்ணும் மற்றையோர் தமது உடம்பைச் செவ்வையான கிலைமையில் வைத்தற்கு வேறு சில செயற்கை முறைகளைப் பின்பற்றல் வேண்டும். ஏனென்றால், இயற்கை முறைக்கு மாறாதொன்றைச் செய்து அதனால் உடம்புக்கு ஒரு பொல்லாங்குவந்தால், பின்னர் அதனை நீக்கு தற்கு மற்றொரு செயற்கை முறையினைப் பின்பற்றவேண்டு வது கட்டாயமாய் இருக்கின்றதன்றோ? பச்சையாய் உள்ள காய் கறி கிழங்கு சீரை விலகலில் உடம்புக்குவேண்டிய வனவான பொருள்கள் அத்தனையும் அமைந்திருக்கின்றன. ஆனால், அவற்றை நெருப்பிலிட்டு வேவுவித்தாலும், வேவுவித்த சீரை இறத்தவிட்டாலும் அவற்றின்கண் இருந்த பசையும்

ஆவியும் அகன்று அவை சாற்றற்ற வெறுஞ்சக்கையாய் விடுகின்றன. அதனால், அவை நினைப்பையிற் செரித்துச் செந்நீராய் மாறுதற்கும், செந்நீர்ச் சோது கழித்தசக்கையை வெளிப்படுத்ததற்கும் இன்றியமையாத செய்யுடும் ஆவியும் சாறும் இல்லாமற் போதலால், பெரும்பாலார்க்குச் செரியாமையும் மலச்சிக்கலுந் தோன்றி அவரை வருத்திவருகின்றன. உணுப் பொருள்களைப் பச்சையாக உண்ணாமல், இயற்கைக்கு மாறாய் அவற்றை வேவுவித்து உட்கொள்ளுதலால் இப்பொல்லாங்குடைய நேர்கின்றன. செயற்கையால் நேர்க்க இப்பொல்லாங்குளைத் தீர்க்கவேண்டிமாரின் அவற்றிற்கேற்ற செயற்கை முறைகளைக் கையாண்டே தீரவேண்டும். தினிப்பையிற் சென்ற உணவில் வேக்காட்டாற் றிடுக்துபோன நீர் திரும்பவும் அதிற் சேர்க்கப்பட்டாலன்றி அது செரியாது. ஆகையால், நாடோறும் ஒருநாழிகைக்கு ஒருநாள் இரண்டுமுன்றுமிடையு தண்ணீர் அருந்திவரப்பழகுதல் வேண்டும். இங்ஙனம் பழகுவரவே, தினிப்பை உணவைச் செரிப்பித்தற்கு வேண்டிய நீர் பெற்று அதனைப் பதப்படுத்தும். அதனோடு, மலக்குடலிற் சென்றசக்கை வேவுவித்த உணவின் கழிவாதலால் அது வெளிப்படுத்தற்குவேண்டிய அளவு செய்யு அதுனில் இல்லாமற்போக அது வறண்டு அக்குடலை இறுகப்பற்றிக்கொள்கின்றது. ஆதலால், அவ்வப்போது சேரும் சக்கையை அக்குடலினின்றும் அகற்றுதற்கு நீரேற்றி* என்னங் கருவி கொண்டு மாலைக்காலத்தில் கீழ்வாயிலின்வழியே, கிறிதுவிளக் கெண்ணையாவது பன்னீர்ச் சவர்க்காரமாவது கலந்த ஒரு படி வெந்நீரை ஏற்றி அக்குடலைக்கழுவித் துப்புரவுசெய்தல் வேண்டும். இதனைக் கையாளுந் முறைகளும் உடம்பின் கலம் பேணுதற்கு இன்றியமையாத ஏனைமுறைகளும் யாம் எழுதிப் 'மக்கள் நூறுண்டு உயிர்வாழ்தல் எப்படி?' என்னும் நூலுட் கண்டுகொள்க. அடுத்தடுத்துத் தண்ணீர் பருகுவதாலும், மலக்குடலைக் கழுவவதாலும் தீயிற் சமைத்த உணவை உட்கொள்ளுதலால் விளையும் பொல்லாங்குகளைக் கட்டக்கலாம். இவ்வாறெல்லாம் உணவையும் உணவால் வருந் பயன்களையும்

ஓர் ஒழுங்காக்கியரின் உடம்பு மிகவும் நல்ல நிலைமையை எய்தித் தன்விடத்துலவும் உயிரின் உணர்வு மிகுதிப்படுதற்கு உதவிசெய்யும் என்க. சென்னையான விகேட்டவேண்டும் ஒரு வன் அதற்குரிய கல்லுஞ் கண்ணம்மா முழந்தேடித் தொகுத்துக் கட்டுதற் றொழிவில் வல்ல கொற்றர்கலையும் அமர்த்திக் கொள்வது இன்றியமையாததாய் இருத்தல்போல, இந்த உடம்பை ஒழுங்கான முறையில் வைத்தற்கு கிரும்புவோரும் அதற்குரிய பண்டங்களைக் கருத்தாய்த் தேடித் தொகுத்து உள் ளுள்ள நிலிப்பை மலக்குடல் கெஞ்சப்பை முதலியன நன்றாகத் துத்தித் தொழிக்களைப் புரிபுட்படி செப்தல்வேண்டும். ஆனது பற்றித், நிலிப்பை மலக்குடலைத் துப்புரவாப் வைத்து அவற்றை கடைபெறுவிதிமாறுசொல்லி முடித்தமையின், இனி கெஞ்சப்பையை ஒழுங்காக கடைபெறுவித்தற்பொருட்டு முச்சுகிற முறைபைச் சிறிது எடுத்துப்போவாம்.

மூச்சுவிடும் முறை

விரைவ மூச்சுவிடும் உயிர்கள் நீண்டநாள் உயிர்வாழாமையுந், மெல்ல உயிர்வாழ்ந்து மூச்சுவிடும் உயிர்கள் நீண்டகாலம் உயிர்வாழ்ந்தலும் உயிர்நூல் வல்லாரால் நன்காராய்ந்து சொல் லப்பாய் டிருக்கின்றன. ஒரு கிமிஷத்திற்குப் பன்னிரண்டு முறை மூச்சுவிடும் மக்கள் சிந்திதேறக் குறைய நூறாண்டு உயிர் போடிருப்பார்கள். ஒரு கிமிஷத்திற்குப் பதினாறுமுறை மூச்சு விடும் குகிரையோ இருபத்தைந்து ஆண்டிற்குமேல் உயிரோ டிருப்பதில்லைபென்று கணக்கிட்டிருக்கிறார்கள். இங்ஙனமா னால், ஒரு கிமிஷத்திற்கு முப்பத்தாறு முறை மூச்சுவிடும் வெண் முயலும், முப்பத்து மான்கு முறை மூச்சுவிடும் புறவும் எவ்வளவு விவையில் இறந்துபடும் என்பது புலனாகின்றதன் றோ! இனி, ஒரு கிமிஷத்திற்கு மூன்றே முறை மூச்சுவிடும் பாமை கெடுக்காமல் உயிரோடிருக்கின்றதென உயிர்நூலார் ஆராய்ச்சிக்குக்கின்றார்கள்; ஓர் பாமை நூற்றுப்பத்துஆண்டு

உயிரோடிருந்ததை அவர்கள் குறிப்பிட்டிருக்கின்றார்கள். இதுவேயுமன்றி, இதுநெடுங்காலம்முச்சை அடக்கிக்கொண்டு பட்டினி கிடக்க வல்லதென்றும், மிகவும் அமைதியான இயற்கையுடையதென்றும் அறியப்பெறுகின்றேன். இஃது லீப்பசித்திங்கள் இயற்கையில் நிலத்தின் கீழே உறங்கப்போய்த் திரும்பவும் சித்திரைத் திங்கள் முதலில் நிலத்தின்மேல் வரும் வழக்கம் உடையது. ஆகவே, ஓராண்டில் லீந்து திங்கள் உணவும் உயிர்ப்பும் இன்றி இஃது உறங்கிக்கிடக்கின்றது. மழைகாலத்தில் வெளியே எங்கும் உலவுவதில்லை. பால் உள்ள செடிகளின் இலைகளையே விருப்பத்தோடுந் தின்பது. இங்ஙனம் இதுதவமுழற்சிறிற்றலேதிற்குந் துறவோர் ஒழுக்கத்தை ஒத்ததாயிருத்தல் கண்டன்றோ தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவ நாயனார்

“ஒருமையும் யாமைபோல் லீந்தடக்கல் ஆற்றின்
எழுமையும் ஏமாப் புடைத்து”

என்று அருளிச்செய்தனர். இவ்வுண்மையை உணர்ந்து பார்க்குங்கால் முச்சை அடுத்ததித்து ஓடவிடாமற் றடைசெய்வதனால் உணவு குறைந்து உயிர்வாழ்க்கை நீளுவதோடு அறிவாற்றலும் அளவின்றிப் பெருகும் என்பது விளங்காநிற்கும். இஃது எங்ஙனமென்றிற் காட்டுதும்: நாம் முச்சை உள்ளிழுக்கும்போது உயிர்க்காற்று அகத்தே செல்கின்றது; நாம் அதனைவெளியிடும்போது நச்சுக்காற்றுப் புறத்தே கழிகின்றது. உட்செல்லும் உயிர்வளி நெருப்பினை எரியச் செய்வதாதலால், அஃதுட்செல்லுந் தோறும் தீனிப்பையினும் அதன்கீழும் உள்ள நண்ணிய தீயை மிருத்து எரியச்செய்யும். புறத்தேயுள்ள தீ மிருத்தேரி புறத்தோறும் அதற்கு விற்கும் நெய்யும் இவ்வதுபோல, அகத்தேயுள்ள தீ முறுகி எரியும்போதும் அதற்கு வலியுணவும் நீரும் ஓயாது இடவேண்டும். அங்ஙனம் உணவும் நீரும் இடைவிடாது இவ்விதலால் அவற்றை உடம்பிற் கலப்பித்தற்கு ஒழிவின்றி இப்பங்கும் அகக்கருவிகள் விரைவிற்பழுதுபட்டுப்போக முப்பும் இறப்பும் விரைந்து வருகின்றன. எளிதற் செரியாத ஊனைத்தின்னும் புலி ஓநாய் முதலான உயிர்கள் தாம் உண்ட ஊனைச் செரிப்பித்துக்கொள்ளல் வேண்டி இரையெடுத்தபின் விரைந்து விரைந்து உலவுதலைப் பலர் பார்த்திருக்கலாம்.

அவ்வாறனை உலவுதலால், உயிர்க்காற்றை அறித்தறித்து உள் விழுக்க, உட்கொல்லும் அவ்வயிர்வளி நிலைய மிகுத்து அவ் ணனை வரித்துச் செரிக்கச்செய்கின்றது. இதனால் அகக்கருவி கள் விரைந்து தேய்தலின் புலி கரடி தூதாய் முதலான ஊன் தின்பவிகள் சிண்ட நாள் உயிர்வாழாமல் இறக்கின்றன. சைவ உண்ப்பொருள்களைக் குறைய உண்கின்றவர்கட்கு அவை எளி திற் செரிப்பனவாய் இருத்தலால், அவர் உயிர்வளியை மிகுதி யாய் உள்விழுக்கவேண்டியதில்லை. அதனால் அவர்தம் உடம் பின் அகக்கருவிகள் விரைந்து இயங்காமல் மெதுவாக நடத்த லால் அவை பழகுபடாமலிருந்து உடம்பை நெடுங்காலஞ் சொல்வாபான நிலைமையில் வைக்கும். ஆன கபற்றியே சைவ வண்ப்பொருள்களுள்ளும் எளிதின் செரிப்பனவற்றை வேண் டும் அவாவறிந்து மெல்லச் சுவைத்து உண்ணவேண்டியிருக் கின்றது. இவ்வாறு உணவுக்கும் அவ்வுணவைச் செரிப்பித் தற்கு உள்விழுக்கும் உயிர்வளிக்கும் நெருங்கியஇயைபு இருத் தலால், நல்ல உணவைக் குறைத்து உண்ணும் முகத்தால் மூச் சின் றட்டத்தை மெல்ல கடைபெறச் செய்தல் வேண்டும். இங் வனம் ஒர் ஒழுங்குசெய்துகொண்டபின், மூச்சினை டட்டத்தைப் பின்றும் பின்றுங் குறைத்துக்கொண்டே வருதல்வேண்டும். ஒரு சிறிஷத்திற்குப் பன்னிரண்டு முறை மூச்சுவிடுதலைச் சுருக்கிப் பத்துமுறை எட்டி முறை ஆறுமுறை நான்கு இரண்டு ஹன்றென்று ஒடுக்கிக்கொண்டிவந்து கடைசியாக மூச்சின்றியே நெடுநேரம் இருக்கப் பழகுதல்வேண்டும். இங்ஙனம் பழகாவிட் டால், இப்பழக்கத்தின் தீர்ப்பத் தேர்ச்சிப்பெற்று ஒரு சிறிஷத் திற்கு மூன்று முறையே மூச்சுவிடும் யாமையைக்காட்டிலும் மிகவுந் தாழ்த்தலேமையில் உள்ள மக்கள் தம்மைமேலாக நினைந்து இயமார் இருத்தல் எவ்வளவு பேதைமையாய் முடி யும்! ஆதலால், தொலைவான இடங்களில் சிகழும் சிகழ்ச்சிகளை அறிபவியழையும் உயர்த்தகோக்கம் வாய்ந்த மக்கள் மூச்சை வர வரச் சுருக்கும் பழக்கத்தின் கருத்தொருமித்து நிற்கக் கடவ ராக.

இனி, ஒரு சிகழ்ச்சியைத் தொலைவினிருந்து உணர்வோ ருந், அதனை அவர்க்குத் தொலைவினிருந்து உணர்த்துவோரும்

மூச்சுவிடும் இம்முறைபைந் தமக்குள் இசைவுபடுத்திக்கொள்
ளல் வேண்டும். ஒருவர் ஒரு நிமிஷத்திற்குப் பத்து முறை மூச்சு
விட்டால் மற்றவரும் ஒரு நிமிஷத்திற்குப் பத்துமுறையே
மூச்சுவிடிக் வேண்டும்; அதனிற் குறைதலும் மிகுதலும்
ஆகா. இருவர்க்கும் மூச்சின் ஓட்டம் ஒத்துகின்றால் ஒருவர்
நினைப்பது மற்றவர் உள்ளத்திலும் உடனே தோன்றும்; அஃ
தொத்து சில்லாவிட்டால் ஒருவரது நினைவு மற்றொருவர்க்குத்
தோன்றாது. ஆகையால், தொலைவிலிருந்து ஒருவர் நினைவை
ஒருவர் அறியவிரும்பும் இருவரும் இம்மூச்சின் ஓட்டத்தைத்
தமக்குள் ஒரேவகையாய் நடைபெறச் செய்துகொள்வதோடு,
மேலெடுத்துக் கூறிய பழக்கங்களிலும் கடைப்பிடியாக கிற்றல்
வேண்டும்.

தொலைவில் உணர்வோர் உணர்த்துவோர்.

இனித், தொலைவிலுணர்தல் என்னும் இவ்வரும்புலமைத்
திறத்தைப் பெறுதற்குவேண்டுபவர் தொடக்கத்தில் தாமே
இதனைத் தனியராயிருந்து பழகுதல் ஆகாது; பெரும்பான்மை
புந் தம்மோடு ஒத்த இயல்பும் ஒத்த விரும்பமும் உடையார்
ஒருவரைத் தெரிந்தெடுத்து அவரோடு சேர்ந்திருந்து பழகல்
வேண்டும். இவ்வாறு சேர்ந்து பழகும் இருவரில் ஒருவர் தாம்
தொலைவிலிருந்து மற்றவர் நினைத்து விடுக்கும் ஒரு நினைவை
ஏற்று அறிதல் வேண்டும்; இங்ஙனம் ஒரு நினைவை வரவேற்று
அறிபவர் உணர்வோர் என்று சொல்லப்படுவர்; மற்றொருவர்
தாமும் தொலைவிலிருந்து ஒருபொருளில் உள்ளத்தைப் பதிய
கிறத்தித் தமது நினைவை உணர்வோர் பாற் செல்லும்படி
விடுத்தல் வேண்டும்; இங்ஙனம் தாம் நினைக்கும்நினைவை உணர்
வோர்க்கு அனுப்புகின்றவர் உணர்த்துவோர் என்று பெயர்
பெறுவர். உணர்வோராயிருந்து பழகுபவர் அங்ஙனஞ் சிலகா
லம் பழகித் தேர்ச்சிபெற்றபின் அந்நிலையை பாற்றிப் பின்னர்
உணர்த்துவோராயிருந்து பழகலாம். உணர்வோர் எப்போதும்

உணர்வோராயும், உணர்த்துவோர் எப்போதும் உணர்த்து
வோராயுமே யிருந்து பழகல்வேண்டுமென்னுங் கடப்பாடு
இல்லை. உணருதிலையிலும் உணர்த்து திலையிலும் மாறி மாறிப்
பரிபுரமே கருமுடைத்தாம். நருவர் மற்றொருவர் கீனவை
அறியவும், தமது கீனவைப் பிறர்க்கு அறிவிக்கவும் வேண்டிய
திலையில் இவ்வுலகவாழ்க்கை நடைபெற்று வருதலால், தாம்
உணர்வதோடு பிறர்க்கு உணர்த்தவுங்கற்றலே பலவகையாலும்
பயனுடைத்தாம். ஆகதனால், இருவகை நிலையிலும் உறைத்
துப் பழகுதல்

இவ் வருங்கலைப்புலமைபை அடைதற்குப் புதும்போது,
இதன்பரிபுரிபாற் பொருந்திரட்ட வேண்டுமென்னும் என்
னும் ஐந்திரிதங் கொள்ளற்க. அழிபாச்செல்வமாகிய இப்
பெற்றற்கும் பேற்றை அழிபுஞ் செல்வத்தின்பொருட்டுப்
பயன்படுத்தத் துணிந்தால் அதனால் பல அல்லல்கள் விரையும்.
இவ் விழித்த வேட்கையோடு அகனைப் பயிலும்போது அஃது
விரிதிற கைவராது. அன்றி அதுவரினும், பொருள் தொகுத்த
லின்கண் ணே வேட்கை சென்று பலவகைச் சூதுகளையும்
வாழ்நங்களைபுஞ் செய்பதுதுணிந்தால், இவ்வரும்பெருங்
கலைப்புலமை வெறும் போய்யே பென்று பலரும் இகழ்தற்கு
இடஞ்செய்யும். ஆகதபற்றி, இக்கலைப்புலமையை அதன்
அதன் பெரும் பேற்றின் பொருட்டே உளம்விழைந்து பயின்று
தேர்ச்சிபெறல்வேண்டும். இதற் தேர்ச்சிபெற்று உண்மைக்
குடப்பாடுபட்டிருப்பவர்களின் நன்மை நானே நானே என்
னார்க்குத்தானாகவே தெரியவருமாதலால், அவ்வருமைதெரிக்
தவர்கள் அவர்க்குவேண்டிய அளவு பொருளுதவிசெய்வர்.
உண்மைக்கு உதழ்த்துவந்தால் எல்லாம் வல்லபின்பு அதற்கு
உற்றவர்களைக்கொண்டு கட்டாபம் உதவிபுரிவானென்பது துண்
மை. ஆகதற் பொருளை எதிர்பாராமலே இவ்வரிப கலைப்புல
மையை விருப்பத்தோடு பயின்றுவருதல். உணர்வோர் உணர்த்து
வோராகிய இருவரும் இங்ஙனம் பொருளை அவாவாது பழகி
வருவாராயின், அவர் தமது பழக்கத்தின் உறைப்புக்குத் தக்க
பல கண்டாபெல்லாம் விபங்கத்தக்க முக்காலுணர்ச்சியினை
அடைந்து பல கலங்களைப் பெறுவார்கள்.

இனி, உணர்வோர் உணர்ந்துவோரான இருவரும் உன் மையன்பிற் பிணிக்கப்பட்டவராய் இருந்து இவ் வருங்கலைப் புலமையிற் பயிக்குவராயின் இதற் தேர்ச்சிபெறுவது அவ் விருவர்க்கும் மிக எளிதில் முடியுமென்பதும் உணர்ந்துகொள் எல்வேண்டும். இதற்குச் சான்றாக, உயர்ந்த காதல் அன்பிற் கட்டுண்டகாதலரின் உயிர்வாழ்க்கையை எடுத்துக்காட்டலாம். காதலனும் காதலியும் உடம்பால் இருவர்போற் றேன்றினும் உயிரால் ஒருவரேயாய் வாழ்க்கைசெலுத்துஞ் சிறப்பினை உன் னித்துக் காண்போமாயின், அவரில் ஒருவர் நினைக்கும் நினைவையே மற்றவரும் நினைத்தலும், ஒருவர் ஒன்றுசொல்ல நாவெடுக்கும் போது மற்றவரும் அதனையே சொல்லுதலும் ஒவ்வொரு நேரமும் நம் எதிரே நடைபெறுதலை உணர்ந்து கனிக்கலாம். எனவே, இருவர் நினைவை ஒன்றுபடுத்துதற்கு அவர்களுள் நிகழும் உயர்ந்த அன்பே ஒருபெருங்கருவியாகும். அன்பில்லாத இருவர் எத்துணைதான் இக்கலைப்புலமையிற் பழகினாலும் அவர் இதற் தேர்ச்சிபெறுதல் அரிதேயாகும். அன்புடைய இருவர்க்கு இக்கலைப்புலமை இயற்கையாகவே எளிதில் வரப்ப்பதாய்க் காணப்படுமானால், அவர் பின்னும் இதனைக் கருக்தொருமித்துப் பழகித் தேர்ச்சிபெற நினைந்து முயல்வராயின் அஃது அவர்க்கு எவ்வளவு விரைவில் கட்டுமென்பதனை நாம் சொல்லுதலும் வேண்டிமோ! அவ்வாறாயின், இக்கலைப்புலமையைப்பெறுதற்கு அன்பு ஒன்றுமேபோதாதோ, இதனின் வேறாக மேற்சொல்லிய முறைகள் எல்லாவ் கைப்பற்றுதல் வேண்டிமோ வெனின், அன்பின் முதிர்ச்சியால் இருவர் நினைவு ஒன்றுபட்டு நின்றாலும், இக் கலைப்புலமையை முற்றும்பெறுதல் இயலாது; அன்போடுகூட அறிவும் உடையராய் மிகமுயன்று மேற் சொல்லிய முறைகளையுந் தவறாமற் பின்பற்றிவந்தால் மட்டுமே இதில் எவரும் வியக்கும்படி தேர்ச்சியடையலாம். இஃது எது போலவெனின் காட்டுவாம். ஒருவயல்கிலம் மிகுந்த நீரோடுகூடி மென்பதப்பட்டு நின்றவளவானே பயிரை விளைத்துத் தராதது; அதன்கண் நல்ல விதைகளையிட்டுக் களைபிடுங்கிப்பயிரைப்பாதுகாத்து வந்தாற் பயனடையலாம்; அதுபோல, இருவர் உள்ளமும் அன்பினால் நனைக்கப்பட்டு மென்பதமாய் நின்றாலும், அது

தானே இக் கலைப்புலமையை முற்றும் பயவாது; கூட அறிவென்னும் வித்தை இட்டு இழிக்கத்தக்க பேரவா செற்றம் கலக்கம் முதலியனவற்றைக் களைந்து ஓயா முயற்சியால் அப் பழக்கத்தைப் பாதுகாத்துவந்தால் மட்டுமே இப்புலமை பிழை படாமற் பயன்றும். இருவர் உள்ளமும் அன்பால் ஒருங்கு இயைந்து நின்றல் இக் கலைப்புலமையைப் பெறுதற்கு ஒரு சிறந்த கருவியாகு மென்றுமட்டும் உணர்ந்துகொள்ளல் வேண்டும். அதுதான்.

முதற்பழக்கம்

உணர்வோரும் உணர்த்துவோருமான இருவருந் தொலைவான இடங்களிலிருந்து ஒருவரது நினைவை மற்றவர் தெரியத்துவங்குமுன், முதன்முதல் கிட்டஇருந்து அதனை அறிதற்குப் பழகல்வேண்டும். இருவரும் ஓர் அறையில் அல்லது ஒருவீட்டிலிருந்துகொண்டே பழகலாம். உணர்த்துவோர் கண்ணைத் திறந்து கொண்டு நிமிர்ந்த நிலையில் ஒன்றின்மேல் அமர்ந்து ஒருபொருளை உறுத்து நினைக்கவேண்டும்; அந்நினைவை ஏற்கு நிலைமையிலிருந்து உணர்வோர் ஒரு சாய்மானக் குறிச்சியிற் சாய்ந்தபடியாய் அவரோடிரே அருகில் இருந்து கண்ணைமுடிக்கொண்டு தமது உள்ளத்தில் எந்த நினைவு வலிவாய் வந்து தோன்றுகின்ற தென்பதனைப் பார்த்தல்வேண்டும். இவ்வாற்றுவரும் பழகுசகையில் உணர்த்துவோர் தம்மெதிரே யிருக்கும் உணர்வோரது வலதுகையைத் தமது இடதுகையிலும், அவரது இடதுகையைத் தமது வலதுகையிலும் பிடித்துக்கொள்ளுதல் நன்று. அல்லது உணர்த்துவோர் தமது வலது உள்ளங்கையை உணர்வோரின் நெற்றியின் மேல் வைத்திருக்கலாம். அது கூடாவிட்டால் ஒருமுழு னை முள்ள ஒருகோலை அல்லது ஒருகம்பியை இருவரும் பற்றிக்கொண்டும் இதனைப் பழகலாம். இங்னம் ஒருவரை யொருவர் தொட்டுக்கொண்டாவது, அல்லது இருவரையுந் தொடர்புபடுத்தும் ஒரு நீண்ட

பொருளைப்பற்றிக் கொண்டாவது அவர்கள் பழகவேண்டுவது என்னென்றால், முனையின் அசைவால் நரம்பின் வழியே வெளிப்படும் நினைவுகளானவை தொட்டுக்கொண்டிருக்கும் மற்றவர் கைவழியே ஏறி முனையிற்சென்று தங்கி அவர்க்கும் அந்நினைவுகளை எழுப்புவிக்கும். அவ்வாறு தொட்டுக்கொண்டிருப்பதால் அந்நினைவுகள் இடைவெளியிற் சிதறிப்போம். ஒரிடத்திலிருந்து செலுத்தப்படும் ஒருசெய்தி இடையேயுள்ள கம்பியின் வழியே விசாரத்துசென்று வேறோர் இடத்திற் புலப்பட்டுத் தோன்றுவது போல, ஒரிடத்திற் பிறக்கும் ஒரு நினைவும் அவரோடு பிணைக்கப்பட்டிருக்கும் மற்றவர் கைவழியே சென்று ஏறும். இருவர்க்கும் இடையே இவ்வாறு தொடர்பு செய்துகொண்டு இக்கல்வியைப் பழகப்பழகச் சிலநாட்களில் இடையே தொடர்புபடுத்துங் கருவி இல்லாமலே ஒருவர் நினைவை மற்றொருவர்க்கு ஏற்றுவதும், ஒருவர் நினைவை மற்றொருவர் ஏற்பதும் மிகளளிகிலே நிறைவேறும். துவக்கத்தில் இங்ஙனம் இருவருக் தொடர்புபட்டுமின்று இதனைப் பழகுதலே இயற்கை முறையாமென்பது மக்களினுந்தாழ்ந்த சிற்றுயிர்களினிடத்துங் கண்டறியலாம். கண்ணுங் காதும் இல்லாத ஏறம்புகள் விசார்து ஓடும்போது எதிரேவரும் ஏறம்புகளுடன் சிறிதுநேரம் தலையோடுதலை முட்டிமின்று பிறகு ஒதுங்கிப் போவதைப்பாருங்கள்! இவை ஏன் இங்ஙனம் ஒன்றையொன்று முட்டிச் செல்கின்றன என்று சிறிது ஆராய்ந்து பார்த்தால், இவை தாம் நினைத்ததனை மற்றவற்றிற்குத் தெரிவித்தற் பொருட்டேயா மென்பதைக் கண்டுகொள்ளலாம். இரண்டு ஏறம்புகள் ஒன்றையொன்று முட்டி நிற்குங்கால் ஒன்றன் நினைவு மற்றொன்றிற்கு எளிகிற புலனாகின்றது. இங்ஙனமே பண்டைநாட்களிற் பேசத்தெரியாத நிலையிலிருந்த பழைய மக்கள் தமக்குள் ஒருவர்நினைவைப் பிறர்க்கு அறிவிக்கவேண்டினால் இருவரும் எதிர் எதிரே நெற்றியோடு நெற்றி சேர்த்துச் சிறிதுநேரம் நின்று அதனை அறிவித்துக்கொள்வார்களென்று பழையநாள் மக்கள் வாலாற்றை ஆராய்ந்து நூலெழுதுவோர் கூறுகின்றார்கள். தங் கருத்தைப் புலப்படுத்தற்குச் சொற்கள் அறியாதிருந்த முன்னாளில் மக்கள் தமது நினைவைப் பிறர்க்கு

நினைவின் அளவாகவே உணர்த்தும் ஆற்றல் உடையராயிருந்
தார்; ஆனால், அன்றிற்றந்த ஆற்றல் அவர்கள் பேசத்தெரிந்து
மொண்ட உடனே மழுங்கிப்போகலாயிற்று. மழுங்கினாலும்
அது முற்றும் இல்லாமற் போகவில்லை. நெற்றியோடு நெற்
றையை வைத்தாயினும், நெற்றிமேற் கையை வைத்தாயினும்,
அன்றிக் கையோடு கைபிணைத்தாயினும் ஒருவர் நினைவைப்பிற
பொருவர்க்கு அறிவிக்கத் தொடர்பாகப் பழகினால் மழுங்கிக்
கிடக்கும் இவ்வாற்றல் மக்களிடத்துத் திரும்பவும் விளங்கித்
தோன்றுமென்பது நிண்ணம்.

இடம் உணர்தல்

இங்ஙனம் உணர்வோரும் உணர்த்துவோரும் இயைபு
பட்டி சிற்றயின் அவர்கள் இருக்கும் அறையின் ஏதேனும்
ஒரு முலையை அல்லது ஒரு சாளரத்தை உணர்த்துவோர்
கருத்துவன்றி நினைக்கவேண்டும்; அவ்வாறு நினைக்கும்போது
தமது நினைவு உணர்வோர் உள்ளத்திற் சென்று தோன்ற
வேண்டுமென்றும் விரும்புக. இங்ஙனம் உறுத்து நினைத்து
விரும்பவே, அவர் நினைத்தது உணர்வோர் உள்ளத்தில் வந்து
தோன்றும். தோன்றியவுடனே உணர்வோர் அம் முலையை
அல்லது சாளரத்தை மெல்லச்சென்று தொடக்கடவர். அந்
னைத்தொழித்தற்குச் செல்லுகையில் உணர்த்துவோர் தாம்நினைக்
கும் முலையை அல்லது சாளரத்தை நோக்கித் தமது பார்வையை
அம் நினைவைபுற் திருப்புக. இப்படிச்செய்தால் உணர்வோர்
குறிதவறாமல் அவர் நினைத்தவாறே சென்று அவ்விடத்தைத்
தொடுவர். அவரது நினைவு இவருக்குச் செல்வனே புலப்படா
மற்போக, இவர் தவறாது இடத்தை நோக்கிச் செல்வராயின்
'இது பிசகு' என்று இவருக்குத் தோன்றும்; அப்படித்தோன்
றுகையில் அம் முகமாய்ச் செல்லாமற் சிறிதுகின்று குறிப்பிட்ட
இடம் உள்ளத்திற் புலப்படுகிறதா வென்று அமைதியோடும்
பார்க்கவேண்டும். செல்வனே அது புலப்படுமாயின் 'இதுதான்

குறிப்பிட்ட இடம்' என்னும் உறுதியுண்டாம். இங்ஙனமே தொடர்பாகச் சில பலநாட்கள் அருகிலுள்ள இடங்களையும், அதன்பிற் சிறிது அகன்றுள்ள இடங்களையும் நினைத்துநினைத்து இருவரும் பழகிவருதல்வேண்டும். உணர்வோர் தாமேகண்ணை மூடிக்கொண்டு உணர்த்துவோர் நினைவுகளை அறிந்து காட்டலாமென்றாலும், சில நேரங்களில் அவர் தம்மைமறந்து தற்செயலாய்க் கண்ணைத் திறந்துவிடுதலுங் கூடும். ஆதலால், இது நிகழாமையொருங்குக் கண்களைத் துணியால் நன்றாக மறைத்துக் கட்டிக்கொள்ளுதல் நலம் உடைத்து. கண்களை மூடிதலானும் திறவாமல் மறைத்துக்கட்டுதலானும், மனம் கண்ணின்வழியே புறப்பொருள்களைப்பற்றி ஓடும் ஓட்டம் தவிர்ந்து அகத்தே ஓய்ந்துநிற்கும்; அப்போது அதனை ஒருமுகப்படுத்தித் தானே வந்து தோன்றும் நினைவினை உணருமாறு பயிற்றுதல் எளிது. அது நிகழ்க.

பொருள்களை உணர்தல்

இனி, மேற்குறித்தவாறு சிலகாலம் பழகியபின், இடங்களை அறியும் ஆற்றல் எளிதில் உண்டாகும். அதன்பின், இடங்களில் உள்ள பொருள்களை நினைத்து உணர்த்தவும் உணரவும் பழகத்துவங்குக. இப்பழக்கத்தின் முதலில் உருவத்தாற் பெரிய பொருள்களை நினைத்தல்வேண்டும். ஏனென்றால், மனமானது எந்நேரமும் கண்ணின் வாயிலாகப் புறத்தேயுள்ள நிலம் மலை கடல் மாம் வீடு மாடு குதிரை யாடு மக்கள் முதலான பெரும்பொருள்களின் உருவத்தையே அபிர்ந்துவருதலால், அப்பொருள்களில் ஒன்றினிடத்தே அஃது உறைத்து நிற்கல் வருத்தமில்லாத செயலாம். ஆகையால், தாம் இருந்து பயிலும் வீட்டின்கண் உள்ள தட்டுமுட்டுகளில் மேசை நாற்காலி பெட்டி கடாரம் முதலியவற்றில் ஒன்றை அஃது இருக்கும் இடத்தோடு நினைந்து அந்நினைவு உணர்வோர் உள்ளத்திற் சென்று பதிபுமாறு உணர்த்துவோர் உன்னிப்பாய் ஏவுதல்

வேண்டும். உடனே உணர்வோர் உள்ளத்தில் அந்நினைவு புலப் பரிமாறலின், அவர் அப்பொருளிருக்கும் பக்கமாய்ப்போகத் துவங்குவர். அவ்வாறு அவர்செய்கையில் உணர்த்துவோர் மிகவும் உறைப்பாய் முதலில் அப் பொருளிருக்கும் இடத்தின் முகமாய்த் தங் உண்மையுங் கருத்தையுந் செலுத்திப் பின்னர் அப்பொருளின் வடிவத்தில் தமது உள்ளத்தை முனைக்க நிறுத்தக்கடவதாக. இவ்வாறு செய்தால், உணர்வோர் அந்நினைவைத் தெளிவாக உணர்ந்து அவ்விடத்திற்சென்று அப்பொருளைத் தொடர்ந் காட்டுவர். முதலில் இடத்தையும் பிறகு அதன்கண் உள்ள பொருளையும் நினைக்கவேண்டு மென்றது என்னை? பொருளைமட்டும் நினைந்தாற் போதாதோ? எனின்; உலகத்தில் உள்ள எவ்வகைப்பட்ட பொருளும் ஏதேனும் ஓரிடத்திலிருப்பதன்றி, அந்நினைவிட்டு வேறு தனிபே இருக்கமாட்டாது. எந்த அப்பொருள் எடுத்தாலும் அஃது எங்கேயிருப்பது? என்றும், எந்த ஆளப்பார்க்கதாலும் அவர் எவ்விடத்தில் இருப்பவர்? என்றும் என்னரும் வினாவக் காண்கின்றோம். ஆகலால், ஒரு பொருளை அஃதருக்கும் இடத்தோடு சேர்த்து நினைவதே இப்பழக்கத்தில் தேர்ச்சிபெற வேண்டுவார்க்கு முதன்முதற் செயற்பாஸதாகும். ஆகவே, முதலில் இடத்தையும் அதன்பின் அதிவிருக்கும் பொருளையும் நினைவிற் கொண்டுவருக.

இவ்வாறு முதலில் இடங்களையும், பின்னர் அவற்றிலுள்ள பெரும் பொருள்களையும் உணர்த்தவும் உணரவும் பழகித் தேர்ச்சிபெற்றபின், அவ்வவ் விடங்களில் உள்ள சிறு சிறு பொருள்களை உணர்த்தவும் உணரவும் முயல்க. ஒரு செப்புக் காசையேனும் அல்லதோரு குண்டுசெய்யேனும் ஓரிடத்தில் மறைத்து வைத்து அவ்விடத்தையும் அதன்கணுள்ள அப் பொருளையும் உணர்த்துவோர் செவ்வையாக நினைத்தால், உணர்வோர் அதனைக் குறிப்பிழையாமல் உணர்த்து அவ்விடத்திற் போய் அதனைக் கண்டெடுப்பர்.

இடத்தின்கண் உள்ள தட்டு முட்டுகளையும் வேறுபல பண்டங்களையும் நினைக்குங்கால் அவற்றின் வடிவத்தையும் நிறத்தையும் தெளிவாக உணர்த்தே காண்க. ஏனெனில், ஒரு பொருள் மற்றொருபொருளின் வேறென்று அறியப்படுவதெல்

ளாம் அப்பொருளின் வடிவத்தினாலும் நிறத்தினாலுமேயாம். தனித்தனி வடிவங்களும் நிறங்களும் இல்லாமல் எல்லாம் ஒரே வடிவாய் ஒரே நிறமாய்க் காணப்படுமாயின் நமக்குப் பகுத்து உணர்ச்சியென்பதே இல்லாமற்போக நாம் அறிவற்ற வெறுங் கட்டைபோல் கிடக்கநேரும். ஆனால், எல்லா இரக்கமும் எல்லா அருளும் உடைய இறைவனோ நமக்குப் பகுத்துணர்ச்சியினை உண்டாக்கி நமதநியாமைநினைத் தொலைப்பான் வேண்டிப் பொருள்களைப் பல வகுப்புகளாகவும், ஒரு வகுப்பினுள்ளும் ஒன்று மற்றொன்றின் வேறாகக் காணப்படுமாறும் பல வேறுவடிவும் பலவேறு நிறமும் உடையவாம்படி அவற்றைப் படைத் தருளியிருக்கின்றான். இவ்வாறமைந்த பொருள்களின்வடிவையும் நிறத்தையும் நன்கு உற்றுநோக்கி அவற்றின் அடையாளங் களை எவர்கள் நன்றாய் நினைவிற்பதித்துக்கொள்ளுகிறார்களோ அவர்களுடைய அறிவு சொல்லுதற்கரிய விளக்கம் மிகுந்து துலங்குவதாகின்றது. ஐம்பொறிகளிற்கிறந்த கண்ணுக்குப் புல னாகும் வடிவும் நிறமும் பொருள்கடோறும் வேறாய் இருத்தல் போலவே செவி வாய் மூக்கு மெய் என்னும் ஏனைய பொறிக ளுக்குப் புலனும் ஓசை சுவை நாற்றம் ஊறென்னும் ஏனைய பண்புகளும் பொருள்கடோறும் வெவ்வேறாய்க் காணப்படுகின் றன; இவற்றையும் உன்னித்துப்பார்த்து நினைவில் அமைத்துக் கொள்கின்றவர்களுக்கு அநியாமை தேய்ந்து அறிவு மேன் மேற் கிளருதல் துண்ணுமேயாம். எனவே, கண் முதலான பொறிகளுக்குப் புலனாகும் வடிவம் நிறம் முதலான பண்புகளை ஊன்றி நினைக்கவே அப்பண்பையுடைய பொருள்கள் நன்கு அறியப்பட்டனவாய் என்றும் அழியாமல் நினைவில் ஏறியிருக்கும். இவ்வுண்மை, 'தொலைவில் உணர்தல்' என்னும் இவ்வரிய கல் வியை நன்கு ஆராய்ந்து கைகண்ட ஆங்கிலப் புலவர்களால் இனிது வலியுறுத்தப்பட்டிருக்கின்றது. ஆனதனாலேதான், கட்புலனாகக் கடவுளைத் தொழுமிடத்தும், அழகிபதோர் ஆண் மகன் வடிவாக வேளும் அல்லதொரு பெண்மகள் வடிவாக வேளும் ஓர் உருச்சமைத்து, அவ்வுருவிலே தங் கண்ணையுங் கருத்தையும் பதியவைத்துப், பின்னர்ப் புறத்தேகாணும் அவ் வுருவை பொத்திதோர் அறிவுருவை உள்ளத்தின்கண் இடை

யுறந்து வருவித்து அதனையே தம் முழுமுதற் றாய்த் தந்தையு
மாய்க் கரைத்து கரைத்து எண்ணி அன்போடு வழிபட்டுவான்,
அவர் நினைந்த அவ்வுருவாகவே இறைவன் வெளிப்பட்டு அவ
ரைத் தனது திருவடிப்பேரில்படுத்தில் இருப்புண்ட நீரிற்றிரும்
பாவகைசெய்து வைத்தருளுவான் என்று உண்மை அறிவு நால்
கன் கூறுவவாரின். இவ்வுண்மை உரைராதார் தாம் இவ்வுண்மை
யினும் மேற்பட்டதொன்றை அறிந்தார்போல் மயக்கங்கொண்
டு, கடவுளை எதொருபண்புமில்லாத பொருளாகவைத்து வழிபடு
தலை சிறந்ததெனச் செருக்கக் கூறுவர். கடவுள் ஒருபொரு
வானால் அதற்கும் பண்புகள் இருத்தல்வேண்டும்; பண்பில்
லாத பொருள் எக்காலத்தும் யாண்டும் இல்லை. இவ்வாறாக,
அதனைப் பண்பற்ற பொருளாக நினைத்தல் வேண்டுமெனக் கூறு
தல் 'மலபுபெற்ற மைந்தன் முயற்கொம்பிலேறி வானிற் பூத்த
தொரு தாமரைபைப் பறித்தான்' என்றுகூறும் படுபொய்யே
போல் வெறும் பொய்யாய் ஒழிவதன்றி வேறில்லை. ஒரு
பொருள் ஒருவரால் அறியப்படுதலெல்லாம் அப்பொருளின்
வடிவு திறம் சுவை ஓசை நாற்றம் முதலான பண்புகளின் வாயி
லாகவேயாம். இப்பண்புகள் இல்லையானால் இவற்றையுடைய
பொருளும் இல்லையாம். அதனால் இப்பண்புகள் இல்லாததொரு
பொருள் எத்தரன் றம் எவரானும் அறியப்படுவதில்லை. ஆக
லாற், கடவுளும் பண்பற்றபொருள் எனின் அதுவும் ஒருவாற்
றானும் மக்களால் அறியப்படுவதில்லை. மற்று உலகங்க்கையும்
உடம்புக்கையும் நவானுபடைக்கும் முதற்கடவுள் ஒன்று உண்
டென்பது மெய்யறிவுடைய சான்றோர்க்கெல்லாம் ஒப்பமுடிந்
தமையின், அஃது எல்லையற்ற அழகும் அறிவும் அன்பும் ஆந்
தனும் வாய்க்க அருள் உருவம் உடைய ஒரு மெய்ப்பொருளே
வாமென்பதும், அஃது இப்பண்புகளின் வாயிலாகவே உரைப்
படுமென்பதும் கடைப்பிடிக்க. ஆகவே, கடவுளை அருளுருவம்
அல்லது அறிவுருவம் உடைய எல்லையற்ற அழகுவாய்க்த ஓர்
அறிகவாவது அல்லது ஒரு பெண்ணாகவாவது வைத்து வழி
படுதலை பெற்றற்கும் பெரும்பயன்ருவதாமன்றி, இதனொடு
மாறுபட்டுரைப்பனவெல்லாம் ஒருசிறிதும் பயன்படாவென்பது
ஆற்றார்பலார்க்குத் தெற்றென விளங்காதிற்கும். அதுகிற்க.

இத்துணையுங்கூறியதுகொண்டு, தாம்நினைக்கும் ஒருபொருளின் வடிவத்தையும் அதன் நிறத்தையும் எவ்வளவு தெளிவாக உணர்ந்துவோர் தமதுள்ளத்திற் காண்கின்றனரோ அவ்வளவு தெளிவாக உணர்வோரும் தமதுள்ளத்தில் அவற்றைக் காண்புவர் என்று அறிதல்வேண்டும். நன்றாய்ப்பழத்த குடகுநாரத்தம் பழம் ஒன்றை உணர்ந்துவோர் நினைக்கப்புகுவாராயின் அதன் உருட்சி வடிவத்தையும் தோலின்கண் உள்ள பொருட்டுகளையும் மஞ்சள்கலந்த அதன் செந்நிறத்தையும் பிழைபடாமல் நினைவில் இருத்தக்கடவர். இங்ஙனம் நினைத்தால் உணர்வோரும் அதனை உடனே தமதுள்ளத்தின்கட் காணப்பெறுவர். இன்னும் இந்நினைவினை உரப்படுத்கல் வேண்டி, னால் அப்பழத்தின்கட் கட்டிலனாய் நின்ற வடிவத்தையும் நிறத்தையுமேயன்றி, நாவிற்கும் முக்கிற்கும் புலனாகும் அதன் தீஞ்சுவையையும் நறுமணத்தையும் கூடச்சேர்த்து நினைவிற்குக் கொண்டுவருக. இவ்வாறு செய்தால் உணர்வோர் உள்ளத்திற் குடகுநாரத்தம் பழத்தைப்பற்றிய நினைவன்றி வேறெனவும் அந்நோத்திற் றோன்றாது. இங்ஙனமே எந்தப்பொருளை நினைந்தாலும், அது கட்டிலனும் வடிவும் நிறமும் உடையதாதலோடு, மற்றைப் பொறிகளுக்குப் புலனாகும் சுவை ஊறு ஓசை நாற்றம் என்பவற்றில் எவ்வெவை வாய்க்கப்பெற்றிருக்கின்றனவோ அவ்வவற்றையுங் கூடச்சேர்த்து நினைந்தால், அப்பொருளின் பண்புகள் உணர்ந்துவோருள்ளத்திற் றெளிவுபெறத் தோன்றி அவர்தம் அறிவைத் துலக்குவதோடு, உணர்வோருள்ளத்திலும் அந்நினைவு விளக்கமாய்த் தோன்றி அவர்தம் அறிவாற்றலையும் மிகுதிப்படுத்தும்.

இனி, ஐம்பொறிகளிற் கண் வாய் மூக்கு என்னும் மூன்றுக்கும் புலனாகும் உருவஞ் சுவை மணம் என்னும் பண்புகளையுடைய பொருள்களெல்லாம் பருப்பொருள்களா யிருத்தலின் அவை ஒருகாலத்தில் மூன்று பொறிகளுக்கும் எளிதிற்புலனாகுகூடும். கூடவே, இம்மூப்பொறிகளுக்கும் புலனாகும் பண்புகளை ஒருங்கேகினைத்தலும் எளிதிற்புலனாகுகூடும். என்னென்றபரப்பொருள்கள் எளிதில் கினைவிற்குவருதல் இயற்கையாயிருக்கின்றது. மற்றுச் செவிப்புலனாகும் ஓசையோ கண்

வாய் முக்குடும்பம் புலனாகும் பருப்பொருள் போல வாகாமல்
மிகவும் நுண்ணிதாய் இருத்தலின் அதனை நினைவுக்குக்கொண்டு
வருதல் வருத்தமான செயலாம். இங்ஙனமே மெய்யின்மேற்
பயிற்சாற்றுப்போதிகளுக்குப் புலனாகாத நுண்மை யுடைய
தாயலின், அதன் ஸூற்றுணர்வினை நினைவிற்குக் கொண்டு வரு
தலும் அருமை யுடையதாம். ஆயினும் காற்றினைத் தவிர உடம்
பின்மேற் படும் எனைப்பருப்பொருள்களை நினைத்தல் அருமை
யுடையதன்று. இங்ஙனங் கண் வாய் முக்கு என்னும் பொரு
தற்குப் புலனாகும் பருப்பொருள்களைத் தெளிவாக நினைத்
தல் எளிதெனக் கருதவதாயும், செவி மெய் என்னும் மற்றை
இருபொருள்களுக்குப் புலனாகும் நுண்பொருள்களை நினைத்தல்
எளிதெனக் கருதவதல்லாத தாயும் காணப்படுதலால் இஹிப்பழ
மிக் கீதர்ச்சிபெறவிருப்புவோர் அவக்கத்திற் கண் வாய் முக்கு
கட்டுப் புலனாகும் பருப்பொருள்களையும், சிறகு செவி மெய்
கட்டுப் புலனாகும் நுண்பொருள்களையும் முறையாக நினைத்
தற்குக் தொடர்பாக முயன்று வரல் வேண்டும். இங்ஙனம்
பரிசுவரவே மனமானது நுண்ணிய நிலையினை அடையும். அது
நுண்ணிய நிலையினை அடைந்தபின் நுண்ணிய பொருள்களைத்
தெளிவாக நினைவுக்குக் கொண்டு வருதலும் எளிது.

பருப்பொருள்களைத் தெளிவுற நினைத்தல் எளிதாக இருந்
தாலும், அவற்றுள் ஒன்றை நினைக்கப் புகுங்கால், உள்ளம்
அஃது ஒன்றிலேமட்டும் நிலைபாடுகில்லாமல் ஒருநொடிப்பொழு
தில் அதனை விட்டு மற்றொன்றிலும், அம் மற்றொன்றையும்
விட்டு வேறொன்றிலும், அவ்வேறொன்றையும் விடுத்துப் பிறி
தொன்றிலுமாக விட்டுவிட்டோடும். கறங்கோலை போல இங்
ஙனம் ஓயாது சுழலும் உள்ளம் ஒருபருப்பொருளை நினைக்
கும்போது அதனைவிட்டு வேறொன்றாகப் போகாமல் தடைப்
பட்டு நிற்பதற்கு ஓர் எளியமுறை இருக்கின்றது. அஃது
யாதென்றிற், காட்டுவாம். அகத்தே நினைக்கும் ஒரு பொரு
ளின் நினைவைப் புறத்தே அதனை விடப்பதான ஒன்றைச்
செய்யும்படி ஏனினால் அஃது அப்பொருளைவிட்டு வேறொன்
தனை நினைக்கமாட்டாது. அகத்தே நடைபெறும் ஓர் அறிவு
முயற்சியைப் புறத்தே ஒரு செயலிற் கட்டுப்படுத்தும் முறை,

புறப்பொருளிலேயே எந்நேரமும் நினைவைச் செல்ல விடிக்
 னுக்கொண் டிருக்கும் நம்மனோர்க்கு மிகவும் பயன்றருவ
 தொன்றாம். ஒரு தெங்கின் இளநீரிலே தனது மனத்தைச்
 சிறிதுநேரம் சிறுத்தி வைக்க வேண்டுகின்றவன் அதன் வடி
 வத்தைப் போலக் களிமண்ணிலேனும் நெட்டியிலேனும் கல்லி
 லேனும் கட்டையிலேனும் செய்யப் படுவனாயின் அவனது
 மனம் அப்பொருளினினைவிலேயே வருத்தமின்றி நெடுநேரம்
 நிலைபெறிற்கும். ஒரு பருப்பொருளின் வடிவத்தை நினைக்
 கும் நினைவு நிலைபெற வேண்டி அதனை யொப்பதான வடி
 வை வேறொரு பருப்பொருளிற் செய்துகொண் டிருக்கும்
 முறை சிறந்ததேயானும்; இதனை எல்லாருஞ் செய்தல் கூடா
 மையால், இதனினும் உயர்ந்ததான மற்றொருமுறை எவருஞ்
 செய்யத்தக்கதாக இருக்கின்றது. அஃது யாதோவெனின்,
 ஒருகடிதத்தில் எழுதுகோலால் அதன் உருவத்தைக் கூர்ந்து
 எழுதுதலேயாகும். கல் மண் முதலியவற்றில் திரட்டிச் செய்
 யும் உருக்களைக் காட்டினும், கடிதத்தில் துகிலிகையால் அவற்
 றை எழுதிப்பார்க்கும் முறை எத்திறத்தவரும் எனிதற் செய்
 தற்கு இசைந்ததாய் இருப்பதுடன் அஃது அறிவினையும் மிகக்
 கூர்மைப் படுத்தினால் உயர்ச்சி வாய்ந்ததாகவும் இருக்கின்
 றது. எங்ஙனமென்றால், பருப்பொருள்க ளெல்லாம் அகலம்
 நிகளம் பருமை என்னும் மூன்றளவு உடையனவாகும்; ஆகை
 யால், ஒரு பருப்பொருளின் வடிவத்தைக் கல் மண் போன்ற
 வேறொரு பருப்பொருளிற் செய்து அமைத்தல் அத்துனை
 வருத்தமான செயல் அன்று. ஆனால், அகலம் நிகளம் மட்
 டும் உடைய ஒரு கடிதத்தின் மேற்பரப்பின் மேல், அகலம்
 நிகளம் பருமை என்னும் மூன்றளவு உடைய ஒருபருப்பொரு
 ளின் வடிவத்தைப் பிழைபடாமல் எழுதிக்காட்டுதல் பெரி
 தும் அருமையான செயலாம். அகலம் நிகளம் பருமை என்
 னும் மூன்றளவுடைய ஒருகுதிரையின் வடிவை, அங்ஙனமே
 மூன்றளவுடைய ஒரு முருக்கமரத்திற் திரட்டி யமைத்தல்
 போல, இரண்டளவுடைய கடிதத்தின் மேற்பரப்பிலே அதன்
 வடிவை வரைந்து காட்டுதல் எனிதன்று. ஒரு பருப்பொரு
 ளின் திரட்சி வடிவைக் கடிதத்தில் வரைந்து காட்டுதற்கு

தண்ணிய பார்வைபுங் கூரிய அறிவும் முதன்மையாய் வேண்
டும். அகவல்லாமலும், தான் எழுதும் பருப்பொருளுக்கு
இயற்கை நிறம் எதுவோ அதனை இசைவான சாயத்தால்
விளக்கி எழுதவுங் கற்றுக்கொள்வானாயின் அவன் அறிவும்
கிணையும் மிகமேம்பட்ட அலக்க முடையனவாய் உரம் பெற்
றுத் திகழும். அதனால், ஒருகடிதத்தின் மேல் ஒருபருப்
பொருளின் வடிவத்தை வரைந்து காட்டும் முறை அதனைப்
பற்றிய கிணைவை மிகவும் கிளைப்படுத்து மென்றும், அதனால்
அவ்வழியிற் பழகி ஒரு கிணைவைப் பிறர்க்கு உணர்த்துவோர்
'தொலைவில் உணர்தல்' என்னும் இவ் வருங்கலைப்புலமையிற்
நிறந்து நிற்பவரென்றும் உணர்தல்வேண்டும்.

கிளைத்தபொருளைக்கடிதத்தில்வரைந்துகாட்டும்இம்முறை
யின் மேன்மையை உற்று நோக்குங்கால், தமது கிணைவைப்
பிறர்மனத்தில் எழுப்ப வேண்டும் என்றும் அக்கிணைவைக்கடி
தத்தில் எழுதுதலால் அதனை எளிதில் கிணைவேற்றலாமென்று
தெரிந்து கொள்ளல் வேண்டும். உணர்த்துவோர் தாம் கிளைத்த
வர் இவ்வினை ஒருகடிதத்தில் வரைந்துகொண் டிருக்க, உணர்
வோரும் அதனையே தமது கடிதத்திலும் வரைவர்; உணர்த்து
வோர் ஒருகுறியிரையை எழுத உணர்வோரும் உடனே அதனைத்
தமதுகடிதத்தில் வரைவர். உணர்த்துவோர் நாரத்தை எலு
மிச்சை முதலான பழங்களின் பெயரையேனும், தென்னை மா
பலா வானழ முதலான மாங்களின் பெயரையேனும், தாம்
கிளைத்த ஒருகண்பரின் பெயரையேனும், ஒன்று இரண்டு
முதலான எண்களின் பெயரையேனும், ஞாயிறு திங்கள்முத
லான நாட்பெயரை யேனும், மேசை நாற்காலி முதலான
குட்டுமுட்டுகளின் பெயரையேனும், வட்டம் சதுரம் கோணம்
முதலான உருவங்களையேனும், வேறு விலங்கினங்களின்
உருவங்கள் அல்லது பெயர்களையேனும் தமது கடிதத்திற்
குறிப்பிடுவாராயின், உணர்வோரும் அவற்றைப் பெரும்பாலும்
பிழைபடாமற் தமது கடிதத்திலுங் குறித்துக் காட்டுவர்.
இதனை எங்கு ஆராய்ந்துபார்த்த அறிஞர் ஒருவரின்* ஆராய்ச்
சிகள் பலவற்றுள் ஒன்று இதுக்குடன்காட்டுவாம்: உணர்த்

* Professer Ledge, University College, Liverpool.

துவோர் இருவரை ஒருபக்கத்திலும், உணர்வோர் ஒருவரை மற்றொருபக்கத்திலும் இருக்கவைத்து, உணர்வோர் எந்த வகையானும் உணர்த்துவோரையும் அவர் செய்வனவற்றையும் பாராதபடி அவர் கண்களை நன்றாய் மறைத்துக் கட்டியபின்னர், உணர்த்துவோர் ஒருவர் கையிற் சதுரவடிவம் வரையப்பட்ட ஒருகடிதத்தையும், மற்றொருவர் கையிற் சாய்ந்த சிலுவைவடிவம் வரையப்பட்ட மற்றொரு கடிதத்தையுங் கொடுத்து, அவ்விருவரும் அவ்வடிவங்களை உன்னிப்பாய்ப்பார்க்கும்படி கேட்டுக்கொள்ளப்பட்டார். அவ்விருவரில் ஒருவர் மற்றவர்கையிலுள்ள உருவத்தினை அறியார். அவ்விருவருந் தத்தங்கடிதத்தில் உள்ளதை வாப்பேசாமல் உறுத்து உன்னிப்பாய்ப்பார்க்கும்படி கேட்டுக்கொள்ளப்பட்டார். அந்நேரத்தில் தமது மனத்தில் எது தோன்றுகின்றதோ அதைத் தெரிவிக்கும்படி கண் கட்டப்பட்டிருக்கும் உணர்வோர் கற்பிக்கப்பட்டார். சிறிது நேரத்தில் உணர்வோர் “யான் இரண்டு உருவங்களைக் காண்கின்றேன் — முதலில் ஒன்றையும் பிறகு அதன்கீழ் மற்றொன்றையுங் காண்கின்றேன். நான் எதனை வரைவதென்று தெரியவில்லை. நான் இரண்டில் ஒன்றைத் தெளிவாய்க் காணக்கூடவில்லை.” என்றனர். அதன்மேற், கண்டதைக் கண்டபடியே வரையும்படி கேட்டுக் கொள்ளப்படவே, அவ்வுணர்வோர் ஒரு சதுரத்தை எழுதி அதனுட் சாய்ந்த ஒரு சிலுவையை எழுதிக்காட்டினர். இங்ஙனம் எழுதியது என்னென்று கேட்டபோது, ஒரு சதுரத்தினுட் சாய்ந்த ஒரு சிலுவையைத்தாம் எழுதியதன் வகை தமக்கே தெரியாதென்று உரைத்தார். ஆயினும், அதன் உண்மைஇது: உணர்த்துவோர் இருவர் ஒரேகாலத்திற் தனித்தனியே நினைத்த இருவேறு வடிவங்களும் ஒன்றோ டொன்று கலந்து உணர்வோர் உள்ளத்திற் றோன்றிவமையால், அவர் தாங் கண்டவாறே அவையிரண்டையும் ஒன்றினுள் ஒன்றாய் வரைந்து காட்டினர். இதனால் நாம் அறியற்பாலதும் ஒன்று உளது: உணர்வோர் ஒருவராய் இருக்க உணர்த்துவோர் பலராய் இருந்து பலவற்றை நினைப்பராயின் அவை யெல்லாம் ஒன்றோடொன்று கலந்து ஒரு குழப்பவயத்தோன்றிக் குழப்பத்தை வருவிக்கும்.

ஆகையால் இக்கலைப்புலமையைப் பெறுதற்குப் பழகுகையில், உணர்த்துவோர் ஒருவரும் உணர்வோர் ஒருவருமாய் இருந்து பழகுகலை குழப்பமின்றி இதனைத் தெளிவாய் உணர்ந்து தேர்ச்சிபெறுதற்கு ஏதுவாம் என்க. எதனை நினைந்தாலும் அதனை ஒரு கடிதத்தில் வடிவமாகவோ அல்லது பெயரளவாகவோ உணர்த்துவோர் எழுதுவராயின் அதனைப்பற்றிய அவரது கிளைவு அகவினியன்றுங் கலையாமல் அதன்கட் சிறிது நேரமேறும் ஒன்றுபட்டு நிற்குமாதலால், அதனை உணர்வோர்க்கு அலகு செவ்வனே புலப்பட்டுத் தோன்றும். உணர்வோர் உணர்த்துவோராகிய இருதிறத்தினர்க்கும் கிளைவு வலுபட்டு இக்கலைப் புலமைத் தேர்ச்சியை உண்டுபண்ணும் வரையில், தாம் நினைக்கும் எதனைபுங் கடிதத்தினிட்டு எழுதும் முறைபைக் கடைப்பிடித்தல் வேண்டும். தமதுகிளைவு வலுபட்டபின் கடிதத்தின் உதவி வேண்டாமலே ஒருவரது நினைவை மற்றவர் எளிதில் அறிந்து கொள்ளலாம்.

இனி உணர்த்துவோர் பலராயிருப்பினும் அப்பள்ளும் பல்கிவைகளை உடையராகாமல் ஒருபண்டத்தையே நினைக்கும் ஒருநிலையே உடையரானால், அந்நேரத்தில் அதனை உணர்வோர் பிழைபடாமல் அதனை நன்குணர்ந்து உரைப்பர். ஓர் ஊரிலிருந்த ஒரு சமயகுருவின்மக்கள்* முற்பிறவியிற் செப்த கன்னியால் பிறப்பிலேயே இக் கலைப்புலமையில் தேர்ச்சி பெற்று விளங்கினர். அச்சிறுபிள்ளைகட்கு வாய்த்த இவ்வருங்கலைப்புலமைத் திறத்தை ஆராய்ந்து பார்க்கும் பொருட்டுச்சென்ற ஓர் அறிஞர்† அச்சிறுவரது திறத்தை ஆராய்ந்து பார்த்த ஆராய்ச்சிகள் பலவற்றுள் இதுவும் ஒன்று: அச்சிறுமகாரில் ஒருவர் ஓர் அறையிற் போய்க் கதவைச் சாத்திக்கொள்ளுந்நபடி கற்பிக்கப்பட்டார். அதற்கு அடுத்த மற்றோர் அறையின் கண் அவ்விட்டிலுள்ள குடும்பத்தாரை இருக்கவைத்து, அவ்அறிஞர் அந்நேரத்திற்றமக்குத்தோன்றிய ஒருபொருளைச் சிறிது நினைத்துப் பின்னர் அதன் பெயரை ஒருதலுண்டிக் கடிதத்தில் எழுதி, அதனை அங்கிருந்த

* The children of Rev. Mr. Creery of Boston.

† Professor Barrett.

குறிப்பத்தார்க்குக் காட்டி எவரும் வாய்பேசாமலே அதிலெழுதப்பட்ட பண்டத்தினை ஒருமித்து நினைக்கும்படி கேட்டுக் கொண்டார். அவர்கள் எல்லாரும் அவர் சொல்லியபடியே சிறிதும் வாய்பேசாதிருந்து அக்கடிதத்திற் குறிப்பிட்டபண்டத்தை நினைந்த சிலநேரத்திலெல்லாம், பக்கத்து அறையிலிருந்த சிறுபிள்ளை கதவைத் திறந்துகொண்டு வருவது கேட்டது; உடனே அடுத்த அறையிலிருந்த அனைவரும் இருக்கையினின்று அசைபாமலும் வாய்பேசாமலும் அது அன்றிக்கடிதத்தை மறைத்துக் கொள்ளவும், அக்குழந்தை இவர்களிருந்த அறைக்குள் வந்து அவர்களெல்லாரும் ஒன்றாகப் நினைத்த அப்பண்டத்தின் பெயரைச் சொல்லிற்று. இதனை அறித்துச் செய்த ஆராய்ச்சிகளால், அடுத்த அறையிலிருந்த குறிப்பத்தவர் எல்லாம் அவ்விட்டிலுள்ள பண்டங்களில் ஏதேனும் ஒன்றை ஒருகாலத்தில் ஒருமித்து நினைக்கவும், நினைந்த அப்பண்டத்தை அச்சிறுபிள்ளை தானே அறிந்து எடுத்து வந்து கொடுக்கவும் கற்பிக்கப் பட்டனர். கற்பிக்கப்பட்ட படியே அவர் அறித்திடுத்து நினைந்த பண்டங்கள் ஒவ்வொன்றையும் அப்பிள்ளை தவறாமல் எடுத்தெடுத்து வந்து கொடுத்தது. இங்ஙனமாக அவ்வறிஞர் ஆறுநாட்கள் வரையில் அவர்களோடிருந்து ஆராய்ந்த முந்தாற்றுப் பன்னிரண்டு ஆராய்ச்சிகளும் சிறிதும் பிழை படாமல் நிறைவேறின. இவற்றை எண்ணிப் பார்க்குங்கால் உணர்த்துவோர் பலராயிருப்பினும் அவர் ஒருகாலத்து ஒருபண்டத்தினையே உன்னிப்பாய் ஒருமித்து நினைப்பராயின், அதனை உணர்வோரும் அதனை உள்ளவாறே பிழைபாமல் உணர்வரென்னும் உண்மை நன்கு பெறப்படும். உணர்வோர் அறிவும் மேற்பிறவியிற் செய்த நல்வினைப் பயத்தாலும் இப்பிறவியிற் செய்து கொண்ட பழக்கத்தாலும் நன்கு தெளிவடைந்துருத்தல் வேண்டும்.

இனி, உணர்த்துவோர் 'யோகசித்திரை' என்னும் அறிதூயில் வாயிலாக உணர்வோரது அறிவைத் தெளிவடையச் செய்து, அவரை அருகில் இருத்தியும், அன்றித் தொலைவிருக்கச்செய்தும் தாம் நினைப்பனவற்றை அவர் பிறழாமல் நினைக்கும்படி செய்யும் மற்றொரு நன்முறையும் உண்டு.

உணர்த்துவோர் முதற்கண் கல்லதொரு முறையால், உணர்வினை அறிந்துகொள்ளுதல் போகச் செய்து, அதனால் அவரது தன்மை தமது தன்மையின் வழியாகத் தெரிகச் செய்து கொள்ளல் வேண்டும். இங்ஙனம் அவரை அறிந்துகொள்ளுதற்கு இவையான கண்முறைதான் எதுவோவெனின்; அதுவே காட்டுகும்.

அறிவியல் வருவிக்கும் முறை

கொளுத்திய ஒரு மெழுதுதிரியையேனும், பனப்பனப் பாகவுள்ள ஒரு வெள்ளிக்காயையேனும், தெளிவான ஒரு பனக்கு உருண்டையையேனும் உணர்த்துவோர் தாமே கை மற்ற பற்றிக்கொண்டாவது, உணர்வோர் சாய்த்திருக்கும் நூற் காலியினேதே உன்ன ஒருசிறு மேசைமேல் அவரது கட்ட பார்வை சிறிது மேல்கொக்கும் உயரத்தில் நன்றாய்த் தெரி யுமாறு வைத்தாவது அவர் அந்நைக் கண்ணிமை கொட் டாமற் பார்ப்பு செய்தல்வேண்டும். கட்டாயமாக இமைக்க வேண்டியிருந்தால் அல்லாமல், உணர்வோர் சிறிதுங் கண் இமைத்தல் ஆகாது. இங்ஙனமாக அவர் சிறிதுநேரம் அந்நை மற்ற கொக்கியின், உணர்த்துவோர் தமது இடதுகையின் விரல்களை ஒன்றோடொன்று சேராமல் விரித்து, உணர்வோரின் பிந்தலைப் புறத்தே கொட்டாவது தொடாமலாவது மெய்நுட்ப நிர்ணயிக்கப் பன முறை தடவல்வேண்டும். தடவு வகையில் உணர்த்துதலாகக் கவிழ்த்தபடியாய்த் தடவி, இறக்கி உயர்ப்பக்கத்தை மேல் உயர்த்துகையில் இறக்கினவழியே மீளாத மேல்உயர்த்தாமல் ஒரு பக்கச் சாய்வாய் உயர்த்துதல் வேண்டும். இங்ஙனம் அறித்தித்துப் பிந்தலைப் புறத்தே தடவிய சிறிது பேர்த்திற்றுப்பின், உணர்த்துவோர் உணர்வினைப் பார்த்துக் கண்களை மூடிக்கொள்ளும்படி கற்பித்து, அன்பிற்கு தம்வாக்கை இடக்கை இரண்டின் விரல்களையும் ஒன்றோடொன்று படாமல் விரித்துக் கொண்டு, உள்ளங் கையனைக் கவிழ்த்த படியாய் உணர்வோரின் நெற்றிக்கு

[illegible]

உயிர் இப்பிறப்பிலும் மீதிநித்தம் அடைந்துவராத உயிர்
மரின் அழகுந் து அறிதலில் எளிதில் வருவித்தல் இயலாது.
ஆதலால் அவர் பால் விருவித்தற் பொருட்டுப் பலகாலும் பலகா
லும் மரன் மரால் வேண்டிம். அறிந்ததற்கு மரன்று பழ
மரன் வரதனைப் பொறுத்தும் அறிதலில் வருவிக்கலாம்.

இவ். ம. னர் வேர் அறிதலில் கிடக்கும்பொது உணர்த்
துவேர் இவ்வமராய் சொல்லுதல் வேண்டிம். “மரம்
மரமாய் வர்போதும் சொல்வதான நிலைமரின் இருக்கும்.
மரம் அறிவு தெளிவாகவும் துப்பரமாகவும் விளங்கும். நீர்
மரம் அறிந் திவந்தாயும், என்னை அவன்று தொல்விருந்
தாயும், யான் வேண்டிய நிலைவுகளைவும், யான் குறிப்பிடு
வேர் வேண்டுகளையும் செவ்வனே அறிந்து சொல்லுவீர். நீர்
மரம் அறிந்தாய் யான் வேண்டியபொது அறிந்த இனிம துக்
கந்திற்குச் செல்வீர். மரமபட்டும் யான் வேண்டியபொது
சொல்வதாக விதித்தெழுத்து உம்முடைய அலுவல்களைப்
பார்ப்பீர்.” என்று எடுத்திழை இவற்றைத் திருப்பிக்
கொடுப்பொது. உணர்த்துவோர் இவ்வாறு கூறியசொற்
கள் மனர்தோரது வேண்டி அறி அவரைப் பதப்படுத்தியிருந்
தாம். அதனைத் தெரிவும் பொருட்டு உணர்த்துவோர் ஒருமொது
புறமுத அல்லது மருபானை அல்லது ஓர் எழுதுகோல் அல
வைய வேலைமேற் றுபுறமொருளை வினந்து அதிற்றமது கிளை
வினா சிறிதுவொம் பதிய கிதத்தது. உணர்வோர் உன்ளம்
மன்னியபதத்தை அடைந்திருக்கும்பின், உடனே அவர்
உணர்த்துவோர் எண்ணிய பொருளைத் தவறாமல் எடுத்து
மொப்பர். இவ்வறிதலின் கங்குபழகியின் உணர்வோரும்
உணர்த்துவோரும் உயவையொருவர் பிரிந்து எவ்வளவு
தொல்வான மரக்கில இருந்தாலும் உணர்த்துவோர் வேண்
டமரம் பெண்டாம் உணர்வோர் சிதைபடாமற் செப்பவர். இம்
மரமரின் வேண்டியின் அராய்ந்து பார்த்த துண்ணறியின்
தொல்வான் இதனை கிப்பாயாட்டப் பேசுதலும் எழுதுதலுந்
செய்து பொதுகென்மர். அறிதலின் கங்கு பழக்கப்பதிந்
தலும் உயவர் தாம் அபர்த்த துக்கத்திற் கிடக்கையின்
உணர்த்துவோர் தாக்குக கட்டகா ரிட்டபடிபெ அவர் தொல்

விடிக் கொடுத்த செப்துவந்தைக் கூட இருந்து பார்த்த ஆங்கில மருத்துவன் அறிஞர் ஒருவர் எழுதிய ஒருபகுதியை இங்கே கொடுத்துக்காட்டுகின்றோம்.

இருபத்திரண்டு ஆண்டுகள் அந்த அறிஞர் ஒருவர் இங்கிலாந்து புவனத்தில் தெர்செபெர்றுமணர்த்து வோர் ஒருவரால் காணப்பட்ட முதல் அறிவாளி செல்லுபடியுடைய பழக்கப்படுத்தப்பட்டிருந்தார். இம்முறையில் நன்காறப்பட்ட பார்த்த விருந்திய ஆங்கில மருத்துவப் புலவர் ஒருவரின் வேண்டுகோளுக்கு இணங்க இவ்வம்மையாரும் இவரை அறிவாளிப்படுத்திய அறிஞரும் ஒருவர் அவர் விட்டிருந்த பார்த்தார். இந்த அறிவமுறையின் கண்மூலம் ஆவன வெறுமையாக அங்கே வந்திருந்தார்கள். அம்மருத்துவர் விட்டிருந்த பார்த்த அகன்ற தெர்செபெர்றுமணர்த்து அவர் விளையுமது அந்தவந்தைமுறையோடு நடன் பெரிக்கொண்டிருந்தவர்கள். அம்மருத்துவர் தம்போடிருந்த அவ்வாற்த்து வோரை அமைத்தவர்கொண்டிபொய் அம்மாதர் அவரைப் பார்த்தவர்கடத்த மூன்றோர் அமைதி இருக்கச் செய்து. “பான் அந்த அம்மாரிட்டுத்தும்மற்றவரிடத்தும்மோப்ப்பெரிக்கொண்டிருக்கின்மேன். இதைபெறான் சிறிதுகளைப்பென், அந்த ஒவ்வொருவர்க்கிடத்தும்மீர் இந்த அமைதியிருக்கும் அம்மடக்கையை அறிவாளிப் பொருத்தெய்தல் வேண்டி.” என்று அவர்க்குத்தடுத்தவிட்டி, அவ்வாற்தினின்றும் வெளிப்பெய்து கதவைத்தாழிட்டுக்கொண்டு, அந்த அம்மையாரும் மற்றவையாரும் பெரிக்கொண்டிருக்கும் அமைதிப்பகுதி அவர்க்கொரு அம்மையாரிப் பெரிருக்கொண்டு. எல்லாநும்மேயுத்தெய்தியில் கருத்தவான்றி சுறிபட்டிருக்கவர்கள், மரிவே அம்மையாரைக் சுறிது களைத்தார். அக்களைப்பொலி கிசுத்திய சுறிது கோத்தெல்லாம், அம்மாதார் மூலம் உணர்த்து வோர் மூன்றை அமர்த்திருந்த இருக்கவர்கள் பங்கார்த்திருந்திருந்தது. கூடஇருந்த அம்மருத்துவர் அம்மாதரை கோத்தெய்து கோத்தது? என்றுகிறாய், அவ்வம்மையாரும் மூன்றைமீன் என்று விடைகூறினார். அவ்வம்மையாரின் கண்கள்

காகச் சிறிது சிறமும் வருத்தமும் உடையவர் போற் காணப்பட்டார்.

அச்சனின் அம்மாதர்க்குச் செகிற்றுண்டுகள் தரப்படின; அவர் அவற்றுள் ஓர் அஸையைத் தின்றுகொண்டிருக்கையில், அவர்க்குப் பின்பக்கத்திற் சிறிது தொலைவில் இருந்த உணர்த்துவோர்க்கு அம்மருத்துவர் கண்ணை ஓரருகுறி செய்பதார். அதனை அறிந்த அவ்வுணர்த்துவோர் தமது கையை ஒலையாப்பாய் அசைக்கவே, அம்மடக்கை உடனே தன்மையத்திரும்பிக்கொண்டு துங்கலானார். இங்மனத் துங்குகையிழை, அவ்வுணர்த்துவோர் கொரியபடியெல்லாம் அவர் ரெய்வாரானார். தொடர்ந்தும் சென்று மன்கன்பறிந்துச் சென்றி கநிவது போல் நினைக்க, அங்நு தொடர்மிக்கா திருந்தும் அவர் அதனை நுழைத்து நறுமன்கொய்கு சென்றிகட்டுவது போற் செய்வாரானார். பின்னர் அப்பூஞ்சென்டை முகத்து இன்புறல் வென்றிமென்று நினைக்க, அவர்கையிற் பூஞ்சென்றி இக்கா திருக்கவும் அஃது உடையவர் போல் முகத்து பகிழ்த்தார். அதன்பிறகு அக்கறுமனம் மிக்ககாரம் உடையதென்று கூற, அம்மாதர் பலகாற் றம்பினார். உணர்த்துவோர் தமதுகையால் அமர்த்திய பிறகுதான் அத்தும்மல் சின்றது. இங்மனமே, உணர்த்துவோர் நினைத்தபடியுஞ் சொல்லியபடியு மெல்லாம் அம்மடக்கையார் அறிதூயிலிற் சென்று, வியப்பான பலரெயல் களைப் புரிவாரானார். இது சிற்க.

அறிதூயிலிற் சென்ற ஓர் உயர்த்த உயிர் தன்னோடு தொடர்புடையவர்கள் நினைக்கும் நினைவுகளை நன்றி அறிந்துகைக்கும் உண்மை சிகழ்ச்சிகளைச் செவ்வையாக ஆராய்ந்து முடிவு கட்டிய உயிரினினை ஆராய்ச்சிக் கழகத்தாரின்* செய்த ஆராய்ச்சிகளிற் சிலவும் சுண்டு எடுத்துக்காட்டுதல் வெண்டும். ஏனெனின், உயர்த்த கலைதான் புனமையில் சீர்ப்பத் தேர்ச்சிபெற்று இவ்வுலகமெங்கும் பெரும்புகழ் பெற்று விளங்கும் புனவோர் பலர் அக்கழகத்தில் ஒருங்கு செர்த்திடுத்து, எவரும் யெறு தற்க்கின்றதபடி இவ்வாறியபெரிய முறைகளைத் தீர ஆராய்ந்து தெளிவுபடுத்தி யிருக்கின்றனர்; ஆகலால், அவர்செய்துபார்த்த

* The Society for Psychical Research.

ஆராய்வினார் சில எடுத்துக்காட்டினும் அந்நவ இவ்வண்மைபை விடையாடி எத்திறந்தவனாயும் அறிஞர் மகிழ்விக்கும்.

ஒரு நாள் ஓர் அம்மைபார் அறிதுவிரிச் செலுத்தப்பட்டிருக்கையோர்ப் இரங்க, அவருக்கு உணர்த்துவோமான ஒரு தவையாகத் தவையாகத்தொடராயும் அவ்வோர் பேராமலும் அவர்களுயின் லேகுநுத்தப்பட்டார். இம்மறையினே ஆராய்க்குபார்ப்பதற்கென்று அங்குவந்திருந்த கற்றறிவார் கிறந்த மம்மென்று பெருமையார் ஒரு சிறு தவையன் கையின் ஒருபங்கு எடுத்துப் பிழைத்துக் கொடுத்துப்படி அவ்வண்ணத்துவோர்க்குக் கற்றறிந்திருந்தார். அங்குமே அங்குவமையன் அங்கினை உறுத்துக் கொடுத்த சில இமைப்பொழுதிற்கும், அறிதுவிரிச் செலுத்திய அம்மைபார்: “ஓர் மருவம் வருகின்றது—ஒரு சிறு தவையன்” என்று கூறினர். உடனே அங்குத்தேன ஆராய்வுமற்றொரு பெருமையார்: “அவன் தன்கையின் யாது கவந்திருக்கின்றான்?” என்று வினாவு, அவ்வம்மைபார் “ஓர் மருவம் இரங்க—அஃது ஒரு பங்கென்று திணக்கிறேன்.” என்று மறுபெறுதித்தார்.

இனி, பங்கென்று ஆராய்க்கியில் உணர்வோராயிருக்கும் பொய் அறிதுவிரிச் செலுத்தப்பட்டவர் ஓர் ஆண்மகன். அவர் ஒரு உணர்த்துவோராய் அபர்த்தப்பட்டவர் முன் ஆராய்வினார் உணர்த்துவோராய் இருந்த அவாமரணே யாவர். இந்த மறையே அவ்வம்மைபார் மின் வைத்துக்கொண்டு ஓர் ஆண்மகனாகக் கொடுத்துப்படி அவர் கேட்டுக்கொண்டப்பட்டார். அங்குமே அவர் கொடுத்த சிறுமகோத்தின் உணர்வோர் மருவார்: “அஃது ஓர் ஆண்மகன் மருவம். ஆம், அங்கே ஓர் ஆண்மகன். அவைய இன்னொன்று என் அறிபேன். அவர் பரங்கன் விற்பவர் பொற் காணப்படுகின்றார்.” அப்பொழுது அங்கு வந்திருந்த ஒரு பெண்மையார்: “அவரிடத்திற் பரங்கன் இருக்கின்றனவா?” என்று கேட்டார். அங்கு அவர்: “அங்கு இருப்பது அவரது வண்டி போன் தோன்றவில்லை. ந. அவர் என்ன விற்கிறார்? அவர் விற்ப விற்பவரென்று சொன்னேன். அவரது வண்டி மேல் யான் வந்து

பார்க்கக்கூடவில்லை. ஒரு வேளை விற்றுவண்டிப் பொருள், அது உதவாதுவதான பொருள்கள் இப்போது தென்படுகின்றன. அவைகள் பழங்கன் என்று கம்புகின்றோன். அவைகள் சிறிது சிவப்பாய் இருக்கின்றன. ஓ, அவை மீன்கள் அல்லவோ.” என்று மாதிரிக் கடைபிடிக்க நினைத்த பொருளைத் தவறுதலின்றிச் சொல்லி விட்டார். ஆனால், நினைத்த பொருளை நினைத்தபடியே உணர்வோர் கூறாமல் இடைவிடாமல் மாதிரிக்கூறிய தென்கையெனின், உணர்த்துவோர் அப்பொருளை நினைக்காமல் அதன்வடிவவையும் சிறத்தையும் தெளிவாக நினைவாமல், அதனேயொத்த பழந்தின் வடிவவையும் சிறத்தையும் இடையே நினைத்திருக்க வேண்டும். அல்லது அல்லாவிட்டால் உணர்வோர் அறிதூயிற் செல்வனைச் சென்று அமைதுபெறும் சிறிதுகலங்கிய கிணரின் இருந்தாராகக் கொள்ளும். இவ்விதம் குறையும், அல்லது இரண்டில் ஒருகுறையும் இல்லாதாரின் உணர்த்துவோர் நினைத்தபொருள் உணர்வோர் உடனே தெளிவாக உணர்த்து கூறிமீருப்பர்.

இனி, இவ்வாய்ச்சியில் வல்ல மற்றொரு துணைபகனார் அன்னாறிவு வாழ்ந்த தம் மன்னவியாபிடத்துச் செய்து பார்க்க மற்றோர் ஆராய்ச்சி வருமாறு. ‘ஒருவனக்கப்பல் ஒருகரத்திற் குறிப்பிட்ட ஓரிடத்தில் மேலை செல்லுவதாகவும், அங்கு இப்பொருத்தான மக்கள் தின்று பார்ப்பதாகவும்’ நினைத்துக் கொள்ளும்படி உணர்த்துவோர் கேட்டிக் கொள்வப்பட்டார். இதில் உணர்வோராய்ந்த பெருமாட்டியார் ஆழ்ந்த அறிதூயிற் செலுத்தப்பட வில்லை; சிறுதுரையில் இருந்தார். உணர்த்துவோர் மேற் கொள்வியதனை நினைத்த அளவிலே, உணர்வோர் கூறுவர்: “யான் கொடுத்தபடி பலர் தீர்ப்பதைப் பார்க்கிறேன். கூட்டமாகச் சண்டைக்குப் போகிறார்கள். அவர்கள் மிகவும் கலவரமாய் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் தண்ணீர் சொர்கிறார்களா? அல்லது கப்பலொட்டிகள் பார்க்கிறார்களா இழுக்கிறார்களா?” இதற்குள் உணர்த்துவோர் “அவர்கள் என்ன செய்கிறார்கள்?” என்று கேட்க, அவ்வளவையார் “அவர்கள் எல்லாகும் மேலை பார்க்கிறார்கள். அல்லது ஒருவனைக்கப்பல், யாரோ துருவர் அதில் அட்பட்டி

கனம் டாக்டர். முதலாம் இதரின் அம்மருத்தவர் அவனைத் தூக்
கத்திறந்துச் செலுத்தா செய்த முயற்சியைப்பற்றி அவர்கள்
எதும் சொல்லவில்லை. ஆனால், அவன் அன்விசலில் தான் மிக
வும் சோபாரிதந்ததாகத் தூக்கத்திலிருந்தபடிபே அவர்கள்
குக் கூறினான்.

பிறகு அதே நாள் இரவு மாலுக்காத்தின் அம்மாவரும் அம்
மருத்துவனோடருந்து உணவு அருந்துகையில், அம்மருத்து
வர் தமது விட்டிலிருந்தபடிபே கொல்லிலிருக்கும் அப்பெண்
னைத் தூக்கத்திற்குச் செலுத்தித் தமது விருப்பப்படி அவன்
அங்கிருந்து தமது விட்டிற்கு வருதற்பொருட்டு மீட்டில் ஒரு
முயற்சிசெய்தார். மாலு ஏறக்குறைய ஒன்பதுமணிக்கு அவர்
தாம் கற்கும் அறைக்குப்போனார். அவர் அறிஞர் மூவரும் இப்
போது இவர்களைநினைந்த மற்சென்ற அறிஞருமாக நான்வரும்
அப்பெண்கள் தங்கிய விட்டின்மேல்பாய், அவ்விட்டின்
மேல் கன்கபுருக்குத் தெரியாதபடி வெளியே தெருவிற்கு கத்தி
சுத்தனர். ஒன்பதுமணி யாவதற்குமுன் அம்மருத்துவனோ
வாரிற் கதவிட்டுத்து பாதுகாலிவந்து மறபடியும் பின்னாக்குப்
போவதை அவர்களில் ஒருவர்கண்டார். மற்றையமூவரும் அவனை
உள்ளித்துப்பார்க்க. அவன் அழந்த தூக்கத்தில் நடப்பவனாய்
செத்தேன மூன்றுமுதுக்கொண்டு அங்குமிங்குமாய் அவ்
வதுபோற் காணப்பட்டான். பின்னாந், கிந்துசெத்தின் அவன்
என்றுப் மறப்பட்டு கன்களோடுந் வெளியேவந்து, அக்காள்
வாரப்பாடாமல் அவர்களை வினாவாத்தானாய் மற்றையபிரா
மச்சென்ற அம்மருத்தவர் விட்டிற்குவந்து சென்றான். அவன்
தெருவில் நடந்துவந்தபோது விளக்குத்தூண்கள்மேலும் வண்
புகள்மேலும் பிறவற்றின்மேலும்பாடாமல் குறுக்குமுகமுடைய
பட்டினுவந்தான். எவரும் அவன் எதிர்ப் போகவுமில்லை, அவ
னோடு பேசவுமில்லை. எதிர் அங்குபாத்து சிவன்குறையுள்
பிறகு அவன் கன்களின் தள்ளாடினான்; விழுந்துவிடுவான் போ
லெண்ணிசென்றுவிட்டான். அப்போது ஒன்பதுமணிமீது
சிவன்குறையுள் ஐயின என்று அக்காவரின் ஒருவர் குறித்துக்
கொண்டார். ஏறக்குறைய ஒன்பதுமணி காலநிமிஷத்திற்கு
அவன் மனத்தின்பம் உடையவனாய் ஒன்பது மீதுக்கு அம்

மருத்த மலர் மலர்ந்துள்ள இவையெவ்வாறு வந்தவன் அவரை எதிர்ப் பார்த்து அவரை மனவிவாபலே, அவரை விட்டிடுவான் முறைத் து, கிரேமன் அறைகளில் ஒன்றிலிருந்து மறநெருன்றிற் கு விவாபு மலர்ந்துக். அவன் அவரைத் தெரிந்துகொள்ளுகதற்கு முன் அவன்வகைய அவர் மீது த்தெடுக்க வேண்டியவதாயிற்று. அதன்பின் அவன் அமைதிபெற்றான்.

என்பினனி லீர்ப்பத்தைத் துதிநெயர் முழல் ஒன்பது இருபது வகையில் அப்பருத்தவர் அவ்வீர்ப்பற்றி கன்னுப்பருத்தவான், நீ கிணத்தாகக்கொடுத்தார். அதன் ஒன்பது இருபதுமுதல் முப் பத்தைத் தவையாகக் கம்பா மீனாகக்கொடுத்தார்; ஒன்பது முப்பத் தைத்திறந்து அவளை கிணப்பதைவிட்டு வேறொரு விளைபாட்டிற் கருத்ததைச் செய்துத்திறார்; அன்று கிணக்கிணங்கக் கழித்ததும் மறுபடியும் அவ்வீர்ப்பற்றி எண்ணாவார். அவர் இடைபே அவன் கிணப்பதை விட்டிடு த்தகைய முர், அவன் தெருவினே அவன் தவையடி கின் றவிட்டபே முழல் ஒன்றுப் பூருத்தான்.

கின்னார் மூன்றும்களின் அப்பருத்தவரொடு உடவி துந்து இவ்வீர்ப்பற்றித் தோழர் துறவர் அப்பருத்தன் அறிவியிலினின் அர்வமுற்றி கிணக்கவரொடு இருந்து உணவுகொள்ளும்படி செய்தவன் திக் தாங் கவையாணிபதுத் தமது இன்னத்திற்கு மறிந்து. அவர் தமது விட்டிடு த்தை மற் றவர்க்கவரொடு வெ ரொடு துதித்திடுத்தும் அவ்வீர்த் துங்கச்செய்தல் வேண்டு பென்று வர்த்தபாதி முன்னமே செய்துகொண்டார்கள். இக்கு மலரிடே துதித்திடுத்திற் கு அர்வவரும் அவ்வம்மையிருத்த திடுத்திற் கு மலர்ந்த பார்த்து. அவன் கண்கள் மூடப்பட்டு அபர்த்த துங்கத்தின் துன்பது தெரிந்தார்கள். கண்கள் மூடிந் துந்தன் அவன் துன்பக்கவையை மிகவுஞ் சிறுசு அப்பாபச் செப் துகொண்ட துதான். அப்பருத்தவரானுளையே தான் துக்கத் திற்குச் செய்துத்தமயிற் தாக அவன் கம்பம்படி சொல்லிப்பார்த் தார்கள்; அதன், அப்பருத்தவரின் தோழராலையே தான் துக் கத்திற்குச் செய்துத்தமயிற் தாகத் துணிபுரைகற்றினார்.

தெருவான்காக்கான் மாலின் உயணிக்கு அப்பருத்தவ ரின் தோழர்விடின் அவ்வம்மும் துருந்து சேரலானார்கள். அவர்விடின் துருவர் கோரியபடியே அவர் அத்தமது துக்கத்திற்

சென்னையுள் எண்ணுதற்காகத் தாம் கற்கும் அறைக்குப் போனார். அங்கங்கிலும் அவரது தோட்டத்தில் காத்திருந்து பிறகு மூன்று நேரமாகத் தந்த அம்மைமீது நின்ற விட்டிற்சென்று போனார்கள். போனதும் ஒருவர் அவரிருந்த அறைமீது புகுந்துகொண்ட, அவன் தன்னகிலிருந்த கைபால்வெளியையும் விட்டு ஆழ்க்காலை இறுக்கக்கண்டார். தான் மூன்றுமணி லிருந்துவிடுவதற்குத் தாமதச்சென்றதாகக் கூறினார்.

இங்ஙனம் அந்த அம்மையைத் தொலைவிருந்தே அந் தாரிலிருந்து செல்லுதற்குத் தாம் எண்ணிய எண்ணங்கலிப்படி அவன் எண்ணவும் செய்யவும் முடிந்த அம்மருந்தாவதும் அவர் தோழ ரும் அவன்பால் ஆராய்க்குமார்க்கு இருபத்தைந்து ஆராய்ச்சி களில் பதினெட்டு சிகழ்ச்சிகள் செவ்வையாகவே முடிந்தன; மற்ற மூன்றுமூட்டும் சிறிதுவழிவன. இவைகளைக்கொண்டு தொலை விலிருந்தே நிர்த்து அந் தாரின் வருவித்துத் தாம் எண்ணியபடி மே அவரும் எண்ணுமாறு நடக்குமாறும் செப்தன் சிலர்க்கு இப்பொழுதென்பது நன்கு பெறப்படுதல்காண்க.

தாமோதரன்மும் உணர்ச்சிகள்

இதிகாறும் இருவர் உணர்வோரும் உணர்ச்சிவொருபாப் அருகிலிருந்தும் தொலைவிலிருந்தும் ஒருவர் எண்ணங்களை மற்றவர் உணரும் முறைகளை விளக்கப்போந்தாம். இனி இங்ஙனம் பழகாதவர் சிலந்தமங்குள்ளும் தொலைவில் சிலமும் சிகழ்ச்சிகள் தாமதமே உண்டிடுமா முன் விவரங்களும் சிறிது இங்கேநித்யப் பேசுவாம். ஒருவரிடத்து ஒருவர் மிகுந்த அன்பு வைத்திருக்கும் காதலரும் காதலையும் ஒருவரை ஒருவர் அகன் று தொலைவிலிருக்குங்கால் ஒருவரை எண்ணக்கூடியும் அவர்க்கு தெரிவனவற்றையும் மற்றவர் தெரிந்துகொள்ள முயலாதிருக் கையிலும் அவை அவருள்ளத்தில் தாமதமே வந்துதோன்று கின்றன. இதற்கு உண்மைபாசிகழ்ந்த சிலசிகழ்ச்சிகளை இங் கேடுத்துக் காட்டுவாம்.

தன் வாயின் போல் கண்ணியமான தூர் அடி பட்டதாக
 வாயிற்று அந்நாள் ஒரு நாள் திருக்கணத் துக்கத்துவின் றுப்
 பழகது, தன் கீழ்க்குறி அறம்புணி இரத்தம் ஒழுக்குவதாக வே
 தனக்குத் தெளிவாகப்பட்டதுடன், தனது கைக்குட்டையை
 வயிற்றுப் பட்டி அணிவதின் கைத்துக்கொண்டே தன்பதிக்
 கைமேற் கிறிதுகொம் உட்கார்ந்துகொண்டிருந்தான். சிறிது
 பொழுது சென்றபின் அவன் அத்துணியைப் வாயினின் றும் அகற்
 றிப்பார்க்க அதில் இரத்தக்கறை சிறிதும் இல்லாதிருக்கக்கண்டு
 சிறிதும் வியப்பிற் றத்தனக்கு அங்மனம் அடிப்பட்டிருக்க முடி
 யாதென்றும், அடிப்பட்டதாகக்கண்டது கனவேயன்றிப் பிறிது
 அன்றென்றும் உணர்ந்தான். உடனே அவன் தன்னைக்கடிக்காத
 கைப்பாக அப்பொது விடப்பற்காலில் எழுமணியாபி நுகக்
 கண்டான். அப்பொது தன்கணவன் அங்கு இல்லாமைதெறித்து,
 உட்காண்பவியாழது மிகவும் இனிதாபிருந்தமையால் அவன்
 அந்தமர்வ எரிதில் விடையாதிப்பபகு விடப் போயிருக்க
 கொண்டுமென்று முடிவுகட்டினான். அதன்பிறு சிறிதுகொம்
 தங்கிமெழுந்து கால் ஒன்பதையாணிக்குச் சிறுறுண்டுகொள்
 மற்பொழிந் அவன் ஒழுக்குசெய்வகரில் அவன் கணவன்
 சிறிதுகொம் கழித்து வந்திருந்தான். உணவெதிக்குங்கால்
 உணவாதி உணவன் அவன்பக்கத்தில் அமராமல் சிறிதுபட்ட
 கைப்பாதி கொண்டு, இடைக்கடைபே தனது கைக்குட்டையை
 கறிந்துக்கொண்ட அகலுக்குத் தெரிபாமல் பறைவாய் அவன்
 தங்கிய இடத்திற்க்கொள்வதைக் குறிப்பாய்ப்பார்த்தான். பார்த்
 ததும் பற்றிப் “பெருமானே, என் அப்படிச் செய்கிறீர்கள்?”
 என்ற கவலையோடு சொன் “நீங்கள் காப்பப்பித்திக் கொண்டீர்
 என் என்பதை என் அறிசொன். ஆனால் அதைப்பற்றிப் பிறகு
 சொல்லுகிறேன்.” எனப்பொழிந்தான். அதற்கு அவன் “எல்
 லது, என் படகிற பாய்விர்த்துச் சென்வகரில் இரண்டு ஒரு
 கறிக்காற்றகத்து கக்காந்தி துப்புஞ் சக்கரத்தைச் சுழற்றிவிட
 கை அலைத என்னதின் கீழ்க்கட்டில் கன்றம் அடித்துவிட்டது.
 அதனால் அடிப்பட்ட காயத்தினின்றும் இரத்தம் ஓயாமல் ஒழுக்கு
 கிறது.” என்றகறினான். அதன்பின் அவன் “அதுபோல்த
 பொது மணியைக்கொடி இருக்காய்? உங்களுக்குத்தெரியுமா?”

என்று கேட்டு, “அப்போது ஏறக்குறைய ஏழுமணிக்குக் வேண்டும்” என்றுவிடைகூறினான். அதன்பின் அவள் தனக்கு மண்டாள தோற்றத்தை விரித்துச்சொல்ல அவளும் கூட இருந்தவர்களும் மிகவியப்புற்றனர்.

ஒருநாள் ஒருமருத்துவர் ஒருவீட்டின் பெத்தைமேல் நேர யாளி ஒருவரைப் பார்த்துவிட்டுக் கீழ்இறங்குகையில், நான்கு வயதுள்ள அவர்தம் சிறுமகன் தமதுவீட்டிற்குள் கற்படிக்கட்டின் கீழ்விழுந்து கள்ளுயிர்மக்காயப்பட்டதாக அவர்க்குச் சேதிவியல் ஒரு சீனையு உண்டாயிற்று. இங்ஙனம் முதலிறுன்றிய அச்சினை வக்குப்பின், இடையில் இடப்பட்டிருந்த ஒருதிரை மறைப்பு அப்புறம் இழுக்கப்பட்டதற் போற் காணப்பட, அக்குழந்தை படிக்கட்டின் கீழேவிழுந்துவிடக்கவும் அதன்மோவாயில் இரத்தம் ஒழுகவும் நேரே காண்பாராயினர். இந்தத் தோற்றமானது திரைமறை மறைத்துப்போயிற்று; ஆனால், அதனைப்பற்றிய சீனையு மட்டும் அவர்க்கிருந்தது. அத்தோற்றம்மண்டாள நேரம் காலை பத்தரைமணியாதலால் அதனைமட்டும் அவர் குறித்துக்கொண்டார். பிறகு தாம் பார்க்கவேண்டிய மற்றை நோயாளிகளையும் பார்த்துவிட்டு அவர் தமதுவீட்டுக்குப்போக அங்கே அவர்தம் குடும்பத்தார் அவர் குழந்தைக்கு நேர்த்தையும் மணிநேரத்தையும் அவர் கண்டபடியே கூறக்கேட்டு மிகவியப்புற்றார்.

ஒரு பெண்ணினைப்பக் கடுமையாக அடித்தமையால் சிறைக்கோட்டத்தில் அடைக்கப்பட்டுப் பின்னர் மன்னித்து விடுதலைசெய்யப்பட்ட ஒருவர்க்கு ஒருமனைவியும் ஐந்து ஆண்டிள்ள ஒருபையனும் இருந்தனர். அவர் சிறைக்கோட்டத்தில் இருந்தபோது ஒருநாள் அவரதுமனைவியிடமிருந்து ஒருசெய்தி அக் கோட்டத்தலைவர்க்கு வந்தது. அறிவினமிக்க அவ்வாண்டிள்ளை இறந்துபோயிற் றெனவும் அதனைத் தன்கணவற்குத் தெரிவித்தல் வேண்டிமேனவும் அத்தலைவர் அறிந்தேகட்டுக் கொள்ளப்பட்டனர். அதன்படியே தலைவர் அவரைத் தாம்இருந்த அறைக்கு வருவித்து அவரைப்பற்றிச் சிலவினாவியின் தாம் ஒரு துபாயானசெய்து தெரிவிக்கப் போவதாகச் சொன்னார். அதற்கு அவர் “ஐயா, தாங்கள் சொல்லப்போவது இன்னதென்பதை அறிவேன்: என்னபயன் இறந்துபோயினான்.” என்றார்.

என்னை நான் “அதன் கீர்வப்படி அறிந்தி?” என்று கேட்டார். “ஒன்றை யாரிற் றங்கிழமை தாங்குவதும் தங்கள் நிறுத்தும் அடிப்படைபடி அறிந்திருந்தபொது, அந்தத் துழைத துங்கி கீர்வப்படி; அதன் தாங்கள் வைரின் எடுத்துக்கொண்ட வநுல வைப்பான் பார்த்தபடி என, என்னையன் நீயில் அறிந்தி இறக்க பொதுதாபாதிநிபிள் எனக்கோர் என்னம் உண்டாயிற்று. அந் திவ்வை என்மனத்தினின்று அகற்றபான் என்வன வோ முயன் தாக் என்னுள் உபயோகிக்கும்! என்கன்கனின் கீர் ஒழுகிற்று. கிங் கன் என்னை அழைத்தபொது என்நெருங்கும் கனங்கபது, நான் உன்மனப்படிதான் இந் தக்கப்பொகிறது என்று உணர்ந்தேன்.” என அந் மறுபொழிபுளன். இவர் தமது குழைத்தேவக் கிந்தி அன்பு வைத்திருந்தமையால் அப்பின்னக்கு நெருங்குது இவர்க்குடனே தோன்றலாயிற்று.

கொண்டான் தன் அபாயச்சிறிற் றெருக்க ஓர் அறிநர் ஓர் மாயன் இவ்விபண வித்தாரி துந்தரக் கலைக்கழகத்தின்வைத்து அந் தாதிற் பொருச்செய்தார். ஓநகழகவுழைக்குள் வரைந்து வனங்கிழை. ஓநகழகவுழை இன்னதென்று அறியுப்பொருதி வலவன் வல அந்நாற் துங்கிவிலினை பெ முயன் மகொன் னும்கொண்டான் அந் அந் தமகண்பர் ஓநவர்பெயரைச் சொல்லி “அதற்கு இவ் பொதுதெருக்கது?” என்று கேட்டார். அந் தமகண்பர் அந் அந்நா இக்கலைக்கழகத்தின் இதற்குமுன் துங்கி வலக் கழகவலபார்த்தி பக்கிறான். “அவர்க்கம் உடம்பின் கிழைக்கொண்டார்.” என்று அந்தப்பெண் விடைகறினான். அந்நாற் கன் “ஓ! அவர் என்னித்தே சுட்டுக்கொண்டார்?” என்று திவ்வை வினாபார். “இவ் வலகயின்மேன்; சுட்டினு பெயர் அந்நா; அந்நாற் கொண்டு; அதன்பெயர் எனக்குக் தெரிவிக்க; அவர் அதனை உழற்றிப்பொது என்கருத்தாய் இவ் வலகிழை?” என்று அந்த இவ்மது கூறினான். “அவர் அந்நா இவ் தப்பொருள் எந்தநமது?” “அது சிவப்புகிற மயம் பழப்புகிற மையது; அவர் மிகுதியாய்ச் சுட்டுக் கொண்டு—தொன் அக்கிடத்தின் அந்நாற் திருக்கின்றது.” என்று. இவன் கண்டிவ்மது அந்நாற் வலுவாதிருக்கது. அவன் அந்நாற் கன் துணைக்கு அந்நாற் ஓநபுட்

புலிற் சிறிது முடைகிறை* உயர்நல் வெண்டினர். அக்நைமற்
றுகிறபோது அவர் திரம்பக்கருத்தாய்ச் செய்யாமையால், அது
பெய்குமுனில் திரம்பி வழிந்து அக்நைப்பிடித்திருந்த அவையது
இடதுகைமேல் ஓடி அதுபட்ட இடமெல்லாம் சுட்டுவிட்டது.
அவர்உடனே அக்கையைத் தன் கீழ் தோய்த்தாடியினும், அம்
முடைவீர்ப்பட்ட இடமெல்லாம் கொப்புளித்துப் போயிற்று.

இன்னும், தர்அம்மை தனக்குத் தோன்றிய தோற்றந்
தைப் பின்வருமாறு குறிக்கின்றான்: “யான் குளிர்காப்பச்சலிற்
கிடந்து கனம் அடைந்துவருகையில் யான்எனது அறைநில் தனி
யே இருந்து சாஸத்தின் வெளியே பார்த்துக்கொண்டிருந்
தேன். என்னென்னமானது ஒன்றிலுங் கருத்தாய் கின்னாமல்
பலவற்றிற் சென்றுகொண்டிருந்தது; சிறிது கிரத்திற்குப்பின்
என்உள்ளமானது எதொருநீனவுமின்றி வெறுமையாகக் கா
ணப்பட்டது; என்கண்கள் கலைபெற்று திற்பவாயின; இவ்வு
வெளியானது வெள்ளியகிரம் அடைவது போற்காணப்பட்டது.
என்னைச் சுற்றிலும் உள்வ பொருள்களை பான்பார்க்கக்கூடியதா
யிருந்தாலும், எதனையும்பார்ப்பது மிகுவருத்தமாகவே இருந்
தது. எவரோருவர்—அவர் இன்னாரென்பதும் இன்னஇடத்
தென்பதும் யான் அறிவேன், துன்பப்படுவதாக என்மனத்
திற்பட்டமையால் யான் அவர்பொருட்டித் துன்பப்படுவதாக
உணர்க்தேன். சிறிது கிரத்திற்குப்பின் அவர்பார் என்பதைத்
தெரிந்தேன்; அவரை எப்படித்தெரிந்தேன் என்பதை அறிந்
தேன். ஆன் இன்னுள்என்பதை யான்தெரிந்தபிறகு, ஓரூ
விரிசூரில் சதுரமான ஓர் அறைநீனவும், யான் இன்னாரென்று
தெரிந்த அவ்வாண்மகன் மிகவுந் துன்புற்ற உடம்போநிற் உள்
வத்தோடும் அகிலஓரபடுக்கைமேல் முகம் குப்புறப்படுத்திநுப்
பதைபும் என்னுள்ளே தெளிவாபக் கண்டேன். அவர்மிகு
துபரத்தால் தேம்மீத்தேம்மி அழுதலையும், செவியாற் கீகட்டி
லேனாடினும், உள்வத்தால் உணர்க்தேன். அத்துபரத்தின் தன்
மைபும் எனக்குப் புலனாகிற்று. ஆனால், புறத்தேயுள்ள அதனை
எது எனக்குப் புலப்பட்டிலது. இத்தோற்றத்திற்குப் பின்
எனக்கு மிகுத்தகளைப்பு உண்டாயிற்று; அது காற்பதுநிமிஷங்

கவ்வையின் மிகுதியாய் இருந்தது; அதன்மீன் அது மெல்ல மெல்லக் குறைந்துபோயிற்று.”

இவ்வாறு அந்தப்பெண்ணின் தான்கண்ட கொற்றப்படி அன்புற்ற அன்பைகளுக்கு அதனை ஒரு கடிதத்திற் குறித்து விரித்த, அவர் பின்வருமாறு எழுதுகிறார்:

“கலை அன்றிகளாக்கு முன் யான் ஓர் அலுவலின் பொருட் பி ராநித்தியின்கண்டவன் ஒருககரத்தில் இருக்கையில், பாஸ் பஸ் ககரத்தின்கண்டவன் என்விட்டிலிருந்து சந்தியில்வந்த செம்பிற்பானது மிகவுந் துன்பத்தைத் தருவதாய் என்னை அறக் கலக்கியிட்ட மையான் யான் இறங்கிவிருந்த விநிதியின் எனக்கென விட்டபடி காற்ச தாமான பெரிப அறைக்குட்கென்று எனது பரிக்கை யென் கெடுகோர் பெருந்துபாத்தோர் முகங்கனிழந்து கிடைத்தன். இங்மைய கெடுகோர் சென்றிழைந்து அக்குன்பத் தின் மலிமை தலித்தமையான் அவ்வமையவிட்டி வந்தேன். மிகத்தான் யான் யான் ககரத்திற்குச் சென்றேன். அதற் கு அநித்தான் எனது துபாத்தின் கொற்றத்தைக்கண்ட பெண் மலிபாரின் கடிதம் எனக்குவந்தது. அவ்வம்மை மெலை பெ லார்க்கென்றவன் ஒரு ககரத்திலின்றும் பாட்குறித்து அக்கடி தத்தை எனக்கு அனுப்பினார். வெள்ளிக்கிழமை இரண்டு மலிபாரி எனக்கு பாடிவந்தது என்பதைத் காண்தாழ்ந்து கடித்துத் தெரிவித்தப்படி அவ்வம்மையார் கெஞ்சிக்கேட்டார். மலிபாரின் அந்தமலி கோத்திற்குள் யான் முன்னைகநிப மய துபாப்படுத்திக்கேன். இத்தமாதார எனக்கு அநி முக மலிபாரின் கொறி யா. இவர் அலுவலிய இக்குறிப்பித்து முன் படித்தக்காக இவரிடமிருந்து வந்தொருசெய்தியுமே எனக்குவர வந்தது; கெடுக்காமலாக இத்த அம்மையமைப்பற்றி யான் கலைக் கவ்வையின். இங்மைய என்னை அவ்வளவு துன்புறுத்திய அந் தோத்திற்கும் அந்த அம்மையின்மீள் எதோர் இணைவுமில்லை. அவ் கவ்வையின்மைய உண்மையெயென் மடலையான் அவர்க்கு எழுதி அறிவித்தேன்.” இக்கடிதச்சிலினின் ஒருவரை பொரு டித்தியையான் செவ்வெறிடங்களில் இருந்தவிடத்தும் ஒரு கடிதம் உண்டான துன்பம் மற்றவர்க்குத் தானே புலனாகத் தோன்றினமை கண்டு அறியப்படும்.

இனிப் பனர்க்குத் திதான ஹுகிகழ்ச்சி எங்காறிலும் நடந்தால் அது தொலைவிட உள்ள கிலிர்க்குத் தானாகவேவந்து தோன்றுதலும்கூட. பெர்தான்னும் மரின் கண் ஹுகான் ஹர் அபமை தன் டடன்பிறந்தாளுக்காக ஹுகபதம் எழுதிக்கொண்டிருக்கையில் ஹுக கொடுப்புபற்காற்று அவளது கிட்டைச் சுற்றி அடித்தது. அப்போது திடீரென்று அவளுள்ளத்தில் ஹுக பெருங்குகில் உண்டாயிற்று. அவள் தான் எழுதும் கடிதத்தில் தன் கின்னவை கிறுத்தக்கூடாதவளானாள். காவலரும் திதான கிகழ்ச்சியையும் பற்றிய எண்ணங்கள் அவள் உள்ளத்தில் கிலி பெற்றுக் தோன்றின. மக்கள் பனர் அழிந்து போனதைப் பற்றிய திதான ஹர் உணர்ச்சிபெயல்நாமல் எங்கே எப்படி எப்பொழுது அழிந்தார்களென்று திட்டமாக அவளுக்கு அது தோன்றவில்லை. டடனே அவள் மேன்மாளிகைக்குப் பறந்து சென்று தன் தாயிடம் அடைந்தாள். அவள் அங்கே 'குழந்தாய், கதென்ன மாத்தகம்!' என்று கடித்தாள். ஆனால், அப்பெண்மணி 'இல்லை, பெருந்திதானா மாந்தர்கள் எங்கே மடி கின்றம தின்னாம்!' என்றாள். அவளுக்குத் தோன்றியதை மறுகான்வந்த செப்தி உறு திப்பறித்திப, த: அவளுக்குத் திதான உணர்வு தோன்றிய அதேகேதத்தில் தே என்னும் யாற்றின் பாலம் இடிந்துவிழுந்தபெருந்திதானமக்கள் கிழவி மூத்து மாய்ந்தார்கள். இத் தோற்றத்தைக்கண்ட பெண்ணின் அங்குக்கு உயிர் கிலி ஆராய்ச்சிக்கடி கத்தார் இதைப்பற்றி எழுதிக்கேட்டபோது அவள் பின்வருமாறு எழுதிபனுப்பினாள்: "தேவன் னும் யாற்றின் பாலம் இடிந்துவிழுந்த இராய்பொழுவின் யான் தனிபே என் அறையில் டடகார்த்திநுந்தேன். அப்போது என் மகள் மேன்மெத்தைக்குச் சுருதியில் ஹுவந்து பனர் கூச்சலிதில் ஹலி இடைவெளியில் எனக்குக் கேட்கின்றது என்னாள். அக் கூச்சலினால் எகோ திதான கிகழ்ச்சி கேர்த்துகுவெண்ணி மேன்மூய், மக்கள் பனர் பாண்டிருக்கவெண்டு மேன்மூய் கூறினாள். மறுகாட்காலையில் பால் கொண்டுவந்த பையன் எங்கள் மேன்மூயிடம் தே யாற்றின் பாலம் இடிந்து விழுந்ததெனக் கூறினாள்." இதனால் அப் பெண்மணி கண்டது மேன்மேன் உறுதிப்பட்டது.

கனவிற்றோன்றும் உணர்ச்சிகள்

இவ், மேற்கொள்ளப்பட்ட பாகவன்றி, உறங்குங்காற் கனவி விரித்தும் தொல்லு கிகழ்ச்சிகள் வந்து தோன்றத் துன் உண்டு. இதற்கு உண்மையாக கிகழ்த்ததொன்றை இங்கெடுத்துக் காட்டுவாம். ஒரு கப்பற்ற்லைவர்* தார்க்கண்ட கனவுகிகழ்ச்சியைப் பின்வருமாறு எழுதுகிறார்.

..1825-ஆம் ஆண்டு சூன்மீ 7-ஆம் நாள் இரவு யான் ஒரு கனவுகண்டேன். இரண்டு பாய்மரம் உள்ள ஒருகப்பல் மீன் னை தண்ணீர்கொண்டு மிகக்க அகின் அண்டக்கள் பன்னும். அவரிடையே கரிய ஓர் ஆண்மகனும் இருக்கக்கண்டேன். மூலம் பாய் இவ், நான் யான் அந்நகனவைக்கண்டு எழுத்து என்னுண் டின் எழுந்தி எனது கப்பலின் மேற்பட்டின்மேற் போய்ப் பார்த்துச்செய்தேன். யானும் அன்றைப் பகல்முழுதும் மேற் றுட்டிடுவையிருத்தேன். இதுமையும் 9-ஆம்நாள் இரவு அந்ந கனவுதொன்றிற்று. உடனே எழுந்து எனது கப்பலித் திருப்பி லேதொரு முகமாய்ப் போகச்செய்தேன். ஆன்று மாகை எட்டி மலரிருக்க கிழிப்புறந்தாற்று இடியும் மின்னும் தோன்றின; அது ஒரு பாய்களைச் சுருக்கினேன். மூலம் பகல் வெளி மீன் தோன்றிற்று, இவ், பகற்று விசையது. 10-ஆம்நாள் காலை 8-மணிக்குக் கப்பல் வெதொரு முகமாய்த் திருப்பினேன். இந்ந கைத்தின், என் கப்பலுக்கு எதோ இடர்வாய்ப்பாகிமதென்று எண்ணி என்மனம் கவரம் அடைந்தது. என்னுடைய கன வைப்பற்றி என்கூட இருந்த ஹீனவனுக்கும், பமணக்காரர்க ளுக்கும் தெரிவித்தேன். அவர்கள் அதனை இன்னடவினும் தம்விட்டார்க்கும் ஒருமுகத்தார்க்கும் எழுதி அறிவித்தார்கள்.

ஒன்பதரை மணிக்கு, பாங்கள் காலைபுணவு எடுக்கையின், மேற்பட்டின்மேல் அலுவல் பார்ப்பவர் வளத்தின் வெளிச்சம் குறைத்து ஒரு புயற்சாற்று வருகிமதென்று கூவினர். உடனே நான் மேற்பட்டிற்குப்போய்ச சிறியபாய்களைச் சுருக்கினேன். நின் அறியத்தின் பக்கமாய்க் காற்று வநுவதனை பாங்கள் நோக்

* Captain Scott.

தனகயின், ஐருபகணையும், அதன் துரிப்பினமேல் ஐருபெருங்
கொடிவாய்ப் பறக்கவிட்டுக்கொண்டு அதனைப் பிடித்தபடியாய்
ஐருவன் அப்படிகன் கோணத்திலே கிற்பனையும் கண்டோம்.
உடனே யான் கப்பலிலேறுத்துப் பாய்களைச் சுருட்டிவிட்டேன்.
ஐராய்ப் பார்ப்பதின் மேலேறுத்து பெருப்பாய்களைச் சுருட்டிய
வன் ஆட்கள் தாம் பறவைப் பார்ப்பதாகவும், அவர்கள் கடற்
கன்வர் கப்பலாயிருக்காவிடமன்று கிளைப்பதாகவும் கூறினா
கள். தான் அதேகடலிற் சென்ற ஆண்டு கடற்கன்வரிடம்
புகப்பட்டிக்கொண்டது அவ்வழியேயென்று என் ஆட்களின்
ஐருவன் கூறினான். பயனாகவாரும் என்கிற அலுவல் பார்ப்ப
வரும் கப்பலை வேறொரு முகமாய்த் திருநாட்டம்படி வந்துஅத்திய
தோடு, அவர்கள் கடற்கன்வராயிருந்தால் அவர்களால் வரும்.
கொட்டுக்கு சரிவாய்குவதும் முடியாமற்போம் என்றும் எதிர்
கவரைத்தார்கள். அதனே, யான் கப்பற்பாய்களை மடித்துக் கட
பக் கப்பலைத் திருப்பிவிட்டுக் காலைபுணவுகொள்ளக் கீழ்இறங்கி
னேன். யான் எனது கிற்பனைக்குச் சென்றதும், என் மனம்
புகவும் அமைதிஇல தாயிற்று. அதனால், யான் பேரனைக்குத்
திருட்டிவந்தேன். உடனே யான் கண்டகனவின் திகழ்ச்சி
என் உள்ளத்தின் வலியவந்து புருத்தது. என் இரண்டி லாகத்
தப்பாக்கிக் கொண்டும் கைவாடையும் இரண்டுபக்கத்தும் வைத்துக்
கொண்டு, மேற்றட்டின் மேற் போய் என்ஆட்களை யெல்லாம்
அழைத்துக், கப்பலிலேறுத்துச் சுக்காலைப்பிடித்து அதனைத் துக்
தச்சொன்னேன். என்கிற முதற்கன்காவிரி படகைக் கீழ்இறக்
கிக் கொண்டுபோய்த் தொலைவிற்பனையும் படகினையும் ஆட்
கியபுப் பாய்க்கும்படி கட்டினாயிட்டேன். அதன்மீன் என்
பிரங்கிகளை மருந்திட்டு இடிக்கவும், கப்பற்பாய்களை விடுத்தாக்
கட்டி அப்படகுகளின் முகமாய்ச் செல்லவும் சுழித்தேன்.
அங்கனங் காணப்பட்ட அக்கட்டத்தாிடம் யாங்கள் வந்து
செருகையின், யான் அனுப்பிய என் துணைவன் அங்குள்ள
படகினின்று அதன் தலைவனாயு. ஆட்களையும் அகற்றித் தன்
படகினுள் ஏற்றக்கண்டேன். அப்படகு குறுக்குத்தட்டு வரை
யின் கீர் கிறைந்து, ஐருபெரிய சுற்றினை இழுத்துக் கொண்டி
ருத்தது.

தெய்வம் என்னும் பெயர்வாய்த் துக்கப்பற் றலைகளை
 ஸ்ரீ அரண் அர் களையும் எங்கள் கம்பலின்பெல் ளுற்றிக்கொண்
 டோம். அவர்வென்னாந் திக மெலிற் திருத்தையாய் பீடம்
 துறந்தும் வலியின்தவர்க்காய் இருத்தார்கள். ஆனால், அவர்
 களற் பவியற்றமுடையனுக்குத் தூர் அன்புட்கிம் திறந் தவன்
 கிண்கிண்கிண்கியாயல் அனனிப்பிடுக்கு யின்குறும் செந்திகை
 பீடமாய் தேர் வினார்க்கேதாம். அபெரித்தாயிடுக்குத் து கொ
 லைதான் என்னும் இத்திற்துச் செல்லும் இரண்டி பாய்மரக்
 கப்பல் ஸ்ரீயுக்கு அவர்கள் பவியாங்க காணப்பட்டனர்.
 அவர்கள் செந்திகையிலிற் தாம் அருந்தவதற்குத் தண்ணிர்
 தமது கப்பலில் ஆப்பிட்டவையாழும், கிண்டவழி சென்னவென்
 டுமிருத்தையாயும் இவை சேயுள்ள ஸ்ரீயினில் தண்ணிர் எநிக்
 கப்பிப்பொருட்டிப் போனார்கள். அப்பொது காற்றின்றி அனாய்
 கிபா மித்தகொன், அத்தியன்னை கப்பல் நங்கூரம் பாய்ச்சி
 கிழத்திச் சிறப்பகு ஸ்ரீயில் இறங்கி அத்தியின் கதையை
 போன்றிப் போகலாளுர்கள். அப்பொது இளங்காற்று ஸ்ரீயு
 ளிசை யவன்பொது, திறந் தோத்திகென்னாம் அப்பபகு தன்
 வட்டித்த முகமாக இன்னாமல் கைகொரு முகமாய் இழுத்திக்
 கொண்டு போகலாற்றி; அப்பொது கிவொட்டமும் மிகவுற்
 கிவொய்ப் அப்பபட்டினை இழுத்துக் கொண்டு ஸ்ரீயினையொ
 ளுக்கி வலித்தப் பார்த்துப்பார்த்துக் கடைசியாய் அந்நி யுள்
 கைக்கல் முற்றும் இவ்வப்படைந்து போனார்கள். அவர்களது
 பார்வை எட்டத்தவாய் அனாய் பார்ச்சையின், தமது கப்பல் அத்
 திகென்னை கட்டகாய் பாய்ச்சிய இடத்தினைப் கிழக்காய், தாய்
 கிழக்காய் தமது பட்டகட்டிம் அக்கப்பலையும் கதையையும் வர
 வர அகன்று கடைசியாய் அனை சுண்ணுத்துப் புண்ப்படாத
 தொல்லிற் பிபாவிட்டாய் மனமடிவொடு கண்டார்கள். அநித்
 தர்கள் அவர்வட்டி மிகவும் பொன்னாத கதையாற்றி; எனைள்
 றன் அந்நுத்துக் கெட்டாடுதென்று விசேபது; இடியும் மின்
 னுறும் கிசார் தா. அநிர்சினையும். பாய்மரத்தினையும், பாய்
 மரமும் அப்பபட்டினை வட்டகிற்றிடுகு செர்த்திக் கட்டியிட்டு
 அநிக் கட்டகிற் புட்டத்தினை அப்பபட்டினை வட்டித்துச் செல்லுந்
 பட்டி தன்வொக்கினை அநினை கிட்டிவிட்டார்கள். இப்பெயென்

லாம். அவர்கள் பருகுவதற்குத் தண்ணீரும் இல்லை, உண்பதற்கு மணவும் இல்லை. அதற்கு அறித்தவர்கள் காற்று ஏறக்குறைய அவைதியுற்றது. சிறகாற்று அடித்தாலும், வெயில் வெப்பமோ தீய்த்துவிடிக் கவிமையுடையதாரி ருத்தது. அன்றைப் பகலெல்லாம் அவர்கள் பட்டதுன்பம் அவனிப்பட்டாது. அந்த மிகாமனும், அவன் அட்களும் தாங்கள் உடுத்திருந்த தண்ணீரைக் கிழித்தாக், குளிர்த்திருக்கும் பொருட்டித் தண்ணீரை மேலே வடிந்திக்கொண்டார்கள். நான் அவர்களைப் போய்க் கண்ட அன்றைக்காலில் அந்தக் கரிபஅன் தன்கடவுளை நோக்கித் “கரிப மக்கள் முறையிட்டினையும் வெள்ளை மக்கள் முறையிட்டினையும் கடவுள் கேட்டது உண்டேன், யாங்கள் இறந்து போகாமைப் பொருட்டி எங்கள் உணவுக்காக உருக்கின அன்னது கருவை அவர் அதன் கூத்து அனுப்புக!” என்று வேண்டினான். எல்லா இரக்கமும் உடைய அப்பன் அவனது வேண்டி கோளச் சொலியெற்று, அவர்களிடம் ஒருபெரிய கருவேளை அனுப்ப அஃது அப்படகின்மேற் கிடந்தது; அவர்கள் அதன் இரத்தத்தைக் குடித்து, அதன் தசையிலும் ஒருபகுதி தின்றார்கள். உடனே யான் ஒரு தண்ணிர்ப் பத்தலைத் திறப்பித்து அவர்களை அதில் முழுகும்படி சொத்தேன். இன்னும் அவர்களைக் குளிரப்பண்ணுதற்கும், வெயில் வெப்பத்தாலும் உப்புத் தண்ணீராலும் கொப்பரித்துப்போன அவர்களுடம் சின்றோலை ஆற்றாதற்கும், அவர்கள் முதுகின் மேலேயின்மேல் ஹட்டிக்கொண்டிருந்த சட்டைத் துணிகளைப் பிரித்தெறித்தற்கும் அவர்களைத் தனித்தனியே தண்ணிர்ப்பத்தலைத் தலைமுறு சூறித்தேன். அதன்பின், அவர்கள் வாய்களின் கரம் உண்டாகும் பொருட்டிச் சிறிது சொத்திற் கொருகால் தேத்தண்ணிர் பருகக்கொடுத்தேன். அவர்களின் சிவர் உணவும் சிவர் கொதுமை யப்பந்துண்டும் வேண்டிக்கேட்டார்கள். யான் அவர்கட்கு அரிசிக் கஞ்சியும் வாற்கொதுமைப் கஞ்சியும் இடைக்கிடையே கொடுத்தேன். நன்றாய்த் தூங்கியெழுந்தபிறகு, அந்தச் செல்லாந்ரி என்னும் மிகாமன் என்னைப் போன்வேண்டி, என்னைக்கிழேவரும்படி அழைத்தார். அந்தக் கரிபஅன்பனசொல்லிவவை பெல்லாம் உண்மைதாமா என்று தெரிந்துகொள்ளும்

பொருத்தி அவர் தம் பண்பைப்போல ஆராய்ந்து பார்க்கவே, அவர் அன்புப்பற்றைப் புகழ்ந்த புத்தகமும் அட்டவணியையும் அளிப்பான். அவைவென்னும் மண்ணைவைய எனவும், அவர் கன் கூற்றாவாகிய பொருளும் தெரிந்துகொள்கிறேன். நாள்கள் இருவேழம் கன்கு பேசியதிலிருந்து 1814-ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் மாதத்தில் வியாபான் துறக்கொயிலில் அவரும் யானும் பற்றின மே துறவையையொருவர் கண்டு பேசினமை கினைவுக்கு வந்தது. அப்பொழுது அவர் இரண்டு பாய்மரக் கப்பலொன்றிற் குதத் தலைவராயிருந்தார்."

மண்ணையாக கெழ்த்த இக்கனவு கிகழ்ச்சியின், ஒருவர்பற்ற மல்லாற்றும் அவன்மன் அங்குளும் தொலைவின் கோர்க்க இடின் வலையாக அம்வகையும் மற்றொரு கப்பற்றலைவற்கு அநிக் கதித்தத் தொன்றி, அவன் அவந்தயக்கு மதவி செய்ப்புயாறு கன்புதன்மை பொருள் கினைவுகற்பாற்று. கண்ணன்மை கார்த்த அக்கப்பற்றலைவன் உவனமே தொலைவின் கோர்க்க அவன் மீட்டிக் கனவின்கட் கண்ணிளர்க்கதேதா, அவன் தகவுவிலை அத்தேதாற்றத்தலைக் கனவின் கன் அவனுக்கு எழுப்பி அவன் மதவிசெய்ப்புயாறு அவன் வலிவையொகார் அம்வகையின் அநி மேல். தொலைவின் கோர்க்க இடர் அகல்கைச் சிறிதுமேயறிவாத ஒரு மகாமனுக்குக் கனவின்கட் டானைவந்து புலப்பட்டமை தான் இங்கே கருதற்பாற்று.

இவ்விலின்னை கெழற்பொருள் கிகழ்ச்சிகள் முன்னெ கனவின் கன் வந்த தோன்றுதலும் உண்டு. அகல்கை மேல்பு ித்தொரு மண்ணையாக கெழ்த்த சைகெழ்ச்சிகளை இங்கெதித் தக் காட்டுவாம்:—

"பென்ற இரவு தம் மண்பர்கள் தம்மைப் பார்க்க வந்த பொறுபோலி வன்பவர் தாம் மிதிவ இரவிற கண்டகனவு கெழ்தநிலை எதித்துவந்தவாயர். தாம் இறந்துபோனதாகவும், தாம் உறவுத்தத்திவிடாதவர் தம்மைச்சுற்றி நடப்ப மக்களையும் தாம் காண்க்க மதா யிருத்ததாகவும், அனுக அப்பொறு தாம் போகாதது அப்புறம் இப்புறம் திருப்பவா மதமாதாடாவிடுததாகவும் ஒருகனவு கண்டார் தம்மை அங்குப் பண்ணுவதற்கு வேண்டும் ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டு

டனாகவும், சுவப்பெட்டிபைத் தாங்கப்போகும் ஆறுசேர்க
ளின் பெயர் இன்னவென்பதையும் அவர் குறிப்பிட்டிச் சொன்
னார். அவற்றோடு தம்மை அடக்கத் செய்பப்போகும் இடத்
தையும், தம்மை வைத்துக் கல்லறையினைவும், அக்கல்லறை
தான் தமது சுவப்பெட்டிபைத் தார்த்தி இறக்குமாற்றையும்
எல்லாம் பிழைபடாமல் எடுத்துக்கூறினார். பிறகு தமது சுவப்
பெட்டிபோல் முதலில் வேட்டித்தள்ளிய பன் விழுத்ததும் தாம்
அத் தூக்கத்தினின்று விழித்துக்கொண்டதாகவுங் கூறினார்.
அவர் இங்ஙனங் கண்டிகூறிய கலவிற்பாடியே மறுகாலில் இறக்
து போனார். தாம் இரவு பன்னிரண்டு மணிக்கு இரப்பதாக
வும் உறுதி சொன்னார். எல்லாம் அவர்கண்டபடியே நிறை
வேறின. அவர் கனகபிரேஸ்வரர் ஆறுசேர்களை அவரது
சுவச்சடங்கை நிறைவேற்றினார்.”

மற்றொருவர் பின்னே நடக்கப் போவதனை முன்னே
கண்டதும், கண்டபடியே நடத்ததும் உயிரினை ஆராய்ச்சிக்
கழகத்தார்க்கு எழுதித்தெரிவிக்க அக்கழகத்தார் அவர் கூறி
பதை ஆராய்ந்துபார்த்து ஏற்றுக்கொண்டாராகலின், அதனை
புறம் இங்கே எடுத்துக்காட்டுவாம்:—

“முதலாக என்உடம்பு செவ்வையான நிலைமையிலிருக்கிற
தென்பதனைத் தெரிவிக்கின்றேன். மடத்தனமான நம்பிக்கை
என்றிடம் சிறிதும் இல்லை. பொப்பான தோற்றங்களுக்கு
நான் உட்பட்டதில்லை. அத்தகையவற்றை ஆராய்வதில் எனக்
குக் கருத்துச் செலவறுவில்லை. மூன்று ஆண்டுகளுக்கு முன்,
அப்போது பதினெட்டு ஆண்டின் என்பகன் அடுத்துள்ள
மாகாணத்தில் ஒருமருத்துக் கடைரில் அலுவலில் அமர்தற்கு
சென்றான். அவன் போவதற்கு யான் முழுதும் உடன்பட்டி
விடைகொடுத்த தல்லாமல், அவனைப்பற்றி யான் ஒருசிறிதும்
மனம் வருத்தவில்லை. சென்ற வெளிநகரத்தில் கிழக்கேகண்ட
பயணம் போய்ச் சிலகாலம் அங்கிருத்தேன். யான் விட்டில்
இல்லாதபொழுது, என் மகனைப்பற்றியாவது எங்குமீட்பத்தார்
எவரைப்பற்றி யாவது யான் சிறிதும் கவலைபடையவில்லை.
மனக்கொர்ச்சியோடிருப்பதே எனது இப்பற்கை. ஆனால் சென்ற
இடையூர் காலத்தில், திட்டமாய் இன்னதென்று சொல்லமுடி

[illegible]

தென்று என்னால் அறிபக்கடவில்லை. அலெக்சன்டென்று தெரிந்
திலது, எனக்குத்தான் யாதென்றுந் தெரியவில்லை, இன்னும் என்
பகவுக்குத்தான் எதேனுந் துன்பமோ இடமோ வரப்போகிற
தென்றும் யான் துணிபக் கூடவில்லை. காலை எழுமணிக்கு என்
பகைவி துயில்வேகி பெழுந்து படுக்கைமேல் உட்கார்ந்து, தன்
உள்ளத்தை மிக உறுத்திப்பொரு கனவுகண்டதாகக் கூறினான் ;
அக்கனவுதான் அவளை விழிக்கச் செய்தது.

அவள் கூறியதாவது: 'யான் இதற்குமுன் பார்த்தறிபாத
மக்களிடையே ஒரு புதித இடத்தில் நீங்கள் இருப்பதாக
எனக்குப்பட்டது. பள்ளிக்கூடத்திற்குச் செல்லுந் சிறு பிள்ளை
கள் பலரும் பருவம் வந்து வளர்ந்த ஒரு பெண்பிள்ளையும்
உடைய ஒரு பெருங்குடும்பமாய் அது காணப்பட்டது. நான்
அந்த இடத்திற்கு ஒரு சரக்குவண்டியில் வந்தேன்; ஆனால்,
நீங்களோ எனக்கு முன்னமே அங்கு இருந்தீர்கள். நீங்கள்
அந்தக் குடும்பத்தாரோடு மிகவும் நெருக்கமான பழக்கமுடை
யிராய்க் காணப்பட்டீர்கள். அந்தப் பெரிய பெண்ணுள்வள்
தங்கள் மடியில் உட்கார்ந்து தன்கைகளால் உங்கள் கழுத்தைச்
சுற்றிக்கொண்டு அடுத்தித்து உங்களை முத்தமிட்டது. அத்
தனை நெருக்கமாய் உறவினொள்ளும்படி நீங்கள் இந்த மக்களை
எங்கே கண்டுபிடித்தீர்களென்று யான் வியந்து கொண்டிருக்
கையில், நீங்கள் சபிதியிற் சீழ் விழுந்து இறந்துபோனீர்கள்.
நானும் உடனே விழித்துக்கொண்டேன்.' என்பதேயாம்.

இந்தக் கனவு உண்மையாகவே நடைபெறுமோவென்று
மனக்கலக்கங்கொண்டேன். யான் அவ்வளவு துன்புற்றதில்மையி
லிருக்கின்றேனென்றும் உவால்டரைப்பற்றி யான் மிகவும் வருந்
துதலால் எனது உயிர்வாழ்க்கை எனக்கே ஒருசபையாய் இருக்
கிறதென்றும் யான் அவளுக்கு மறுமொழி கூறினேன். காலை
புணவுகொண்டபின், என்மகனாக்கப்பட்டு உவால்டருக்கு ஒரு
கடிதம் எழுதி உடனே அவன் வீட்டுக்கு வரும்படி சொல்
என்றேன். அக்கடிதங் கட்டாயம் போய்ச் சேருப்படி அதனை
முதல் வண்டிக்கே அவன் விசிக்குமாறுந் செய்தேன். அதன்
பின் மனக்களர்ச்சியின் பொருட்டு எனது வயல் நிலத்தைப்
பார்க்கக் குதிரை மேற் சென்றேன். ஆனால், பகல் 12-மணிக்

கெல்லாம் வந்த செத்தியானது என் மகன் கடுங்காயம் அடைந்து
 உணர்வின்நிக் கிடக்கின்றனென அறிவித்தது. உடனே, என்
 மனைவியையும் மகளாயும் பின் வண்டியில் வருக வென்று சொல்லி
 விட்டி, யான் சமக்குவண்டியில் ஏறி என் மகன் அந்நிலையிற்
 கிடக்கும் இடத்திற்குச் சென்றேன். இப்போது அப்புதுமைபான
 கிழந்தலில் உன்னிர்க்குக்கத்தொரு குறிப்புத் தோன்றலாயிற்று.
 அந்த ஒரு பிழைபாட்டால் என் மனைவியும் மகளும் புதை
 வண்டி வயிற் தவறவிட்டு, ஒரு நாட்டுவெண்டியில் ஏறி நேரேவந்து
 செந்தார்கள். வழியில் இடையிடையே ஒவ்வொரு சிறுநிலுவங்
 குழிவாகப் பாற்றவேண்டி யிருந்தமையால், அவர்கள் என்மக
 னிடம் இரவு 11-மணிக்குத்தான் வந்துசேர்த்தார்கள். இத்துயர
 கிழந்தி கிந்த இடம் மிகச் சிறந்த ஒரு குடியானவரின்
 இல்லத்தின் அருகாமையிலாகும்; ஏனென்றால், இக்குடியான
 வரின் மகன் என்மகன் கெடுதொனாகப்போய்ப்பார்ப்பதவழக்கம்.
 இவர் அவனுக்குச் சிறந்த நண்பராகையாலும், இவரது இல்லம்
 அருகேயிருந்தமையாலும் அவனை அவ்விடத்திற்கே கொண்டு
 சென்றார்கள். அவரது பெரிய அக்குடும்பத்தின் பிள்ளைகள்
 எல்லாரும் என் மகனிடத்தே மிக்கதோர் அன்புவைத்திருந்தார்
 கள். என்மகன் இறந்ததைப்பற்றி அவர்கள் அடைந்ததுயரத்தை
 விட நாங்கள் மிகுதியாய்த் துயருற்றோமென்று என்னால் உண்
 மையாகவே சொல்லமுடியாது. என்மகன் உணர்வின்நிக் கிடந்த
 அங்ஙனையிறுள் என்மனையான் தழைத்தபோது, யான்முன்னே
 குறிப்பிட்ட அக்குடியானவரின் மகன், என் மகனது படுக்கை
 யின் தலைமட்டில் அழுதபடியாய் நின்றுகொண்டிருந்தான்.
 என்மனைவி அவ்விடத்தைச்சுற்றிலும் ஒருமுறை நோக்கியதும்,
 “இதுதான் யான்கண்ட கனவு! நீங்கள் இருக்கக்கண்ட அறை
 யும் இதுதான்! யான் கணவிற்கண்ட மக்களும் இவர்கள்தாம்!”
 என்று என்காதற் குசகுசுவெனக் கூறினாள். அவள் நாட்டு
 வண்டியில் வந்த செய்தியும் அவள் கண்டகணவனை மெய்ப்படுத்தி
 யது. அக்குடும்பத்தினரும் அவள் சொல்லிய அடையாளப்
 படியே யிருந்தார்கள். அவர்கள் கள்ளம் இல்லாத மிகச்சிறந்த
 குடிமக்களாகச் செலும், அவள் கெடுதப் பார்த்துவந்த நாட்டின்
 உய்யும், அந்தியாக அவ்வில்லத்தைச்சூழ அவள்கண்ட இயற்

கைத்தொற்றும் தான் கண்ட கனவில் தோன்றியபடியே முழுதும் ஒத்திருந்தன.

முடிவாக யான் சொல்பாலது, என்னை அதுகாறும் பெரிதும் துன்புறுத்தி வந்த அக் துயரங்களைவு என்னைவிட்டு அகன்றதே யாகும். என் உயிரையே நசுக்கி விடுவதாயிருந்த சொல்லுதற்காக அப்பெருந்துயர்ச் சுவையினை டிசம்பர் 17-ஆம் நாட்காலை யிலிருந்து யான் உணரவில்லை. எனமகனை இழந்த துயரம் எனக்கு உளதென்றாலும், இஃது யான் முன்னடைந்த துயரத்தின் வேறுவதாகும்.”*

எனப்போந்த கனவு நிகழ்ச்சியில் இறந்துபட்ட தன் மகனுக்கு வேறுகத்தன் கனாவனையே அவ்வாறு அவ்வம்மைபார் கண்ட ஒரு பிழைபைத்தவிர, மற்றையவெல்லாம் அக்கனவிற்கண்டபடியே ஒருங்கொத்திருத்தல் பெரிதுங் கருத்திற் பதிக்கற்பாலதாகும்.

இன்னும், இழந்துபோன பொருள்களைத் திருப்பப்பெறுதற்கு எவ்வளவோ முயன்றும் அவற்றைக் கண்டுபிடிக்க மாட்டாமல் மிகவருந்திக் களைத்துப்படுத்து உறங்கினவர் சிலர் அவை இருக்குமிடங்களைக் கனவிற்கண்டு விழித்துப், பின்னர் அவ்விடங்களைப் போய்ப் பார்த்து, அவை தம்மைக் கண்டெடுத்த வரலாறுகளும் பல உள்ளன. அவை தம்முள், அநிருர் சிலரால் ஆராய்ந்து உண்மை பெனத் தெளியப்பட்ட சிலவற்றை மட்டும் இங்கு எடுத்துக் காட்டுவாம்.

“ஒருகால் வழக்கநிருர் ஒருவர் ஓர் இரவு கடிதங்கள் எழுதத் துவங்கி, முடித்த பின் அவற்றைப் பன்னிரண்டரை மணிக்கு அஞ்சற் பெட்டியில் இட வெளியே சென்றார். சென்று திரும்பியவுடன் தம் உடைகளைக் கழற்றுகையிற் கருவூலத்தில் (Bank) தாம் ஒரு பெருந் தொகை வாங்கிக் கொள்ளும்படி, முன் நாளிற் குறித்துக் கொடுக்கப்பட்ட ஒரு சீட்டை (Cheque) எவ்வாறோ தாம் இழந்து விட்டமை கண்டார். உடனே அதனை எவ்வளவோ ஒவ்வோரிடத்துந் தேடிப்பார்த்தும், அஃது அகப் பட்டிலது. அதன்மேல் அவர் மனத்துயரத்தோடும் படுக்கைக்குச் சென்று உறங்கினார்; அங்ஙனம் உறங்குகையில் தமது வீட்டு

* T. V. Ivey to Prof. William, James.

மாரியூக்த மெய்நொடிகளில் இல்லாத வேலியடைப்புள்ளதோர் இடத்தில் அர்ப்பித் தருவாய்க் கிடக்கக் கனவு கண்டார். கண்டி விழித்தவர், எழுந்து ஆடை யணிந்து புறத்தே தெரு வழியே வநிக், தாம் கனவிற்கண்ட அன்விடத்திலேயே அந்தத் திர்ந்த நுளாய்க் கிடத்தலைக்கண்டு, அதனை மகிழ்ந்து எடுத்துக் கொண்டார்."

மற்றொருவர் ஒரு பெருமார்ப்பு தனதுவிட்டுக்கு அண்மைநிலைநகர ஒருநகர்ப்புக்குள் உலவாப்போனார். போய்த்திருப்பி வந்தவர் அவன் தான் வைத்திருந்த ஒரு முதன்மையான மாலையைக் காணாது கவங்கினார். திருமயிப் போய்த் தேடலா பென் மல் மாலையொழுது போய் இருந்துவிட்டது. அதன் பின் அவன் மனக்கவலைபடையளாய் உறங்கச் சென்றார். அன்று அன்று உறங்குகையில் தான் உலாவிவந்த அக்காட்டி பன்கன் மன் ஒரு நமரத்தின் வேர் அண்டையில் அச்சாவி கிடப்புகாகக் கனவுகண்டான். மறுகாட்காலையில் அவன் அக்காட்டினுட் போய்த் தான் கனவிற்கண்ட அடையாளப்படியிற் ற ஒரு நமரத்தின் வேரண்டையிற் சென்று பார்க்க, அச்சாவி அங்கே கிடத்தது; உடனே மெய்நொடிக் கொண்டான்.

இன்று, காணாமற்போன ஒரு பெண்ணின் சுவத்தை மற்றொரு பெண் தான் கண்ட கனவின் வாயிலாகக் கண்டறிந்த வரலாற்றினையும் இங்கெடுத்துக்காட்டுவாம்: ஷாங்க்லின் என்னுப் ஸ்டீர் படைத்தலைவரான லும்ஸ்டன் (Lumsden) என்பவரின் மகனான மார்ட்டோரி என்பவர் 1903-ஆம் ஆண்டு பிப்ரவரித் திங்கள் 10-ஆம் நாள் கடைபெற்ற நாடகம் ஒன்றில் தானுஞ் சேர்ந்து ஆடனவர், அவனுக்கு எப்படியோ மாயமாய்க் காணாமற் போய்விட்டான். அதுபற்றிப் பெருந்துயர் கொண்ட அவன் தந்தையார், சும் மகனாக் கண்டுபிடித்துத் தருபவர்க்கு 500 ரூபய் பரிசு அளிப்பதாக விளம்பரப் பதித்திருந்தார். அப்போது சிலந்தெப்பு என்னும் ஒரு செம்படவபாது ஓரிமவு தான் உறங்குகையில் தனக்குத் தோன்றிய கனவில் ஓரிளம் பருவத்து மங்கை கடற்கரைத் துறைமுகப்பாலத்தில் உளவிக் கொண்டிருந்த நேரத்திற் கால்தவறிக் கடலில் வீழ்ந்தமையும், வீழ்ந்த அப்பெண்ணின் சவம் ஓரிடத்தில் ஒதுங்கிக் கிடப்

பாஷையுள் செவிவாய்க்கண்டான். கண்ணிழித்தவன் மறுபாய்
காலையில் (அதாவது பிப்ரவரி 20-ஆம் நாள் விடியலில்) தான்
கனகபிரசாத இடத்தைப் போப்பார்க்க, மெய்யாகவே ஒரு
பெண் பிணமாய்க்கிடப்பதை நோக்கித் தடுக்கட்டு, ஊரவசெல்
லார்க்கும் அச்செய்தியை ஒடிவந்து அறிவித்தான். உடனே
அப்பெண்ணின் தந்தையாரும் ஊர்காவற்றலைவரும் அப்பிணத்
தண்டை வந்து சேர்ந்து, அவளது சாவின் உண்மையினை ஆராய்
லகையில், அக் கடற்காவலனார் பொருவர் அப் பத்தாம்பாள் இரவிற்ப
புதி ஒருமணிக்குச் சிறிது முன்னே ஒருமங்கை பாலத்தின்மேல்
நின்றகொண்டிருந்ததனைத் தாம்பார்த்துவிட்டு அப்பாற்போய்ப்,
பத்தாம்பாள் கழிந்தபின் மீண்டும் அவ்விடத்தைவந்து நோக்க
அம்மங்கையார் அங்கு இலராயினர் எனவும், அதன்மேல்
அம்மங்கை எங்கே சென்றிருக்கக் கூடுமென்று தெரிதல்வேண்டி
அப்பாலத்தே ஒதுங்குதற்கென்று அமைக்கப்பட்ட சிறு கொட்டி
ளககளைத் தாம் பார்த்தும் அவற்றன்றும் அவர் இல்லாமைபாள்
இராச்சாப்பாடு கொண்டபின் அப்பாலத்தே உலாவவந்த அம்.
மங்கையார் திரும்பிப் போயிருக்கலா மென்றெண்ணித் தாம்
வதும் கவலாற்ற செய்வில்லை எனவுஞ் சான்று மொழிந்தார்.
அதன்பின், அச்செம்படவரான அப்பெண்ணின் பிணத்தைக்
கன்றிபிடித்தது எவ்வாறு என்று அவர்கள் அவளை வினவி, அவள்
அங்கிழற்சிபைத் தான் தனது கனகபிரசாதமும், அக்கனகபி
ரகண்ட இடத்தைப் போப்பார்க்க அப்பெண் பிணமாய்க்கிடக்
கதம். அதிப வரலாறுகளை பெடுத்துரைத்தான். அவற்றைக் கேட்டு
இறம்புதுற்ற தந்தையார் அவாட்கு யிப்பதுபுன் பரிசு கொடுத்
தார் என்பது.

இனி, இறக்குத் தறுவாயில் உள்ளவர்கள், தமக்கு உறவின
ராயுள்ள எவர்பாட்டு அன்பு மிகுதியாய் வைத்திருக்கின்றா
ர்களோ அவரை அந்நேரத்தில் நினைத்தாலும் அவரைக் காணவிரும்
புகளும் உடையராய் இறந்துபடுவது வழக்கம். உயிர் உடம்பை
விட்டுப் பிரியும் அந்நேரத்தில் நினைத்த நினைவும் விரும்பிய
விருப்பமும் வினாப்ப் போவதில்லை. அந்நினைவின் உரைப்புக்
கும் விருப்பத்தின் அழுத்தத்திற்கும் ஏற்பபடி, நினைக்கப் பட்ட
வர்க்கு இறந்து படுவாரின் உருவமும் அவர் இறந்து படு கிழ்ச்சி

சிறும் கனவின் தன் வந்து தொன்றுகின்றன. இதற்கு உண்மை யாக நிகழ்ந்த சில வரலாறுகளை என்னெடுத்துக் காட்டுகும் :—

ஓர் ஊரில் ஓர் அம்மைபாருக்கு இரண்டு புதல்வியர் இருந்தனர். அவர் அவ்விருவரையும் அவ் ஆரிலேயே மணஞ்செய்து கொடுத்திருந்தனர். அவ்வம்மைபார் இடை விடையே சென்று கனவர் இல்லத்தி லிருக்குந்தம்புதல்வியார் இருவரையும் பார்த்து அளவளாவி வருதல் வழக்கம். அங்ஙனமே ஒரு நாள் மாலைக் காஷத்தில் அவ்வம்மைபார் தம் புதல்வியருடன் அளவளாவி யிருந்து விட்டுச், திரிது தொலைவிலுள்ள தமது இல்லத்திற்குத் திரும்பிப் போயினார். அப்புதல்வியார் இருவரும் தத்தம் இல்லில் இரவுளை அருத்தி உறங்கச் சென்றனர். எல்லாரும் அயர்ந் துறங்கும் கண்ணிரவில் ஓர் இல்லில் இருந்த ஒருத்தி பேரரசுத் தொடு வெருண்டெழுந்து, தன் கணவனைக் கூவி பெழுப்பி, “உடனே யான் என் அன்னையிடஞ் செல்லல்வேண்டும் ; அதனால் வண்டி கொண்டு வரச் சொல்லுங்கள்! என் அன்னையார் மிகவும் நோய்ப்பட்டிருக்கின்றாரென்று உறுதியாய் நம்புகின் றேன்” என்றாள். அதுகேட்ட அவள் கணவன் நீகண்டது வெறுங் கனவோ யாகையால் அதற்காக இவ்வளவு கலக்கம் வேண்டாம் என எவ்வளவோ வற்புறுத்திக் கூறியும், அவள் அமைதியடை யாமையால், தனது வண்டியை வருவித்தான். அவளும் அதன் கண் அமர்ந்து தன் அன்னையின் வீட்டுக்கு அருகே செல்சையில் இரண்டு பாட்டைகள் ஒன்று சேருமிடத்தில் தன் தாய்க்கையின் வண்டியும் வரக்கண்டாள். கண்டு அந்நேரத்தில் ஏன் வரல் சேண்டும்? என ஒருவரைப்பொருவர் வினவிப்போது, “யான் உறங்கக்கூடவில்லை, நம் அன்னையார் நோய்ப்பட்டிருக்கின்றார் என்றும் உறுதியினால், யான் அவரைப் பார்க்கவந்தேன்” என்று இருவரும் ஒருவருக்கொருவர் சொல்லிக்கொண்டனர். பின்னர் அவ்விருவரும் தம் அன்னையின் வீட்டண்டை வந்ததும், தம் அன்னைக்கு நம்பிக்கையுள்ள வேலைக்காரி அவ்வீட்டு வாயிலிலே நிற்கக் கண்டார்கள். கிட்டச் சென்றதும், அவள் அவ்விரு வரையும் சொக்கி “நங்கள் அன்னையார் திடீரென்று நோய்ப் பட்டு இறந்துபோகும் நிலையில் இருக்கின்றார் ; நங்கள் இரு வரையும் பார்க்கவேண்டுமெனத் தமது விருப்பத்தைத் தெரி

வித்தார்.” என்று சொல்லினர். உடனே உள்துறைத்து அவர்கள் தம் அன்னையின் அருகேசெல்ல, அவ்வம்மை அவர்களைக் கண்தீர்த்து பார்த்து மன கிழைவோடு உயிர் துறந்தார்.

இன்னும், 1857-ஆம் ஆண்டு மார்ச்சுத் திங்கள் 21-ஆம் நாளுக்குமுன் திகழ்ந்த ஒருகனவு திகழ்ச்சியும் இங்கே குறிக்கத் தக்கது விருங்கின்றது. இலந்தன்மா நகரத்திலிருந்த மென்னியர் என்னும் அம்மைபார் தம் உடன்பிறந்தா னொருவனிடத்து நிரம்பிய அன்புடையவராயிருந்தனர். என்னாலும், பல ஆண்டுகளாக அவன் இருக்குமிடமும் அனுபவிப்பதற்கிய வரலாறும் எதுமே அவள் அறிந்துகொள்ளக் கூடவில்லை. இவ்வாறிருக்க, மார்ச்சுத்திங்களில் ஒருநாள், அவள், தன் னுடன்பிறந்தான் தன் படுக்கைபண்டை தலைபற்ற முண்டமாய் நிற்கவும், அவனது தலை அவன் அருகேயிருந்த சுவப்பெட்டியினுள்ளே கிடக்கவும் ஒரு பொல்லாத கனவுகண்டு, பேரச்சமும் பெருந்துயரமும் ஒருங்குகலந்த உள்தத்தினையாய் விழித்துக்கொண்டாள். உடனே தான் கண்ட அக்கொடிய கனவின் செய்தியைப் பலர்க்குத் தெரிவித்தகொடு புதினத்தாள்களிலுந் தன் உடன்பிறந்தானாகிய உவில்லிங்டனைப்பற்றி எவரேனும் தெரிந்தெழுதுமாறும் விளம் பரஞ் செய்திருந்தனர். அவ்வாறு செய்ததிலிருந்து, சாரவாக்கு என்னும் ஊரிலே அவன் ஏனர்களால் தலை துணிக்கப்பட்டு இறந்தான் என்றுஞ் செய்தி வெளியாயிற்று. அவ்வாறு அவன் தலை வெட்டுண்ட அதேநாளிற்குள் அவன்றன் உடன்பிறந்தா னான அவ்வம்மை அக்கனவுங் கண்டமை பின்னர் அறிஞர் செய்த ஆராய்ச்சியாற் புலனாயிற்று.

இவ்விருவேறு உண்மை திகழ்ச்சிகளிலிருந்து பெறப்படுவது யாது? அன்பு மிக்கார் இருவரோ பலரோ அண்மையில் அகன் றிருப்பிறும் அல்லது சேய்மையில் அகன்றிருப்பினும் அவருள் ஒருவர் இரக்குக்கான், அவர் கினைத்த கினைவானது உடனே தூக்கு அன்பரான எனையோர்க்கும் அவரது இறப்பின் வரலாற் றினைப் பிழைபடாமற் கனவின்கண் அறிவிக்கு மென்பதன்றோ?

இனி, இறப்பவரே யன்றி நோயாய்க் கிடப்பவருந் தமக்கு உதவி செய்வாரை உறுத்து கினைக்க, அந்நினைவு அவர்க்கு அந் பராயினுந் கனவின்கட் டோன்றி அதனை அறிவிக்க, அவ்அன்ப

தன் விழித் தெழிந்து அவர்பாற் சென்று அவர்க்கு தோப்
பிடுகின் வரலாறுகளும் மிகப்பல; அவற்றுள் ஒன்று இங்கே
காட்டியாம். “கட்புலனாகாதவற்றைக் காண்டல்”^{*} என்னுள்
அரியநாலின் ஆசிரியரான ஜேம்ஸ் கோடல் என்பவரின்வரு
மையு எழுதுகின்றார்:—

“யான் என் குறிப்பத்தவருடன் கிளாஸ்கோ என்னும்
நகரத்தில் தங்கியிருக்குங்கால், டோனால்ட் மாக்கின்னன் என்
னுள் கிறித்தவராய் குரு எமது வீட்டுக்கு அயலில் உள்ளதாகி
இல்லத்திற் குடியிருந்தார். அவரும் நாங்களும் மிக்க கோ
மடைபவராய் ஒழுகினோம். அவர் தம் மனைவியர் காலமாகிச்
சில ஆண்டுகள் கழிந்தன. அவர் தம்மால் இப்பன்றமட்டுந்
பிவலைக்காரரை வைத்துக்கொண்டு தமது குடித்தனத்தை நடத்
தபவாறே தமக்குரிய சமயவிளக்கத் தொண்டையுஞ் சென்வை
யாக ஆற்றிவந்தார்.

“1891-ஆம் ஆண்டு முடிவின்கண் ஒருநாள் மாலைக்காலத்
தில்,வடிக்கத்திற்குமுயற்குச் சிறிது நேரத்தப்பி வீட்டுக்குவந்தேன்.
எம் பின்னாகப் பறித்து உறங்கினர். என் மனைவியும் யானும்
எறக்குறைபப் பத்தரைமணிக்கு ஒருங்கயிற்று இராச்சாப்பாடு
அயின்றோம். அங்மனம் அயில்கையில், என்மனைவி அன்று
விடியற்காலத்தில் எங்கள் அடுத்தவீட்டு நண்பரான அச்சமய
குருவைப்பற்றித் தாம் கண்டகனவின் வரலாற்றை எடுத்துரைப்
பாராயினர். தாமும்பாறும் அதே அறையில் அமர்ந்திருந்து உரை
யாடுவதாகவும், அந்நேரத்தில் எவரோ ஒருவர் கூழாங்கற்பதித்த
சமது கோட்டவழியே வந்து மணியடிக்கக் கேட்டுத் தாம்
கதவைத்திறந்துபார்க்க இகற்குமுன் தாம் பாராத ஓர் இனையமது
மிக்க மனத்துயரத்தொடு போன்று அச்சமயகுரு மிகவும் நோ
பாய்க் கிடப்பதை வந்து பார்க்கும்படி தம்மைக் கேட்டுக்
கொண்டதாகவும்,அதற்கிசைந்து தாம்அம்மாதாருடன் சென்று
அக்குருவினைப் பார்த்ததாகவுந் தங்கண்ட கனவின் பகுதிகளை
மொழிந்தார். அவருக்கு, அவர் இருந்த உடம்பின் நிலையினை
மீம், அவர் பறித்திருந்த அறையின் அடையாளங்களையுந் தங்
கனவிற கண்டவாறே விடுத்துரைத்தார்.

* “Seeing the Invisible,” 1917, pp. 243, 244.

அக்கனவின் எதேனும் உயர்த்தொன்றை யாங்கள் எண்ணிக்கொண்டிருக்கையிற் குறிப்பிட்ட அளவழியே எவ்வோவரும் அசுவர் தோன்றியது; யாரின் மணியும் அடிபட்டது. எங்கள் வேலைக்காரி உறங்கப் போய்விட்டமையால், என்மனைவிபே யாரில்லாடை சென்றார்; பெய்பாகியே ஓர் இளம் பெண் வந்து சின்னார்; இவள் அக்குருவினற்புதிதாக எப்படுத்தப்பட்ட வேலைக்காரியாகையால் என்மனைவி இவளை இதற்குமுற் பார்த்ததேதே வில்லை; அப்பொழுது வந்து சின்ற அன்னியமாத் திகவும் போயாய்க் கிடக்கும் முதியோரான அக்குருவியை வந்து பார்க்கும்படி என் மனைவியைக் கொஞ்சிக் கேட்டுக்கொண்டான். என்மனைவி யுடனே என்னைக் கூப்பிட்டார்; அவ்விரைக்கையின் லேற்றமும் உடையுங் கனவின் கட்ட போந்த மங்கையின் றேற்றத்தையும் உடையையும் ஒத்திருந்தன. அப்பொழுதே என்மனைவி அவளைப் பார்க்கப்போனார்; யானும் டங்கள் என்னும் புகழ்பெற்ற மருத்துவர் ஒருவரை அழைக்கச் சென்றேன். அம்மருத்துவர் வந்தற்குச் சிறிது நேரமாகுமெனக் கண்டமையால், யான் முன்னதாக அக்குருவியின் இல்லத்திற்கு வசினேன்; மேன்மெத்தைமேல் அவளது அறைக்குள் நுழைந்ததும், என்மனைவி யார்தாம் அதனைக் கனவிற்கண்டு பின் வளக்குக் கூறிப்படியே அடுத்திருந்தது. சிறிது நேரத்தில் அம்மருத்துவரும் வந்தார். அவர் சொன்னபடியே எல்லாந் செய்யப்படுகின்றனவா என்று பார்த்தற்காக என்மனைவியும் கூடவே வந்தார். என்மனைவி கண்ட கனவின்செய்தியைக் கேட்ட அம்மருத்துவர் நகைத்து, அத்தகைய சிகழ்ச்சிகள் நடக்கக்கூடியவைதாம் என்று மொழிந்தார். அதன்பின் அக்குருவியின் மகனுக்குப் மருமகளுக்குப் கம்பிச்செய்தி விதிக்க, அவர்களுந் உடனே வந்து சேர்ந்தனர். அவர்கட்கும் என்மனைவி கண்டகனவு சொல்லப்பட்டது. பின்னர் அக்குருவும் உடம்பு கலம்பெற்றார்." என்பது.

சமயத்தொண்டு ஆற்றுவாரான அக்குரு தாம் போயாய்க் கிடந்த பொழுது தமக்குதவி செய்வார் எவரும் அருகில் இல்லாது போகவே, தமக்கு அபலி ஆண்டவர் கைய்களை அவ் வதவியின் பொருட்டு உறுத்து தினைக்க அர்ச்சினைவானது, அந்நேரமில் ஒருவரான அவ்வம்மைமாதா கனவின் கண் அவந்தர்

முதிய வேலைக்காரியின் குழிவையும், அவர் கோயாய்க் கிடக்கும் நிலையையும், கன்கு விளங்கப் புலப்படுத்தி, அவ்வாற்றால் அவ் விருவரும் உடனே போத்து அவர்க்கு உதவிபுரியுமாறு செய் தமை காண்க.

இங்ஙனமே, பேரிடரில் அகப்பட்டுக் கொண்டார் பலரின் தோற்றமானது அருள் உன்மை உடையார் சிலரின் கனவின் கட்டிடோன்றி, அவரது உதவியால் அவர்களை அவ்விடரினின்றும் மீள்வித்த உண்மைகிகழ்ச்சிகளும் பலவுண்டு. அவற்றள் ஒன்று இங்கே காட்டுவாம் :—

“காலிபோர்னியா என்னும் ஊரிலிருந்த ஒரு படைத்தலை வர் அயல்காடு குடியேறப் புகுந்த ஒரு கூட்டத்தார் குளிராலும் பசியாலும் துன்புறுதலை ஒருகாட் கனவின் கட் கண்டார். அவர் கண்ட அக்கிகழ்ச்சிக் குரிய இடத்தின் அமைப்பும் அவரால் தெளிவாக அறியப்பட்டது ; அவ்விடத்தின்கட் செங்குத்தான பெரிய வெள்ளை மலைப்பாறை யொன்று அடையாளமாக நிற் நலையும் அவர் குறிப்பிட்டார் ; அங்கே காணப்பட்ட மக்கள் அழமான பனிப்பாறைப் பிளவுகளிற் றுடே வளர்ந்திருந்த மரங் களின் உச்சிகளைத் தறித்தலுங் கண்டார் ; அம்மக்களின் உருவ அடையாளங்களையும் அவர்கள் அணிந்திருந்த உடைகளின் குறிக்கையுங்கூடச் செவ்வனே தெரிந்து கொண்டார். இவ்வாறு கண்டகனவின்னின்றும் அவர் விழித்தவுடனே, அக்கனவின் தெளிவும் உண்மையும் அவரதுள்ளத்தை உறுத்தின. திரும்பவும் அவர் அயர்ந்து உறங்கத் திரும்பவும் அக்கனா கிகழ்ச்சி முற் கண்டபடியே என்னாவும் பிசகாமல் அப்படியே தோன்ற வாயிற்று.

“விடிபங்காலையில் அவர் படுக்கையினின்று எழுந்த பிறகும் அக்கனவின் தோற்றத்தைத்தம் கினைவினின்றும் அகற்றல் முடிய வில்லை. பின்னர்ச் சிறிது கோத்திலெல்லாந் தாம் எதிர்ப்பட்ட தமக்குப் பழைய தோழனுன ஒரு வேட்டுவனிடந் தாங்கண்ட அக்கனா கிகழ்ச்சியை எடுத்துரைத்தார். அதுகேட்ட அவன் அவர் கனவிற்கண்ட இடம் தனக்குத் தெரியுமென்று சிறிதும் மஃபாது விளம்பினான். விளம்பியபடியே அம்மலைப் பள்ளத் தாக்கின் கண்ணதான அவ்விடத்தையுந் தெரித்துக் காட்டினான்.

உடனே அத்தலைவர் டீக்கட்குட்டம் ஒன்று சேர்த்துக், கோ வேறு கழுதைகளுங் கம்பளிகளும் உணவுப் பண்டங்களுந் தொகுத்தார்.

“கனவிற் கண்டதை நம்பி இவர் இவ்வளவு ஏற்பாடு செய்தல் கண்ட அண்டை அயலார் இவரை என்னஞ் செய்தனர். அதற்கவர் சிறிதும் வருந்தாது ‘யான் இதுசெய்ய வல்லமையுடையேன் ; ஆகையால், இது செய்வேன் ; யான் கனவிற் கண்டதை உண்மையென்றே நம்புகின்றேன்’ என மொழிந்துவிட்டு, அம் மலைகளின் இடையே நூற்றைம்பது மைல்களுக்கு அப்பால் உள்ள கார்சன் பள்ளத்தாக்குக் கனாவாய்க்குத் தாம் சேர்த்த டீக்கட் கூட்டத்தாரையும் பிறவற்றையும் போக்கினார். போன அக்கூட்டத்தார், அவர் கனவிற் கண்டபடியே ஒரு டீக்கட்குழு அங்கே பெருந்தயர் உழத்தலைக் கண்டு, அவர்களுள் இறந்து போயினார் ஒழிய, எஞ்சியவர்களை உயிருடன் கொணர்ந்தனர்.”

இன்னும், மூச்சு ஓட்டம் நின்று உணர்விறந்து கிடந்தார் சிலரை இறந்துபோனவராகக் கருதி அவர்தம் உறவினர் அவரைப் புதைப்பதோ எரிப்பதோ செய்து விடுகின்றனர். இத்தகைய கிழிச்சிகள் எல்லா நாட்டவர்கள் இடையிலும் பிறையாக நேர்ந்து விடுகின்றன. இவ்வாறு ஒருகாற் சுவப்பெட்டியில் அடக்கஞ் செய்யப்பட்ட ஒருவர் தமது நினைவின் வன்மையால் தொலைவிலிருந்த தம் நண்பர்க்குத் தமது இடர்ப்பாடான நிலைமையினைக் கனவிலும் நனவிலும் அறிவித்து அவ்விட ரினின்றும் மீண்ட மெய்வரலாற்றினை இங்கெடுத்துக் காட்டுதும்.

“மிக நெருங்கிய நடுபுவாய்ந்த அறிஞர் இருவரில் ஒருவர் ஒரு கல்லூரியில் ஆசிரியராய் இருந்தனர். மற்றொருவர் அவர்க்குப் பதினெட்டுக்கல் தொலைவானதோ ரிடத்தில் ஓர் அலுவலில் அயர்ந்திருந்தனர். ஒருநாட் கல்லூரியாசிரியர் இரவில் அயர்ந்து உறங்குகையில், தம் நண்பர் தமது கனவின் கட்டுடன் மிகத் தாம் உயிருடன் புதைக்கப்படப் போவதைப் பெருந்திக் லொடு கூறக் கண்டார். கண்டு, அதனால் நெஞ்சங் கலங்கி விழித்த அவர் தாம் கண்டது கனவாதலையுணர்ந்து ஆறுதலுற்று மறுபடியுந் தூக்கத்திற் சென்றார். மறுபடியும் அக்கனவு அப் படியே தோன்ற லாயிற்று. திரும்பவும் விழித்துப் பார்க்க,

விடிந்துபோனவாபாற் காண்கட ன்களை முடித்துச் சிறுந்நடி
கொண்டி, அவர் ஒரு வகைக்காலியில் அமர்த்திருந்தார். அப்
போது அவரோ ஒருவர் கையைக் தட்டிப் ஓரை கெட்டது.
மடனை அவர் “மடனே வருக!” வென்று கூவினார். அதித்துக்,
கையை திறக்கும் ஒலியும் அவரோ தன் நுழையுமர் அவ்வழக் தென்
பட்டின, வருபவன் வேலைக்காமனு றிருக்கலாமெனக் கருதி
அவர் கிமிக்கப் போக்கவில்லை. ஆனால், “கண்பகை, அவர்கள்
என்னைப் புதைக்கின்றார்களே!” எனத் தம் கண்பரின் குரல்
ஒலி அவர் காதல்வடைக் குகுகு வென்று அழைத்து அவ
வரத் திரிக்கடிச் செய்தது. மடனை அவர் எழுந்து பார்க்க
அவ்வழையில் அவரக் தென்பட்டவர்; வேலைக்காமரும் அவரும்
மற்தவர். ஆகவே, அவர் காண்தாமாது புறப்பட்டுத் தம்
கண்பர் இருக்கும் மடக்குக்கடிதற் போயினார். அவரது வீட்
பட்டினவைச் செல்லையில், ஒரு சுவர்பெட்டி அதன் வாயிலிலே
அப்போது தான் கொணரப்பட்ட வாயிற்ற. தம் கண்பரின்
மடம்பை அதன் வாய்க்கு ஆணியறைந்து விட்டிப், புதைக்கு
மிட்டித்திருந்து எடுத்துப் போக அங்கிருந்தார் புறப்படுதலைக் கண்
பார். கண்டதும், அக்குள்ளாவை கிளக்க அப்பெட்டி வைத்
திறக்கவேண்டுமென்ற ஒரு சுவச்சடங்கு செய்ய வாகாதென்றுப்
பற்றிற்றதினார். அப்போதே பெட்டி திறக்கப்பட்டது; தம் கண்
பரின் மடம்பை அதனினின்றும் எடுப்பித்துப் படுக்கையேற்
பெடுத்திச், நுடான ஒற்றைப் அதற்குக் கொரிப்பித்தார். அவ்
வாறு பெய்யவே பிணையங்க் கிடந்த அவர் உயிரெற்றுச், சில
காட்களிலெல்லாம் முழுகல் மெய்தினார். அதன் பின்னர் அவர்
ஒன்பதாண்டுகள் மடர் வாழ்த்தார்” என்பது.

இஃதென்தான்! ஒருபெட்டியில் அகப்பட்ட ஒருவரது கிளைவு
கொளொருதால் அவரது களை கிளைநிற் பெராற்றல் வாய்த்த
தாகித், தொல்வின்கண் உண்டிநிர் சிளர்க்குத் தன்னை யுடை
யாமல் உருவத்தைத் தொற்றுவித்து, அவர் அகப்பட்டிருக்கும்
இடப்பாடான கிளைநையம் அறிவித்து, அவரை அங்கிலை
வின்றம் மீட்ட வரலாறுகளும் பல்பல; அவற்றுள் ஒன்றை
இங்கே வரைகுவம் :-

இவ்வாறாயின் என்னவா துறைமுகப் பட்டினத்திற்கும் மற்ற
 நெரு துறைமுகப் பட்டினத்திற்கும் இடையிலே ழடிக்கொண்
 டிருந்த வாணிகக்கப்பல் ஒன்றின் தலைவனும் அவன் துணை
 வனும் ஒருநாட் கப்பலின் மேற்றட்டில் இருந்தவாழ் பகலவன்
 இயக்கத்தை உற்றுநோக்கிக் கணக்குச் செய்துகொண் டிருந்
 தனர்; அது செய்துநின் இருவரும் அன்றை நாள் லேலைக்
 கணக்குப் பார்த்தற்குக் கீழ்த்தட்டில் இறங்கினர். இறங்கிய
 படிக்கட்டுக்கு எதிரோருந்த சதுக்கமான ஒரு வெளிநிலத்தின்
 ஒரு பக்கத்திற் கப்பற்றலைவன் இருக்கும் ஒரு சிற்றறையும். மற்ற
 ஒருபக்கத்தில் அத்தலைவனுக்குத் துணைவனிருக்கும் அறைமுகம்
 இருந்தன. துணைவனிருக்கும் அறையின் காய்பு மேலையின்
 அருகிருந்து ஒருவன் தன் நேர்வழியை சிறிது திரும்பி நோக்
 கினால், தலைவனிருக்கும் அறையின் உட்பகுதி அவனுக்கு
 கண்ணுத் தெரியும்.

இனித், தன் அறையுள்ளிருந்து கணக்குச் செய்தவனான
 துணைவன் அதனை முடித்தவுடன் திரும்பி, எதிர் அறையினுள்
 விரந்த தலைவனை விரித்து, நங்கள் கணக்கு எப்படி? என்று
 வினவினான். அதற்கு விடைவராது போகவே, திரும்பத்திரும்ப
 அதனையே வினவிக் கூவினான். அங்ஙனம் கூவுகின்றழித் தன்
 தோட்பக்கமாய்ச் சிறிது திரும்பி நோக்க, அக் கப்பற்றலைவன்
 தனது கற்பலகையிலே விரைவாய் எழுதிக்கொண் டிருப்பது
 போல் அவர்க்குக் காணப்பட்டான். பலகாற் கூவிபும் எதும்
 விடைவராமை கண்டு, அத்துணைவன் வெளியே விரித்து தலைவ
 னரையின் கதவன்டை தின்று உள்நோக்கத், தலைவன் என்று
 தான் பிழையாகக் கருதிய அவ்வுருவக் தலைகிமிர்ந்து இவனைப்
 பார்க்க, அஃதொரு புதிய ஆடவனின் உருவமாகத் தோன்றக்
 கண்டான். கண்ட அத்துணைவன் கோழை நெஞ்சம் உடைய
 வன் அல்லன். என்றாலும், ஏதும் வாய்ப்போது அவ்வுருவம்
 இவனை உறுத்துப்பார்க்க, இதற்குமுன் தான் கண்டவாத அவ்
 வாடனின் அவ் வருவதிலே அவற்கு அச்சத்தினை விளைவிப்பது
 ஒழியுமோ? ஆகவே, அத்துணைவன் வெருக்கொண்ட நெஞ்
 சினனாய், அதன்மேல் ஏதும் வினவாது, மேற்றட்டின் மேல்
 விவரத்தோடிக் கப்பற்றலைவனை அணுகினான்.

அங்ஙனம் வெகுந்நிவந்தானே கோக்கி, “நண்டனே, யாது
 சினக்கு சேர்ந்தது?” என்று தலைவன் வினவு, “துங்கள் சாய்வு
 மெய்யையண்டை உட்கார்ந்திருப்பவர் யார்?” என்று அவன்
 விதிர் வினவினான். “எவரும் இல்லை!” என்று அவன்
 உரைப்ப, மீண்டும் அத்துணைவன் “யான் இதற்குமுற் பாராத
 னர் அங் அங்கே உட்கார்ந்திருக்கின்றார்!” என்று வலியுறுத்திற்
 கொன்னான். அதன்மேல் இருவரும் இரம்பூதுற்றவராய் ஒரு
 வரை பொருவர் மறுத்துப் பேசிச், சிறிது நேரத்திற்குப்பின்,
 இருவருமே ஒன்று சேர்ந்து சிறு உள்ள அவ்வறையன்டை
 கொண்டனர். அதனுள் கோக்க அங்கே எவரையுங் கண்டிலர்.
 அதன்மேற் கப்பற்றலவன் தன் துணைவனை கோக்கி “நீ கண்டது
 கனவேயன்றிப் சிறிகன்றென முன்னமே யான் சொல்ல வில்
 லையா?” என்றான். “ஐய, சொல்வது எளிது; யான் கண்ட
 அங் பெப்பாகவே நங்களது கற்பலகைமேல் எழுதியதை நான்
 பார்த்திராவிட்டால், மறுபடியும் யான் என் இல்லத்தையும்
 மனைவிரைக்கையுங் காணுதொழிவேகை!” என்று துணைவன்
 மீண்டும் உறுத்திக் கூறினான். அதுகேட்ட தலைவன் “அங்ஙன
 மயின் அக்கற்பலகைமேல் அவ் ஆள் எழுதிய எழுத்து இருக்க
 வென்றிடென்றே” என பொழிந்து, அதனை யெடுத்துக் காணக்.
 “கற்பலை வடமேற்கில் ஒட்டுக!” என்னுஞ் சொற்றொடர் அதன்
 கண் எழுதப்பட்டிருந்தது.

அதன்மேல் அத்தலைவன் பெரிதும் திகைப்புற்றவனாய்
 அதனை ஆராய்வான் புதுத்து தன் துணைவனையும், அம்மரக்கலத்தி
 லுள்ளார் அனைவரையும் அழைத்து, அக்கற் பலகையில் வரைபப்
 பட்டிருந்த அச்சொற்றொடரின் கீழ், அதனைப்போலவே வரை
 யப்பட்ட ஒவ்வொருவரையும் ஏனினான், அங்ஙனமே வரைந்த
 வற்றில் ஒருவரது கையெழுத்தாவது அதுவே ஒத்ததாய் இருக்க
 வில்லை. அதன்மேல் அதில் ஏதாவது ஒர் உண்மை யிருக்க
 வென்றிடென்று என்னாருமே ஒரு முடிவுக்கு வர அக்கப்பற்
 தலைவன் தனது கற்பலகையில் வரையப்பட்ட அச்சொற் றொட
 ரின் படியே தன் கற்பலை வடமேற்கு முகமாய் ஒட்டுவிப்பா
 னாயினான்.

கப்பல் அம்முகமாய் ஒடுகையிற், பிற்பகல் முன்று மணிக் குப், பெரும் பனிப்பாறை ஒன்றும் அதன் அண்டையில் ஒரு மரக்கலமுற் தென்படலாயின. உடனே, தலைவன் தன் மரக் கலத்தை அவ்விரண்டற்குஞ் சிறிது தொலைவிலேயே நிறுத்தித், தனது தொலைவு நோக்கிக் கண்ணாடியினால் நோக்க, ஒரு கப்பல் பனிப்பாறைகளின் நடுவே அகப்பட்டு உறைந்து போகவும், அதன்கண் மக்கள் பலர் துன்புற்றநிலையி லிருக்கவுங் கண்டு, உடனே தனது மரக்கலத்திலுள்ள படகுகள் சிலவற்றைக் கிழி இறக்குவித்துப் போக்கப், பனிப்பாறையில் தாக்குண்ட மரக் கலத்தை அவையனுந், அதிலிருந்த மக்கள் அனைவரையும் கொணர்வித்தன.

முன்றாவது படகு கொணர்ந்த மக்கள் இம்மரக்கலத்தின் மீடல் ஏறுகையில், அவர்களுள் ஒருவனது முகத்தை மேலிருந்து கண்ட துணைவன் பெருந்திகில் கொண்டான். ஏனெனில், அவன் தன் கப்பற்றலேவனது அறையில் முன்றல்லது நான்கு மணினேரத்திற்குமுற் கண்டது அன்னவனது முகமேயாகும். முதலில், இவன் தான் கண்டது மனத்தின் பொய்யான தோற்ற மாயிருக்கலாமோ வென எண்ணினான். ஆனால், அவ் ஆளின் முகமே யன்றி உருவ அடையாளமும் அவன் அணிந்திருந்த உடையும் முன்னே தான் கண்ட உருவத்தின் அடையாளத்தை யும் உடையையும் முழுதும் ஒத்திருந்தன. மீட்கப்பட்ட வழிப் போக்கர்களுங் கப்பல் வேலையாட்களும் பட்டினியும் பசியுமாய்க் கிடந்துவந்தவர்க ளாதலால், அவர்கட்கு வேண்டும் வசதிக ளெல்லாம் உடனே செய்யப்பட்டன. பின்னர்க், கப்பற்றலே வனுந் தனது கப்பலை ஒட்டுவானாயினான். அங்ஙனம் அஃது ஒடுகையில், அத்துணைவன் தலைவன்பாற் போந்து அவனை ஒரு புறத்தனியே யழைத்து, “ஐய, யான் இன்றைப் பகலிற்கண்டது பேய் உருவம் அன்று. யான் கண்ட ஆள் அத்தோ ! நம்மால் மீட்கப்பட்ட குழுவினருள் ஒருவராய் இருக்கின்றார் ! யான் நங்கனது கற்பலகைமேல் எழுதக்கண்ட ஆள் அவரேயென ஆணையிட்டுக் கூறுவேன் !” என்றான். அதுகேட்ட தலைவன், “பனிப்பாறையின் நடுவே அகப்பட்டுக் கொண்ட மரக்கலத்தி லிருந்த ஆள், வேறு தொலைவில் ஓடிக் கொண்டிருந்த நமது

வாய்ப்பாக ஏன்வாய சத்தியில் வந்து சத்தியில் மாறையக் கூடு? இதை எதோ ஒரு பெருமாயமா யிருக்கின்றது! இக்கன அபாயத்து பாப்பீயாம், வா!” என்று கூறி, அவனோடு அம்மீட்டியபடி குழுவிலிடஞ் சென்றான்.

அப்போது அம்மாயனின் தான் எதிரிருந்த கப்பலின் மீதுமீட்டிய மீட்டிக்கொண்டிருந்தான். இவ்விருவருந்தம்மால் வயக்கண்ட அவிவிருவரும் உடனே எதிர்ப்போந்து, தம்மை அக் கொடுத்துவந்ததின்மீட்ட அத்தலைவர்க்குத் தலைவர்களும் கெற்றாய நன்றிகொழி சொல்லி வாழ்த்தினர். தாம் அத்தலைவப் பெருந்தவந்தில் அகப்பட்டிருந்தக் காலின் அவர் உடன்தம்மை அம்மீட்டிய மீட்டிய உயதயாதலால் தாஞ் செய்ந்து உடனடியே யென பொழித்த, அவிவிருவரையுந் தன் மாறைய அத்தலைவன் அழைத்துச் சென்றான். சென்றதும், அத்தலைவனான் வந்த வழிப்போக்களை நோக்கி “ஐய! யான் எதோ நுழப்பு பண்ணுவென்றேன் என்று நினையாமல், இத்தக் கற்பனைகொற் கப்பல் வடமேற்கில் ஓட்டுக!” என்றுஞ் சொற் கொடுத்த எழுதினான்” என்று தலைவன் வேண்டினான். “இத்தலைவப் பெருந்தி செய்துதாங்கள் என வேண்டியிருந்த செய்தி” என்புகன்று, அத்தற்பனைகொல் அவ்வாறே அவ்வழிப் போக்கலும் வரைத்தான். வரைந்த பின் தலைவன் அக் கற்பனைகொல் வாய்க் மாறையப் புறத்திருப்பி “இது நங்கள் கை கொடுத்ததா? என்றுபாருங்கள்!” எனக்கேட்டான். அதற்கு அவன் “இப்போதுதான் அனை எழுதினேன்; அதைப்பற்றி லீயம் என்!” எனக்கூறினான். பிறகு தலைவன் அவன் எதிரிலேயே அக்கற்பனைகொல் புறத்திருப்பிக் காட்ட, அகன் கன்மன்றும் பின்னும் அதை சொற்றொடர் அதை கையெழுத்தில் எழுதப்பட்டிருக்கலைப் பார்த்து. அவன் “ஐய, யான் ஒரு முறை தானே இவ்வகன் எழுதினேன். மற்றொரு முறையும் இக்கன எழுதினவர் யாவர்?” என வினாவினான். அகற்குத் தலைவன் “யான் அறிவேன். இன்றையபகன் மீதாம் இத்தச் சாப்படிமேசை உண்டையிருந்து எழுதினி” என என்னுனைவன் கூறினான்” என்றான். அதன்கேட்ட அவ்வழிப் போக்கலும் அவன் எந்

வந்த மரக்கல மிகாமலும் ஓர்வரை யொருவர் நோக்கி இறம்பு
தற்றனர். பிறகு அம்மரக்கல மிகாமல் அக்கப்பற்றிலாவை நோக்கி
“இன்றைக் காலைநில் இவ் வழிப்போக்கர் களைப் பினால் அயர்ந்து
உறங்கினர். விழித்ததின் இவர் என்னை நோக்கி ‘நம்மை இப்
பிபிடரி வின்னு மீட்பதற்கு ஒரு சுப்பல் வருகின்றது ; அக் சுப்
பலின் மேற்றட்டின்மேல் யான் போயிருந்ததாகவுங் கனவு
கண்டேன்’ என்றகூறி, அக்கப்பலின் அடையாளத்தையும்
விரித்துரைத்தார். அவ் வடையாளப் படியே இந்தக் சுப்பலிற்
போந்து சிங்கனும் எங்களை மீட்டுக் காப்பாற்றினீர்கள் !” என
மொழிந்தான். ஆனால், அக்கனவின் கண் தாம் கற்பலகை
மேல் ஏதும் எழுதினதாகத் தமக்கு நினைப்பில்லை யென்றும்,
என்றாலும் இக்கப்பலின் மேற்றட்டின் மேலுள்ள ஒவ்வொன்
றும் யான் அறிந்தவைகளாகவே காணப்படுகின்றன வென்றும்,
இக்கப்பலில் ஏறியறியாத எனக்கு இங்குள்ளவைகள் எல்லாம்
நன்கு தெரிந்தவைகளாகக் காணப்படுவது பெரியதொரு புது
மையாய் இருக்கின்றதென்றும் அவ் வழிப்போக்கன் வியப்புடன்
மொழிந்தான்.

உண்மையாக நினைந்த இந்நிகழ்ச்சியில் வழிப்போக்கன்
சுண்ட கனவின் சிலைதான் பெரிதும் வியக்கத்தக்கதா யிருக்கின்
றது. பணிப் பாறைகளினாலே யகப்பட்டுக்கொண்ட மரக்கலத்
திற்பட்டினியும் பசியுமாய்க் கிடந்த அவ் வழிப்போக்கனது
நினைவு, அவனது கனவின் கண் மிக்கசுருசுருப்பு உடையதாய்த்
தற்பாதுகாப்பின் பொருட்டு, வேறொரு மரக்கலத்தின்கண் அவ
னது துண்ணுடம்பின் உருவிகைத் தோற்றவித்துத், தானிருக்
கும் மரக்கலத்தின் முகமாய் அம்மரக்கலம் வருமாறுங் கற்பல
கையில் எழுதுவித்தது தன்னையுந் தன்னுடன் இருந்தாரையும்
ஒருங்கு உயிர் பிழைக்கச் செய்தது. கனவின் கட் சுண்டவை
களைப் பெரும்பாலும் நனவின் கண் மறந்து போதல் எல்லா மூட்
டுங் காணப்படுதலின், அவ் வழிப்போக்கன் தன் கனவின் கண்
துண்ணுடம்பி லிருந்து கற்பலகையில் எழுதியதை மறந்து போயி
னானாகலின், அதுபற்றி சுண்டைக் காவதோர் இழுக்கில்லை. இங்
கனமாகச் சிற்சிலர்க்கு அவர்தம் நினைவு கனவின் கட் சிற்சில
கேசங்களில் மிக்க ஆற்றலுடையதாய் இயங்கும் உண்மையும்,

அதோ அக்காலங்களில் நெடுந்தொலைவினுள்ளார்க்குத் தன்னை யனுயானதுதான். நகிலைத் தோற்றவிகத்துச் செயற்கரிய செய் புத் தன்மைபுப் கருத்திற் பதிக்கற்பான்ன வாறுமென்க.

இங்ஙனமாகக் கனவிடைச் சுருசுருப்பாய் இயங்கும் ஒரு வனது கிளைவு அவனது நுண்ணுருவினைப் பிறனொருவனுக்கு கனவின்கட் தோற்றவிகத்தல் போலவே, கனவின்கண் ஒருவன் ல் புகுந்து நிகழ்த கிளைவும் அவனது நுண்ணுருவினைக் கனவின் கண் ள்ளார் கிலர்க்குத் தோற்றவிகத்தலும் உண்டி. இவ்வயன் னைமையினை விளக்குந் திவ உண்மை நிகழ்ச்சிகளை இங்ஙன் எடுத்துக் காட்டுவாம்.

“சென்ற மனநிலையில் ஒரு ஞாயிற்றாக் கிரமை யிரவு ஒரு மணிக்கு, எனது வீட்டுக்கு முன்னகல் தொலைவினுள்ள தொறு வீட்டிலி ருந்த என் தேயர் இருவரது கனவின்கண் எனது ல் நகிலைத் தோற்றவிகக்க விரும்பி உறுத்து கிளைத்தேன். பின் னர்க் கிலகாட் சென்று யான் அவர்களைப் பார்த்தபோது யான் செய்த அவ் வாயாப்ச்சியினைப் பற்றி வேண்டுமென்றே எதுஞ் சொல்லாதிருந்தேன். ஆனால், அவர்கள் என்னோடு உரையாடிக் கொண்டு வருகையில் ஒருவர் என்னை கோக்கிச், ‘சென்ற ஞாயிற் றாக் கிரமை எவ்வளவு புதுமைபான ஓர் இரவிலைக் கழித்தோம் என்ற சொன்னால் நீ கம்பமாட்டாய்!’ என்று முதலிற் சொல்லிப் பின்னர் எனது உருவத்தையு அறையில் நிற்கக்கண்டகாட்சியினை விரித்துரைத்தனர். எனது உருவத்தோற்றம் மிகவுந் தெளிவாய் இருந்தமையால், அவர்கள் கிழிக்கெழுந்து தமது நாழிகை வட்ட டில் கோக்க அப்போது மணி ஒன்றாயி ருக்கக்கண்டார்கள்.” என்பது. இச்சிதழ்ச்சிக்கண் கிளைத்தவரது கிளைவு ஒருமுகமாய் உறைத்து கின்றமைபான், அர்கினைவின் உறைப்புக்குத்தக, அவ் வதுநுண்ணுருவு அவர்தம் தேயரது கனவின்கண் மிகவுந் தெளிவுபடையதாய்த் தோன்றலாயிற்று.

இன்னும், காட்சிப்புகுந்து மாத்ந பெர்த்தா என்பவன் பாரிசுமாதகரத்து மருத்துவ விதிபிற் குழந்தை மருத்துவஞ் செய்பும் வேலையில் வந்து அமர்த்தபோது, அவ்விதித்தலைமை மருத்துவர்க்கு அரிமுகம் ஆயினன். அம்மாதா எளிதிலே அந் துயிலிற் செலுத்தப்படும் இயற்கை வாய்த்தவன். அவனது அவ்

வியற்கை அறிந்த அவ்விடுதித் தலைவர் தாம் தொலைவி லிருந்த பாடியே அவரைப் பலகால் அறிந்துவிடற் செலுத்தியிருக்கின்றார். இங்ானம் அம்மாதிரி எளிதிலே அறிந்துவிடற் செல்வதுமட்டும் அன்று, தொலைவிலுள்ளாரையுந் தான் நினைந்தபடி நடத்த வல்ல நிலைவாற்றலுந் தனக்குண்டென மொழிவன். இங்வாற்றல் தனக்குத் தன் அன்புடையிருந்து பிரப்புரிமைபாக வந்ததென்பதும் அவனாகருந்து. தான் எண்ணினால் நடப்பவர் தடுக்கிவிடவும், வழிபிசகிப்போகவும், குறிப்பிட்ட இடத்திற்குப் போகாமல் தடைப்படவுஞ் செய்தல்கூடும் என்பன். இங்மனமெல்லாஞ் செய்யக்கூடிய தன் நிலைவாற்றலை அவன் அவ்விடுதியின் மருத் துவத்தலைவர்க்குப் பலகாற் புலப்படுத்திக்காட்ட, அவரும் அதனை ஒப்புக்கொண்டிருக்கின்றார். அவன் அத்தலைவர்க்கே தான் எண்ணியதொரு தோற்றத்தினை அவர் கட்டிலுனெதிரே விளைவிக்க அவர் அந்நிலைப்பற்றி வரைந்தது வருமாறு :-

“யான் நன்றாக உறங்கும் இயல்பினன். என்உறங்கத்தின் இடையே எப்போதாயினும் யான் விழித்ததாக எனக்கு நினை வில்லை. ஆனால், ஒருநாளிரவு இரண்டு அல்லது மூன்றுமணிக்குச் சந்தியில் யான் விழித்தெழுந்தேன். என்கண்களைத்திறவாமலே ‘இது பெர்த்தாவின் சூழலாயிருக்கலாம்’ என நினைந்தேன். அதன்பிற் கண்களைத் திறந்து எனக்கெதிரே யிருந்த சுவரை நோக்க, அதன்கண் வட்டமான ஓர் ஒளிவடிவ்வினைக் கண்டேன்; அஃது ஒருகொம்மட்டிப்படி அளவினதாய்க் காணப்பட்டது; சிறிதுநேரம் யான் அதனை உற்றுநோக்கியபடியாய் இருந்தேன்; பின்னர் அது பறைத்துபோயிற்று. திரும்பவும் நான் நன்றாய் படுத்துத் தூங்கிட்டேன். பிறநாட்காலையில் பெர்த்தாஎன்னைப் பார்த்தபோது, அவன்முதலில் என்பரிக்கையைச் சூழச் சில சில நாய்கள் தோன்றுமாறும், இரண்டாவது சிலர் சண்டையிடமா றும், மூன்றாவது ஒருவிளக்குவெர்ச்சங் காணப்படுமாறுந் தான் உறுத்துநினைந்ததாகப் புகன்றனன். முதல் இரண்டும் எனக்குத் தோன்றலாயினும், மூன்றாவது அவன் எண்ணியபடியே ஒரு விளக்கினொளி எனக்குத்தோன்றியது.” என்பது.

பின்னர் ஒருகால் அம்மருத்துவத்தலைவரும் அவர்தம் நண்பர் ஒருவருமாக ஒருவண்டியில்இரிடத்திருந்து நிற்தோரிடத்திற்

குப் போய்க்கொண்டிருக்கையில், அவர்கள் சென்றநேரம் கள்
விரவாதலால் தெரு வெங்கும் விளக்கேற்றப்பட்டு வெளிச்ச
முண்டாயிருந்தார். அந்தத்தக்ககாரணம் வதொன்றுமே இன்
வாதிருந்தும், அம்மருத்துவருக்குத் திடீரென உள்ளத்தில் ஓர்
அச்சம் நீதான்மிகு. “ஓ! இது பெரித்தாவின் குழலா யிருக்கலா
மென்று அவர் சொல்கையில், அவர்தம் நண்பரும் நகைத்துக்
கொண்டு, ஆ! என்னையியாமலே எனக்கும் உள்ளத்தே ஒரு
திகில் தோன்றுகின்ற” தென்றார். இத்தகிலானது குறிப்பிட்ட
இடத்திற்குப் போய்ச் செரும் வரையில் அவ்விருவருக்கும் இருந்
தது. பின்னர் அவர்கள் வண்டிபயிட்டுக் கிழ் இறங்குகையில்,
அவர்தம் நண்பர் வானத்தில் எவையோ வெண்மைபானவை
தங்கண்வெதிரே பறந்து செல்லக்கண்டார். ஆனால், அதனை
அம்மருத்துவத் தலைவர் காணவில்லை.

அந்தநாள் அத்தலைவர் தமது மருத்துவவிநிதியிற் பெரித்
காவைப் பார்த்த போது, நேற்று இரவு தாமுந்தம் நண்பரும்
அடைந்த நிலைமைகளைச் சொல்லும்படி அவனையேண்ட, அவ
ளஞ்சொல்வாளாயினள். “முதலில் நங்கள் வண்டிக்காரன்
வண்டிபை வழிதப்பிப் பலமுகமாப் ஒட்டிக்கொண்டுசென்றான்;
ஆனால், வண்டிக்குள்ளிருந்த நீங்கள் அதனை உணரவில்லை”
என்றாள். இவள் இதுசொல்லியபிறகுதான் தமதுவண்டி வழி
தப்பிப்பலமுகமாப் ஒட்டப்பட்டமை அவரது கினைவுக்குவந்தது.
அதன்பின் அவள், “ துவக்கத்தில் நீங்களும், அதன்பின் நங்கள்
நண்பரும் ஏதொருகாரணமும் இன்றியே பெருத்திகில் கொண்
டீர்கள்! அதன்பின்னர் வெள்ளிய புறக்கள் சில நுங்களைச்சுற்றி
அருகிலே பறந்துசெல்லக் கண்டீர்கள்!” எனமொழிந்தாள்.

பாருங்கள்! விழிப்பில் கினைவுடன் இயங்கும்போதே
பெரித்தாளன்பவர் தான் உறுத்து கினைந்தகினைவுகள், விழிப்பில்
இயங்கிய அம்மருத்துவத் தலைவர்க்கும் அவர்தம் நண்பர்க்கும்
அவர்தம் வண்டிக்காரற்கும் அகத்தேயும் புறத்தேயுந்தோன்றி
அவர்தம் உள்ளங்களைத் தம்வழிப்படுத்திவிட்டன. யாம் மிக
இயைபுமாயிருந்தபோது எம்மைக் காணவந்த ஒருவர், எம்எதி
ரிலேயே ஒருகற்பலகையை பெடுத்து அதில் ஏதோ ஒன்று
வரைந்தபின் அதனை அப்பால் மறைத்துவைத்து, ஏதேனும் ஒரு

பூவை நினைத்துச் சொல்லுப்படி எம்மைக்கேட்டார்; அங்ஙனமே ஒருபூவின் பெயரை யாம் சொல்ல (சொன்ன அப்பூவின் பெயர் இப்போது நினைவில் இல்லை), உடனே அவர் தாம் எழுதிய அக் கற்பலகையை பெடுத்துக்காட்ட, அதன்கண் முன்னமே அப்பூவின் பெயர் அவரால் வரைந்து வைக்கப்பட்டிருத்தல் கண்ணியப்பற்றேம். இங்ஙனமே அவர்தொடர்பாகப் பல பொருட் பெயர்களை முன்னெழுதிப், பின் ஒவ்வொன்றாக எம்மை நினைத்துச் சொல்லுப்படிக்கேட்க, யாம் சொன்னவையெல்லாம் பிசகாமல் முன்னமே அவரால் வரைந்துவைக்கப்பட்டிருந்தன.

இங்ஙனமாக நனவிலேயே ஒருவர் உறுத்துநினைந்தநினைவின் படியே நினைக்கப்பட்டவரும் நனவின் கண் நினைத்தலும், உறுத்து நினைந்தபொருள்களின் உருவங்கள் நினைக்கப்பட்டவரின் கட்டினனெதிரே நனவின் கண் விளங்கித்தோன்றதலும் ஆங்காங்கு உண்மையாக நிகழ்ந்துவருதலை எண்ணிப்பார்க்குங்கால், மந்திரகாரிற் சிலர் தமக்குப் பகையாயினர் வேறுசிலர்க்கு ஏவல்பிள்ளி வைத்து அவரைத் துன்புறுத்துவதெல்லாம் பெரும்பாலும் அவர் தம் நினைவாற்றலினாலேயே விளைவிக்கப்படுகின்ற தென்னும் உண்மை நன்கு விளங்காநிற்கும். அம்மந்திரகாரர் பேய்களை ஏவி விட்டு அவ்வாறு செய்கின்றன ரென்பது முற்றும் உண்மையன்று. அவர் கனவினும் நனவினும் உறுத்துநினைந்த நியதினவாகளின் நியவடிவங்களே, அவர்க்குப் பகையாயினர்க்குப் பேய்வடிவங்களாகக் காணப்படுகின்றன. மந்திரகாரர் தாம் துன்பறுத்து தற்கு முனைந்த பிறர் அம்மந்திரகாரரினும் ஆற்றல் மிக்க மனவொருமையுடையராய், அவர் ஏவிய அவ்வடிவங்களைத் திரும்பிச் செல்லுமாறு தாமும் உறுத்து நினைப்பாராயின், அத்தீயவடிவங்கள் அவரை வருத்தாவாய்த் திரும்பிச் செல்லும். இங்ஙனத் தமக்குப் பகையான மந்திரகாரர் சிலர் தமக்குத் தீங்கிழைத்தலை எம்மிடஞ்சொல்லி முறையிட்ட அன்பர் சிலர்க்கு, யாம் “இவ் விவ்வாறுசெய்க!” என்று கற்பித்தேமாக, அவர் அவ்வாறே செய்ய, உடனே அத்தீயவடிவங்களின் நியசெயல் ஒழிந்து போயதென்று சொல்லக்கேட்டேம். இவ்விபல்புகளை மனிதவசியம் என்னும் எமதுநூலின்கண் விரித்து விளக்கியிருக்கின்றோமாகின், மீண்டும் அவைகளை இங்ஙனவிரிபாது விடுகின்

தொம் அது திறங். இங்னமாகப் பேரிடரில் அகப்பட்டா
மது கிணவு அமைது கனவின்கண் மிக்க சுருசுருப்புடையதாய்
இயக்கிக் கனவிலும் கனவிலும் உள்ளார்க்குத் தன்னையுடையா
மது கிணவையின் அறிவித்தல்போலவே, கனவிலே உறுத்து
கிணவாமது கிணவுங் கனவிலும் கனவிலும் உள்ளார் பிறர்க்குத்
தன்னைப் புலனுக்குதல் காண்க.

இன்னும், அன்னைடையார் இருவரில் ஒருவர்க்கு நேரும்
புரீ உடனே மற்றவர்க்குங் கனவின்கட் டோன்ஹதலைக் காட்
டும் இரண்டு உண்மைவரலாறுகளைச் சண்டெடுத்தக்காட்டுதும்:-

“என் தந்தையார்க்கும் எனக்கும் மிகுதியான அன்பு
உண்டி. ஓர்நாட்பகல் கடுமையான வேலைகளைச் செய்துவிட்டு
இரவு எட்டி மணிக்கு விட்டுக்குப்போய், உடனே உணவு
கொண்டு, கிணவரினால் உடனே உறங்கச் சென்றேன். என்
தலை நல்லாயினை மேற்பட்டதும் மிக அபரிந்த துயிலிற் சென்றேன்;
என்பனைப் பரிந்துகையண்டை வந்ததுகூட எனக்குத்தெரியாது.
அவ்வாழ்ந்ததுயிலின்கண் எந்தந்தையார் ஒருபடிக்கட்டின் உய
மத்தினிருந்து வழுக்கிக் கீழே விழக்கண்டேன். கண்டதும்,
அவ்வரை விபரமற் பிடித்துக் கொள்வதற்காக என்படுக்கைக்
காலண்டை பதைத்துக் குதித்தேன், அங்கனக்குதித்ததாற் பெரிய
பிதர் ஓரை உண்டாயிற்று. என்னைவி உடனே விழித்துக்
கொண்டு ‘மது குறம்புசெய்தி?’ என்று வினவினான். யான்
வினக்கெறி எனது கைக்கடி காமத்தை நோக்கினேன், மணி
இரண்டேகால் ஆயிற்று. யான் கனவிற் கண்டதை அவட்கு
சொடுத்து பொழிந்தேன். அவன் அதனை நகையாடி விடும்படி
என்னைத்தூண்டினான்; ஆனால், அது கூடவில்லை. அதன்பின்
அவ்விவரின் யான் தூங்கவேயில்லை. எந்தந்தையார் கீழ்விழுந்து
கொய் அடைந்திருக்கவேண்டுமென்றும் என்னும் அழுத்தமாக
என் வளவத்திற் பதிந்துவிட்டமையால், யான் திரும்பப் படுக்கை
யண்டை செல்லாமல், எப்போது விடியும், விடியும் என்று
பதைப்புடன் காத்திருந்தேன். பகல்வன் கிழக்கே எழக்கண்ட
தும், யான் பட்டினத்திற்குப்போய்க் கம்பிச்செய்தி விடுத்து,
அவ்மது கைக்கடிப்பற்றிக் கிட்டேன். அதற்கு யான் பெற்ற
விடையில், எந்தந்தையார் படிக்கட்டின் மேலிருந்து விழுந்து

கங்காயம் அடைந்த சிகழ்ச்சி, யான் கனகிற் கண்டவாறே அதேநேரத்தில் நேர்ந்தமை குறிக்கப்பட்டிருத்தல்கண்டு உள்துடித்தேன். எனக்கு நெடுந்தொலைவிலிருந்த என்நந்தையார் சிழிவிழுந்தமை எனக்குத் தோன்றலாயது எப்பனமென்று எண்ணிப்பார்த்தும் யான் அதனை யறியக்கூடவில்லை” பென்று அக்கனவுகண்ட துரைமகன் வானநாசிரியர் ஒருவர்க்கு எழுதியிருக்கின்றார்.

இன்னும், ஒருகால் வேறொரு துரைமகன் தான் பார்த்து வந்த அலுவலை ஒருநொடி நேரத்தில் விட்டு விலக வேண்டி மென்று அறிக்கைவந்தது. அப்போது அவர்தம்மனைவியர் அவர் இருந்தஇடத்திற்கு அறுபதுசுல் தொலைவிலுள்ள தொரு நாட்டுப் புறத்தில் தங்கியிருந்தார். அத்துரைமகனார் தாம் இங்கிலாந்திற்குப் போம் வழியில் பேருது என்னும் ஊர்க்கும் போகவேண்டியவரானார். ஆதலால், அவர் தாம் போகும் அவ்விடத்திற்கு உடனே தம்பின்னே வந்துசேரும்படி தம் மனைவியர்க்கு ஒரு கடிதம் வரைந்து போக்கிவிட்டுத், தாம் அவ்வுட்குச் சென்றார்.

சதிநாபனமிருக்க, நாட்டுப்புறத்திலிருந்த அவர்தம் மனைவியார் தம் கணவர் தமக்குக் கடிதம் எழுதிய அதேநாள் இரவில் வழக்கம்போற் படுக்கைக்குச்சென்றார். சென்று ஆழித்ததாகத்தில் இருக்கையில், எவ்வோ தம்மைப் பிடித்திழுக்கக் கனவுகண்டு விழித்தெழுந்து படுக்கைமேல் உட்கார்ந்தனர். அப்போது அவ்வம்மையாரது செவியினுள் “ஓ என் அங்கேபடுத்திருக்கின்றாய்? நின்கணவன் நின்னை வரவேண்டுகின்றான்; எழுந்து அவன் பாத் செல்!” என்னும் ஒலி குசுகுசு வென்று நழைந்தது. ஆயினும், அந்த அம்மையார் மறுபடியும் படுத்து உறங்க முயன்றார்; ஆனால், திரும்பத்திரும்ப அதேஒலி மூன்று முறை தமதுகாதினுள் வந்தொலிக்கக் கேட்டு, அவர் பெரிதும் அச்சங்கொள்ள, அதனால் அவரது நெற்றியில் விபர்வை பெருந்துளிகளாகத் தோன்றலாயின. அப்போது அவர் அண்டையிற் படுத்திருந்த ஏவற்காரி துயில் கலைந்து “அம்மா! நீங்கள் நடந்து கொண்டும் பேசிக்கொண்டுமா இருக்கின்றீர்கள்?” எனவின்வினாள். அதற்கு “இல்லை, வேறுயாரோ அப்படிச்செய்கிறார், யோ?” என்று அவ்வம்மையார் எதிர் வினவினார். “இல்லையம்மா,

யான் பறிக்கையாவிட்டு அசையவில்லை; ஆனால், நீங்கள் எவ்
ருடனோ பேசுகின்றீர்களே" என்று எவற்காரி மொழிந்தான்.
அப்பொற்கைப்பரின், இதில் ஏதோ உண்மையிருக்கவேண்டு
மென்றும் கவர்க்கை வரப்பெற்றவராகி அந்த அம்மை பறிக்கை
யாவிட்டுக் கீழே குதித்துக், தமது குதிரைக்குச் சேணம் இட்டுக்
கொணாரொன்னார். அவ்வாட்டி விருந்தவர் ஒவ்வொருவரும்
அம்மைவாக்கு முனை பிசகிப்போனதென்று கரைந்து, அவரை
மறுபடியும் துங்க வைக்க முயன்றனர். ஆனால், அவ்வம்மை
அதற்கு அடங்காமாய்க் குதிரைமீது இவர்து, பாறைகளின்
மீதுந் சறுப்பு நிலங்களின்மீதும் அதனை விரைவாய் ஊர்ந்துவந்து
வாய்ப்புடைய டை சேர்ந்தார். அப்போதுதான் ஒரு நல்ல
குதிரைவண்டி புரப்படத் தொடங்கியது. கடவுளும் அவர்பக்க
ம் நின்றார். விவர்க்க விறுவிறுக்கச் சேறும் புழுதியும் படிந்த
உடைபுடன் அவ்வம்மை வருதலைக்கண்ட அவ்வண்டிக்காரன்.
அவர்கைக்குறி காட்டியதைக்கண்டு வண்டி யை நிறுத்தி அவ்வம்
மையை அதனுள்ளே ஏற்றிக்கொண்டு அதனைக் கடுக ஓட்டிச்
சென்றான். அதனால் அவ்வம்மையார் தம் கணவன் ஏரிச்செல்ல
வென்பய கப்பல் பெற்று நகரைவிட்டுப் புரப்படுதற்கு ஒருநாள்
முன்னமேயே அவர்பாற் போய்ச்சேர்ந்தனர். அங்ஙனஞ் சேர்ந்த
வையினுள்ளேதான், தங்கனாவனுடைய ஏற்பாடுகளை, இங்கிலாந்
யுக்குப் புறப்படும் முன்னரே, கலந்துபேசி ஒழுங்குச்செய்யக்
கடியவரானார்.

பார்மின்கள்! இங்கிலாந்துச் சிறப்போந்ததுரைமகனார் தமக்குத்
திரவென வந்த கட்டளைபாள் தாம் இருக்குமிடத்தைச் சந்தியின்
விட்டு விட்டுமறு சேர்ந்த கட்டாயத்தையுந், தம்மனைவிபார் தம்
முடல் இன்றி நெருந்தோலைவின் அப்போது இருந்தமையால்
அவரை எப்படி உடனழைத்துச் செல்லதென்பதையும் நினைந்து
மண்பவருத்தித், தம்மனைவிக்குக் கடிதம் எழுதியக்கால், அந்
நேரத்தில் ஒருமகப்பட்டு சின்ற அவரது உணர்வாவது தொலை
வினிருந்த அவர்தம் மனைவியார்க்குக் கனவிலும் நனவிலுந்
தொன்றி, அவ்வம்மையாரைத் தங் கணவன்பாள் உடனே புறப்
பட்டு வருமாடி செப்தது.

இனி, முன்னொருகால் அன்பினால் உருகி ஒன்றுபட்ட நேய உணர்வும் உடையரான கண்பர் இருவர், பின்னொருகால் நேர்ந்த பிழைபால் ஒருவரை பொருவர் வெறுத்துப் பிரிந்துபோதலை ஆம் காங்குக் காண்கின்றோம். அங்ஙனம் அவர் பிரிந்துபோயினும், அவரிருவருள்ளிடம் தூபவாயிருப்பின், அவரது பழைய நேய உணர்ச்சி அவ்விருவர்க்குங் கனவின்சுட் டோன்றி, அவரை மீண்டும் ஒருங்குகூட்டி அளவளாவச் செய்தலும் ஒரோவழி சிகழா நிற்கின்றது. இதனை மெய்ப்படுத்தும் ஓர் உண்மை வரலாற்றினை கண்டு எடுத்துக் காட்டுகும். “கிறித்துவருள்கு” எனும் வெளியீட்டிற்கு ஒருவர் எழுதியது வருமாறு:

“நாற்பது ஆண்டுகளாக எனக்கு நண்பராயிருக்கும் ஒருவர் அமெரிக்கா தேயுத்தில் இருக்கின்றார். பதினான்கு ஆண்டுகளுக்கு முன் நேர்ந்த ஒரு பிசகால் எமக்குள் மனவேற்றுமையுண்டாகக் கடிதப் போக்குவரவு அடிபொதி சின்றுபோயது. அங்ஙனமிருக்க 1898-ஆம் ஆண்டு நவம்பர்த் திங்களில் ஒருநாள்ரவு மிகவுந்தெளிவான ஒருகணக் கண்டேன். எனக்கு ஸீயாயிரபை ல்கொடிக் வானதோர் இடத்திலிருந்த என் பழைய நேயரைப்பற்றி அப்போது யான் நினைவுகூர்த்து ஏதொரு காரணமும் இல்லாதிருக்கும், அவர் பழமைபோல் எனக்கெதிரே வந்துநின்று, எதோ முன்னுண்டான ஒருபிசகால் தமக்குள் நேர்ந்த பிரிவினக்காகத் தாம் பெருந்துயர் கூர்வதாற், ‘போனது போக’ இனிமேல் நாம் முன்போல் அன்பாயிருத்தலே செயற்பாலதென ஆற்றுவாயென மொழியங்கேட்டு, அவரும் யானும் மீண்டும் ஒருமித்து அளவளாவுவதாக எவது கனவிற் கண்டேன். கண்டு விழித்தும் பார்க்க அர்தொரு வெறுக்கவவாதல் தெரிந்து எமக்கேள்.

“ஆனால், இரண்டு கிழமைகள் கழித்து, அந் நண்பரிடமிருந்து எனக்கு வந்தகடிதம் பெரிமதோர் இரம்பத்தினை விளைவித்தது. அக்கடிதத்தில் அவர் ‘யான் துர்ணாய்ப்பற்றி ஒருவியப்பான கனவுகண்டேன். பதினான்கு ஆண்டுகளுக்கு முன் நீர் என்னிடம் எவ்வளவு அன்புடன் அளவளாவினரோ அவ்வளவு அன்புடன் அளவளாவிப், போனதுபோக வென்று அதிற் கூறக் கண்டேன். அதன்கருத்து இன்னதென அறிந்திலையென்றி, தும்மைக் காணும் பொருட்டே இங்கலாந்திற்குப் புறப்படுகின்றேன். யான்

கனவிற் கன்பப்படி போ கிறைவெறுவென நம்புகின்றேன்' என வணங்கித்தான். அதன்படி போ அவர் என்பால் ஓர, அவருள் பாயும் வரது கனவைவையற்றி ஒருவர்க்கொருவர் கொல்லிக் கொன்றிடும் யாங்கள் குறித்துவைத்திருந்த குறிப்புகள் ஒத்திப் பிப்பாக்கையில், அக்கனங்கள் இரண்டும் ஒரேதன்னைய வாய்விட்டும் இன்றி ஒரே கைத்தில் இருவர்க்குக் கொன்றினவை களாகவும் இருந்தல் அறிந்தோம்" என்பது.

இனி, நோக்கொடுக்கோம் கொண்டு வந்தவார் சிலர்க்கு அடி நிக்கும் மருத்து கனவின் கன் அறிவிக்கப்படுகலும், ஆந் காங்கு கிதாதிக்கின்றது. இங்ஙனம் கிதழும் அறிவிப்பு, கோட் கொண்டாரின் அறிவு கனவுடம்பின்கன் ஓராவழி மாநிலங்க ளிவந்துகலால் அதுதன்னிவின் றெய்கனுகின்றபோ, அன்றி ஆவி வடிவின் கன் உலகம் கல்லை இரங்கம் மருதுபால் அக்கோட் கொண்டார் கனவிற்குன்றி அதுநிக்கும் மருந்தை அறிவித்துக் கொடுத்தனபோ, அன்றி கையாவிக்கு உடவினராய் உன்னார் அடிப்படுத்துபரை கினைந்து அந்நைத் தித்தகற்குரிய மருத்தினை ஆராயும் கல்லறியை அந்நோயாளியின் கனவின்கட் டோன்றி அந்நை யோழிக்கும் வழி காட்டுகின்றதோ, அந் மூன்றில் இரு தான் உறுதிமென்று நிர்மானித்தல் உபவாதா யிருக்கின்றது. என்றலும் இத்தகையபதோர் அறிவிப்பு நோயாளியின் கனவின் கட்டிடென்றுதலும், அங்ஙன்கிப்பின்படி செய்ய அவர்க்கு அந் ியம் பிங்குதலும் மருக்க வலாத உன்மை கிதச்சிசுளாய் அந் காங்குக் காணப்படுகின்றன. “உடல்வலத் தானுவன்” என்னும் வெளிவிட்டின் ஆகியபுரும் புகற்பெற்ற அமெரிக்க மருத்தவரு மான ஹால்புர்த் என்பவர் தமக்குவந்த கொடியதோர் இருமல் கோய் தித்த வரவாற்றினப் பின்வருமாறு எழுதி அறிவித்திருக் கின்றார்:—

“1870-ஆம் ஆண்டு இவ்வெறிந் காலத்தில் யான் டீக்க் கொடியதோர் இருமல்போதற் பற்றப்பட்டன். நவ்வொருவர் காலத்தும் இவ்வெறிந்காலத்தும் அங்கோம் என்னைத் தொடர் வுற்றிப் பல்லாந் திகள் தன் உத்தவர்தமைமால், அதுபாட்ட போயாம் வெள்ளி கிதிமெனெனவும், அதுவே எனையிர்க்கு உறுதியாய் முடிவோ மெனவும் பெரிதும் உயங்குங்கி

எனன். அப்பொழுதுபான் இளைஞனாய் இருந்தமையாலும், சிண்டிகேட் கைக்கொண்டு ஓடிக்கொண்டிருந்தோரு தொழிலை அப்பொழுது தான் யான் மேற்கொண்டமையாலும் எனது வந்தங்கால் சில யினைத் தெரிந்து நிகவுஞ் சேர்வடைந்தேன். இவ்வாறு சேர்வு கொண்ட நிலையில் ஒருகால் பறக்கக்கொண்டேன்; ஆனாலும், அஃது அபத்தாயில் அன்று; அப்போது, பிற சொல்ஸ்ப்படும் சிசுமர்கியானது இன்னும் என்மனத்தைவிட்டு அகலாதபடி யாய்த் தோன்றலாயிற்று. இருபஹு ஆண்டுகளுக்கு மேலாக இப்போது பட்டமையால், ஏறக்குறைய எனது நினைவைவிட்டு நீங்கிப்போன என் உடன்பிறந்தான் எனது பரிக்கை யன்னை வந்து நின்று, “நினை உடல்வலத்தைப்பற்றி நீ கவலைப்படாதே; யாம் அந்நோயை நினக்குத் திர்க்கவந்திருக்கின்றோம்; இன்னும் நீ உலகத்திற் செர்ய வேண்டிவது மிகுதியாய் உள்ளது.” எனக் கூறினான். அவ்வாறு கூறியபின் அவன் மாற்றத்துபோயினான். ஒருமின்னற் பொறி (Electric battery) யினிருந்து தோன்றிய மின்னாற்றல் எனது முனையிறுநுநி நிறைந்தாலென எனக்கு ஓர் உணர்ச்சி தோன்றியது; ஆனாலும், அஃது எனக்குத் துன்பமாயில்லாமல் இன்பமாகவே காணப்பட்டது. அவ்வாறு திடுமெனத் தோன்றிய அம்மின்னாற்றல், முனையிறுந்து கீழ் இறங்கிப் பரவலாயிற்று; என்னுடைய நெஞ்சிலும் மூச்சுப்பையிலும் அது மிக்க வலிவுடன் நிரம்பித்தொண்ணுந்தேன். பின்னர் அங்கிருந்து அது எககால் முனைகள்வரையிற் பரவவும், அம்முனைகளில் அஃது இனிதாய்ச் சுடர்ந்து எரியவங் கண்டேன். உடனே யான் அத்தாயில் லங்கி விழித்தேன்; விழித்ததும் யான் முழுநலம் பெற்றிருத்தல் அறிந்தேன். அதுமுதல் அந்நோய் எனக்குத் திரும்ப வந்ததே யில்லை. என் உடன்பிறந்தானின் உருவம் அத்துனைத் தெளிவாக எனக்குத் தோன்றாவிட்டாலும், அவனது குரலொளி மட்டுப் நிகவுத் தெளிவாய்க்கேட்டது. இசற்கு முன்னும் பின்னும் இத்தகையதொரு சிகழ்ச்சி எனக்குத் தோன்றியதே யில்லை.” என்பது.

இனி, இத்தகைய நிகழ்ச்சிகள் எபது வாழ்க்காநிற் சிலமுறை எம்பால் நேர்த்தனவேனும், அவற்றுள் இரண்டு இன்னும் எமது

அத்தை விட்டகலாமல் மிகவுந் தெளிவாகப் பதித்திருத்தலால் அவையிற்றில் ஒன்றை இத்தகை எடுத்தாக்காட்டுகின்றாம்.

யாம் எழுதும் நூல் ஒவ்வொன்றும் பன்னாறும் பலமுறை யும் ஆய்ந்தாய்ந்து எழுதப்படுவது. யாம் எழுதுவன எழுதுவதற் றிற்கு இனிப்பதற்கும் வகையில், எழுதற்குக்குப் பொருத்தமாகக் காணப்படும்வகையில் அவற்றைப்பன்முறையும் நினைத்துநினைந்து வினையாமல்பெல்லென எழுதற்குள்எபக்கு வேருன்றியஇயற்கை யாய்விட்டது. அதனால், யாம் எழுதும் நூல்களை யாமே எழுது வொன்றிற் பதிப்பிட்டு வெளியிடுவதன்றி, பிறர் அவ்வாறு செய் தற்கு அவற்றைக்கொடுப்பதில்லை. என்றலும், எம்மை இருகாற் கொழும்புமா நகர்க்கு வருவித்து எழுது தமிழ்க் தொண்டிற்கு உதவிபல ஆற்றிய அன்பர் இருவர் ஒருவரின் அக்கால மனதில் றின் விபத்து, அவர்க்குக் கைம்மாறென்று செய்ய விழைந்து. யாம் எழுதிய திருவாசகவிரியுரையினை அவர் வெளியிடக் கொடுத்தோம். அவர் அதற்காக எமக்குப் பொருளுதவியுஞ் செய்ந்துவந்தாரென்றும், யாம் திருவாசகச் செய்யுட்களை ஆழ்க் தராய்த் தெழுதிக்கொடுத்த வருகையில், உரையினை வினைய் தெழுதித் தருமாறு இடையிடையே எம்மை அவர் வன்சொற்க ளால் நெருக்கிவந்தனர். இரவில்ஒன்பதுமணிக்குமேற்கன்னிழிந் திருந்து எவரும் எழுததல் செய்யாத யாம், அவர்தம் வன்சொற் களைப் பொறுக்கவளாமல், தொடர்பாகச் சிலநாட் பதினொருமணி வரையிற் கண் விழித்திருந்து அதனை எழுதிவரலாயினேம். அவ் வாறு செய்துவரவே, எழுது முளையிற் குடேறி மயக்கம் மீருந் தது; உண்ட சிறிதுணவுஞ் செரியாமற் கக்கலாயிற்று; உடம் பெற்குங் காய்ச்சலும் உண்டாயிற்று; இருப்பில் இருந்தால் தாங்க முடியாத மண்டைக் கிறுகிறப்பு, வந்தது; அதனால் படுக்கையிலே லீய கிடக்கலாயினேம்; இங்ஙனம் துன்புற்றுக்கொண்டுவந்த சில நாட்களிலெல்லாம் எழுது கீழ்வயிற்றின் வலப்பக்கத்தினுள்ளே ற்கு குடகு நாரச்சம்பழ அளவினதான ஒரு கழலைக்கட்டி யுண் டாயிற்று. அக்கட்டியுண்டாயின்பின், எழுதுடம்பில் விடாக்காய்ச் சல் விசிபுது; படுக்கையிற் பிறருதவியின்றி அப்புறம் இப்புறம் புரல்வதும் எழுதித் துப்பதும் இயலாவாயின. சைவர உடம்பும் பெரித்தது. வந்தலால் மீதுந்து வருகலன்றிச் சிறிதுந்தணிந்தலா

மையில், எமக்கு அந்நோய் தீர்க்க அன்பினால் வந்துவிட வல்ல மருத்துவர்கள் உங்கலாகினர். எமக்கும் உயிர்வாழ்க்கைகளில் உயிர்க்கையற்றது என்னாலும், எமதுவாழ்ந் கலக்கப்பட்டும் உண்டாகவில்லை. அத்து வறுகாமனத்தாலே இப்போது அகல்கை அரிதல் இயலவில்லை. இத் தீராய்ந்த நிலையில், எமக்கு இந்த நில உலக வாழ்வு இன்று ஒழியுமே! காலைப்பொழியுமே! என்ற எதிர்பார்த்திருக்கும் காலத்தில், ஒரு நாள் இரவு விடிவதற்கு இரண்டு மணி மீதத்திற்குமுன் 'எ' எமக்கு ஒரு தோற்றம் உண்டாயிற்று. அது கனவு நினைவோ, நனவு நினைவோ இன்னதென்று துணிந்து சொல்லக் கூடவில்லை. எம்முட்குமுத ஒரு பேரிருள் தோன்றியது. அவ்நாளில் எவ்வோ சிலர் உலவும் அசவந் தென்பட்டது. அவ்நாளையும் அதன்கண் உலவுவாரது அசவத்தை யுங் கண்டு கேட்க எமதுந்நம் பெரிது நடுங்கியது. அந்நடுக்கம் உண்டான சிறிது நேரத்தி லெல்லாம், அப் பேர்இருளின்கண் எம்மைக்குமுதப் பனபாப்பான ஓர் ஓளி தோன்றியது. உடனே, பார்ப்பதற்கு இனிப முனிவரையொத்த மிக வெண்மையான ஓர் ஆங்கிலத் துரைமகனானது திருவுருவம் எமதருகே கையில் ஒரு கண்ணாடி விளக்கைப் பிடித்துக்கொண்டு வந்தது. அத்துரைமகனானது திருவுருவத்தைக் காண்டலும் எமதுவாத்தே யிருந்த நடுக்கம் முற்றும் ஓர்ந்துபோக, யாம் முன்னறியாத ஒரு மகிழ்ச்சியும் இன்ப உணர்வும் வரம்பெற்றேம். அவரது உருத்திவாபரஞ் சிறிது குன்றாமா யிருந்தது; அவரது யாக்கை தின்னியது; தலைமேற் குறுகிய மயிரும் போவாயில் நீண்ட தாடி மயிருர் நரைத்து வெண்மையாகத் தோன்றின; சிறிதேறக்குறைய எழுபத்தைந்து அல்லது என்பது ஆண்டிற்கு மேற்பட்ட வராகக் காணப்பட்டனர்; மிக வெண்மையான நிழமுடைமராய் ஆங்கில மக்களைப் போலவே போலும் கீழும் வெள்ளிப் சட்டை பணிந்திருந்தனர்; இருந்தவாற்றாச், திருவாசகத்தை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்ந்த போப்புத்துரை யார்கனின் வடிவத்தையே அவர் ஒத்திருந்தனர். இப்போது தோன்றிய அத் துரைமகனார் தமது கையிற் பிடித்திருந்த கண்ணாடி விளக்குடன் எம்மைச் சுற்றிச்சுற்றி நடத்து, எமக்குச்சிறிது தோலைப் குழத்தோன்றிய அப் பேர்இருளில் இயங்கின சிலரைக் கடிந்து பேசினார்; “இவ

பால் இவ்வளவிற்கு எவ்வளவு வேகத்தை வினாவினாவிட விரிதக்
 கெற்றது. அதனால், பங்கம் இவ்வளவு அணுகாமல் முடிப்போம்
 பம்!" என்று தாழியில் போய் அவர்களைத் துரத்தினார். அவ்வளவு
 நில்லாமல் பிடுங்கி விழி தக் கொண்டெம் விழித்த சிவது
 சீராய்க்கொண்டப் பொழுதுவிடிந்தது. எவ்வளவு பிறர் காய்ச்சலும்
 திண்டி; அடிவழியின் வலுவழித் திருத்த கரலைக் கட்டிவாயும்
 மட்டும். அவ்வளவு கண்ட கண்ட மருத்துவரும் பிறரு
 ல்லாம் அத்தனைவிதங்களில் அக்கொடுக்காய் சிக்கிது கண்டு
 சிக்கோர் இறுப்புகொடுத்தனர்.

அவ்வளவில் எப்பாள் அங்கனம் வந்து போய்தித்த அர்
 துதித உருவம் கருது அருவாத் திருவாகுத மிழ் பரமசுதையில்
 அளவிற்ற அன்புடைவந்திருத்த போய்ப்புதுமை யவர்களின் ஆவி
 மயவாய் துக்கவாய், அவ்வளவு பிழைக்கத்தில் காலும் அத்
 துமைகளுரின் கல்லெண்ணெய் அவ்வளவுருவத்தினைத் தோற்று
 தித்த யாக்கு வந்த அப்பேரிடரை சீக்கிரதோ இன்னதுதான்
 அவ்வளவு தன் இயலாது யாம் அப்பாது திருவாகுத விரிவுமை
 போய்க் வந்தமைபால், அற்ற இடைபயி கரலாகாகென்று
 சீக்கிரதே, திருவாகுததை பெண்ணி பெண்ணி யுருகிய போய்
 துமையவர்களே அங்கனம் வந்த எமக்கு கோப்தீர்த்தராகல்
 வென்றி மென்பதே எவ்வளவு முடிபு. வந்த அவ்வாங்கிலத் துமை
 காலுர் துமக்குரிய ஆக்கி மொழியிற் பேசாது, செந்தமிழிற்
 போய், எம்மைச் சூழ்த்த இருளில் உலாய திய ஆனிகளைத் துரத்தி
 பதம் யாங்காண்ட முடிவினைபே வலுப்படுத்துகின்றது. இன்ன
 எம்ம பின்னொருதாலும் யாங்கடுங்காய்ச்சல் நோயால் தன்
 ற்றவழிற் பருத்தயய்த்த கருமெனியும் மறித்த தலையும் அருட்
 பரவையுள் உடைய ஒரு துறவியின் உருவம் எமது கனலின்
 எட்டோன்றி எமக்கு அப்காய் தித்த நுளியது

இத்தகைய கனா செழிக்கல் எவ்வளவு வாழ்காலில் மிக அரிய
 வாய்ச்சல முறைகளைத் தொன்றின. எனைக் கனா நிகழ்ச்சிகள்
 பெரும்பாலும் எமது கினைவுக்கு வருவதில்லை. மேனெடுத்துக்
 காண்பவைபோன்ற சிற்சிலவே இப்போதும் எம் மனக்கண்
 னெதிரே தோன்றி திற்கின்றன.

இவ்வும், பிரதான ஆகஸ்டிமூவர் எனப் பெயரிய ஒரு மாதகாரி தமது கிணவின் ஒருவரையால் வெறொரு மாதக்குக் கனலிங்கம் சென்று கோய்த்திருக்க ஸ்ரீமத்தினால் இங்கே வந்திருக்காட்டினால், இம்மாதகாரி இருந்தும் போலிருந்து திரிமென அறிவியலிற் கொல்லும் இயற்கை வாய்த்தவர். அவர் அம்மனம் அறிவியலிற் சென்றிருக்கும் கால் தம்மது பிழிவள்ள கோய்க்கையும் பிறகுடப்பிழிவள்ள கோய்க்கையும் தெளிவாய் எடுத்துக்கூறிய தோலி ஆக்கையிற் தீர்க்கும் எனிய இயற்கை முறைகளையும் கண்டு சிவக்கிற் போனவர். அவை மட்டுமே யன்றி, பிறகுள்ளத்தில் உலக எண்ணங்களையும் அவர்தம் கண்களையும் கூட வெளிப்படற் கொல்லுவர். தொலைவில் வியன்னா நகரத்திலுள்ள தம் உடன்பிறந்தவருக்குத் தமதுருவத்தைத் தாம் கோர்வியித்தல் கூறிவரும் உலகமார், தம்முடைய கண்களை இறுகக் கட்டி விட்டாலும் அவர் படகசாலைச் சிட்டுக்கோயர் இறைநாட்டிலுள்ள பாட்டுக்கோயர் கண்ணிற் பார்த்துப் படிப்பதுபோற் படித்தார் சொல்வர். இவர்க்கு கோயமான ஒரு மருத்துவ ஆசிரியர் ஒருகால் இம்மாதகாரி கோக்கிற், தமது குறிப்பத்திற் சில நாட்களுக்கும் முன் கெழ்த்து யாதென்று வினவ உடனே அவ்வம்மைமார் “பதினேந்து கல் தொலைவிலுள்ள ஒரு பட்டினத்தில் உங்கள் மாமனார் இறந்துபட்டார்” என நவன்றார். அஃதுண்மையாகவே யிருந்தது.

இத்தகைய ஆகஸ்டி மாதகாரிக்கு கண்பரான மற்றொரு மாதகையார் தாம் அப்போது பல்வலியாற் பெரிதுர் வருத்திக்கொண்டிருக்கநால், அந்நித தாம் வழக்கம்போல் அவரை வந்து பார்த்து இயலாதெனக் கூறினார். “அப்படியாரின் யான் இன்றிரவு பக்கலைவந்த காண்பேன்” எனப் பதன்றார். கண்பரபட்டினம், தம் கண்பரான மாதகையார் பல்வலியால் உலர்ந்துப் பித்திருக்கும் அவ்வறைக்குள் அம்மாதின் மருவின் கோப்போயிற் குரிய உடையணிப்பவன் மாய்த் தோன்றி, அம்மாதின் மருடன் பக்கத்திற் படுத்துக்கிடந்து காணிக் கண்ணிழிந்த பரிமங்கையார் தமக்கிருந்த பல்வலி மருமே கிண்கிப்போகக்கூறிப் போகும் விடப்பட்டார். ஆகஸ்டி அம்மைமார் தமது இவ்விதிகண் தமது பரிக்கை விட்டு அகலாதிருந்து அவர்

எவ்வளவு இவ்வுத்திப் புதுந்துதல்முடன் பரித்திருந்தா? என் பதைக் கண்டு அப்பாக்கையர் அடைந்த விபயம் ஒக்கு ஓர் அள வோவில்லை.

இனி, கனவுவாசிவல் எவ்வாற்றினும் அறிந்துகொள்வல் முயலாத கல்விப்பெருந்தகல் சில கனவின் கண் இனிதவி வந்தித் தொன்றிய வரவாறுகனம் பன்; அவற்றைச் சிலவற்றை இங்கெடுத்தி லுக் காட்டுவர்:—

பாபிலோனிய தேயுத்கில் பிப்பூர் என்னும் நகரத்தின்கட் பல்லாபி ஆண்டிக் கு முன் அழிந்துபட்ட அரண்மனைகளில் பண்டையர் அரங்கொற் பெறுக்கி வைக்கப்பட்ட கல்வெட்டு களக் கண்டறிந்து, அவற்றிற் சொல்லப்பட்ட குறிப்புகளைக் கொண்டு, அவ் வரவாறு அரங்கன் அன்றி உயிர்வாழ்ந்த மக்க ளண்டி வாகி வரவாறுகன் பெல்லாம் அராய்த்தெழுதுதற் பொருத்தி, அங்கங்குச் சொற் றெய்ன் ஆசிரியரான றரில் றிசர் (Professor Hilprecht) என்பார் ஆண்டெடுத்த இரண்டு மிய மேதிரத் துண்டிகளிற் பெறுக்கப்பட்டிருந்த சொற்றொடர் களக் கண்டறிதற்கு எவ்வளவோ முயன்றும், அம்முற்சி அவர்க்குச் சிறிதும் பயன் தந்தித ட. எனென்றும், கண்டெடுத்த அந்திரவாசிகல் இரண்டும் ஒரே மேதிரத்தின் துண்டிகளா கல் காண்பா வில்லை. ஆகையால், அவற்றை எவ்வளவுதான் இணைந்துப் பார்த்தாலும், அவற்றின்கட் செதுக்கப்பட்ட சொற் கள் இணங்க ஒரு பொருள் தந்தில. பிப்பூரினிருந்த பகலவன் கொயில் அழிந்து விடக்குட் இடத்தை அகழ்ந்து தேடியதில், அவ்விசைநி சிறு மேதிரத் துண்டிகளைப் பெறுக்கவை பின்னும் பன்னிரண்டு கிடைத்தன. அவற்றின் மேனெல்லாஞ் செதுக்கப் பட்ட எழுத்தக்கள் ஆன் வடிவம் வாய்ந்திருந்தன. அவை செதுக்கப்பட்ட காலம், இற்றைக்கு 3000 ஆண்டுகளுக்கு முன் பின் குவங்கி 3600-ஆண்டிகன் வரவாறாகுந். இத்துண்டிகளை பெல்லாம் பன்னாசுந் பன் முறையும் அவர் இணைத் திணைத்துப் பார்த்தும், அவற்றின் பொருளைக் கண்டறிதற்கு எவ்வளவோ பாடுபட்டும், அத சிறிதும் கைகூடவில்லை. பின்னர் ஒருநாள் பன்னிரவு மட்டும் அவர் இவ்வுழைப்பிற் கருத்தை ஓயாமற் செலுத்திப்பார்த்தும் பயன் எதும் உண்டாகாமையால் மிகவும்

அபர்வடைத்தலுதரப் படுக்கையிற் கொன்று ஆழ்ந்து தூயில்கொள்ளானார். அங்ஙனம் அவர் ஆழ்ந்து தூயில்கையில், அந்த நிப்பூர்ப் பகலவன் கோட்டத்திற் பண்டைக்காலத்திற் குருக்களா யிருந்த ஒருவரின் உருவம் அவரது அகக்கண்ணொத்திரே தோன்றியது. அவ்வுருவம் நீண்டு ஒல்லியாய், நாற்பதாண்டு அகவையினதாய்ப், பொறுவான உடையவனிருந்தது. இவ்வாறு தோன்றிய அவ்வுருவம், அக்கோயிலின் தென்கிழக்கில் உள்ளதாகிய களத்திய அழைக்கு அவ்வாசிரியரை அழைத்துச் செல்வதாகக் காணப்பட்டது. அங்கே சென்றதும், தாழ்ந்த மச்சுடையதாய்ச் சான்றாம் என்றும் இல்லாததாய்ச் சிறியதாய் அதனுள்ளிருந்த மந்திரைகளுக்குள் அவ்வாசிரியரை அது கூட்டிச்சென்றது; அச் சிறுநடைக்குள் ஒரு பெரிய மரப்பெட்டி யிருந்தது; நிலத்திலே ஒருவகை மணிக்கல் (agate) லின் துண்டுகளும், வைநீயங்களும் இறைந்த கிடந்தன. அவ்வழைக்குட் சென்றதும் அவ்வுருவம் அவ்வாசிரியரை கோக்கி, “22, 26-ஆம் பக்கங்களில் நீர் தனித்தனியே வெளிப்படுத்தி யிருக்கின்ற இரண்டு துண்டுகளும் விசலில் அணியும் மோதிரங்கள் அல்ல, அவற்றின் வரலாறு இது: - கி.மு. 1300-இல் இருந்த அரசன் குறிகழுவென்பான், ஒருகாற் பகலவன் கோயிலுக்குத் தான் செப்படுத்த எகை மணிக்கற்கள் வைநீயங்களாடென், எழுத்துவெட்டிய ஒரு மணிக் கற்குரையினையும் கோத்திக்கு னாகச் செலுத்தியிருந்தான். அதன்மீது சூதியிலே, சிவிப்பு என்னும் கடவுளின் திருவுருவத்திற்காக மணிக்கல்லிற் சமைந்த ஒரு கோடு காதணிகள் செய்யும்படி அரசனிடமிருந்து குருக்களாகிய எங்களுக்கு ஒரு கட்டளை வந்தது. அந்நேரத்தில் எங்கள் கையில் மணிக்கல் எதும் இல்லாமையால் யாங்கள் பெருத்திகல் கொண்டோம். அரசனிடம் கட்டளைப்படி செய்தற்கு, அவன் செலுத்திவைத்த அம்மணிக் கற்குழாயை மூன்று கூறுக அறுத்து, மூன்று வளையங்கள் செய்வதைத் தவிர எங்களுக்கு வேறு வழியில்லை. அக்குழாயின்மேற் செதுக்கப்பட்டிருந்த எழுத்துத்தொடர் அதனால் மூன்று கூறுக அறுத்து ஒவ்வொரு கூறும் ஒவ்வொரு வளையத்தின்கண் இருப்பதாயிற்று. முதலேண்டு வளையங்களும் அக்கடவுளின் திருவுருவத்திற்குக் காதணிகளாயின; நமக்கு அத்தனை வருத்தத்தை

விவரித்த அத்தன்குவிசைகளும் அக்காதலிகளின் பகுதிகளா
யும். அவ்விசைண்டையும் ஒன்று சேர்த்தப் பாப்பிரசானால் என்
சொல்லி உறுதி புனையும். ஆனால், முன்றும் வீளையத்தை நீ
தினாகாரும் அகழ்த்து பாப்த்துப் கண்டெடுக்க வில்லை; உஃது
தற்காலும் உபக்கு அகப்படாது.” என்று கூறிய அளவின்
மறைத்தவையாது. உடனே அவ்வாசிரியர் விழித்தெழுந்து தாப்
கண்ட அக்களவிலைத் தம் மனைவியார்க்கு எடுத்துரைத்தார்.
அறிந்த தான் காரிற்றுக்கிழமை காலையில் அவ்விசைநி துண்டி
கொழிந்தார்க்குக் கனகிறேன்றிய குருக்கள் உருவர் மொழிந்த
வண்ணமே ஒன்றுசேர்த்துப் பார்க்க, அவைபெரிதும் கிவக்கத்
தங்கவகையாய் ஒருங்கு பொருத்திப் “பகலவன் புதல்வரான
செய்யுட்குநடவுளாகிய தன்பெருமாவாக்குப், பகலவனின் பெருங்
குருக்களான குறிகுருவென்பான் காணிக்கையாக அளித்தது
இது” வெளிப் பொருள் பயத்தது.

பாப்தின்கள்! இற்றைக்கு 5200-ஆண்டுகளுக்கு முன்
அழிந்தபட்ட சிப்பூர்ப் பகலவன் கோட்டத்திலிருந்து அகழ்ந்
பெரிந்த வீளையத் துண்டிகளிற் கொடுக்கப்பட்ட சொற்றொடர்,
வானின்கள் எவ்வளவோ ஆராய்ந்து பாப்த்தும் ஒரு சிறிதும்
புண்படாதுபொக, மற்று அது கனகின்களிடோன்றி அறிவித்த
குருக்களின் வாய்மொழியால் நன்கு புனனாற்றும். மிக அரிய
இவ்வுண்மை கிகழ்ச்சியினை நனுக ஆராய்ந்த ஐரோப்பிய ஆசிரி
யர்கள், அத்தன்குவிசை அகழ்த்தெடுத்த ஹில்பிசர் சென்பார்
மற்றொரு கனகின்கள் ஆராய்ந்துகொண்டு இடர்ப்பட்டவராத
னாலும், அக்கோயிற் சிற்றறையின் வரலாற்றினை மற்றோராகிரியர்
பாற் கேட்டிருந்து அச்சினை மற்றுபோயினும் அவரது அவ்வா
ராய்ச்சி யறிவு கனவுடன்பின்கட் டெளிவு மிக வுடையதாய்
அத்தனை தினைவுகூர்ந்து இயக்கினைமையாலும், அவரது துண்ணறி
வை கனகின்கள் அச்சொற்றொடரை இளைக்கும் வழிகாட்டி,
அதற்கு அக்கோயிற் குருவிருவதத்தையுற் தொற்றுவித்ததெனக்
கூறெற்கின்றனர். அவர் கூறும் அக்கிளக்கம் எவ்வளவில்
ஏற்றுக்கொள்பவர்கென்பது அறிஞர்களை முடிவுகட்டற்பாலார்.
மொடியிசுத்த இருதறு ஆண்டுகளுக்கு முன் அப்பகலவன்
கோட்டத்திலிருந்த ஒரு குருக்களின் உருவத்தையும், அவ்வுரு

வம் எடுத்துரைத்த உண்மைகளையும் எல்லாம், நனவின் கண் இடர்ப்பட்ட ஹில்பிரச் ஆசிரியரது நண்ணுணர்வே கனவின் கட்ட கற்பித்துவிட்டன என்னும் உரை எமது அத்திற்குப் பொருத்த முடையதாகக் காணப்படவில்லை. எாதரீவுக்குப்பட்டமட்டிற், பண்டிருத்த அக்குருக்களின் உருவமும் அது மொழிந்த உண்மைகளும் அவ்வாசிரியரது நினைவே கற்பித்தன ஆகா. உயர்ந்தோர் செய்யும் அரிப அறிவுமுயற்சிகள் பயன்படாவாய்ப்போக, அவர் பாடும் பாட்டினைத், தொலையில் துண்ணுடம்பிளிருந்து அறியுர் ஆன்றோரின் ஆவியோ, அல்லது அவரது நினைவோ, அங்ஙனம் இடர்ப்பட்டு வருந்தும் அறிஞர்க்குக் கனவின் கட்டோன்றி உண்மையை அறிவித்து அவர் தம் இடர்ப்பாட்டினை நீக்கிச் செல்லாதிற்கின்ற தென்பதே எமக்குப் பொருத்தமுடையதாகத் தோன்றுகின்றது. அது நிற்க.

இன்னுஞ், சமயப்பொருள் விரிவுரை செய்வதில் மிகச் சிறந்தவரான சமயகுரு ஒருவர் (Spurgeon) ஒருகால், ஒரு சிறப்பு நாளிற் செய்யவேண்டிய விரிவுரையொன்றனை எழுதுவதற்காகத்தமது கருத்தினை ஒருமுகப்படுத்தி அமர்ந்து, அதனைச் செய்யப்படுகற்கார். ஆனால், அன்றைக்கு அவரால் அஃது அபகிதாக எழுதிமுடிக்கப்படுதற்கு இடந்தராமற் பேரிடர் பயப்பதாயிற்று. எவ்வளவோ முயன்றும், அஃது ஓர் உருப்படாமை யால் மனத்தளர்ச்சி யுடையவராய் அது செய்வதை விட்டெழுந்தார். என்றாலும், அவ்விரிவுரை படுத்தநாளிற் செய்ப்படவேண்டுவதாதலால், அது பற்றி அவர் பெரிதும் மனங்கவன்று அயர்ச்சியுறப்படுக்கையிற்கிடந்து உறங்கினார். அங்ஙனம் உறங்குகையில் அவர் கள்ளிரவின் நிரமென எழுந்து நின்று அவ்விரிவுரையினை மிக்க களர்ச்சியுடனும் உருக்கத்துடனும் ஒரு தொடர்பாக ஒழுங்காகப் பேசுவாரானார். அவர் அங்ஙனம் விரிவுரை நிகழ்த்தும் அவரங் கேட்டுத் துயிலொழிந்த அவர்தம் மனைவியார் அதனை அருகிருந்து கேட்டுப் பெருகியப்படைந்தார். அவ்வாறு அவர் விரிவுரை நிகழ்த்தியதின் திரும்பவும் படுக்கையில் அமர்ந்து உறங்கிவிட்டார். மறுகாட் காலை, அவர்தம் மனைவியார் அவர்க்கு அங்கள்ளிரவு நிகழ்ச்சியினைத் தெரிவித்த

பிறகுதான், அவர் அங்கிரிஷரை நம்பு கனவின்கண் ஓர் உருவாகி ஒழங்குப்பட்டதை கண்டுகொண்டார்.

மேற்படிபாத்த உண்மை கிபுச்சிகளாகிய மெய்ச்சான்றுகள் கொண்டு, கல்விபராமபிரிபிற் கருத்தானபி நிற்பார்க்கு அவர் தம் ஆராய்ச்சித் துறையில் மேலும் இடர்ப்பாடுகளை, துண்டாடும் பிற்பென்ற அவரது மண்ணுணர்வோ, அன்றி மேலுலகங்களில் உறைவாமான கல்வல்லியின் அனிகளோ, அன்றி அவருடைய கிளைவுகளோ அவர்தங் கனவிற்கென்றி ரீக்கி, அவர் தமக்கு மெய்ப்பரிவுச்சுடர் கொடுநவும் உண்மையினோத் தெற்றெனத் தெரிந்தகொள்க.

இனிப், பின் கிகழப்போகும் இடர்கள் கனவின்கண் முன் அறிவிக்கப்படுதலும் ஆங்காங்கு நடைபெறு நிற்கின்றது. இதற்கு வரப்பாக கிபுத்த சிலவற்றை இங்கெடுத்திக் காட்டுதும்:—

1890-ஆம் ஆண்டு முதலீத்திங்கள் 12-ஆம் நாள், ஒருதரை மகனார் (William Tudor) தமக்கு வேண்டிய நிலங்களை வாங்கு தற்கென்று, தாம் இருந்த வகையிட்டு வெளியூர் ஒன்றிற் சென்றிருந்தவர், அன்றிரவு படுக்கைக்குச் சென்றார். சென்ற நன்றாக அயர்ந்தபின்னவார், கள்ளிரவில் தம்மனைவியார் தமது பெயரைச் சொல்லி அழைக்கக்கேட்டு கிழித்தெழுந்து படுக்கைமேல் உட்கார்ந்தார். உட்கார்ந்ததாம் ஓர் மூலிநர் தம்மனைவியார் மயிற்சூர் பரிவூம் இருக்கலை கண்டுகொண்டு, திரும்பவும் கிழிந்து படுத்துக் கொண்டார். என்றாலும், மூலநாட் காலைநில எழுந்தது முதல், அவர் முன்னாள் இரவில் தம்மனைவியார் தம்மைப் பெய்சொல்லி அழைத்த ஒலியினை கினைந்து கினைந்து பெரிதும் மனங்கலங்கு வாமானார். நாடோறும் தம்மனைவியாரிடமிருந்து கடிதம் வரும் வழக்கம்போற் சிலநாட்களாகக் கடிதம் வராமையினையும் கினைக்க வே அவர்க்கு அக்கலக்கம் பின்றும் மிகுவுதாயிற்று. ஆகவே, அவர் தம்மனைவியார்க்கு உடனே ஒரு கம்பிச்செய்தி விடுத்தார். அதற்கு யாதொரு விடையும் வராமையால், மறுபடியும் ஒரு கம்பிச்செய்தி விடுத்தார். அதற்கும் விடை வந்திமையால், தம் மனைவிக்குத்தான் உடம்பு கலமில்லையோ, அல்லது தம் பிள்ளைகளுள் எவனோருத்தாம் கொய்ப்பட்டனவோ, அல்லது தம் கொடுக்கிய உதவினவொவர்க்கேனாத்தான் தீங்கு நேர்ந்ததோ, அல்

லது அவரில் எவ்வொன்றுதாம் இறந்து பட்டனரோ என்று பல்வாற்றினெல்லாம் எண்ணிபெண்ணி அவர் அன்புறவானார். நிரகு இரண்டொரு நாளில் அகர்தம் மனைவியாரிடமிருந்து ஒரு கடிதம் வந்தது. வந்த அக்கடிதம், அத்துரைமகனாரின் மருமகன் தலை, 11-ஆம் நாள் நள்ளிரவில் ஒரு மின்வண்டியின் எதிரே விழுந்து படுகையம் அடைந்தன னென்று, ஒற்றைக்கால் போய் விட்டதேனும் அவன் உயிர்பிழைத்துக்கொண்டா னென்றும் அறிவிப்பதாயிற்று. அவர்தம் மனைவியார் அச் சுவரங்கிழர்ச்சியைப் பின்னாடி பிழ்ச்சல் அறிந்து, அன்றிரவுெல்லாம் பெருந்துபுரக்கூர்ந்து தம் கணவரையும் நினைத்திருந்தாராதலால், அவரது அந்தினைவை தொனவில் வேரோர் ஊரிலிருந்த அவர்தம் கணவரை அதே நாள் இரவில் அழைப்பதாயிற்று என்க.

இன்னும், கொலம்பா என்னும் முனிவர் ஒருநாளிரவு தம் நிருக்கூட்டத்துடன் னுயிர்கொண்டிருப்பழிற், சடுதியில் னுயில் ஓழிந்து தம் திருக்கூட்டத்தவரை யெழுப்பித், தறியிற் கட்டியிருக்கும் படகையவிழ்த்துத் தாம் இருக்கும் இடத்திற்கு அருகா னையில் அதனைக் கொண்டிந்து நிறுத்துகவென அவர்க்கு மொழிந்தார். ஏனென்றல், அவர்கள் அப்படகை முன்னே நிறுத்தி யிருந்த கரைப்பக்கத்திலுள்ள சிறுநீர் நெருப்புக்கு இரையாகப் போதலை அவர் எங்ஙனமாகவோ முன்னரே தெரிந்துகொண்டார். அவர் கட்டளையிட்ட வண்ணமே அப்படகு அவர்கட்கு அண்மையிற்கொணர்ந்து நிறுத்தப்பட்ட சிறிது நேரத்திலெல்லாம், அவர் கூறிய அச்சிறுநீர் நெருப்புப்பற்றி யெரிதலை அவர்கள் எல்லாருங் கண்டு விப்பபுற்றனர்.

நவவிந்நேரேனும் முன்னறிவிப்புகள்.

இன்னும், இவ்வந்திய நாட்டின் அரசியற்படைக்குத் தலைவராயிருந்த ராபர்ட்ஸ் என்பார் ஒருகாற் காபூல்ககரை விட்டுக் கைபர் கனாவாய்வரையில் மிகுவிசைவாய்க் குதிரையூர்ந்து வருகையில், திடீமென அவருள்ளத்தில் ஓர் உணர்வுதோன்றிப் பின்வரும் பேரிடரை அறிவித்து, அவர் அதற்குமேற் செல்லாமல் அவரைத்தடைசெய்தது. அவர் அதனால் அங்ஙனம் தடைப்பட்டு நின்ற சிறிது நேரத்திலெல்லாம், தமக்குக்கீழ்க் தலைவராயுள்ளார் இருவர் அவர்பாற் கடுகப்போந்து, காந்தாரசத்திலுள்ள

யாப்பவர் பணியாபவது பணகவர் தலைவனாக முறியடிக்கப்பட்டு முற்றாகை செய்யப்பட்டிருக்கும் மிக விரப்பான செயற்கையைத் தெரிவித்தார். அது கேட்டதும், அவர் காத்தாடித்திருக்கும் திரும்பிச் சென்று, பொது பணடக்கு வந்த அப்பேரிடரை லீக்கிப் பெருஞ் சிறப்புப் பெற்றார்.

இப்பணியை, போர் நவங்கும் போதும் போர்பேற் செல்லும் போது யெல்லாம் ராபர்ட்ஸ் படைத்தலைவர்க்கு இத்தகைய முன்னறிவிப்புகள் அறித்தறித்து வருகலுண்டு. அவ்வறிவிப்பு கலின்படி தாம் மேற்கொண்ட போர்வினைகளை நடாத்தியே அவர் வெற்றி பெற்று வந்தார். 1914-ஆம் ஆண்டு குலைத் திங்க ளில் ஈர்பன் அரகரக்கும் ஆங்கில அரகரக்கும் போர் முண்ட போது, இப்படைத்தலைவர் கூறிய அறிவுரைகளைக் கேளானாயி னாலையே, ஆங்கிலப் பெருந் தன்புறத்தார். இவர்தம் அறிவு பொழிகலாமட்டும் அவர்கள் கேட்டு நடந்திருந்தால் அத்தகைய பெருந் தன்புத்திற்ரு ஆளாகி இரார்கள். இன்னோரன்ன முன் றறிவிப்புகள் விக்கிடாரியா டிப் அரகியார்க்கும் அறித்தடுத்து வருகலுண்டு. அங்ஙனம் அவை வருங்காலங்காலெல்லாம், அவர், தம் அமைச்சர் பின் வருவன அறியாமையாற் புகல்பவை கலையெல்லாம் ஒரு சிறிதும் எலாமல் ஒழித்துத், தாம் பெற்ற அவ்வறிவிப்புகலின்படியே நடந்து தம்கிழ் வாழ்வார்க்கு வரற் பாலனவாயிருந்த பேரிடர்களை யெல்லாம் வராமற் றடைசெய்து, அவர்களைக் காத்து வந்தனர்.

இன்றும், உடல்வலிமையில் தமக்கு நிகரில்லாதவரென்று உலகம் எங்கலும் பெரும்கழ் ஒங்கப்பெற்ற சாண்டோ (Sando) என்பவர் தாம் இயற்றிய “வலிவுபெறாதல் யாங்ஙனம்?” என்னும் அரிய நூலின்கட் பின்வருமாறு வரைந்திருக்கும் பெரிய உண்மை மனத்தின்கட் பதிக்கற்பாஸ்தாகும்:—

“யாங்கள் ஏறிச்சென்ற கப்பல் (Elbe) கிரைவில் அமிழ்ந்தி யழியப்போவது என்னும் உணர்ச்சி எப்படியோ என்னுளத்தில் அறித்தறித்தத் தொன்றலாயிற்று. பொதுவாக யான் இத்தகைய அறிவில் கம்பிக்கை கொள்வதில்லை; அனாலும், இவ்வணர்ச்சி என் சிதான் றுகெண்டசென்பதும் அறியக்கூடவில்லை. இவ்வெண் னத்தைத் தொலைக்க யான் எவ்வளவோ முயன்றும் அஃது

என்னையிட்டுச் சிறிதும் சிங்கிதப்படிக்கலை. என்னை ஒருநாள் இம்மாதக்கலம் அடிக்ஞ்சிவிடப் போகின்றதென்னும் உணர்ச்சி வரவர உரப்பெற்றது. அம்மாதக்கலந்தாய் பொருளை இயக்கும் மூலமகனாரோடு யான் கையங்கொண்டமையால், அவர் அமர்த்திருக்கும் அவ்வேலையை விடுத்து இனிக் கடல்மேற் செல்லா நிற்குங்குட்படி அவர்க்கு அறிவுரை மொழிந்தேன். அவரும் என்சொற் கேட்டு அவ்வேலையை உடனே கிட்டு நீங்கினமையால் உயிர் பிழைத்தார். ஏனென்றால், எனக்கு அம்முன் உணர்வுதோன்றிய சிறிது காலத்திலெல்லாம் அக்கம்பல் கடலான் அமிழ்த்திப்போயிற்று.

இங்ஙனமே, ஒருபாது இருப்புச்சாங்கத்தில் வேலைசெய்து வந்த தன் கணவனை ஒருநாள் வேலைக்குச் செல்லாதபடி தடை செய்தான். என்னுடையின், அன்றைக்கு அவ்விருப்புச்சாங்கத்தில் மேற்கூறையின் ஒரு கூறு இடிந்துவிழுமென்பது அம்மாதின் உணர்ந்திப்பட்டது. மற்ற, அவன் கணவனே அவன் சொந்தகாரமல் வழக்கம்போல் அன்றைக்குத் தன் அலுவல்மேற் சென்றான். யிபே! அன்றைக்கு அவன் மனைவி சொல்லிய படியே, அச்சாங்கத்தின் ஒரு மேற்பகுதி இடிந்துவிழ, அதன் கீழ் வேலைசெய்துகொண்டிருந்த அவன் அகன்கீழ் அகப்பட்டு உடல்சுருங்கி இறந்துபோனான்!

இன்னும், மேல்காட்டிற் பெரும்பார் நடந்த காலத்திற் காயம்பட்ட மாவர்க்குப் பேருதவி செய்தவரும், விரிவுரை கிழ்த்துவதிற் பெரும்புகழ் படைத்தவருமான ஓர் யிரோபிய மாதரார் ஒருநாள் புகைவண்டியிற் போய்க்கொண்டிருக்கையிற் சநிதியில் ஓர் ஓலி தோன்றி, அவர் தாம் அவ்வண்டியில் அமர்த்திருந்த அப்பக்கந்தகவிட்டுக் குதித்து வேறுபக்கத்தில் விசைந்து சென்று அமருமாறு கம்பித்தது. அவ்வொலி எங்கிருந்து வந்த தென்பதை அவர் அறிபக்கடவில்லை. எனினும், அம்மாதரார் அவ்வொலி கட்டளையிட்டபடியே விசைந்து குதித்து அவ்வண்டியின் மற்றொரு பக்கத்திற் போய் ஏறியமர்த்தார் அவர் அங்மனம் அமர்த்த இரண்டொரு கொடியில் எல்லாம், அவர் முன் ஏறி

விடுத்த அம்மண்டியின் பக்கம் துறப்பி அழித்தது. மற்ற அப்பகுதியை அந் தெய்வலிங்க கற்பித்தவண்ணம் உடனே வந்தவரால், உயிர் தப்பி நெடுகான் நன்கு உயிர்வாழ்ந்தா மென்பது.

இன்னும், ஒன்பதாண்டுகள் ஒரு சிறுமி தன் சிறிய தங்கை யுடன் மரல் வேளையிற் பழைய ஓர் அரண்மனையினுள்ளே உலா வித் திரிந்துகொண்டிருந்தனர். மரல் வேளையிற் வரவர மங்கிக் கொண்டு வருகையில் நீருக்கேறும் கிடைத்த ஒரு பதிஞழியோட மரல் அங்கிருவதும் வந்து விட்டனர். இருண்ட கேமடாய் இருந்தவரால், அப்பதிஞழி அங்கிருப்பதை அவர்கள் அறிய வில்லை; இன்னும் ஒரு கொடிப்பொழுது அவர்கள் நடந்திருந் தால் அப்பள்ளத்தின்கண் விழ்ந்து அழிந்திப்போயிருப்பி லானால், நான்கு தங்கக் குழற் காலஞ்சென்ற அவர்கள் அன்னே யின் குரலொலியானது கிதான், அங்கிருவதையும் பெயர் சொல்லியதைத், அவர்கள் அப்பள்ளத்தன்னடை சொல்லாமல் தடைசெய்தது. அவ்வாறு தோன்றிய தம் தாயின் குரலொல் லையக் கேட்டு, அங்கிருவதும் அப்பள்ளத்தின் அருகே சொல்லா மல் விலகிச் சென்றவரால் உயிரினை தந்தவரென்பது.

இன்னும், படைத்தல்வராயுள்ள ஒரு துறைமகனும், அவ ரொடு உடனிருந்து வேலைபார்க்கும் மற்றொருவரும், தாம் இருந்து எழுதும் ஒரு மெசைரின் இருபக்கத்துமிருந்து பொருட் துறப்புச் செய்துகொண்டிருக்கையில், வெளியே தாழ்வாரத் தின்கண் எவரோ நடக்கும் அரவற் தென்பட்டது. அப்போது அங்கிருவதும், இறந்துபோன தம் மற்றொரு நண்பரை கிணந்து “அவர் காலமாகியிருக்கிறார், அவரே இப்போது உள் வந்தா ரென்று நாம் சொல்லல் வேண்டியிருக்கும்.” என்று தமக்குட் பெசுகையில், இறந்துபோன அவர்தம் நண்பர் உண்மையாகவே உள்வன வந்தார்; வந்து “நான் சொல்லவேண்டியதுஞ் செய்ய வேண்டியதும் ஒன்றிருத்தலால், நான் சொல்வதை நீங்கள் எழு தித்தொல்விடுவீர்களா? நான் இங்கிலாது தேயத்தைவிட்டுப் புறப் படும்முன், நான் ஒரு கோயிலிற்சென்று என் மனைவியை மறை வாக்கவே மணங்கொண்டேன்.” என்று சொல்லித் தான் மணங்கொண்ட அம்மரின் பெயரையும் மணந்த நாளையுள்

கட்டிக்கூறிப், பின்னும், 'என் மனைவி இப்போது அங்கேதான் இருக்கின்றாள்; எனக்கொரு மகனும் உண்டு. இவைகளை நீங்கள் தெரிந்துகொள்ளல் வேண்டும்; எனக்கு இங்கேயுள்ள சொத்தை விற்ப அகற்கு வரும் பணத்தை என் மனைவிக்குச் சேர்ப்பித்தல் வேண்டும். யான் மணஞ்செய்து கொண்டதை எவரும் அறியாநாதலால், இவ் வேற்பாடு செய்யப்படும் வரையில் யான் அமைதியுடனாக இயலாது.' என மொழிந்து மறைந்து போயினார். ஆகவே வடிவில் வந்து அங்ஙனம் உரைத்த தம் நண்பர் உரைகளை அவ்விருவரும் தனித் தனியே குறித்துக்கொண்டார்கள். குறித்த அச் குறிப்புகளை ஓத்து நோக்க அவை யிரண்டும் முழுமையும் ஒத்திருந்தன. அதன் பின் அவ் விருவரும் இங்கிலாந்து சென்று அங்கே ஆராய்ந்தவழி, ஆகவே விற்போந்து மொழிந்த தம் நண்பருரைகள் அத்தனையும் உண்மையாகவே யிருந்தன. அவர் நவன்ற வண்ணமே குறிப்பிட்ட நாளிற் குறிப்பிட்ட இடத்தில் அவர்க்கு மனம் கூடந்தது மெய்தான். அவர் விரும்பியவாறே அவர்க்கிருந்த உரிமைகளை விற்பப் பெற்ற பணத்தை அவர் தம் மனைவியார்க்குச் சேர்ப்பித்தா விட்டனர். இறந்து ஆகவே வடிவில் நின்ற அவர் அங்ஙனம் வந்து தம் நண்பர் இருவர்க்கும் அச் செய்திகளை அறிவிப்பது போனால், அவையிற்றை எவருமே அறிதற்கு வழியில்லையாய் போம் என்பது.

இனி, இறந்துபோகும் நிலையையி னிருந்த ஒருவர், தாம் இறந்து போகும் நாள் அண்மையில் வரத், தமக்கு அறிமுகமான மாதர் ஒருவரின் கண்ணுக்குப் புலனாக நனவிலேயே தாம் தோன்றிய வரலாற்றினை இங் கெடுத்துக் காட்டுதும்:—

செல்வத்திற் சிறந்த ஒரு பெருமாட்டியும் அவர் தம் தங்கையுந் தாலதா என்னும் ஊரில் இருந்த ஞான்று, (1589-ஆம் ஆண்டு), அவர்கட்கும் ஒரு துரைமகனுக்குப் பழக்கம் உண்டாயிற்று. அப்போது அந் துரைமகன் எலும்புருக்கி நோய் உடையவாய், அது முதிர்ந்து போன நிலைமையில் இருந்தனர். அம் மாதர்களும் அவரும் ஒருநாட் பேசிக்கொண்டிருக்கையில், அவ் விருவரில் தமக்கையார்க்கு முன் தாம் காலமாவதா யிருந்தால், தாம் அங்ஙனங் காலமாவதை அவர்க்கு முன் எறிவிக் க முயல்வதாக அந் துரைமகன் மொழிந்தனர். இவ் வுரையாட்டு

கடந்த பின் இடை யிடையே அப் பெருமாட்டிமாரும் அக்
துறை மகனும் எதிர்ப்பட்டுப் பலகாற் பேசிய துண்டு. அக்
துறைமகன் கடுங்காயைப் போற் பழுப்பு கிறமான சட்டை
யணித்தவராகவே பலகாலும் உலாவிக் செல்வதை அம் மாதமார்
கண்டி நகையாடுவது முண்டு. இங்ஙனம் அவர்கட்குட் பழக்கம்
மண்டாகி மூன்று திங்கள் கழிந்த பின், அப் பெருமாட்டிமார்
இருவரும் தாஷதா எனனும் அவ் ஆரைகிட்டுப் புறப்பட்டு,
அதற்குத் தொலைவில் உளதானப தமதுக்கு வந்து சேர்ந்தனர்.
அங்ஙனம் வந்து சேர்ந்த சில திங்களுக்குப் பிறகு அவர்கள் அக்
துறை மகனையும் அவர் தம் மனைவிபயமும் அருவே மறந்து போயி
னர். எவ்வென்றல், அவர்கள் அவரை ஓர் அரிமுகமாகக் கருதின
மேயல்லாமல், நெருங்கிய கண்பராகக் கருகிறீர். அவ்வா
றிருக்க 1890-ஆம் ஆண்டு மார்ச்சுத் திங்கள் 12-ஆம் நாள் அம்
மாதமார் இருவரும் ஒரு காதக சாலைக்குப் போய்த் திரும்பி
இரவு பன்னிரண்டரை மணிக்குத் தம் இல்லத்திற்கு வரும் வழி
யில், தம் கண்பர் ஒருவரைப் புகைவண்டி நிலைபத்தில் கிடும்
பொருட்டித், தமது சாமட்டு வண்டியை அவ்விடத்திற்குச்
செலுத்தினர். செலுத்தி அர் கண்பரை வழி யனுப்பிவிட்டுத்
திரும்பத் தமது வண்டியிலேற வந்த மூத்த பெருமாட்டி பின்
வருமாறு வரைகின்றார்:—

“புகைவண்டி நிலைபத்தி விருந்து யாங்கள் திரும்பி வருகை
யில், எங்கள் வேலைக்காரன் எங்கள் வண்டியைப் பார்த்துக்
கொணர முன்னதாகச் சென்றான். ஆகவே, யாங்கள் படியண்
டை வந்ததும், வண்டி எங்களுக்குக் வந்து காத்துக்கொண்
டிருந்தலைக் கண்டோம். என் தங்கை முற்பட்டு ஏறி, வண்டியி
னுள்ளே அமர்ந்தனர். யான் மெதுவாகப் படி வழியே இறங்கி
வந்தமையால் அவள் எனக்காகக் காக்க வேண்டியவ னாயினள்;
வேலைக்காரனும் வண்டிக் கதவைத் திறந்து வைத்துக்கொண்
டி ருத்தனன். யான் அவ் வண்டிப் படிமேல் ஒரு காலித் தூக்கி
வைத்ததுத் திரிமெனத் திகைப்புற்று, வண்டியினுள்ளே நுழை
யாமல் தடைப்பட்டு நின்றேன். வண்டியினுள்ளே இருநா யிருந்
தது. என்றாலும், அப்போது யான் நோக்கிய அவ்விடத்திற்
காணப்பட்ட ஒரு பதுமையான வெள்ளிப் ஒளி மங்கலா யிருப்

பின்னும் குறிப்பிட்ட இடத்தில் அது மிகவுந் தெளிவாய் ஓரிர, அதனிடையே ஒரு முகத்தின் வடிவம் என் தங்கையின் முகமாய் அவளை நோக்கியபடியாய் மெல்லிதாபித் துலங்கித் தோன்றுதலைக் கண்டேன். இத் தோற்றம் நின்ற நேரம் ஒரு நொடிப் பொழுது தான் இருக்கும்; ஆயினும், எனக்கு அநிமுகமாகக் காணப்பட்ட அதன் ஒவ்வோர் அமைப்பும் யான் செவ்வையாகவே கண்டறியத்தக்கதாயிருந்தது. அம் முகத்தின் கூர்த்த சாயலும், ஒரு பச்சுத்திற் சிறிது வகிர்ந்த குஞ்சியும், எடுப்பான முக்குர், திருத்தமான மோவாயும், அதன்கட் கலகலப்பாய் முளைந்துள்ள சிறு பழுப்பு நிறமான தாடியும் நன்கு விளங்கித் தோன்றின. மற்றைக் காலங்களில் அத்துணைத் தெளிவாய் விளங்கக் காட்டுதற்குப் போதாத அம் மங்கல் ஓரிரியிற் றேன்றிய அப்புது வடிவத்தின் நிறங்களை அந்நேரத்தில் யான் நன்றாய் பகுத்தறிய வல்லானானது தான், இப்போது யான் அதனைப் பற்றி நினைக்கையில் ஒரு புதுமையாக என் னுளத்திற் படுகின்றது. அவ் வடிவின் தலைமேல் தொப்பி யில்லை; ஆனாலும், தெற்கே யுள்ளார் அணியும் உச்சிச் சட்டையினை பொப்பதொன்றே அதன்மேல் இருந்தது; அதன் நிறங் கடுங்காய் நிறத்தைச் சிறிது ஒத்திருந்தது. அவ் வடிவம் முழுதும் மிக்கதோர் இளைப்பு வாய்ந்து மெலிந்திருந்தது. எங்கள் வேலைக்காரன், யான் வண்டிக்குள் ஏழைபாடற் கற்சிலை போற் படிமேல் நிற்பதைக் கண்டு, இறுப்புதுற்றவனாய் எனது பாவாடையின் கீழ் விளிம்பு என் அடிக்கீழ் அகப்பட்டது போலு மெனக்கருதி, என்னைக் கைகொடுத்தெறிந்து அவ் வண்டியினுள்ளே அமரவைத்தான். யான் என் தங்கையின் பக்கத்தே அமர்ந்ததும், 'இஃதே உண்மையிலே நமது வண்டிதானா?' என அவளைக் கேட்டேன்; என்னென்றால், ஒரு புதிய ஆடவன் என் தங்கையின் எதிரே உட்கார்ந்திருந்தல் கண்டு என் உள்ளம் அவ்வளவு கலங்கி யுளர்வழிந்தது. மெய்யாகவே ஓர் ஆண்மகன் அங்கே உட்கார்ந்திருந்தனனாயின், என் தங்கையாவது வேலை யாளாவது அங்ஙனம் அவர்க்கெதிரே வாய்பேசா திருத்தல் இயலாதே யென்பது அந் நேரத்தில் என் மனத்திற்குத் தென்படவில்லை. யான் உட்கார்ந்த பிறகு அங்கே ஏதொன்றுங் கண்டிலேன். ஆகவே, என் தங்கையை நோக்கி 'உனக்கெதிரில் நீ

எதிர்ப்பான் உம் கானவில்லைபா? என்று வினவினான். அத்தற்கவன், 'எதிர்ப்பான் மில்லை; எல்லது, நீ வண்டியில் ஏறவகையில் இது வந்து வண்டிதான்' எனக் கெட்டுக்கும்படி சொப்தது எது? வெனக் கெட்டி வகைபாடினான். அதன்பேல் யான் கண்ட அக் தொற்றத்தைப் பேலைப் பொழித்தபடி அவுட்கு விரிவாய் எடுத்துரைத்தான். 'ஓ, அவ் அறிமுயான முகமும், ஒரு பக்கத்தில் வகிர்க்க குஞ்சியும், கங்கைய் தீற் சட்டையுமீ நாம் எவ்வகை பார்த்தோம்? நீ குறிப்பித்தபடி யுள்ளது இங் கொன்றும் இல்லையே' என அவன் கூறினான். யாங்கள் எவ்வகையோ அதைப்பற்றி நினைவு கூர்த்து முயன்று பார்த்தோம், ஏதொன்றும் கிடைக்க வில்லை. பின்னர் நாங்கள் விகி போய்ச் சேர்த்தவுடன் எங்கள் அண்ணையாப்பால் அக் தொற்றத்தைப் பற்றிச் சொன்னோம். யான் சொன்ன குறிப்புக்கள் விருந்து எங்கள் அண்ணையார் அத்தகைய தொரு முகத்தை எதோ ஒரு வகையாய்ச் சிறிது நினைவு கூர்த்தார். மறுநாள் மாலைநில், எங்களுக்கும் பழக்கமான திரிணைஞர் எங்களைக் காண வந்தார். அவருக்கும் அக் திகழ்ச்சியை அறிவித்தோம். அதைப்பற்றி யாங்கள் எல்லேமும் நெடுகப் பேசியும் அதும் உண்மை தெரிந்துகொள்ளல் கூடவில்லை. யான் கண்ட அம்முகத்தைப் பொல்ல தொரு முகம் எனக்குப் பழக்கமான முகங்கள் பல்வற்றுள் ஒன்றுதான் என்பதை யான் நன்கு நினைவு கூர்த்தேனறியும், எப்போது எங்கே எனவும், யான் கண்ட அக் தொற்றத்திற் குரிய ஆண்மகளின் உண்மையான பெயர் எது வெனவும் யான் நினைத்தறியக் கூடவில்லை. இங்மனமே அறித்தகித்து மறந்துவிடும் எனது நினைவைக் கொண்டு அதனைத் தெரிந்துகொள்ளக் கூடாதவ னானேன். பின்னாச் சில நாட் சென்று, நாங்கள், எம்மை முன்னே காணவந்த இணைஞரின் பாட்டியாபைப் பார்க்கப் போனோம். எம்மைக் கண்டதும் அந்த அம்மைபார், 'தாலுதா ஊரின் நுந்து எவ்வளவு துயரமான செய்தி எனக்கு வந்ததென்பதை நீங்கள் அறிவீர்களா? —என்றும் பெயர் பூண்ட அத்தகையகனார் இறந்துபோனார். ஆனால், அதன் வரலாறு முழுமையம் எனக்கு எட்டவில்லை.' என்றனர். அச் செய்தி கேட்டதும் யானும் என் தங்கையும் ஒருவரைப் பொருவர் பார்த்தோம். அக் துமைமகன் பெயர் கேட்ட பின்னர்; அக்

பரிசுத்த முகச் சாயலுங் கடுக்காய் நிறச் சட்டையும்கூட உடையவர் இன்னு ரென்பது புலனுயிற்று. யான் அக் தோற்றத்தின் கூறு பாடுகளை விரித்துச் சொன்னது நல்லதாயிற்று; ஏனென்றால், என்னைப்போலவே என் தங்கையும் அப்பெயர் சொல்லக் கேட்ட வளவில், யான் கூறியது இன்னு ரென்பதைத் தெரிந்துகொண்டான். அவ் வர்மைபாரின் பேரர் அப்போது வீட்டிலுள்ளே வரக் கண்டு, அக் துறைமகன் இறந்துபட்ட நாளைப் புதினத் தாள்களி லிருந்து திட்டமாய்த் தெரிந் துரைக்கும்படி அவரை வேண்டிக் கேட்டேன். மார்ச்சுத் திங்கள் 14-ஆம் நாளே, அதாவது யான் கண்ட தோற்றத்திற்கு இரண்டு நாட் டிற் பட்டதே, அவர் இறந்துபட்ட நாளாதல் பெறப்பட்டது. இன்னும் அச் செய்தியைச் செவ்வையாய்த் தெரிதல் வேண்டித் தாலதாவி யுள்ள நண்பர்கட்கு யான் எழுத, அக் துறைமகன் நவம்பர் 24-ஆம் நாளி லிருந்து படுக்கையிலேயே கிடந்தன ரென்றும், அப் போதிலிருந்து அவர் மிகவும் வலி குறைந்த நிலையி லிருந்தன ரென்றும், ஆனாலும் அவர் ஆழ்ந்த துயிலில் ஈனக் கிடந்து வந்த மையால் அவர் காலமான கடைசி இரவு வரையில் அவர் பிழைத் துக்கொள்வ ரென்றும் நம்பிக்கையெயிருந்த தென்றும் விளக்க யான செய்தி எனக்குக் கிடைத்தது. அக் துறைமகன் என் தங் கைக்கு முன்னே தோன்றுவதாக உறுதிமொழி புகன்றிருந்தும், நிறகு அவர் என்னுடைய கண்களுக்கே தோன்றலானது எங் கட்கு மிச்சதோர் இறம்பூதினை விளைவித்தது. ஆனாலும், இப் போது மொழிந்த இக் தோற்றத்திற்கு முன்னரே பலகால் யான் பல விபத்தகு நிகழ்ச்சிகளைக் கண்டென்னேன் எனக் கூற வேண்டியவளா யிருக்கின்றேன். என்றாலும், இப்போது கண்ட உரு வத்திலேதான் யான் ஒவ்வோர் உறுப்பினையும், முகத்தின் சாயலையும், உடையின் நிறத்தையுந் தெளிவுறக் கண்டேன்.” என்பது.

இவ்வாறு அம் மாதரார் கண்ட உருவெளித் தோற்றமானது, அதற்குக் காரணமான துறைமகனுர் இறந்துபடுதற்கு இரண்டு நாட்களுக்கு முன்னரே தோன்றி, அவரது சாக்காட்டினை அவர்க்கு முன்னறிவித்தமை நினைவிற் பதிக்கற்பாற்ற. தாம் இறந்து போதற்கு முற்பட்டே அவர் அவர்க்குத் தோன்றுவ

தாமக் கூறிய உத்தமொழி அவரது கீளைவின் கண் உருத்து தின்
றமையால், அது பிழைபடாமல் அவரது உருவினை அவரது கண்
முன்னை தோற்றமிடும் தாயிற்று. அக் துரைமகன் தாம் கூறிய
தொற்புறியே அவ் வம்மையாரின் தங்கைக் கெதிரே தோன்றி
யும், தங்கையார் தெளிவுக் காட்சி (Clairvoyant vision) உடைய
மல்லமையால் அவர்க் கது புலனாகாது தின்று, தெளிவுக் காட்சி
முடையவான அவர்தம் தமக்கையார்க்கே புலனாவதாயிற் றென்க.

இன்னும் கல்லியிற் கலைபயின்றகொண் டிருக்க மாநா
வர் ஸ்ரீரங்குத், தொலை விருத்த அவர்தற் தந்தையார் தாம்
சாகும் முன் தமது கிலையினை முன்னறிவித்த வரலாறு மிகவும்
விபக்கற்பால தொன்ற யிருத்தலின், அதனையும் இங்கே யெடுத்
துக் காட்டுதும்:—

ஐந்தாம் கட்டி பரணவர ஓர் இரவு சிறிது முன்னதாகப் பதிக்கைக்குச் சென்றார்; சென்றவர் தாம் இருந்து கண்ணிப் பயிற்சி பெய்யும் அறையின் வெளிக் கதவைப் பூட்டிக்கொண்டு, அதற் குத் தமது பதிக்கை யறைக்கும் நடுவிலுள்ள கதவைமட்டுத் திறப் பாக விட்டு வைத்தார். அவர் கலை பயிலும் அறையின் நடுவே ிருந்த பெரிய கணாப்புச் சட்டியின் தி கொழுந்துவிட்டு எரிந்த பையபால், அவ் வறையினுள் விரிந்த எல்லாப் பொருள்களும் பட்டப்பசல் வெளிச்சத்திற் றேன்ருதல் போல் நன்கு விளங்கிக் கொண்டினை. அப்போது இரவு பத்தரை மணி; அம் மாணவரும் எதற் தடையின்றி நெரிந்துயில் கொள்ளும் விருப்பத்துடன் பதிக்கைமேற் சென்று படுத்தார்; அந் நேரத்தில் இரண்டறை களின் நடுவேயுள்ள தீயெயண்டை நிறைந்த அக் தி வெளிச்சத்து மினுமினுப்பின்கண் தம் தங்கையாரின் உருவம் நின்றலை அவர் கண்டார். கண்டதும் உண்டான இறம்பூதினால் அவர் சிறிது நேரம் வரையில் அசைவின்றிக் கிடந்தார்; துயரமும் ஆவலும் கொண்ட அவ் உருவத்து முகத்தின்மேல் அக் கணாப்புத் தி வெளிச்சம்பதிதலை அவர் சிறிது நேரம் உற்றுப் பார்க்கையில், அவ் உருவத்தன் கையை உயர எடுத்து, அவரைத் தன்பால் வருமாறு குறிசெய்து அழைத்தது. அதனைக் காண்டலும், அவரைத் தன்வயப்படுத்தி யிருந்த திகைப்புத் திகிலும் அகன்றன; உடனே அம் மாணவர் பதிக்கையினின்றும் கீழே குதித்து, அந்

நிலைக் கதவண்டை பாய்ந்தார்; அப்பினும், அவர் அங்கு நெருங்கும் முன்னரே அவ் வருவம் மறைந்து போயிற்று.

அகனல் அவர் தடுக்கிட்டவராய்க், தாம் இருக்கும் அறை அரினையும் படுக்கும் அறைஅரினையும் அக்கக்காய்த் தேடிப் பார்த்தார்; தம்மைத் தவிர வேறெவரும் அங்கில்லை பென்பது அவருள் எத்திற்குத் தேற்றமாயிற்று; ஏனென்றும், புறத்தியான் ஒருவன் அங்கே புதுந்து ஓளிர்த்திருப்பதற்கு இடமே யில்லை. வெளிக் கதவோ அவர் தாம் முன் விட்டபடியே செவ்வையாகப் பூட்டப்பட்டிருந்தது! அது வல்லாமலும், அங்குத் தோன்றிய உருவமோ தப்பாமல் தெளிவாக அவர்தன் தந்தையாதேயாகும்; அவ் வருவின் முகத்திற் புலனான ஓர் ஆவற் குறிப்பைத் தவிரச், சில கடிமைகளுக்கு முன் அம் மாணவர் தாம் கடைசிபாகப் பார்த்து வந்தபடியே தான் அது தோன்றிற்று. தன்னுடன் பாயிலும் மாணவர் எவரேனும் அங்ஙனங் கேட்பாக வந்து ஏமாற்றினுமென்று கொள்வதற்கும் இடமில்லை. முடிவாக ஏதோ ஒரு பொய்பான தோற்றத்தில் தமது மனம் அசுப்பப் பருக்க வேண்டுமென அவர் எண்ணினார்; ஆனாலும், இயற்கையாய்த் தோன்றிய அவ் வருவமும், அதன் முகத்தின்மேற் றுளங்கிய நியின் ஓளியும் அவரது நினைவின் கட்பதிந்து தோன்றா நிற்கையில், அதனை அங்ஙனம் பொய்த்தோற்ற மென முடிவு செய்வதும் அவர்க்கு இடர்ப்பாடாய் இருந்தது; ஆகவே, அம் மாணவர் தமது மனத்தை மறுபடியும் அமைதிப் படுத்திக்கொண்டு துயில் கொள்ளச் சென்றார்.

ஆனால், அவர் கொண்ட மன அதிர்ச்சியானது அவர்க்குத் தூக்கம் பிடியாவாறு செய்தது; ஒருமணி நேரத்திற்கு மேலாக அவர் ஈவரின்மேல் ஆடிக்கொண் டிருந்த நிழல்களையே உற்று நோக்கிக்கொண் டிருக்க, அதன் பின் அவர் தமக்குத் தூக்கம் வருதலை யுணர்ந்தார். ஆனால், உள்ளபடியே அவர் தூக்கத்திற் சென்றனரோ, அல்லது தூங்கும் நிலைக்கு நெருங்கினரோ என்பது அவரார் சொல்லக் கூடவில்லை. எனினும், மறுபடியும் அவ் வருவம் அந் நிலைக் கதவண்டை தோன்றவே, அவர் தடுக்கிட்டு முற்றிலும் விழித்துக்கொண்டார்; அவ் வருவின் முகம் முன்போலவே ஆவல் கிரம்பிய குறிப்புடையதாகவும், அது முன்னே

யை விட அவர் தம்மை மிக்க விரும்புத்துடன் கைகாட்டி வணங்குபவராகவும் காணப்பட்டது. இம்முறை அது தம்மைத் துன்பிப்போய்விட விரிதல் ஆகாது என்று நிர்மானம் உடைய மாய், அம் மானவர் தமது பரிக்கையி விரும்பு ஒரே குதியாய் குதித்து, அக் கதவண்ணை சென்று அவ் ஆவி யுருவினை வழு வாய்ப் பிடித்தார். ஆனால், மறுபடியும் அவர் எமாற்றமே யடைந் தார். அறற்கு இரண்டு முயற் கொலையில் அவர் சென்றபோதும், முயற் றேன்றிய உருவினையே யொத்திருந்த அஃது அவரது கையிற் பிடிபடாமற் போகவே, அவர் வெறு வெளியையே பிடித்து எமாற்றவ மானார். திரும்பவும் அவ்வறைகளி விட வெல்லாம் அவரால் ஆராய்ந்து பார்க்கப்பட்டன. அது மெய் மானவே மக்கள் யாக்கையிற் றேன்றிய தொன்றியிற், பூட்டப் பட்டிருக்கும் அவ் வறைகளை விட்டு அது வெளியே செல்லுதல் லாவது அல்ல தவற் றுள்ளே ஒளித்திருத்தலாவது இயலாது.

இன்னொர் பலரைப் போலவே, இம் மானவரும் ஆவி வடி வங்களில் ஏறக்குறைய நம்பிக்கையற்றவராய் இருந்தனர்; ஆகவே, தாங்கண்ட தொற்றத்தால் மிகவுந் துணுக்குற்றனமேனாக், தம துடம்பின்கட் புலப்படாதுள்ள ஒரு நோய் காமணமாய் உண்டான ஒரு மனக் கற்பனையே அத் தொற்றத்திற்கு ஏதுவாகு மென்று தமக்குள் ஒரு முடிவு செய்துகொண்டார். அதன் பின் அவர் தமது தொற்றியைக் குளிர்ந்த தண்ணிர் கொண்டு கழுவிக்க் குளிரவைத்து, எதோ மூலையின் பிசகாற் காணப்பட்ட அப் பொய்த் தொற்றத்தைப் பற்றித் தாம் நினைத்த லாகாதென உறுதி செய்துகொண்டு திரும்பவுந் துயில்கொளச் சென்றார். அவர் அங்ஙனம் துயிலச் சென்றபோது அவரது கல்லூரிக் கடிதாரங் கள் தள்ளிராப் பொழுதை மணியடித்து அழிவித்தன. தாம் பெறுதற்கு மிக விழைந்த துயில் யடைதற்கு அவர் எவ்வளவோ முயன்றனர்.

கடைசியாக அவர் தாம் வேண்டியபடியே துயிலிற் சென்றார்; ஆனால், தாம் உணர் அழிந்து கிடந்த நேரம் மிகச் சிறிதாகத் தான் இருக்கவேண்டு மென்பது அவர்க்குப் பட்டது; ஏனென் னால், அவர் மறுபடியுந் திகில்கொண்ட நெஞ்சினராய்ச் சூதியில் விழித் தெழுந்தார். அவர் கண் பயிலும் அறையிற் கணப்புச்

சட்டத்தில் எடுத்துக்கொண்டிருந்த தெருப்பு இப்போது குழைவாய்
எடுத்தது; தாம் தாங்கள் சென்றபொழுது நினைந்து விளங்கிய ஒளி
இப்போது மங்கலாகச் சிவந்தவெளிச்சத்தைச் சுவர்களிலும் மர்
களும் பதிவித்தது. அதே நிலைக்குவண்படை அவ் வெளிச்சத்தின்
கடுவே அவர்தம் தந்தையின் உருவம் மறித்தும் வந்துவின்றது.
இம்முறை அகன் முகக்குறிப்பிலுந் பெயரிலும் ஒது வேறுபாடு
விளங்கமாறிக் கோன்றியது. முன்னே அத்துனைத் தெளிவாய்க்
காணப்பட்ட அவற்றறிப்பு மறிக், கைவிட்ட தயரக்குறிப்பே
இப்போது மிகுந்துகாணப்பட்டது. முன்னே உயர எடுத்து
அம்மனவரைத் தம்பால்வருமாறு அழைத்த கைகள் இப்போது
அவரைப்பின்னே செல்லும்படி மெதுவாக அழைத்துக் குறிப்பி
தன. முன்போல் அது சந்தியிலே மறைந்துபோகாமல், அகன்
உருவம் வரவர மங்கலாகச் சுவரின்மேற்பட்ட செவ்வொளிநீர்
சிறிது சிறிதாக மறைவதுபோற் கோன்றியது.

அவ்வாறு மறைந்துபோயிடுகுதான் அவ்வினைஞர் தம் மு
டையகைகளை அசைக்க இடம்பெற்றது; உடனே அவர் தமது
கைக்கடிகாரத்தை இழுத்து, அப்போது கோரம் என்னென்று
கோக்கினார். இரண்டினுள் அடிக்கப் படுத்துமிடங்கள் இருந்
தன. அவர் உடனே தமது வீட்டுக்குச்செல்லத் தீர்மானஞ்செய்
தும், அந்நேரத்தில் அங்குள்ளாரெவரையுந் துயிலென்று எழுப்
புவதும், வீட்டுக்குப்போக வண்டிபிடிப்பதும் இயலாதிருந்தன
தொலைவினுள்ள ஒருநாட்டுப்புற ஊருக்கு இவ்வினைஞரின் தத்
தைபார் சமயகுருவாரிருந்தனர். இவர் சில கிராமங்களுக்கு
முன் தங்கத்தையாசைப் பிரிந்துவருகையில் அவர் மிக்கதோர்
உடம்பின் நலம் உடையதாகவேயிருந்தனர்; அதனாலும், அவ
ரைப்பிரிந்துவந்தபின் கலவரங்கொள்ளத்தக்க செய்திபொன்றும்
வந்திலாமையினாலும் இவர் தம் தந்தையைப்பற்றிப் பிரிந்தாக
நினைக்க இடமேயில்லை. என்றாலும், அடுத்ததித்துத்தோன்றிய
அவ்வுருவத்தினால், இயற்கைக்கழ்ச்சிக்கு வேறுகத் தென்பட்ட
அத்தோற்றத்திலும் ஏதேனும் ஓர் உண்மையிருக்கவேண்டுமென்
பது அவருளத்திற் பதிந்ததாயினும், தம்கண்களால் தாமே கோரி
சென்றுகண்டால் அல்லாமல், தம் தந்தைபார் செய்மையாய் உரி
கோடிருக்கின்ற ரொம்பதைப்பற்றித் தமக்கு அமைதி உண்டா

தமிழை மறந்தார். ஆகவே, அக்கனின் அறிவு நிர்ப்பயித்தவர்க ளாயினர்; வித்யாபதி அவர்க்குத் தகுந்தவனாய் வல்லவரின் தலை வாய்விடப்பட்டதென்று, தாம் இரகிர்க்குத் திகழ்ச்சிகளைச் சொல்லி, அந்தவன் தம்முள்ளத்தெழுந்த அச்சம் அகலாமையு ளாய் தமது அறிவித்துக் காண்பவனாய் உடனே செல்ல விரைந்தருவினவென்று விடைபெற்றனர்.

நிகழிவைகளை நோன்ற மயமானத்தால் ஸ்ரீமாதனவர் கீழற்றிய
நீர் கண்ட தெளிந்தெனப்பட்டற்றிய தெளிவின்வலிவு சிறிது குறைவு
பட்டற்று. மயங்க்காலத்து சேஷன் தொன்றுகையில் தத் தந்தைபார்
தெய்துத் தெய்வின், முன்னக்கு அவர் வந்து சேர்த்தார்; தம் இல்லத்
தவர்தி தொன்ப்பெய்த தமது வநுகையைக்கண்டு என்வனவு
தொன்ப்புக்கொன்வனொன் என்னகிலார்; அஃனால் அவர் விட்டன்
வா பென்றதும், அஃன் மனமந் திவைகள் தொங்கவிட்டபட்
தத்தன் கங்கி வளத் திடுக்கிட்டார். மயங்கல் வேளை மயங்குந்
மயங்க, அந் தொன்று வெளிச்சத்தைபுத் தத் தந்தைபார் விரும் வ
தன் டபகையால், முற்றும் இதுள் குறித்தாலல்லாமல் அவர் பெழு
துதிநி விளக்கெற்ற விநிவதில்லை யென்ற அவ்விடானூர் கீளைக்க
வை, அவருந் வத்தெழுந்த மெக்கமாவது, அவர் சிறிதகேமம்
மனமரின் வாயிற்கதவைந் தட்டவொட்டாமல் தடைசெர்த்தது.
மடை சேமாக அவர் மனத்தைத் தேற்றிக்கொண்டு கதவைத்தட்டி,
வெட்டக்கால் ஓடுவான் பெய்து கதவைத்திறந்தனன். அவன்
அவ்விடையர்க்குத் சிறபருவந்தொட்டுத் தெரித்தவன்; உடனே
அவன் முகத்திற்கு கன்றிய குறிப்பைப் கண்டதும் ஸ்ரீமாதனவர்
தொண்டி அச்சம் பெப்பெனத்தொன்றியது.

அவ்வேளையின் “ஐயோ! தம்பி, நீங்கள் மிகவும் பித்தப்
பொருள்களை! சென்றிரகவே நீங்கள் வந்திருக்கலாகாதா! ஐயா
பொருளின்! ரகவே! அவர் ஐயாப்படுத்தாதுஞ் சொல்லியசொல்
லெல்லாம் உங்களைப்பார்க்க அவர் எவ்வளவு ஆவல்கொண்டா
வென்பதெ. சென்றிரகவு பத்தாவிற்குக்கான் அவர்க்கு இசிப்பு
மண்டாபிற்று; அகீதுண்டாகி அமைமணிகேரங் கழித்து, அவர்
நெரிசெயக்கூடபவர் ஆனதும், அவர் முகவீற்சொன்னது: ‘என்
மனைவருமிகுங்கள்; இன்றும் ஒருநாள் என்மகனை நான்பார்க்க
விண்ணம்’ என்பதெ. பொழுதுவிடிந்ததும் ஓர் ஆணை விடுப்ப

காத காங்கன் தொல்லி றேன்; ஆனால், காங்கன் தொல்லியதை அவர்கேட்டதாகத் தெரியவில்லை; என்னென் றல், அவர் உணர் விழுந்து பின் னொப்பங்காவிட்டார். மறுபடியும் புகிநென்றே முக்கால்மணிக்கு அவர் திரிதுகேசர் உணர்வுற்றேழுத்தார்; எழுத் ததும் அவர் தொல்லியதெல்லாம், 'என்பகன் இப்போது இங் கை இருக்கவேண்டிமென்று யான் என்வனவு ஆவ்னென்கின் றேன்!' என்பதேபாரம். அதன்பிறகு அவர் இரந்துபோகுத்தறு வாரில்—அப்போது இரண்டிமணிபடிக்கப் பத்துகிரிடிங்கன் இருந்தன. அவர் தம்முறை யகன்களைத் திறந்து, மிதுதியாய் பிபசுதற்குக்கப் பதிருந்தாயும், எங்கனையெல்லாம் இன்னொருவன் தெரிந்துகொண்ட வராய் மெல்லப்பிசியதாவது: 'நான் போகின் றேன்; இன்னும் ஒருநாள் என் அருமைமகன்க்கண்டு போ விழைந்தேன்; ஆனால், அவர்க்கானும்குறையெல்லாம் நான் உயிர்ந் திரேன்.' என்பதேபாரமும் உடனே, அவர் தூக்கத்திற்கெல்லார் போல் மிகவும் அமைதியாகவே உயிர்விட்டனர்." என்று கண் னீர் சிந்தியபடியாய்ச் சொன்னான்.

பாருங்கன்! உன்மைபாக கெர்த்த இந்துமசிகழ்ச்சியில், அக்கல்லூரிமாவரின் தந்தையார் தாம் பிணிப்பட்டுப் பத்தே இரவிற்ப் பத்துமணிக்குப்பிற்பு குறிப்பார்ப் பத்தரைமணிக்கும், அதன்பிற்ப் பன்னிரண்டிமணிக்குப், அதன்பின் இருக்குத்தறுவா ரில் இரண்டிமணிபடிக்கப் பத்துகிரிடிங்களுக்கு முன்னுந் தம் மகனைப் பார்த்துத் தவிழ்வுற்ற உணர்வுபடிய முன்றுமுறை யிலுந், தொலைவிற் கல்லூரிவிநிதிரிவிருத்த அவர்தம் மகனுக்கு அந்நேரங்கள் தவறாமல் அவர்தம் ஆவிவடிவம் கட்டினதுகே அவரை இருமுறை தம்மாட்டுவருமாறு அழைந்து, முன்றுமுறை அம்பகனு அந்நேரத் தெரிந்து வராமையென்கி, உவந்தனார்த்து. அவரைப் பின்னே போகுமாறு கைக்குறிக்காட்டினமை விபக்கம் பாலதொன்றாயிருக்கின்றதன்றோ? அவர் அம்பகன் முன்று முறை தம்மகனுக்கு முன்னே தோன்றியது ஆவிவடிவா? அல்லது கிளைவுவடிவா? என்று ஆராயப்பாற்றி. அஃது அவரது ஆவிவடிவேயாயின், அவர் தமது பருவுடம்பை நீத்தபின்வன்றி அந்நேரத்தோன்றதல் இயலாது. மற்றஃது அவரது கிளைவுவடிவே யாயின், அஃது அவ்வாற்தோன்றதல் இயலும். அவர் முன்று

முறைபற்றியபயன்பாட்டிற்குரிய திணைத்து மரபிவொழுநுக்
மரபினைப் பாலகையால், அவை திணைகள் மறைப்பை அவை
மரபின் அவற்றும் மறைத்துக் கண்டித்தெனக் காட்டுவதாயிற்று.
மரபு கண்டிப்பெனவிரிந்தும் பொதுமக்கள் திணைபுறம்புலன்
கடிகள் வழிச்சென்று சிதர்க்குபோருதலானும், அவற்றி யங்ஙனம்
மற்றும் சிதர்க்குபோகாவழியும் அது புலன்வழிப்புகுந்த உரு
வென்கிலும் அவற்றைப்பற்றிய எண்ணங்களிலும் சிறப்பிற்
சிறி வினைத்து இயற்குதலானும் அக்கிலையில் ஒருவரது திணைபு
மறிந்துகொண்டு அவைமரபு கிணைப் பிறமதகண்ணுக்குப் புலப்
படுத்தாமல் மரபு கண்டிப்பெனவிரிந்தும் பொதுமதகாரு
கிணைப் பிறக்குப்புலப்படுத்தவாய் கிணை ஆங்காக்கு உவமாவை
கிணை; அவர் அற்றுவையினாவது திணைக்கு அவ்வினாவது
மரபிவொழுநுதல் மன வொருமை கையப் பெறுதலால், அப்
பெருமைகளில் மட்டுமே தம்பையறிமரபை தமதுருகிணைப்
பிறக்குப்புலப்படுத்தாதிற்பர் இன்னும், தவற்தான் மனக்கும
மரபு திணைவொழுநுதற்படுத்தி அப்படி சிதர்க்குப்பெரிது மதிர்க்
காக்கு, அவர் வேண்டிய காலங்களிலெல்லாம் தமதுருகிணைப்
பிறக்குப்புலப்படுத்தாதிற்தானே என்கில் உவமாதாதிருக்கும்.
இவ்வளவுத எனைப்பிறவெல்லாம் இறக்குத்தறுவாயின்புடுமேதம்.
மனைய பொறி என் அங்கப்பெற்று, அகனான் அவற்றினாடு
வெல்லுந்தமது மனத்தின் ஆட். மும் அங்கப்பெற்று ஒருமுகப்
பெற்று திணைபுடையமாவர். ஆதலால், மேற்காட்டியவாறு தமக்
குரியாப்பால் தமதுருகிணைத்தொற்றுவிக்கும் தலை பெரும்பாலும்
பிறந்துபோகுத்தறுவாயில் உள்ளார்க்கே வாப்பதாகின்றதென்
மனத்திற்காக்க. மேற்காட்டிய உண்மைகிழ்ச்சியில், தந்தை
மறிந்து தம்பகன்மேற் கொண்ட பெருங்காதலை, அவர்க்கு
கிணைவொருமையினை மிகுவித்து, அவர்காது சாகுத்தறுவாயி
றிந்ததலை அவர்சும் மகனுக்கு முன்னறிவித்தற்பொருட்டு
அவரது ருகிணை மகனுதெனக் கனவிலன்றி கனவிலேயே தோற்று
விப்பதாயிற்றென்க.

இனிச், சிலசொற்களில் ஒருவர்தாம் அறிபாமைபாற் செய்
புப்போதும் ஒருசெயல் அவர்க்குப் பெரிதொரு கெதியினை
கொண்டிருக்காது, அகனைத்தடைசெய்தற்குரிய சிலதோற்

நாங்கள் அவர்களுக்கு கவனவிடவேண்டியதொன்றி அவ்வாறாகப் பெரிய
வாறு தடைசெய்துவிடுகின்றன. கடவுள் உதவியிலேயே மிக்க
பயிற்சிகை வைத்திருப்பவர்கள் அத்தகையதனைகள் கூட விரி
லையே விளையக்கூடியவர்கள் என்றனர். அண்ணாடம்பில் திற்
தும் கல்லெண்ணம் மிக்க கல்லோடுருடைய ஆவிகளைப் பருஷம்
பில் திற்கும் கல்லா சிலர்க்கு வருந் திற்குக்களை அகற்றுகற்கு
அவ்வாறு தடை செய்துவிடுவதென்பர் வேறு சிலர். பின்னா
லில், மக்களின் மறைந்த கிளைவுகளிலேயே நடக்கக்கூடிய
இன்னொருவன் உதவிகள்கெல்லாம், இறைவனையும் அண்ணா
டம்பில் திற்கும் ஆவிகளையும்கொண்டது தொடர்புபடுத்தல் வேண்
டதென்பதென்பதென்பர். அண்ணாடம்பில் திற்கும் நபரின்மீதம்
எந்த சித்தர்சிறியையும் பறவாததொன்றாகலின், அது முன் நடந்
தவைகளையும் இப்போது நடக்கின்றவைகளையும் இனி நடப்ப
வைகளையும் நன்கறிந்து, பருஷம்மில் கிளைவு முனைத்துகின்ற
தாம் அறிபாறச் செய்வதென்பதும் பறந்துசெய்வதென்பதும்
எல்லா தடைசெய்ய வல்லதென்பதும் கூடியவாறே, இன்னும்
இத்திறையில் சீர்ப்பக் கருத்தாக ஆராய்ச்சியெய்வார் குழுவில்
மிகுந்துகாணப்படுகின்றனர். ஆனாலும், இத்தடைகள் நமக்குப்
புறந்தோ அகத்தோ தொலைவிலோ அண்மையிலோ எங்கிருந்து
வருகின்றனவென்று வரையறுத்துச் சொல்லுகலாம். இன்று
வரையில் எவராலும் இயலவில்லை. அப்பனம் வருத்தடைகள்,
கம்பறிவுக்கு எட்டா ஒரு முதலிலிருந்தே வருகின்றனவென்
பதும்மட்டும் எல்லாக்கும் ஒப்பமுடிந்ததொன்றாய் இருக்கலின்,
அக்கிதழ்ச்சிகளுள் ஒன்றிரண்டு சான்ற எடுத்துக்காட்டுதல் இன்
றியமையாததாய் இருக்கின்றது.

ஐ ஆங்கில அம்மையார் தமக்கு தேர்ந்த இத்தகையதொரு
செய்ச்சியைப்பற்றி பெழுதிய கடிதத்தின் உண்மை பலரால்
ஆராய்ந்து தழுவுப்பட்டதொன்றாகலின், அக்கடிதத்தினை இங்
கே மொழிபெயர்த்துவரைகின்றும்:-

“இருபதே ஆண்டுகளுக்குமுன் தரங்கலில் (தபாலில்)
இருந்து ஒருநாள் எனக்குச் சிலகடிதங்கள் வந்தன; வந்த அக்
கடிதங்கள் ஒன்றிற் பதினைந்து பொன்னுக்கு நானாயமுறிகள்
(bank notes) வைத்த அடக்கஞ்செய்யப்பட்டிருந்தன. அக்கடி

தக்கீர்ப் பரத்தர்ப் பரத்தாரிதரு மான் அவைகளைக் கைநி
லெடுத்திடுகென்றி மயலடைந்துப் சென் றேன். அப்போது
யான்மீட்டிப் புழைக்க தனிப் பெ யிறுத்தேன். அங்குதங்களைத்
திட்டிப்பவன் படித்தவின், அவற்றை தெருளில் எறிதற்கு முன்
தேன். அங்ஙனம் முனைகையில் எவ்வோ என் கையைப் பிடித்து
அவ்வாறுபெய்தெய்த மான் தடுத்ததைத் தெற்றென அனர்த்
தேன். எவ்வெவ்வொரு கை மெய்வாக என்னைபப் பிடித்துப்
பின்னே விட்டபவரெய்த் தென்றிப்பது. அதனாற் பெரிதும் விவர
பூற்ற என்னைப உறுந்து கெட்கெனென்; அப்போது என்
கையில் துக்கவையன் மான் அழிக்கக்கூறிய கடிதங்கள் அல்ல
மற்ற அவை வையமுறிகவையாயும்; கடிதங்களை எனது
மற்றைக்கையில் இறுத்தன. அங்ஙனமிருத்தல் கன்றி திகைப்
பற்றமான், 'மார் இங்கே?' என உறுத்தக் கூவினென்." என்பது.

இப்பெய்திவந்திற்செயில் தேர்த்தவை யானது, அவ்வாங்கில
மாதர்ப் தெருளில் எறிபுழைந்த கடிதங்களுடன், அவற்றுள்
ஒன்றில் அடக்கற் செய்யப்பட்டி ருத்ததுற்றைப்பது துபநாணய
முறிகளும் எறிப்பட்டி வினே அழித்தபடாமற்காத்து, அவர்க்
குப் பேருவிசெய்தமை காண்க.

இன்னும், ஒருசெல்வரது இல்லத்திற் குளிபலறையில் ஒரு
தன்விட்டிடுபட்டி அமைக்கப்பட்டிருத்தது. அதில் கிரம்பி
யிறுக்கும் ி ஒருபெரிய ஆளுக்குக் கழுத்தினவெயுள்ளதாயி
றும், ஒரு கிரெயென்னுக்கு கீழ்பாத ஆழமுடைபதாயிருத்தது.
அதனால், அவ்விட்டிடுள்ள பெரியவர்கள் தம் கிறுவர் கிறமி
கள் அவ்வறைக்குள் பழையாதபடி அதனைப் பூட்டிட்டு வைப்
பவ வரர்கம் மெளம், அவ்வறை விட்டின் புறக்கடையில் தனி
பெ யிறுத்தமைமால், அதனான்வி நுப்பவர் விட்டின் முன்பக்கத்
தெயி நுப்பவரைக் கவிபறைத்தாலும், அவ்வறையுப்பொசி அவர்க்
குக்கேனாது. இன்னபற்றி, அக்குளிபலறையில் அழையப்புவணி
யொன்று கட். ப்பட்டி ருத்தது. அதிப்பாமிருக்க, அங்குள்ள
ஒரு கிரெயென் ஒருபுட் புறக்கை யில் வினையாட்சென்றவன்,
அங்கே அக்குளிபலறை அன்றைக்குப் பூட்டப்படாமல் திறந்
திருந்தக்கண்டு, தறுத்தென்ற தான் தனிபாகவே அந்தன்
விட்டிடுபட்டிநிற் படிவழியே இறங்கி மோடகி நுமித். தன்னை

அப்படியானபொழுது எவ்வளவு பார்த்தால் லீபாட் விளக்க
வெளிக் கொண்டு, அவ்வளவு சதவைச் சாத்தி என்னோ தாழ் இடப்
புகுந்தான். அப்போது அவ்வளவுமே தன்னைத் தவிர
வெற்றுவரும் இல்லாதிருந்தும், அகன் ஒரு முகவரிக்குத் து
வைச்சாத்தாதே, துற!" என்று தன் ஒலி எங்கு முறை கொண்
டிற்று. அதனைக்கேட்ட அந்தியுபெண் பெருந்தினைக் கொண்
வளாய், அங்கே கட்டுநின்றிருந்த மணியை உபயோகித்துத்
தடித்துவிட்டுக் கொடுத்தாள். அங்குமிருந்து விழுந்தாள். மூன்
பக்கத்திலிருந்து வந்தவர்கள் அப்போது வரையறைக்கேட்டுக் குறிப
லிற்று. துறவர்களுடைய, அந்தியுபெண் உணர்வின்மீதுத் து
தல்கண்டு, அவளை வாரி போட்டுக்கொண்டு போய், மயக்கத்தொ
லித்து, நடந்தவாறுலாற்றை அவள் வாயாற்றுகேட்டுக் கடவுளுக்கு
தன்னைக் கொடுத்தார்கள். பாருங்கள்! அக்குறியளவையில அந்
தெய்வவொலி தோன்றி அந்தியுபெண் தன்னைச் சம்பாதித்த
தால், அவள் அங்கிருந்த தண்ணீர்த்தொட்டியில் இறங்கி வி
லாடித்து இறந்துபோயிருப்பாள் என்று?

இன்னும், அமெரிக்காந் பாஸ்டன் (Boston) என்னும்
பெருநகரில் 1890-ம் ஆம் ஆண்டு ஆவணித்திங்களில் ஒருநாள்
ஒருபெரிய உணவுவிடுதியில் மேற்கு ஒருகிழிச்சி பெரிதும்
விபக்கத்தக்கதொரு தெய்வத்தை யார் இருந்ததின் அதனையும்
இங்கே வரைகுவது:-

அமெரிக்காப் பெருநகரங்களிலுள்ள உணவுவிடுதிகள் பத
தப்பதினாந்து அங்குள்ள உணவுவளவாய், அகல் சிகள உபயோ
கத்தில் மலையகாபே ஒப்பளவாய், உன்னோசென்று கொக்குவார்க்
குத்தம்மகத்துள்ள அரிப்பெரிய அருகிப்பண்புக்களின் அமைப்
பாலும் மின்விளக்குகளின் ஒளிமாலும் வாயுவைக் கிழித்தி
விளங்குகலை சிகித்துத் திகழ்வனவாகும். அப்போலிகைகளிற்
கிழையிடுத்து மேற்சென்றுதற்கும், மேலிருந்து கிழிந்துதற்கும்
புகள் அமைக்கப்பட்டிருந்தாலும், அவற்றின்வழியே யறுதலும்
இறங்குதலும் மேலறிப்பதால் மெய்வருத்தத்தைப்புகுந்தும்.
ஆதலால், மேலறிக்குகளின் மெய்செல்வார் இடங்குவார்க்கு எளி
தாக உதவிசெய்யத்தக்க தூக்குக்களிகள் (lifts) ஒவ்வொ
ருவர்த்த அங்குமாவிகைகளிலும் அமைக்கப்பட்டிருக்கும். கிழே

தாமிரத்தினம் தாமரைகள் ஓடுதாமிரத்தினத்தினால் ஓடுவா-
 லென்று அதனை எத்தமெனக்குக்குஞ்சொலுத்த இயக்கினோ அத்த
 மெனக்குக்கு அதனை அவனை ஒருசொழிப்பொழுதில் தூக்கிக்
 கொண்டுப் போயினும். அது கெடா கிழிந்து மேற்கொண்டும்,
 மெனத்து நீர்ப்பெய்தாமாதலால், அல்ல ஏறியிறங்கும்
 தென்குநர் அப்பாவுகென்றுபோல் மெனக்குக் கொக்குவார்க்
 குந் தொன்மதிற்கும். மேற்குறிப்பிட்ட ஆண்டின் ஆவணித்
 திங்களில் ஓடுவான் அப்பாவுன் ககரியான் ஓடுதிறந்த உணவு
 விநிதின் மேன்மாளிகையிற் றங்கியிருந்த ஒருமாதாரி, தாமி-
 ரத் துறங்கவென்றபரிசுத்தையால் உடலை அங்குள்ள தூக்-
 குக்கடு மெனப்புமாமலியடித்துவிட்டு, அது வருமிடத்தின்
 ஓரத்திற்கு விமைத்தோடினார். ஆனால், அப்போது அங்குவந்து
 நின்ற மென அப்பாதாரி கண்களுக்கும் தொன்றிப் தூக்குக்
 கட்டின்வாயினில் எதிரே நின்று அவன் திறக்கண்டு, அவர்
 ஆமன்வர்பென்று ஏறுமற் பின்தாங்கினார். பின்தாங்கிய சிறிது
 போத்திலெல்லாம் ஒருதூக்குக்கடுவின்கொலியுன் மெனெறிந்-
 தான் திற்கும் இத்தின் ஓரத்தில் வந்துதிறக்கவும், இப்போது
 அதன்கண் அவரும்இன்றி அதுவெறுமையாய் இருக்கவுங்கண்டு
 அதன்கண் அவர் ஏறிக் கிழி இறங்கினார் என்பது.

இத்தகயர்கியிற் போத்தமாதாரி கண்களுக்குமுதலில் ஓர்
 அடிவாய் தொன்றிப் தூக்குக்கடு உண்மைபானதன்று. அது,
 தான்கிமைத்து கிழிந்தவென்றும் என்னுங் கலவரத்தால் ஓடி
 வந்த அவருடைய கண்களுக்குப் பொய்யாகத்தோன்றிப் பொய்த்
 தோற்றமாயும். அதனை உண்மைமெனகற்பி அதனற் காலவதற்
 திருத்தால் அவ்வண்மையிற் கிழிவியூந்து மடித்துபோயிருப்பர்.
 அவர் அப்போத்தோற்றத்தைதாம்மீ உயிர் இழுவாமைப்பொருட்-
 கெ அப்போர்க்குட்பின் வாய்க்கிற் பொய்யான ஓர் ஆண்
 மகனுருவமும் உடல்கொன்றி அவர் அதன்கண் ஏறுமற் றனை
 செப்தது. இதன்கொண்டு, தாம் கிமைத்து கலவரப்படுங்கால் உண்-
 மையல்லாத பொய்தோற்றங்கள் காணப்படுமென்றும், அவற்
 றை கம்பிஇற் பெரிடர் உண்மாமென்றும், எவரோ உயர்ந்தஇயற்-
 தையுடைய சிலம்பட்டிம அத்ததைய பொய்த்தோற்றங்கட்குத்
 தப்பி உட்புற சிலசெய்துத்தடைகள் புகுத்து உதவிசெய்யு

மென்றும், அவரல்லாத பிறர்க்கு அத்தகையதனை யுதவிசன் னா தல் அரிதானையால் அவரெல்லாம் மிகவும் விழிப்பாகவேயிருக்க வேண்டுமென்றும், நல்லாற் சிலர்க்குத் தோன்றத் தனை யுதவிகள் ஆங்காங்கு உண்மையாகவே சிகழ்கின்றனவென்றும் காங்குநற் சிற்பதித்தல்வேண்டும்.

இனி, கொடும் மினியாஸ் பற்றப்பட்டு மிகவுந்துண்டிய வேர், நமக்கு நெருங்கிய நேயராய் இருப்பவரை நினைத்து, அவர் தம்பால் வந்திருக்க வேண்டுமென்று விழைகுமவராயின், அவர்கொண்ட நினைவு அவர்தம் நேயர்க்கு அநனை முன்னறி வித்து, அவரை அன்பால் வரச் செய்கலும் ஆங்காங்கு சிகழா நிற்கின்றது. இதற்கு, பெய்யாத சிகழ்ந்த தொன்றனை இங்கெடுத்தி னுக்காட்டுவாம்:

சிறந்தொழிலாளி ஒருவர் தாம் காத்துக் கொண்டிருக்கிற காலம் விட்டுவைத்து, இளைப்பாறி இன்புறுதற்காக இள மரக்கா மனை ய்க்க ஒரு நாட் டிப்புறத் தாழிற்செய்துச் சிறிதுகாலம் தங்கினார். ஒருநாள் அவர் காலைப்புறவு கொள்ளுகையில் தம் மனைவியாரை நோக்கி, “நமக்குச் சிறந்த நேயரான க...என்னும் அம்மையாரைப்பற்றி எனக்கு அறிந்திருந்து நினைப்பும் ஒரு வகையான மனக்கலக்கமும் உண்டாகின்றன. அவ்விரண் னையும் என் உள்எத்தினின்றும் அகற்றமுடியவில்லை; நீ இன்று பிற்பகல் அந்த அம்மையாரைப் போய்க்கண்டு, அவரும் அவர்தங் குடும்பத்தாரும் எப்படியிருக்கின்றார்கள் என்று தெரிந்துகொள் வதுநலம்” என்றுகூறினார். அதுகேட்ட அவர்தம் மனைவியார் வியப்பிடன், “இதுபுதுமையாய் இருக்கின்றது! நமக்கு நன் பரான அந்த அம்மையாரைப்பற்றியே யானும் மிகுதியாய் நினைத்துக்கொண்டிருந்தேன்; அதைப்பற்றி உங்களுக்குச் சொல்ல யான் வாயெடுக்கையில் நீங்களும் அதனைப் எனக்குச் சொன்னீர்கள்.” என்று மறுமொழிகூறினார். இவ்விரவரும் இங்ஙனம் பேசத்தொடங்குதற்கு அரைமணி நேரத்திற்கு முன் நேதான் இருவருள்ளத்திலும் அக்கினைவு அங்ஙனம் வலுப்பெற்றுத் தோன்றலாயிற்று. இருவரும் அங்ஙனங் கலவரப்பட்டு நினைத்த க...என்னும் அம்மையார், அவர் இருந்த அவ்வுருக்கு அந்தப்பக்கத்துக் கடைசியில் இருந்தனர்; அவரை இவர்கள்

மற்றுநிற்கு முன் வெதான் மென்றுபார்க்கவர் அப்பொது அவர் உடம்பின் கஷ்டமெதான் இருந்தவன். ஆனால், இப்பொது அவரைப்பற்றிக்கொண்ட கலவரத்தைத் தீர்த்துக்கொள் முன்பொருந், இவ்விருவரும் அவ்வறப் பிற்பகலை விட்டி விற்றும் புறம்பந், அந்த அம்மைபாமை பார்க்கச் சென்றார் மென்று அவரது வீட்டினைச் சென்றதும், அவ்வம்பை மென் தங்கையார் வீட்டுள்ளிருந்து வெளியே வரவில்லை வரக்கண்டார். வந்த தங்கையார் இவ்விருவரைப்பார்க்கும் தம் இறம்புற்று, “பான் உங்களைத்தான் பார்க்கப்பெற்றபட்டீன்; நீங்கள் இன்றைக்கு இங்கேவந்து என் தமக்கையாருடன் தங்கியிருக்கக் கூடாது என்று சொல்கிறதொன்றைப் பற்றப்பட்டுள்ளேன். என் தமக்கையார் மிகவுயர் கோபம் இருக்கின்றார்; அவருக்கு உன் பான் ஒதுக்கியதை இன்றைக்கு அறுக்கவேண்டியிருக்கின்றது. ஆதலால், தமக்கையார் உங்களைப் பார்க்கத்தில் வைத்துக்கொள்வது பரிதம் விடவுகின்றார்.” என்று வந்த அம்மைபாமை கோக்கி உவன்றனர் என்பது.

இப்பெயர்க்குறிக்கிற கொடியொரு கட்டியினால் தான் பற்றிருந்த அம்மைபார் தமக்கு அவ்விற்றிற்குக் கையரான பற்றே மம்மைபாமைத் தம்பால் வந்திருக்கவேண்டி உறுதுகினைத்தினைவானது, கினைக்கப்பட்ட அம்மைபார்க்கும் அக்கினைகினைத் தெற்றியினை, அவ்வம்மைபார்க்குத் தெற்றியிக்கப்பட்ட அக்கினைவு அவர்க்குச் சிறந்த அன்புடை மரான அவர்தங்கணவருள் எத்துந் தோன்றலாயிற்று.

இன்னும், வறுமைபால் தன்புறம் அடியார் சிலர்க்கு அவர் வென்றும் உதவியினைச் செய்யும் என்னும் மற்றைப்பிறர்க்கு வலிவாகத் தோன்றுதலால், அவர் உடனே அவர்பாற்சென்று அவ்வதவினைச் செய்து அவரது மிடிநீர்த்த வரலாறுகளும் பல. அவற்றால் ஒன்றை இங்கேகித்துக்காட்டுதல்:-

“மறைபொருட் காட்சி” என்னும் நூலின் ஆசிரியர் (James Coates) பின்வருமாறு எழுதுகின்றார்: “இத்தகைய கிழஞ்சி கன் னொரு பார்ப்பதில் பான் சிறிதுங் கருத்தின்றியிருந்த சில ஆண்டுகளுக்குமுன், பான் இலிவப்பூல் என்னும் நகரின் குடிநீருக்குப்போது, உவாக்கி என்னும் கோயிற்காவலாளர் ஒரு

ளிர் எவர்க்கு நன்பமாயினார். இவர் பண நிராசரிருந்தவர்; இப்
போது ஆண்டில் முதிர்ந்தவர்; கடவுள் தந்தில் அன்பும் நட்பிற்
கையும் மிக்ந்தவர். இவ்வுலகத்தாற்போகுகளில் எவையாயிருப்
பினும், இறைவன் கையத்திலும் பெருந்தன்னையினும் இயற்கை
வாய்விழுந்திருந்த செல்வசென்றே இவரைச் சொல்லல் வேண்டும்.
யான் சில திங்களாக இவரைக்காணுகிருந்தும், இவரைப்பற்றி
யான் எதுமே நினைவாதிருந்தும், ஒரு நாட்காலை யான் தெரு
வழியே விசைத்துப்போர்க்கொன் டிருக்கையில் இவரைப்பற்றி
மிகுதியாக நினைக்கலானேன். அந்நினைவை மாற்ற என்வனவோ
முபயன்றும், அந்நினைவிற்கு வில்லை. அவரைப்பற்றியே என்
மனம் தொல்லைப்படுவதாயிற்று. 'அவர்க்கு உபயோகம் நல
மில்லையே? அல்லது அவர்க்கு ஏதேனும் நான் வேண்டியிருக்கு
மோ? என உன்ருக்குள் வினவி, நல்லது அவரை விசைத்து
பொய்க் காண்பேன்' என்று சொல்லிக்கொண்டு விசைத்தேன்
அவரது வீட்டுக்கு நடைநடப்பினேன். என் என்று எவரும்
வரவில்லை. அதன்மேற், கதவை உற்றுநோக்க அது தாழிடப்
படாமற் சந்துவிட்டிருக்கல் கண்டேன். பிறகு, யானே அந்நினைத்
திறந்து, மெல்ல உன்னோசென்று பார்க்க, ஆண்டில் முதிர்ந்த
உவாக்கரும் அவர், நம் பன்னிபாரும் அறிக்கையிலே முருந்தா
ளிட்ட படியார்க் கடவுளைத் தொழுதுகொண்டிருக்கல் கண்
டேன். அவர் மிகவுந் உருக்கமாய் இறைவனை வேண்டிக்கொண்
டிருந்தார். சிறிது பின்னாங்கிப், பிறகு யான் அவரை வணங்கி.
அந்நேரத்தில் யான் புருந்து குறுக்கிட்ட பைக்காக அவரை மன்
னிப்புக்கேட்டேன். 'யான் பட்டினத்திற்குச் சென்றுகொண்
டிருக்கையில் நங்களைப்பற்றி இடை விடாது நினைத்து என்மனம்
துன்புற்றது. தங்களைப்பார்த்த உன்மை தெரிந்தாவல்லாமல்
என்மனம் அமைதியுறுது எனத்தேர்ந்து தங்கன்பால் வந்தேன்'
எனக்கூறினோன். அதுகேட்ட அம் முதியவர், தம்மிடம் ஒரு
காகும் இல்லாத நிலையில், உணவுப்பொருளும் விரகும் இன்றி
மிடிப்பட்ட மைபால், அந்நினைத் தாம் இறைவனுக்குத் தெரிவித்
துக்கொண்டிருந்ததாக பொழிக்கனர். அப்போது என்னிடத்
தில் ஓர் அரைப்பொன் காணபம் இருந்தது. அதனை பெடுத்து
அவரது கையில் வைத்தேன். அம் முதியவர் தம் கண்கள்

வின்றுவரும்படி கண்ணிமைத்துவைத்துக்கொண்டு தம்மனைவி பாறைபோக்கி, சீமரி, நாவுளின் அருள்வழிபற்றி இனிமீ எக்காடும் போய்க்கொண்டாநீத! தமக்கு அவர் உதவிசெய்வாரென்று நான் சொன்னேனே. நான் போய் அதை அவர் கொடுத்துள்ளான் போ? என்று வினாமினாள். பின்னும், அவர் தாம் கிறிசு வாங்கிக்கொண்ட காத்திலிஸாயல் வறுமைப்பட்டதை யுந், தமக்கு இந்துயம் தருமபடி இறைவனைத்தாம் வேண்டியதை யுந், தாம் வேண்டியபடி சீய அவர் வைத்துப் பார்க்கு ஒரு பொய்க்காயைப் பெற்றதையும் எடுத்துரைத்தார்.” என்பது.

“வேண்டியார் வேண்டியதை சுவான் கண்டாய்” என்றும் அந்நாண்டிறார் திருமொழிப்படி, இறைவன் தன்னையார் என்று வேண்டினாலும் அது வழங்கும் பெருந்திருவாளன் என்பது, பெற்காந்திய பெய்திகழ்ச்சியினால் நன்கு புலனாகின்றதன்றோ? அப்பெருந்திருஞானசம்பந்தப் பெருமானார் திருவிழிமிழலைநில் இருந்ததொன்று, மாரிபெப்பாது மறுப்ப எங்கும் வறங்கூர்த்தது. அதுனால் மன்னுயிர்களெல்லாம் நீரும் உணவும் பெறுது கொடுப்பார் உழக்க, அப்பசையுந் திருஞானசம்பந்தரையுந் சாந்து வந்த அடியார்களும் உணவின்றிப் பசித்துவருத்தினர். அதுகண்டு உளம் வெறுப்பிய அப்பெரியார் இருவரும், இறைவனை போக்கி வழங்கிப்பாடி, இறைவன் எங்கனமாகவோ அவ்விருவர்க்கும் பொற்காசுகள் வழங்கினனென்றும், வழங்கிய அப்பொற்காசுகள் கொண்டு அவர்கள் உணவுப்பொருள் தொகுத்து அடியார்தம் அழிபசி தீர்த்தனரென்றும் அவ்விருவரும் அங்கே மத்திற் பாடியருளிய திருப்பாட்டுகளாலும், அவ்விருவரையும் அடுத்துத்தோன்றிய சுந்தரமூர்த்திகாயனார் தாம் அருளிச்செய்த திருவிழிமிழலைப்பதிகத்தில்,

‘இருந்து நீர் தம்கீழாடிசை கேட்கும் இச்சையாற் காசு தித்தல் நல்கினீர்’ என அதனைக் குறிப்பிட்டமையாலும் நன்கறி கின்றனம் அல்லவோ?

இன்னும், ‘இக்குமாரி’ என்றும் மருத்துவமாதரார் ஒருவர் இருந்தாற்போலிருந்து திடீரெனக் காணாமற்போயினர். அவரது பஸ்க்குப் பேருதவிக்கடைத்துப் பெருநன்மை விளைத்து உத்தமையார் சந்திப்பில் அவர் காணாமற்போனது குறித்துக் குடி

மக்களும் பிறரும் பெருந்தயங்கிட்டு, அவரைக் கண்டிப்பாக எவ்வளவோ முயன்றுபாடித்தனர். எவராலும் அது முடியவில்லை. கடைசிமாக, 'உவில்வ் வேரர்' என்னும் புகழோங்கிய மயகுரு ஒருநாள்தாம்பிரிந்த அறிவுரை கேட்கவந்த குழுவின் ஹைகோக்கி "இன்றைக்கு நீர் எல்லோரும் ஒருபுகமாய் தின்று, மாயமாய் மறைந்துபோன இக்குமாரி மம்மைபைத் தரும்படி இறைவனை வேண்டித் தொழுமின்கள்!" எனக்கூறி கோரிட்டார். அவர் இட்ட கட்டளைப்படிபே அக்குழுவின் அனைவரும் ஒரு வழிப்பட்ட உள்வம் உடை யதாகி, மறைந்துபோன அம்மாதரைத் திரும்பத்த நும்படி வேண்டிக்கூறினார். அவர்கள் அப்பனம் வேண்டிய அநேகாரின் பிற்பகலில், அம்மாதரின் உடலம் ஒரு நீர்க்கிலாரின்றுங் கண்டெடுக்கப்பட்டது.

இம்மெய்க்கிழந்தியினுங் கடவுளை வேண்டிக்கேட்டது விண்ணோகாதென்பது தெரியப்படுகின்றதன்றோ? நாம் வேண்டி வனவெல்லாங்கு வாரி மிருந்து நேரே வருமென்று எதிர்போக்குதல் ஆகாது. நேர்முகமாகவோ, அல்லது அவ்வாறுவிகளைச் செய்யத்தக்கார் வாயிலாகவோ அவை கிடைத்தல் திண்ணம். ஆனால், கேட்டது கேட்டபடி பெறுதல் கேட்பாரின் மனத்தின்பற்றையுங், கேட்கப்பட்டதன் நன்மை நிலைமையுங் பொறுத்திருக்கின்றது. எது நக்கதோ அது கிடைப்பதுமற்றும் உறுதி.

“எண்ணிய எண்ணியங் செய்துப எண்ணியார்

திண்ணிய மாகப் பெறின்” என்னுந் திருக்குறளும் இதனைப் பேர்புறுத்தத்தல் காண்க.

இன்னும், உயர்ந்த நூலாசிரியரும் ஆங்கில நல்லிசைப்புல வருமான அந்தரு லாங்கு (Andrew Lang) என்பவர் தம் நண்பர் ஒருவரின் தோற்றத்தைக் கண்ட கிழந்தியியக்கற்பால தொன்றாயிருத்தலின், அதனையும் பற்றென்றனையும் இங்கெடுத்துக் காட்டி அவ்வளவில் இப்பகுதியை முடித்து பேர்ச்செல்வாம்:-

இக்குறிப்பிட்ட ஆசிரியர் தமது இல்லத்தின் முன்புறத்தே ஒரு பலகணியன்டையிலிருந்து ஒருநாள் எழுதிக்கொண்டிருக்கையில், எவரோ தமது தோட்டக்கதவைத் திறந்துகொண்டு உள்வருதலைக்கண்டார். கண்டு, வந்தவர் யார் என உற்றுநோக்க, அவர் கு...எனப்பெரிய தம் நண்பராயிருத்தலைத் தெரிந்

தாம். தெரிந்தும், அங்கணப் தாம் இருக்கும் பலகணிக்கு
 'கொக வ தும்வழியே வந்தனும் பார்த்தார். அப்பொழுதும் பல்
 பகல்வெளியை. உடனெதும் கண்பரை வரவெற்றற்பொருட்டாக
 அங்வாசிரியர் தாமது இக்கைகரிவின்றும் எழுத்து, தாம் இருந்த
 அங்வாசிரியர் கதவைத் திறந்து அவரை யுள்ளே அழைத்தற்காகக்
 கதவன்னினை சென்றார். சென்று கதவைத்திறந்த தந்தம் கண்பரை
 அங்கே காணுமாகப் பெரிதுத்திகைகாழ்ந்நவர். பின்னர், அதே
 கதவின் கண்பகற்பொழுதில் தாமது பகலுணா எதிர்ப்பதற்காக அங்
 வாசிரியர் அதே கண்பரை இல்லத்திற்கு வநி, அவர்தம் மனைவி
 பாரை கொடுத்த தாம் அன்றைக்காலில் அவரைக்கண்ட
 வரவாற்றின எதிர்துறைத்தார். அதுகேட்ட அவ்வம்மையார்
 பெரிதும் இறுப்புத்தற்றித், தம் கணவனார் அன்றைப் பகல் முழு
 தம் விட்டை விட்டு வெளியே செல்லவில்லை பென்றும், ஆனால்
 அவரை அங்வாசிரியர் தாமது தொடர்த்தினுள்ளே வரக்கண்ட
 அதே கதவத்தில் அவர்தாமது படுக்கையில் கோபாய்க்கி கதவை
 சென்றும் நுவுன்றவர்.

இப்பொய்க்கெழுச்சியில் தம் கண்பரின் கினைவுருவினைக்
 கண்ட ஆசிரியர் அந்தருளாங்கு இதற்கு முன்னெல்லாம் இந்
 தகைய அபத்தகுதொற்றங்களைச் சிறிதும் கம்பாதவராய், இன்னோ
 மன்ன பறைபொருள் கெழ்ச்சிகளைப் பேருவழப்பும் பேரறியும்
 கொண்டு அநிதாபாப்த்து அவற்றின் உண்மைகளைக் கற்றாரெல்
 லாம் அற்றாக்கித்து கொண்டாநிம்படி திண்காட்டிய கல்லிசைப்
 புலவரான மையர்சு (Myers) என்றும் பேராசிரியரையும் பகடி
 செய்தவராவர்; பின்னர்த் தாமது தம் கட்டிலுனால் இத்தன்மைய
 வான மறைபொருட் கொற்றங்களைக்கண்டு, அவற்றின் உண்மை
 களைத் தேறித்து தெரிந்தகாலத்தொட்டே இவரும் அவைகளை
 கம்பி அபிபநாஸ்கன் சில இத்துறையில் இப்பற்றினவர் ஆவர்.
 அது திற்க.

இனிப், பிற்கூறப்படும் அபத்தகு கெழ்ச்சிபானது சிறந்த
 ஸ்ரீத்திலக்கெவையத்தாலில் வெளிவந்த கொன்றாகும். அத்தா
 லின் ஆசிரியர் அந்தெழ்ச்சியின் மெய்ம்மையினைச் சான்று
 கண்ட அபாப்த்த உறுதிப்படுத்தி பிருத்தின்றுமாகலின், அதனை
 மெய்ம்மையெடுத்தவரைகின்றும்:-

“ஆர் இவையென்கை தனக்குமணமகனாக உறுதிப்படுத்தப் பட்ட இவையானிடம் சென்று போதற்காகப் புனைவண்டியிற் ‘கேம்பிரிச்’ பாக்கரை கோக்கிப் போய்க்கொண்டிருந்தான். இடையே வண்டியானது தங்கும் ஒவ்வொரு கிலேரியும் அவன் தன் விருந்தகாரியின் பும் எழுத்து ஏனாமத்தின் வெளியே கோக்கித் திகில்கொண்ட முகக்குறிப் புடையவாய்த் துன்புற்றுக் கொண்டிருந்தான். அவனுக்கு அண்மையில் அபாயத்திற்கு ஒரு முதியவர் அப்பெண் அப்பாணம் ஒவ்வொரு கிலேரியும் எழுத்து ஏனாமத்தின் வெளியே கோக்கி வெருர்கொண்டு வெப்பதலைத் தொடர்பாக கோக்கி, ‘அம்மே, கீ என் இப்பாணம் எழுத்தெழுத்து வெளியே கோக்கி வருத்துகின்றன?’ எனவினவினார். அதற்கு அப்பெண், ‘யான் கேம்பிரிச்சிற் காணப்போகும் என் காதலர், இடையே இவ்வண்டி தங்கும் ஒவ்வொரு கிலேரின் மேடைமேலும் போந்து என்னை வண்டியைவிட்டுக் கீழே இறங்குப்படி பெருந் திகிலொடு கைக்குறி காட்டுகின்றார்; என்செய்வேன்!’ எனமொழிந்து தன்னைக்கே செரிந்தான். அதன்மேல் அம் முதியவர், ‘அப்படியானால், யான் சொல்வதை எடுத்துக்கொள்!’ அடுத்த கிலேரின் அவ்விளைஞர் மறுபடியும் போந்து உனக்குக் கைக்குறிகாட்டினால், உடனே கீ வண்டியைவிட்டுக் கீழே இறங்குக!’ என வலியுறுத்திச் சொன்னார். அடுத்தகிலேரில் அவ்வண்டி வந்துசின்றதும், அவ்விளைஞர் அம்மேடை மேல் மறுபடியும்போந்து, முன்னையையிட இப்போது கழிபெருத்தகில் கொண்டு கைக்குறிகாட்டக்கண்டான். கண்டதும் அப்பெண் அம்முதியவர் கற்பித்தபடியே வண்டியைவிட்டுக் கீழே இறங்கி விட்டான். அம்முதியவரும் அவளுடன்கூடவே வண்டியை விட்டு இறங்கினார். இருவரும் பின்னர்ப்போந்த வண்டியிலேறிக் கேம்பிரிச்சுமாதர் சேர்ந்தனர். அங்கே சேர்ந்ததும், அதற்கு முன் தாம் ஏறியிருந்த புனைவண்டியின் பெட்டி ஓரிடரில் அகப்பட்டு அழிந்தமைபால் அதிலிருந்தவர்கட்குப் பெரும்பாலார் மாண்டுபோன செய்தி தெரிந்து விப்பற்றித், தாம் உயிர்ப்பிணைமைக்காக இறைவனுக்கு நன்றிசெலுத்தினர். இங்கே கிளைவிற் பதிக்கற்பால தொன்றுளது: அவ்விளம்பெண்ணின் காதலனது ஆவியுருவம் அவட்குமுன்னே ஒவ்வொரு வண்டி கிலேரியும்

தோன்றி, அவன் அவ்வாறடிபைவிட்டுக் கிழை இறங்குமாய்
கைக்குறி செய்த சேரத்தின், அவ்வினோளுன் கேம்பிரிசு வண்டி
நிலையின் நூலையில் இவ்வாறு வரவுகாத்து அயர்ந்து நன்றாய்
மறங்கிக்கொண்டிருந்தான்; அழித்ததின் அவன் இச்செய்தியை
நிற்பதவனாகவே காணப்பட்டான் என்பது.

பலர்க்குத் தோன்றிய கிளைவுருவங்கள்

கனவிலை கனவிலை ஒருவர்க்குத் தோன்றிய கிளைவுரு
வங்களின் வியத்தகு தோற்றங்களைப் பற்றியே பெரும்பாலும்
மேலே விளக்கிப் போத்தாம். இனி, ஒருவர்க்குமேல் இருவர்
மூவர்க்குக் கனவிலும் கனவிலும் ஒரேகாலத்திற் தோன்றிய வடி
வங்களைப் பற்றி இங்கே சிறிது விளக்கிக்காட்டுவாம். உறுத்து
கின்ற ஒருவரது கிளைவு அவரது வடிவத்தினை, அவரொடு
தொட்புடைய பல்பலத்தங்கட் புலவெதிரே விளங்கக் காட்டுதல்
பெரிதும் இயம்புது பம்பப்பதாகலின், அவ்வியல்பினை நம்மனோ
தெரிந்துகொள்ளுதல் இன்றியமையாததாகும். மேலும், ஒரே
காலத்தில் ஒரு கிளைவுருவினைப் பலர் காணவல்லராயின், அப்
பலரும் ஏறக்குறைய ஒத்த மனவியற்கை வாய்ந்தவராயிருத்தலும்
ஆகலும் பொதராதற்கும். முதலிற் கனவின் கட் பலர்க்குத் தோன்
றிய கிளைவுருவங்களை எடுத்துரைப்பாம்.

1887-ஆம் ஆண்டு நவம்பர்த்திங்கள் 14, 15-ஆம் நாள்
இசுவிற் பாரிசுமாககரி விருத்த ஆசிரியர் இரிச்செக்து (Prof.
Richet) என்பவர்க்குரிய 'உடலாராய்ச்சி நிலையம்' நெருப்புப்
பற்றி எரியலாயிற்று. அவ்வாசிரியர்க்கு மிகநெருங்கிய நண்பர்
இருவர் அப்போது நன்றும் உறங்கிக்கொண்டிருந்தவர்கள்
தம் கனவினிடத்தே அது தீப்பற்றியெரிதலைக் கண்டு அரண்
மெழுந்துகூவினர். 15-ஆம் நாள் மாலைநேரத்தில் ஒரு மருத்துவ
ஆசிரியர் அறிதுயிலிற் செல்லப்படுகிய ஓர் அம்மையாரை அந்
துயிலிற்செலுத்தினார். அவ்வம்மையார் அறிதுயிலிற் சென்றது
அச்சிலையத் தீப்பற்றியெரிதலைத் தாமும் அச்சிலையிற்கண்டு அவ்
வாசமே அரண்மெழுந்துகூவினர். உடலிருந்தவர்கள் அவரை
அடைதிப்படுத்தவது சிறிது வருத்தமாயிருந்தது.

1808-ஆம் ஆண்டிலிருந்து 1814-ஆம் ஆண்டு வரையிற்
பிரித்தானியர் ஆம் பிரெஞ்சுக்காரர்க்குத் தென்பெரும்புளிப் பகுதி
காலேயிற் கவிதெய்வங்கர் என்பவர் 18-3, பெருந்திசை 20-ஆம்
பாசன் வெளிவிட்ட ஆங்கிலத்திற் பின்வருமாறு குறிப்பி
யுள்ளது:-

கவிதெய்வங்கரின் தந்தையாரும் அவரின் மகன்மற்ற
தர்ப் பித்தவரும் தெய்வம் என்னும் பாவம் பற்றாக்கிரித்
தவம். அவர்தம் குறிப்பத்தவர் தெய்வையினவன் தெய்வம் பாவம்
அப்பெயர் தக்கிரி தந்தவர். மகன்மற்றவர் பித்தவரும் அவர்
பாசனையிடின் இரவையு அனையினில் தாய்க்கொண்டவன் வயக்
கன். இரவையு காலேயிற் பாவம் எயின் கண்காணிப்பு நடத்தவின்,
அப்பெயர் பித்தவரைப்பெருவர் எதிர்ந்தவர். எதிர்ந்தவர்
தம், அவர்தம் தந்தையார், “பின்னையார், யான் செய்த இரவு
புறையையான தெய்வம் தனவுகண்டேன்” என்றவர். அவர் அது
தெய்வையு யுனை அவர்தம் பதல்வர் ஒருவர், “அங்கனபெ
யுறையு கண்டேன்” என்றவர். அதுகேட்ட தம் பற்றையுதல்
வர், அவர்களுறும் இயற்புது எய்த, “யானும் அங் னபெயு
றையையான ஒரு கனவு கண்டேன். தம் அங்கனபார் இறந்துகிடக்
கக் கனவுகண்டேன்” என்றவர். அப்பெயுறும் அந்த கனவில்க
கண்ட அவ்வியலே அவ்வயனையார் இறந்துயர்வர். அப்பெயு
றவின் ஒருவரின் மகனார் அப்பெயர் வாயிலிருந்தும் அங்கன
கிழங்கியின ஒரேகேதத்திற் கேட்டார் என்பது.

இன்னும், மேல்காட்டு மாதவர் ஒருவர் ஒருவர் மாக்
ளில், தமக்கு அறிமுகமான தர் அப்பெயிட்டு அம்மையானவர்
பற்றி, இதற்குமுன் தாம் அடைந்திராத ஒருபெருங் கலக்கபுக்
கவையுக் கொண்டவனார். அவ்வயனையாரின் உயிர் கலக்
கலையில் இருந்தமையால், தம் அவ்வயு கலக்கி கலக்க
கலக்காத எய்க்குதி, அங்கன கெக்கிய மிகமுயற்சு; அல்ல,
அங்கன அங்கன இயலவில்லை. அன்றிமவு அவர்க்குத் துக்கமு
பித்தவல்லது. அந்த அம்மையார் இறந்துபோயுநகலே கிளைந்து
கிளைந்து துன்புற்றார். அங்கனல், மறுமல்காலில் அவர் அந்த
அப்பெயிட்டு அம்மையாரின் செய்தி இன்னதென அறிந்து வந்த

மற்றும் அவர்காரியை அவ்வாறப்போக்கினர். போர்வந்த அவர்
மரி, அந்த அம்மைமார் தேற்றிவலே இறந்துபோயினர் எனத்
தெளிந்தனர்.

மற்றும், இறந்த போன அவ்வாம்பையமோதாய் இறக்குத்தறு
மரில் தம்பக்கை அதுகரைத்தும், தாம் இறந்துபோவதைத்
தமக்கு அறிமுகமாயின்ன அம்மாதமார் அறிவிப்பைப் புலந்து
உயிரிதுறந்தார்.

அதுவெழுமன்றி, அம்மாதமார் மறநாய் காலையில் தம் மனை
மறநாயினைப் பாடித்தொழுது, அவருள், தமக்கு அறிமுகமான
அவ்வாம்பல்க்கி அம்மைமார் இறந்துபடுதலைப்பற்றித் தான் ஒரு
நொய்க்கையை கனியதை எடுத்தவைத்தனன். அவ்வாம்பல்க்கித்
தவையுங்கல், அவன் தவையு கனவின்னன் எனவோ ஒருவர்
தொழுது அம்மைமையார் இறந்ததைத் தமக்கு அறிவித்ததாக
அங்கறியுள் என்பது.

இம்மொக்கித்தொழில், இறந்துபடும் கிளைநமான அவ்
வாம்பல்க்கி அம்மைமார் தமக்கு அறிமுகமான அம்மாதமாரைப்
பற்றி கிளைந்த கிளைவெ, அவர்க்கு கிள்கலாகா மனக்கலங்க்கினை
புள் கலக்கலினையும் கிளைவிப்பதாயிற்று. இனி, அம்மாதமார்க்கு
உண்டான அக்கலங்கலே, அவர்க்கு சமைமற்காரிக்கு அவ்வம்
மைமாரின் மனைவியு பற்றிய கனவின் உண்டிபன்னுவதாயிற்று.
மற்றொன், அவ்வறிவிப்பு ஒருவர்க்கு கனவிலும், மற்றொருவர்க்
குக் கனவிலும் உண்டாயது என்னைபெயின்;-இறந்துபோன
அம்மைமாரிக்கும் அக்கல முன்னறிந்து கலக்கிய மாதமார்க்கும்
மதொருநவகையான அம்பினுள் மனக்கல ஒன்றுபிணம்போலப்,
கிளைவரின் சமைமற்காரிக்கும் அந்த அம்மைமாரிக்கும் மனம்
ஒருங்கொழிந் இல்லையாகலின். மனமொத்த ஒருவர்க்கு கனவி
லையும், அக்கல அத்தகையமொவ்வாத மற்றவர்க்குக் கனவிலையும்
அக்கொழிசி தொன்மகின்றதென்க. கிளைவின் உறையும் அந்
கிளைவின் எற்கும் மனக்கலமும் ஒன்றுபடுதற்கெற்ற வாய்ப்பு உள்
மறியெல்லாம், உறுத்தகிளைந்த கிளைவு கிளைக்கப்பட்டார்க்கு
மனக்கலமே தொன்றுமென்றும், அவ்வாதார்க்கு அது கன
வின்னன்மென்கிளே தென்றுமென்றும் பகுத்துணர்ந்து கொள்
வல்லேன்கிளே.

இனி, அப்பாது தரிசுங்கால் அரசன் உட்கூறு, கனவொ
கனவொவென்று உறுதி செய்துக்கொடுத்தலில் இரப்பா
சிவர்க்கு, இறந்தபொய்சை நமதுவந் தோன்றி பறைதூவும் அங்
தாக்கு திகழாதின்றிற்று. இக்கிஞ்சரி, இறந்து பறவையுலகிற்
கொன்றவர் சம்பவரை உறுத்துகின்றபதனால் திகழ் கின்றதோ,
அன்றி உயிரோடுருக்கும் அவர்தம் உறவினர் சிவ் அவரை
கினைந்து உருகுதலால் உண்டாகின்றதோ இன்னதுதான் பொ
பென்று முடிவுகட்டுவது இயலாததாயிருக்கின்றது. பின்வரும்
பெயர்கிஞ்சரி அத்தகையதேயாகும். இதரங்களை பின்வருமாறு
எழுதுகின்றான்:-

“கில ஆண்டுகளுக்குமுன் என்கனாவரும் யாறுங் கண்
பறித்த திகழ்ச்சியிது: ஒருநாள் கன்னியாவில் எவரோ ஒருவர்
என் படுக்கையின் அருகே சிற்பதாக உணர்ந்து வெருண்டு விழிந்
தெழுந்தேன். எழு, ஓர் உருவம் என் படுக்கையின் பக்கத்தை
விட்டுப்பெயர்ந்து, யான் என்னுடைய நகைகளை வைத்திருக்கும்
பேழையுண்டை செல்லக்கண்டேன். யான் கண்ட அவ்வடிவம்
ஒரு திருடனது வடிவமாய் இருக்கவேண்டுமெனவே எண்ணி
னேன். அவன் தன் கையிற் படைக்கலம் வைத்திருக்கவேண்டு
மென யான் கினைத்தமையால், என் படுக்கைக்கு இரண்டடி விட
கிய கட்டிலின்மேல் துயின்ற என் கணவனை யான் எழுப்பாது
வானா இருந்தேன். ஏனென்றால், என் கணவன் எழுப்பப்பட்
டால் அவர் அந்திருடனைத் தாக்க நேருமென்றும், அப்போது
அவன் அவரைத் தன்கையினால் படைக்கலத்தால் உறுதொப்பக்
கூடுவென்றும் அஞ்சினேன்.

“ஆனால், அவ்வுருவமோ என் கட்டிலின் கால்பாட்டை
விட்ட கன்று, என் கணவனின் கட்டிலுக்கெதிரே செல்லவும்,
உடனே என் கணவன் தனது படுக்கையில் எழுந்து உய்காந்து
அவ்வுருவத்தை உற்றுநோக்கவுங்கண்டு திகைப்பிற்றேன். ஆனால்,
இரண்டொரு நொடியிலெல்லாம் என் கணவன் மீண்டும் படுக்
கையில் விழுந்து துயில்கொள்ளலானான். அந்த உருவமோ வாயிற்
கதவன்டைபோயது.

“அன்றிரவு நாங்கள் ஒரு சொற்கூடப் பேசவில்லை.

பொருத்தங்கள் வாயிற் கதவுவழி போவதற்குப் போவது. என்னவோ யான் மறுபாட்டில் என்ன கொங்கு தெவ்நியவு தீங்கம் படுக்கையில் எழுந்து உட்கார்ந்ததைப்பற்றி கீளைவுண்டா? என வினவி, எவ்வகருத்தை அந்தக் கருத்தின் முகமாய்த் திருப்பி நிரூபித்தால், அதனைப் பொருத்தவழி கனவாகவே கீளைந்து விட்டிருப்பேன்.

“அவ்வருவாக் தெவ்நிய போது என்னுணைய கண்கள் திறந்திருக்கின்றவன் போல் உறுதிசொல்வோனாயினும், யான் அதன் முகத்தை உட்கார்ந்த கணவின் போல் தீளைவுகடக்கடிய வலையில், என் தன்மைப்பாரின் பொருவான உயர்வின் குழப்பத்தை யான் அறிந்திருக்கின்றிருந்தே. அஃது அவமது வடிவமாகத் தான் இருக்கவேண்டுமெனக் கருதினேன். யான் விழித்திருக்கையில் அந்தைகையொரு கீழ்த்தி வேறு கண்டிலேன். அஃது என் தன்மைப்பார் திறந்துபோனது என ஒருநாள் அவமது வடிவத்தின் யான் ஒரு கணவின் கட்டுவரிவாய்க் கண்டதுண்டு” என்பது.

இப்பொருத்தியின் பொருத்த உருவத்தைக் கண்டவர் அந்தைக்கண்ட பொருத்தத்தில் வெறுங்கனவாகவாதல் அல்லது வெறுங்கனவாகவாதல் இருத்தல் வேண்டுமென்று உறுதிசொல்வதற்குடனாயல். அஃது அவ்விரண்டிற்கும் இடைப்பட்ட தெவ்நியவே திருத்தல் வேண்டுமென்பது உறுப்பின். அஃதென், கனவுக்கனவும் அல்லது ஒரு கருத்தின் பொருத்த வடிவத்தின் கனவுக்கனவெனின்; அறிவியின் செல்வாக்கையுந் துக்கத்தில் கடப்பாணையுந் கண்டு அவமதுகீழ்வின் ஆராய்தல் பாப்பவர்க்கு, கனவுப்பாணையுந் அல்லால் அனவசரமாதற்கும் கருப்பட்டதொர் உணர்வுகி லுந் பக்கவிரிவிற்கு உண்டென்றும் உண்மை கண்டு விளங்காதற்கு. அறிவியின் இருப்பவர்க்கு கனவு இருக்கின்றது; ஆனால், அது உயர்வென்றிருப்பதை ஒப்பென்று; அவர் அந்தவியின் விழித்தவின் அர்க்கை கீளை முற்து போகின்றது; மற்ற அந்தைக் கனவென்று துவது தற்குமிடவின்; என்னென்றும், திருப்பவா அவ அறிவியின் தெவ்நியவே தாம் அதில் முன்னிருந்த கனவின் கனவாகத் தீண்டு. இஃதில் உறுதுகையிற்கண்ட கனவின் அந்தை

வரும் இவற்றைக் கண்டு களவுடன் காம் தொடர்ந்து உண்
தல் இல்லாமைபால், அறிதலிற் கொன்றவர்க்கு உண்டாம் கள
வினைக் களவென்று கூறுதலுள் சிறிதும் பொருந்தாது. அங்வே,
மீண்டும் சிவப் பவர்க்கு களவுகளைவு இரண்டாம் வேறும் அவை
மீண்டும் கண்டு களவுடன் போருவாய்க்கிலும் உண்டென்பது
இனிப்பாறும். நூதனத்தில் மீண்டும் கிணறுத் திற் கிணறுதலுடைய
அறிதலிற் இரண்டாம் கிணறுதலே ஒத்திருக்கின்றது. இந்
தன்மைபுறம் தம் உணர்வுகளை மக்களிடமிடபால் அறிதலிற்
காணப்படுதல் இனிப்பாறின்வார் கன்கு தெரிதல்வேண்டி,
அறிந்து உணர்வையாகப் பற்றி ஒது கெழுந்திரின் இயக்கெழுத்துக்
காட்டுதல்:-

‘அன்னைப்பான்’ என்றும் பெயர்வாய்க்கு கிறித்து சாய
குறு அபெரிக்காவினான் தியுயர்க்கு என்றும். 1826-
ஆம் ஆண்டிற் பிறந்தவர் ஆவார். பிற்குறும் கிணறுத் தி கடந்த ஞான்று
அவர்க்கு அங்கி அறுபத்தொன்று. அவர் தாம் வாங்கிப்பொரு
கிணறுத் தினைவாய் கொடுத்தும் பொருத்திப் பொருத்திரட்டுதல்
காக 1887-ஆம் ஆண்டு இவையிடுத்திகள் 17-ஆம் நாள் துதில்
கிணறுத் திப்பற்றப்பட்டு அபெரினான் தோர் வர்க்குச்சென்றார்.
கொண்டு கிணறுத் தில் (Bank) தாம் வேண்டி பவையு கொண
கொண்டதும், கிண சிவ்வைய்கடன்களைத் தீர்த்துவிட்டுத், தம்
மீண்டும் பிறந்தான் யிடுதின் வேறொருதெருவுக்குப் போயினார்.
அப்போது அவரைப்பற்றிக் கடைசியாகக்கொடுத்தது அதுதான்.
அன்று, அவர் தம் உடன்றித்தான் இல்லுக்குப் போகவும்
இல்லம், நூதன விட்டுக்குத் திருப்பவும் இல்லை. அவர் இருந்தார்
போல் இருந்து திவசொ மாயமாய் மறைந்து போயதைப்பற்றி
‘கி’ காவல் க்குத் தெரிவித்ததொடு திவசத்தான் கிணறுத் திவசம்
பாஞ்செய்தித்தார்கள்.

இவ்வாறு கிணறுத் திவசம் அவரது மாயமறைவினை அறிவித்தும்,
கட்டுத்திர வையன் வையின் அவரைப்பற்றிப்பெய்தி ஒன்றுமே
தெரிபின்னை ஆனால், அக்வெட்டுக்கிழமைகளும் கழிந்தபின்,
திவசொ மாய்க்க 14-ஆம் நாள் அவர் துதலு இல்லத்தில் மீண்டும்
காணப்பட்டார். அவர் அக்வெட்டுத்திவசொ மறைந்துபோயதற்கு,
திருப்பெய்தி. சொந்த துதலு இல்லம்வந்து சேர்ந்ததும் என்னை?

பென்று உத்தரவுப் பற்றும் அவரைப்பலவாறு வினாவினர், அவர் அவ்வினாக்களுக்கு எதிரொலிப்பதற்குப் பொல்லாத்தொடியாமல் திகைத்துவிழித்தார். என்னாலும், ஆராய்ச்சிவல்ல ஆர்விகள் அவரைப்பற்றிப் பலமுதமாய் ஆராய்ந்தபாற்றத்திற் பின்வரும் குறிப்புகள் புலனாயின:-

அவ்வெல்லாம் தமது இல்லத்தினிடம் மறைத்து இரண்டு நிழல்கள் அவரின் பின்புறவரி முதுகாவில் நாயிட்டன் என்னும் பெயர் பொத்தினார்கள். அங்கே அவர் பிடுவான் என்னும் பெயர்தாங்கி, அவ்விடமின்னொரு நெருவில் ஓர் அறைபைக்குடிக்குப் பிடித்து, அதன்க்கி லே ஒருகிணையவிட்டு அதனை இரண்டாய்த்திட்டு, முட்டகுதியிற் சிறுவரின் பின்புறவருக்கு அகலாத தித்திப்புப்பண்டங்களும் புதிதானவைகற்பொருள்களும் வைத்து விற்பனைசெய்தவந்தார்; பிற்பகுதியை உணவுசமைக்கவும் உறங்கவும் வைத்துக்கொண்டு அதில்தமக்கு வேண்டிய தட்டு முட்டைகளை இட்டுவைத்திருந்தார். விற்ப்போன பண்டங்களைத் திரும்பக்கொண்டு விற்ப்புத்தற்பொருட்டுக்கிழமைக்கொருநாள் 'பிடைவீரியா' என்னும் ஊர்க்கு அவர்போய்வருவர். அவர் தாம் வைத்திருந்த அக்கடையின் முகப்பில் 'எ. ஜே. பிடுவான்' என்னும் பெயரையும் பொறித்திருந்தார். அவர் வாடகைக்குப் பிடித்திருந்த அறை, 'எரல்' குடும்பத்தார்க்குரிய விட்டின் ஒரு பகுதியாகும். அக்குடும்பத்தவர் நாடேறும் பிடுவான் என்னும் அக்குணைமையிடம் வந்து பெசுவதண்டேனும், அவர்கள் அவருடைய குணத்திலாயினும் செய்கையிலாயினும் வொரு மாய பாடுங்கண்டனர். அவரது நடத்தை கேள்மையும் ஒழுங்கும் அமைதியும் வாழ்த்ததாய் இருந்தது. தம்முடைய பற்றிட்டுக்கொள்ளுச் செல்லவேண்டியவைகளை விற்ப்புத்தெரிவந்தார். தமதுகடையைச் சளிர்கிழமையில்தாலைப்படுத்துமணிக்கும் பற்றைநாட்களில் ஒன்பதுமணிக்கும் ஒழுங்காகச் சாத்திவந்தார். குறையுங்கிழமைகளில் திருக்கோயிலுக்குத் தவறாமற்போய்வந்தார். அவருடன் பழகியவர்களில் எவரும், அவர் அப்போதிருந்த உணர்வுகளை எவ்வகையானமாத்றமும் உடையதாயிருத்தென ஐயுறுதற்குச் சிறிதும் இடமில்லாதிருந்தது.

நான்?" எனக்கேட்பதென, "இது 14-ஆம் நான்" என்று பொழிந்தார். பிரெளன், "அப்படியா? இந்த நாயிர் காலவட்டம் பிரெளர்கிச் செல்கின்றதோ? யான் விட்டை விட்டுப் புறம்பட்டது 17-ஆம் நான் ஆகும்" என்றனர். அதற்கு ஏசு, "எத்தக்திங்களில் 17-ஆம் நான்?" எனவினவப், பிரெளன், "ஜனவரித் திங்களில் 17-ஆம் நான்" என்றனர். அதற்கு ஏசு, "இது மார்ச் அத்திங்களில் 14-ஆம் நான் அன்றோ" எனக்கூறினர்.

பிரெளன், பிரெளன் என்னும் அத்துமைகளுக்கும் ஏதோ ஈரணை விசகிரி நுக்கின்றதென எண்ணி, ஏசு ஒரே மருத்துவரை அவ்வால் உடனே வருவித்தனர். அன்செல்பூரன் அம்மருத்துவரைக் கண்டதுத்தமது வரலாற்றினை எடுத்துச் சொல்லி, "ஜனவரி 17-ஆம் நாளிலிருந்து இவ்வரைவையில் சிகழ்த்துகொண்டிருக்கப்படுக்தெரிபாதென உறுதிமொழிபுகன்றார். பேரூர், "இங்குள்ள இக்குடும்பத்தார், யான் பென்சிஸ்வானியாவிலுள்ள நாயிஸ் ன் ஊரில் இருக்கின்மேனென்றும், இவ்வீட்டில் ஆறு கிழமைகளாகக் குடியிருக்கின்மேனென்றும், இவ்வாறு கிழமைகளும் இவர்களை நிகடவெயான் இருக்கின்மேனென்றும் துவல்கின்றனர். ஆனால், இன்றைக்காலைக்குமுன் இவர்களில் எவரைபெனும் யான் பார்த்ததாக நினைவுகூரக்கூடவில்லை" என்று வற்புறுத்திக்கறித் தமது ஊரிலுள்ள ஆரிச என்னுத்தம் மருமகனுக்கு ஒரு கம்பிச் செய்தி விடுக்கும்படி அம்மருத்துவரை வேண்டிக்கொண்டார் அங்ஙனமே அம்மருத்துவரும் அவர்தம் மருமகனுக்கு ஒரு கம்பிச் செய்திவிடுப்ப, அவரிடமிருந்துபோந்த விடையானது "ஆர். அன்செல்பூரன் என் மாமனாரைப்பாவர். அவர் எங்கே இருக்கிறாரென்பதும், நலமாக இருக்கிறாரா என்பதும் தெரியியுங்கள். மற்றைச் செய்திகளும் விளக்கமாக எழுதுங்கள்" என அறிவித்தது.

அதன்பின் அன்செல்பூரன் மருமகனான ஆரிச என்பவர் நாயிஸ்டன் என்னும் ஊருக்குப்போய், அங்கே தன்மாமனார் பிரெளன் என்னும் பெயர்புணிந் வைத்திருந்த கடைவிலுள்ள சரக்குகளைபெல்லாம் எலகிற்பனைசெய்து, அவருடைய அலுவல்களைபெல்லாம் ஒழுங்குபடுத்திக்கொண்டு, அவரைத்தாதுக்கும் அழைத்துவந்தார்.

நிறகு, அன்செல்பூரின் இருவேறுவகை வாழ்க்கை நிலை
 யின் கெள்விபுற்ற மனதால் ஆசிரியர்கள் மிகவும் கிரியபுற்றவர்
 மாக அமைப்பர் பெயர். அவரது மனவியற்கையை துணுக்கமாக
 ஆராய்ந்துபார்க்கலாயினர். அன்செல்பூரன் கன்வங்கவடநிபாது
 மாய்வையானவென்பதும், அவர் நிறை எயற்றதற்காக அப்ப
 லம் வேற்றர்க்குப்போர்த் தாமது பெயரை மாற்றிக்கொண்டு
 தாம் கைத்தலை சென்பதும் ஆராய்ச்சிவல்ல அவ்வாசிரியர்கள்
 நினைப்பதும் தெரிந்துகொண்டனர். அந்நேரம், ஒருவரையொரு
 வர் ஆறியா இருவேறு ஆட்கள்போல் அன்செல்பூரன் ஒருவசே
 மயத்துக்கொண்டதென்ன? என்று ஆராய்வான்புகுந்து, புகழ்
 பெற்ற மனதற் பேராசிரியராகிய உவில்கியம் ஜேம்ஸ் என்பார்,
 அவரை அறிதாயிலிற் செலுத்தி, அவரது வாட்பிற்றிப்பைக்கேட்
 டினர். அன்செல்பூரன் அறிதாயிலிற் சென்றவனவானே, அன்
 செல்பூரன் என்னுள் தமதுபெயரையும் அப்பெயர்பூண்டு தாம்
 உயர்த்திய வாழ்க்கையின் வகைகளையும் முற்றமேயுந்து, தாம்
 பசேனன் என்னும் பெயருடையவரென்றும் அப்பெயரொடு
 தாம் உடாத்திய வாழ்க்கையின்வகைகள் இவ்விவையென்றுத்தாம்
 வரிப்பன் என்னும் வரிற்றங்கி வானிகஞ்செய்து வாழ்க்கை வர
 ளாகவே பெல்லாம் ஒழுங்காக எடுத்துக்கூறினார். அகன்கின்
 அவ்வறிதாயிலினின்றும் அவர் எழுப்பப்பட்ட பின்னர்த், தாம்
 அன்செல்பூரன் என்னும் பெயரொடுவாழ்க்கை தமது பழையவர
 ளாற்றைத்தவிரத், தாம் இடையே பசேனன் என வேறுபெயர்
 ன்னு லேவேயர் வரிற்றங்கி வாழ்க்கைவரலாற்றைச் சிறுதுமேயுந்
 தினர். இதனைக்கண்டு லெயம்பூருற்ற அவ்வளகுறப்பேராசிரியர்,
 லெய்வரது உணர்வே இருவேறுவகைமாய்ப்பினொபட்டு ஒன்றை
 போன்றநிபாதுப் இயங்கிய இயக்கத்தைமாத்றி, இரண்டையும்
 இணைத்து ஒன்றையொன்று நுமாறுசெய்ய, அறிதாயின் முறை
 கனிஞலெயை எவ்வளவோ முயன்றுபார்த்தும், அது கைகூடாம
 லே போயிற்று.

இம்மெய்க்கிழச்சியின் ஆராய்ச்சியிலிருந்து, நனவுங்கன
 மம் அல்லாமல் அனவரசுண்டற்குர் வேறுன ஓர் உணர்வுநிலை
 யும் மக்கள் சிலர்க்கு உண்டென்றும் வாழ்வை தெற்றென விளங்
 காத்தற்கும் எனவே, அத்தகையதொரு புதுநிலையிலிருந்து தொ

பாசிக் கிழும் உண்மை கிழ்ச்சிகள் உண்மையேயா துமல்லா
மற் பொய்யாகாவெனவுங்களைப் பரிபூத்தல்வேண்டும். இங்ஙனம்
கவனம்களவும்கு அல்லா ஓர் உணர்வு கிலையிலிருக்கும் ஒருசிலர்க்கு
ஒரோவொருகால் கிளைநிதவங்கள் தோன்றும். கிழ்ச்சிக்கு இன்
றும் இரண்டு மெய்க்கிழ்ச்சிகள் சண்டெடுத்துக்காட்டுவார்.
சமயகுருவாகிய ஜப் (C. H. Jupp) என்பவர் பின்வருமாறு
வழிகாட்டுகிறார்:—

“1875-ஆம் ஆண்டு ஓர் ஆடவன் தன் மனையாளையும் அற
பிள்ளைகளையும் விட்டு இறந்துபோனான். முத்திரிப்போகன் முன
தும் எமது அகதிப்பிள்ளைகிலையுத்திற் சென்றுக்கொள்ளப்பட்ட
னார். அதற்கு முன்னாண்டுகள் கழித்து அப்பிள்ளைகளின் தாயார்
இறந்துபோயினாள்; அவர்கட்கு நேயமாயுள்ளவர்கள் கைநியாப்
பஞ்சேர்த்து மற்றப்பிள்ளைகளையும் இக்கிலையுத்திற்கே விடுத்த
னர். அங்ஙனம் வந்த பிள்ளைகளுடன் கடைசிப்பிள்ளைக்கு நான்
காண்குகள் இருக்கும். இப்பிள்ளைகள் வந்துசேர்ந்த ஆயுதம்
களுக்கும் பின்னர், அவர்களைக் காணார் சிலர் திரிமென ஒரு
மாதநேரத்தில் வந்துசேர்ந்தனர். பிள்ளைகள் படுக்கும் அறையில்
ஒன்பது படுக்கைகளிற் சிறப்பித்திருந்தனர்; ஒன்றுதான் வெறு
மையாய் இருந்தது. வெறுமையாய் உள்ள அதில் இக்கிலையுத்தின்
காவலர் தூயில்கொள்ள இசைந்தனர்.

“மறுகாட்கிலையிற் சிற்றுண்டி அருந்தா சிந்தையில், அக்கா
வலர் பின்வருஞ்செய்தியை எடுத்துமொழிக்கார்: —‘யான் கிளைநி
தூர்ந்த சொல்லக்கூடியவனையில், யான் பதினொருமணிமளவில்
தூயில்கொண்டேன்; சிறிதுநேரம் மிகஅபரிந்துங்கிணைன்; அதன்
பின் ஏதொருகாரணமும் இன்றித்திரிமென விழித்தேன்; பிள்ளை
கள் படுத்திருந்தமுகமாயின்றிச்சுவரை நோக்கியபடியாய்ப்படுந்
திருந்தயான் எனது முகத்தை அவர்களை நோக்கித் திருப்புகற்
ஒருகிலையுக்கொண்டேன். அங்ஙனம் திருப்புதற்குமுன் யான்
திமிந்துபார்க்க, மென்மையான ஓர் ஒளிபை அவ்வறையிலுட்
கண்டேன். வெளிமேயுள்ள நான் அறையில் அளிவினக்கு மங்க
லாய் எரிந்தது; படுக்கையறையின் கதவுகள் திறந்திருந்தையா
யால், அவ்வொளி அவ்வெளியறையிலிருந்து வந்ததெனவே என்
ணிசேன். ஆனால், உடனே விளங்கியபடி அந்த அங்கிருந்து

வழங்கிய பான் அதுனை தோக்கித்தரும்புதனார், திகைப்பறத்
 தர்க்கெதாந் தோற்றம் என் கன்னொதிசே தோன்றிற்று. எனது
 பரிக்கைந்து திமண்பாவுபயுள்ள ஓநகம்பிலின்மேல், அன்வ
 னமரின் அப்பொக்கத்தில், ஓநுறிய பர்க்கொளி மிகத்துகின்றது;
 அம்மொலக்காலத்தினில் முழுமதிமைப் சூழ்ந்து காணப்பெறும்
 லிவிய் தத்தின் துலக்காய்வாய்த்தகம் இருந்து புதுமைமான்
 அக்கொற்றம்புப் பார்த்துக்கொண்டே யான் எழுந்து என்
 பரிக்கையின்மேல் செய்க அபர்த்தென்; அகன்பின் என் கைக்
 கைகாழ்த்து எடுத்தோக்க அப்போது ஓநுமணிபாக லுந்து
 கிணங்கம் இருந்தன என்னம் அமைதிபாற் இருந்தது; பின்ன
 கல் என்னதும் அபர்த்து உறங்கினார். அன்னொளிவட்டமானது
 மேல் மிழந்துகொண்டிருந்த கம்பிலின்மேல், முன்னெகூறிய
 புறமிட்டோசைநிற் சனா சிப்பின்னே உறங்கிக்கொண்டிருந்தது.
 பான் கனவதான் காண்கின்றேனெவ்வம் என்னுள்ளோ கினாவி
 லென். இல்ல! நான் கண்டுகழித்துக்கான் இருந்தேன். இத்தடி
 பாய் தோன்றிய அன்னொளிப்பியம்பை, அன்று எதுவாயிருந்
 தாலும், எழுந்து கொம்புப்பார்ப்பதற்கு எனக்குள் ஓரெண்ணம்
 உண்டாயிற்று. அந்நம்பமே யான் எழு, எதோ ஒன்று என்னைப்
 பின்னுக்குப் பிடித்திழுப்பதுபோற் காணப்பட்டது. யான் என்
 மதினால் எதற்கேட்குகின்றேன் பென்பததிண்ணமே; என்றாலும்,
 “எழுந்தே பரித்துக்கொன், அன்று உனக்கு எதன் உறுசெப்
 பது” என்னுஞ்சொற்கள் மட்டும் என்னுள்ளத்திற் புலனுவதை
 உணர்த்தென். உணர்த்து அதன்படிமே உடனே செப்தென்.
 அந்நயிற் சிறிதுசேத்தினென்னம் யான் துரின்டாசிட்டேன்.
 பிறகு யான் அப்போதும் விழித்துக்கொள்ளும் சேரப்படி காலை
 லுத்தமாமறிக்கென்னம் உறக்கம்மீண்டு எழுந்தேன். அதன்பின்
 அநுமணிக்கு என்னுஞ்சொற்கு எதிர்க்கொடியிலிருந்த பரிக்க
 கையிலிருந்து அகாநி, ஓன்னொதுமிட்டோக்கும் யான் உடை
 மிழிந்திக்கொண்டி வருகையிற், சென்ற இரவு ஒளிவட்ட
 கொன்று மேல் தெத்தகொண்டிருந்த பரிக்கையண்டை வந்து,
 அதிப்பறித்திருந்த சிறுவனபெரித்து என்னுடைப முழுந்தான்
 கான்மேல்வைத்தது. அன்னுடைப உடைகடா அகன்மேல் அணி
 வித்தேன். அப்போது மற்முற்சிறுவனருடன் பேசிக்கொண்

புருத்த அப்பொடியான், சந்தியிற் றன்பேர்சைநிறுத்தி, எனது முகத்தை ஒருபுதுமையான குறிப்புக்கீதான்ற உறுத்துப்பார்த்து, 'ஓ! யோ, என் அம்மை நீற்றிரவு என்னிடம் வந்தாள்; நீங்கள் அவளைக்கண்டீர்களா?' என்று என்னை வினவினான். ஒருநொடியப் பொழுது யான் அப்பொடியனுக்கு விடைசொல்லிநிறுத்தேன். அதன்பின் யான் அதற்கு விடை சொல்லாது விநிதலைநன்றென நினைந்து, 'காம் கடியப்போகவேண்டும்; இல்லாவிட்டாற் காலை யுனவு தப்பிவிடும்' எனப்பகர்ந்தேன் என்பது.

"அச்சிறன் மறுபடியும் அந்திகழ்ச்சியைக் குறித்துப்பேசியதோரில்லை. அதைப்பற்றி ஏனையோரும் அவனுக்கு அதைச் சொல்லவும் இல்லை. அவ்வகதிதிலையக்காவலர் அது தம் அறிவுக்கு எட்டாத மறைபொருளாயிருக்கின்றது எனப்புகன்றார். சிகழ்த்த உண்மையை சிகழ்த்தபடிசொல்லி, அவ்வளவில் அதனை உறுத்திவிட்டார்; ஆனும், நும் கூறியவற்றுள் ஒன்றிலுக் தாம் பிழைபடவில்லை பெய்ப்பதை முற்றுந் தம்பனபாச நவன்றனர்.

இம்மெய்க்கிழ்ச்சியிற் போந்த ஓரியுரு, அதனைக்கண்ட அப் பொடியன்றன் அன்னையின் உருவமேயாகும். தன்பிள்ளைகளை அகதியாய் விட்டபிற்த தாயானவள் தனது துணுறுடம்பிற் சின்று நினைத்த நினைவானது, அவளைப்பொத்ததொரு வடிவினை அவடன் கடைசிப்பிள்ளையின் கண்ணைதிரே தோற்றுவிப்பதாயிற்று. அவள் என்ற எண்ணப்பிள்ளைகள் எல்லாம் அவள் இறக்கொன்று சிறிது வினாத்தெரிந்தவர்களாதலால், அவர்களைப்பற்றி அவள் கவலை கொள்ளாது, வினாத்தெரியாப்பொடியனாகிப், தன் கடைசிப்பிள்ளை யைப்பற்றிப் பேசுவதைகொண்டிருந்தமையால், துணுறுடம்பிற் சென்றபின்னரும் அவள் அப்பிள்ளைபேசு மிகுதியும் நினைத்தாள் ஆகல்வேண்டும். அதனுலேயே, அவளுருவு அப்பிள்ளையின் படுக்கைக்குமேன் மிதந்துகாணப்படுவதாயிற்று. அவ்வகதிதில் பக்காவலருஞ் சமயகுருவுமாகிய ஜப் என்பவர் தெளிவுக்காட்சி (Clairvoint vision) உடையவாயிருந்தமையால், அவருந் தமது படுக்கையில் இருந்தபடியே அவ்வுருவினை ஓர்வடிவாய்க் கண்டார். தன் அன்னையின் அவ்வுருவினைக்கண்ட பொடியனுக்குள்ள அளவினும், அக்குருவுக்குள்ள தெளிவுக்காட்சியின் வலிவு சிறிது குறைந்ததிலேயில் இருந்தமையால், அவர் அவ்வுரு

வின் வடிவிலேயே காணப்பட்டால், அதனை ஓர் ஒளிர்நீழம்பாக
கொண்டார். இன்னாறு அங்கிலையுருவினைக்கண்ட அன்விரா
வரில் அங்கிலையுருவினைக் கண்ட கனவுகிலையிலிருந்தே தன் அன்னை
வின் அன்விராவினைக்கண்டவன் ஆவன். மற்று, அங்கிலையுருவாகவல்ல
மாதிரி மாதிரியான கனவுக்கும் கனவுக்கும் இடைப்பட்ட
தொரு நிலையில் இருந்தவர் என்பதை புலனாகாதிகின்றது; அதனா
லெனின், அன்விராவினைக்கண்டதைக் கண்டு தானே படுக்கையின்
மேல் எழுந்து உட்கார்ந்தவர்; பின்னர் அதனைத்தொட்டுப் பார்ப்
பதற்குவிருப்பி எழுந்தபோது எழமாட்டாமற் பின்னே இழக்
ப்பட்டவர் என்பதனை; அவர் தாம்வேண்டியபடி இயங்கவல்ல
கனவுகிலையில் இருந்தவராயின் அன்விரா அவரது முயற்சிதடை
படுத்தி இருக்கும் இயற்கையிலே? மற்று, அவர் கனவுகிலையிலும்
இருந்தவர்; என்னால், அன்விராவினைக்கண்டேழுந்தவர் “யான்
கனவுதான் காண்கின்றேனோ?” என்று தம்முள்ளே தாம் வினா
விரமாகலின்; கனவுகிலையிலிருப்பவர் அதனை நனவாகவே கருதி
நினைப்பதல்லது கனவாகினைத்தல் இல்லைபன்றி. இங்ஙனம்
இரண்டும் அன்னதாகவே, அவர் அப்போதிருந்தகிலை, அந்நிய
லில் இருப்பார் கிலையினையுந் தூக்கத்தில் நடப்பார் கிலையினையுந்
ஒத்திதான்ருகல் வேண்டுமென்பதை துணியப்படும் என்க.

இன்னும், வேலுத்தொடர்த்த வேறொரு மெய்க்கிழச்சி
விரியும் கண்டு பொறிபெயர்ந்து வரைகுதும். மார்த்தா என்
வர்க் தறவுபாசமார் ஓர் ஆசிரியருக்குப் பின்வருமாறு எழுது
கின்றார்:—

“1891-ஆம் ஆண்டு மார்ச்சுத்திங்கள் 6-ஆம் நாள் வெள்
லிக்கிரமை பாண்டியன் என்னும் கோமாளியைப் பேணும்படி
யான் அழைக்கப்பட்டேன். அன்றிரவு யான் ஐந்துமீட்டும்
அமைத்தாக்கத்தில் இருந்தேறியே. ஒரு கனவுகண்டேன்—யான்
கண்டது கனவெனக்கூறுதல்பொருத்தமாயின், யான் தூக்கத்தி
லிருப்பதாகவே கண்க்கென். ஓர் ஒளியும் ஓர் ஒளியும் அங்குள்ள
அறிப்பண்டையிலிருந்து வந்தன. ஒருமாத வெளியே போந்த
வன்; ஆனால் அவனது உருவம் யான் இத்தற்குமுன் அறிந்ததாய்
இல்லை; என்றனும், அவனது குரலொலிமட்டுப் பாண்டியன் அம்
மைமாரின் குரலொலியை மொத்திருந்தது. யான் உங்களைப்

பார்ப்பதுபோலவே அவனை அத்துணைத் தெளிவாகக் கண்டென். சிசில் என்பவன் உறங்கிக் கொண்டு நுத்த கட்டிலன்னையின் அவன்சென்று அப்பெண்ணின் கையை யெடுத்துச்; 'சிசிலி எவ்வளவு அழகாய் இருக்கின்றாள்!' என்றுவன்றான். யானும், எவ்வுகனையில், அவளைப்பின்பற்றிச் சென்றேன். பின்னர் அவன் கதவைத் திறந்து மறைந்துபோயினான்.

“அது கேள்வனது இன்னகேரத்திற்குள் என்று என்னல் கிட்டமாய்ச்சொல்லல் வலாது; ஆனாலும், அடுத்து அவ்விரவின் மற்பொழுதிற் பதினொருமணிக்கும் ஒருமணிக்கும் இடைவெளி யான் தோன்றிபதாகல் வேண்டிம்; என்னிடத்திற் கைக்கடிகாரம் இல்லாமையால் அங்கேரத்தைக் குறித்துச்சொல்லல் என்னால் முடியவில்லை. இக்கனவுசண்டவுடனே யான் விழித்திக்கொண்டென். சிசிலியை யான் எழுப்பவில்லை; ஏனென்றால், அதைப் பற்றி ஏதும் அவளுக்குச்சொல்ல நான் விருப்பமில்லை; ஆயினும், அக்கனவு என்னுள்வந்தில் மிகவும் உறுத்தினமைபால், மறுநாட் காலை யான் விழித்திறகு அதனை அவட்குக் கூறினேன். அங்ஙனத்தோன்றிய அம்மக்கை தன்கையில் ஒரு மெழுகுதிரி எந்திச்சென்றமையும், அவளுடைய ஆடைகளின்மேற் பலதிறப் புள்ளிகள் இருந்தமையும் ஆகிய குறிப்புக்களைத்தவிர வேறேதும் யான் சொல்லமாட்டாதவளா யிருக்கின்றேன்.

“இதற்குமுன் ஒருகால் இறந்துபோன என் அன்னை என் கண்ணைத் தோன்றி, ‘நீ கடவுளைத் தொழுங்காலங்களில் என்னை நினைப்பதில்லையே’ என்ற சொல்லக்கேட்டதை யன்றி, இத்தகையதொரு கனவு வேறு கண்டிலேன்” என்பது.

மார்த்தாஎன்னுந் துறவுமாதரார் பாஸ்டியன் என்பவரைப் பேணியிருந்த அவ்விரவின் கண்ட ஒருபெண்மகன் உருவத்தை, அதேயிரவில் அவர்தம் மகனாருங்கண்டு தெரிவித்தெழுதிய கடிதம் வருமாறு:—

“என் தந்தையார் நோயாய்க்கிடந்தபோது துறவுமாதா எங்கள் இல்லத்தின் மேன்மாளிகையில் அவரைப் பேணிக்கொண்டிருந்தாள். அப்போது யானும் என் தமையனுங் கீழேயிருந்தோம். இரவு பத்துமணிக்கு யான் என் தமையனைக் கீழேயே விட்டு, மேன்மாளிகையில் என்படுக்கைக்குச் சென்றேன். பின்

வர்ப் பதிகொதுமணிக்கும் நன்விசயுக்கும் இடைபே—யான் விழித்தி ருக்கென அன்ஸது உறங்கிர்கொண்டிதான் இருக்கென ஆறித்தினை, பெருமபாலும் அவ்விசயிற்செய்கும் நவிவான கிலையில் யான் இருத்தி குக்கலாம்—எனது கம்பியின் அருகே ஓர் அவிபுதுவத்தைவாத்த வெள்ளை கிழலொன்று கிற்றலைக் கண்டேன்; அதனை இன்னொரு வடிவமென்று தெரிந்துகொள்ள எனக்குக்கேமலின்; உடனே யான் பெருத்திகல்கொண்டு இட்ட கூக்குரலானது என் தமையினித்திக்கிடர்செய்யவே, அவனும் மேலெயர்க்கவந்தவன், எனது அறைக்கு விசைத்துபோந்து, யான் வெகுர்கொண்டி கற்றியும் விழித்தலைப்பார்த்தான். அவ்விசயின் பிற்பகுதி அமைதியாக்கழிந்தது.

மறுபாட்காலிற் கிசிலியென்பவன் துறவுமாதா கண்ட கனவின் எனக்கு எடுத்துரைத்தான். ஆனால், கிசிலி தான் எடுத்தென்றுங் கானவாவது கேட்கவாவது இல்லை நான் அவன் பொன்ன அக்கடந்தகதையக்கேட்டு அவன்பேர் சிறிதுசினங் கொண்டி, அதனை ஒரு புல்லியகனவெனவே சொல்லிவிட்டேன்; அதேவிசயில் அதேகேசுத்திற்கொன்றிய அவ்விசயிற் தோற்றங் களையுப்பற்றி யான் பேரர்சம் அடைத்தமையால், அவைகளைக் குறித்து எதுங் செட்பதும் எனக்குப் பெருத்திகலாயிருந்தது. கிசிலியும் அத்தறவுமாதம் யான் கண்ட கனவைப்பற்றி ஏதேனே ஆறியா. இரண்டுநாள் கழியும் வரையில் நான் அதனை அம்மாதகுக்குச்சொல்லவில்லை” என்பது.

இப்பொய்க்கெய்ச்சிற்போந்த உருவத்தை மாதமார் இருவர் ஓரேவிசயில் ஓரேகேசுத்திற் கனவுக்கும் கனவுக்கும் இடைப்பட்டதொரு கிலையிலிருந்து கண்டமையும், அக்கனங்கண்ட அவ்வுருவின் ஒருவர் ஒருபெண்மகள் வடிவமாகவும் மற்றவர் ஒரு வெள்ளிய கீழலாகவும் கண்டபாண்மையும், இருவரும் அங் உருவின் தமக்குக்கெரிந்த ஒருவரது வடிவமாகத் தெரிந்து கொள்ள முடியாமையுங் கருத்திற் பதிக்கற்பாலனவாகும். தாம் கண்ட நியாத ஒருவரது உருவம் அம்மாதமார் இருவருமே கினை யாதிருக்கையில் அவர்தங் கம்பியினிதே தொன்றியதனை உற்ருவாய்க்கால், அங்கு நுவுத்தொற்றம் உண்மைபான தேயன்றி அம்மாதமார் உண்மைபெரும் கினைத்த கினைவின் தொற்றமாதல் செல்

வந்து. இனி, அத்தொற்றும் இறந்துபோன ஒரு பெண்மகனின் தீனைவின் தோற்றமே அல்லதவளின் மண்ணுடம்பின் தோற்றமே, இன்னதுதான் என்று நறுகிப்படுத்ததற்குச் சான்றில்லை. அது சித்தம்.

இனி, அவளின்குப் பலர்க்குத் தோன்றிய சில தீனைவுருவம் பங்கிதகற்சிகளை என்னி எடுத்துக்காட்டுவார்.

1850-ஆம் ஆண்டு, பிப்ரவரி 16-ஆம் நாள், பால்சன் எனப்பெயரிய ஓர் ஆங்கிலமாதரார் தபது இல்லத்தின் அருக்களை பிற சாயங்காலவேளையிற் நங்குநிம்பத்தினாருடன் தேரேம்புகிய பின், தன்வேளங்காரி மேன்மாளினைவிற்படிக்கும் அழையை ஒழுங்குசெய்து வைத்தனவா வென்று பார்க்கும்பொருட்டுப் படித்து ஏறிச் சென்றார். படிக்கின் மேல் செவியற்சென்றதஞ், சிறிது காலத்திற்குமுன் தம்மிடமிருந்துபோன ஒருமங்கை தம்மைக் கடத்து செல்லக்கண்டார். கண்ட அம்பங்கை கரிபதொருபட்டாடை உடுத்து, முகத்தின்மேல் வெள்ளிய மெல்லாடை கவித்திருந்தாள். அவள் அம்பாதரைக் காத்து சென்றபோது அவள் பூண்டிருந்த அவ்வாடை சரசரலென அரவொடுத்தது. அவள் முகத்தை அம்பாதரார் ஓருசிறி நகரன் பார்க்கக்கூடியவராணர். எனென்றால், அவள் அரவமென்றி மிசைவரவாகச் சென்று, அம்மாதரார் பங்குக்கும் அழையினுள்ளே பறழ்த்துவிட்டாள். அவ்வுருவத்தைக்கண்டதும் அவர் “ஓ! யோ காமலின்!” எனக்கவிக் கொண்டு. கிழிங்கித் தம் கணவன் பங்குத்தேபோர் உணர்விறந்து நிற்கி முத்துவிட்டார். நிறகு பெரும்பாடுபட்டு அவள் அக்களைப்புத் தீர்க்கப்பெற்று உணர்வுகூடி எழுந்தனர். அந்நிகளையிற் வேலைசெய்யப் பணிப்பெண், பறமாத்காலையில் அந்நிபைத்துவை தத்துந் துப்பாசெய்கையில். அதே பெண்மகனாக, வங் உயிர்ப்புத்துவிடுதித் து முகத்தின்மேல் வெள்ளாடை ஏறு. பணிக்குப் பார்பார்க்கக் குறுக்கிட்ட கையினதாரித் தன் பங்குத்தே அமர்க்கிருக்கக்கண்டு அச்சியமி பெரிதும் வெருக்கொண்டாள். அந்நினால், அப்பணிப்பெண்ணை அவ்வநிக்மலோ பறையினுட் பொக்செய்வது பெருவருத்தமாயிற்று. இங்ஙனம் அப்பணிப்பெண்ணும் அந்நெயுருவத்தைக்கண்ட அவ்வரவாழ்வினைச் சொன்னால், அந்நெய்மாதர்க்குப் பெரியதொரு நெருக்கத்தை

உண்மையின்பெண் தீனைத்து, அவ்வீட்டிலுள்ளார் எவருள்
அத்தனை அவர்க்கு மறுபாவிமனிலுஞ் சொல்லிற்றிலர். என்றாலும்,
அவ்வாண்மையமைக் கண்ணவர்க் அன்னடை விரட்டவர்கள் அவர்
கண்ட அவ்வுருவத்தொற்றத்தைப்பற்றிக் கேட்டு இயம்புதலும்,
அவர்தம் மருகியாமலான காமலின் நங்கைதான் உடல்கலத்தைக்
குறித்து உடலை ஓடுகடிதம் எழுதிக்கேட்குப்படி. வற்புறுத்தி
னர். அவ்வாறே அவ்வாண்மையார், தொலைவாயதோர் மாரிலிருந்த
தம் மாமன் மாயிபர்க்கு ஓடுகடிதம் அறித்ததான் இரவையெழுதி
விதிக்க, அத்தற்கு விடை யாகவந்த கடிதத்தில், மருகி காமலின் உரு
வத்தை அம்மாதமாக் கண்ட அறிததான் மலைக்காலத்தில் அவள்
இறந்துமடமாடுமென்பது குறிக்கப்பட்டிருந்தது.

இம்மெர்வாலாற்றிலிருந்து, பாஸ்சன் மாதரும் அவர் தம்
இல்லப்பணிப்பெண்ணும் விழித்திருக்கையிலேயே கண்ட காம
லின் மாதின்மருவம், அம்பாது இறக்குக்கயவாயில்தன் மாமியா
கிய பாஸ்சன் அம்மையாமை அன்பினால் தீனைக்கமையால் உண்
டாயதாகும். இப்பெண்கள் தான் இறந்துபோதற்குச் சிறிது
காலத்தின் முன் பாஸ்சன் அம்மையார் இல்லத்திற் போந்து சில
நாள் தங்கியிருந்து அவருடன் அன்பினால் அளவளாவியிருந்த
வன். அங்ஙனம் அளவளாவியிருந்து பிரிந்த சின்னாட்களில்
அவன் இறக்கவேந்தமையின், அவன் அங்கேரத்தில் அன்பிற்
சிறந்த தன் மாமிபை உறுத்துகளைக்கலானது இயற்கையையார்.
உறுத்த கிளைக்கும் தீனைவு கிளைத்தாறது வடிவினை கிளைக்கப்பட்ட
அன்புடையார் கண்முன்னே தோன்றச்செய்தலும் ஆங்காங்கு
கிகழாநிறலின், பாஸ்சன் அம்மையாரும் அவர்தம்பணிப்பெண்
ணும் கண்ட அவ்வுருவம் தீனைவுருவமேபல்லாது ஆவியுருவம்
அன்றென்பது தெளிபப்படும். அற்றைல், அவ்வுருவம் அன்பின்
றொடர்பு இல்லாத அப்பணிப்பெண்ணின் கண்கட்கும் புலனாய
தென்னைபெனின்; ஒருவர் தம்முறவினர் ஒருவரது இல்லத்திற்
போந்து அளவளாவியிருக்கலால், அவ்வில்லத்து ஏவலாளரின்
அறிவுவாய்க்க ஒருவர் தமக்கு அன்பினுற்பணிசெய்தனமாயின்,
அத்தகைய ஏவலையையும் அங்கேரத்தில் கிளைப்பது உம் இயற்கை
யே யுண்டாமாகலின். அவ்வுருவம் அப்பணிப்பெண்ணுக்குச்
தோன்றலானது தொகுத்தமையாமென்க.

இனித் 'தேசிரி' என்றும் படைஞர் கண்ட நிலைவின் தோற்றமும் விம்மிதும் பயப்படுதொன்றும் இருத்தலின் அதனையும் இங்கெடுத்துக்காட்டினும்; அவர் பின்வருமாறு வரைகின்றார்:—

“யான் வாய்கையின் இருந்தபோது இம்முதல் நிகழ்ச்சி தோன்றுவதாயிற்று அது 1854-ஆம் ஆண்டு மேத்திங்கள். இராப்பொழுது நிகவும் அழற்சிவாய்த்ததாயிருந்தது. பிள்ளைகள் திரைவெப்பிப்போது தாக்குவரென்னும் அச்சத்தினால், யான் அப் போது எம்மைச் சூழவிருந்த இடங்களை நினைத்தவண்ணமாய் என் படுக்கைமேல் மல்லாந்து பரித்து விழித்துக்கொண்டிருந் தேன். வரவர எதோ ஒன்று என் படுக்கையறையினுட் போன் றவதாக உணர்ந்தேன். என் கட்டிலுக்கு ஓரடிதொலைவில் முறி பணி போன்ற மெல்லிய ஒரு வெள்ளியபொருள் இடைவெளியில் தொங்குவதுபோல் எனக்குத் தென்பட்டது. முதலில் அஃது ஒரு நிலாக்கதிரின் தோற்றமாய் நுக்கலாமென எண்ணி அதனை உன்னியாமலிருந்தேன்; பின்னர் சிறிதுநேரத்தில் அஃது என் தங்கை பாரி என்பவளின் வடிவமென அறியலானேன். துவக் கத்தில் அவளது முகச் சூழங்குறிப்புடையதாகக் காணப்பட்டது; பிறகு அதன்கண் இனியதொரு புன்னகை தோன்றலாயிற்று; என்னை அவள் இவ்ஓரொளத் தெரிந்துகொண்டாற்போல் என் முகமாய்த் தன் தலையை வளைத்துக்கொக்கினாள். அந்தோற் றத்தைப்பார்த்து யான் மிகவும் மருண்டுபோனபயரால், அஃது ஒரு பேசுதற்கும் எனக்கு நா எழவில்லை; என்றாலும், அஃது பற்றி எனக்குச் சிறியதோர் மும் உண்டாகவில்லை. அவ்வுரு வம் முதலில் எவ்வாறு சிறிது சிறிதாய்க்கப் புலனாகியதோ அவ் வாறே அது சிறிது சிறிதாய் மறைந்தேகியது. பின்னர் யார் அறிந்த செய்தியால், யான் என் தங்கையின் உருவத்தைக்கண்ட அதே நாளிலேதான் அவள் திருமென இறந்துபட்டாளென்பது விளங்கலாயிற்று.

“இந்திகழ்ச்சிக்குறிப்புக்கோ யான் தங்கட்கு எழுதிவிட்டபா தாக உறுதிசொன்ன அதேநாளில் என் மற்றொரு தங்கை எலிமி சிலிக்கும் அவற்றை எழுதியிருந்தேன். அவள் அநற்கு விடை யாக வரைந்த கடிதத்திற், “பாணி எனக்குமுன்னே தோன்றிய நேரத்தில் யான் விழித்திருக்கவில்லை; ஆனாலும், யான் உடனே

கன்விழித்து, நீங்கள் விளக்கியபடியவாறே அவனது உருவத் தோற்றம் இருக்கக்கூடாது. யான் அப்பொழுதே என்னைக் கவனிப்பேன்? "பாவி! பாவி!" எனக்கவனினேன். அவன் என்னைப்படுத்தும் புன்கிரிப்புக்கொண்டு, என்னைவிட்டுப் பிரிவதற்குப் பரம முற்றும் பொற்காணப்பட்டிருப்பின்வந்தும் செனமறைத்துப் போயினான்" என்பது குறிக்கப்பட்டிருந்தது.

இது கிரித்தகாலத்தில் தோன்றிய என்பவரும், அவர்தம் பற்றொருதங்கை எலிமிசலி என்பவளும் ஓர் தவணைவிட்டொருவர் ஆரீசனாலுக்கப்பால் விளகிட்டுக்கொளவர். அதனால், அவ்விருவரும், தம்தங்கை மிககொய்க்க நடத்தவனென்றுவது, இரந்து போவனென்றுவது தீர்த்து இருக்கையில்லை. ஆனால், இரந்து போவதற்கை யோதான் உயிர்விதித்தருமன், தனது கட்டிலைக்கு இருந்தாவிடத்தில் தன் தலையணையுட்கைகையையும்பற்றிப் போகியதுண்டு. அவன் உயிரித்தது 1854-ஆம் ஆண்டு மே. 30-இல் இரவு 10-மணிக்கு மேல் 11 மணிக்குள்ளாகும்.

இன்றுள், 'கூட்' எனப்பெயரிட ஓர்மையார் 1872-ஆம் ஆண்டு நவம்பர்த்திங்கள் சுற்றிலே அல்லது டிசம்பர்த்திங்கள் முதலிலே ஒருநாள் விடி பற்காலையில் ஐந்துமணிக்குமேல் ஆறு மணிக்குள்ளாகப் பகலவன் வெளிச்சம் தோன்றுதற்குச் சிறிது முன்னே தோன்றிய ஓர் உருவத்தோற்றத்தால் துயிலொழிந்து விழித்துக்கொண்டார். அவ்வுருவமானது நீண்டவடிவிலாதல் தோன்றினும், ஆடையணிந்து அவ்வம்மைமாரின் கட்டிலைக்குவிந்து கோக்கக்கண்டார். அக்கை அவ்வம்மைமார் உற்ற கோக்க, அது தம் நாத்துணரின் வடிவமாய் இருக்கக்கண்டான், அது தம்மைத்தன்வையற் றொட்டி நெனவுத்தெளிவார் மணர்ந்தனர்.

அவ்வுருவம் அவ்வம் அவ்வம்மைமாரிக்குத்தோன்றியது பொலவே, செட்டுதேவலிங் வேலோர் ஊரில் உயிர்வாழ்ந்த முதிர்மானான தன் அத்தையின் முன்னுத் தோன்றியது. அம்முதியானதை அணுகி அத்தோற்றத்தைப்பற்றிக் கூட் அம்மைமாரின் கணவர்கேட்க, அவன், ஒருநாள் விடி பற்காலையில் தன் படுக்கையறையின் ஓர் இருண்டமூலையில் இருந்த ஒருகடமொளிவடிவாய் அத்தோற்றம் வந்ததென்றும், அஃது அத்துணை பொலிபொரு

நுலங்கிளமையால் அழைத் தவ்மருபகவெனவே தான் கண்
நணர்க்கனனென் றும், அவ்வுருவத்தின்மேற் காணப்பட்ட ஆணை
யில் அதன் புகழையடைக்கடத் தான் காணக்கூடியதாயிருந்த
தென்றும் எடுத்துரைத்தனள்.

இவிக், தன் அத்தைபார்க்கேயன்றிக், கூட அம்மையாரின்
கணவரும் தமக்கையார் முன்னிலையிலும் அத்தோற்றம் அதேபா
ரின் அதேபொழுதில் அவ்வொளி வடிவிலேயே தோன்றிற்றென்ப
பதும் பின்னர்த்தெரியலாயிற்று.

இவ்வாறு வெவ்வேறுக வெவ்வேறுரிலே நுத்த மூவர் முன்
னிலையிலும் விடியற்காலையில் அவர் விழித்துக்கொண்ட நேரத்
தில், கூட அம்மையின் நாகுணர்வடிவத் தோன்றிய வியத்தரு
திநுச்சியை, அம்மாவரும் பின்னர் ஒருங்காடாய்ந்துபார்க்க,
நெடுந்தொலைவில் அமெரிக்கா தேயத்திற்குத் தன் கணவருடனாந்
தன் மூன்றுபிள்ளைகளுடனுஞ்சென்று பாண்டன்நகரில் குடியே
றிய அஷ்வினமாதா அம்மைநோயினால் இறந்துபோயினார் என்
னுஞ்செய்தி அந்நகரில் வெளியான புதினத்தாளிற் குறிக்கப்பட்
புருத்ததறிந்து இறம்பூதம்நனள். அங்ஙனம் அவள் இறந்தநேரத்
திலோ அல்லததற்குச் சிறிதுகழித்தோ அவளுருவத்தோற்றம்
அம்பு.வார்க்குத் தோன்றியதாதல் வேண்டுமென்பது, நிறகு அம்
மாவில் இருவர் அதனைக்கண்ட நாளையும் பொழுதையும் ஒத்து
நோக்கிளமையாற்புலனுயிற்று. மூன்றும்மாதர்க்கு அத்தோற்றங்
காணப்பட்டதான் அவராற் குறித்துவைக்கப் படாமையால்
அனைப்பற்றியட்டும் உறுதிகொல்லல் இயலவில்லையென்று அதனை
மூராய்ந்த ஆசிரிபர் உவன்றனர். அறுநிற்க.

மேற்காட்டியவாரெல்லாம் உறவும் அன்பும் உடைமையரில்
ஒருவர் இறந்துபடுங்கால், அவர் அந்நேரத்திற் நமக்குரியாரை
அன்பினால் நினைக்க, நினைத்த அந்நினைவு அந்நேரத்தில் அவரி
நுத்த உருவநிலையினை, நினைக்கப்பட்டார் ஒருவர் அல்லது இரு
வர் அல்லது மூவர் முன்னிலையிற் நேர்ந்நச்செய்தல் மறுக்கப்
படாத மெய்க்கிழ்ச்சிகளாய் ஆங்காங்கு உலகமெங்கணும் நிகழ்
கலை விளக்கி வரைந்திட்டாம். இனி, அவ்வாறின்றித், தாம்
இதற்குமுன் கண்டு கேட்டுப்பழகியறியாத பொருள்களின் நேரம்
மக்களையார் மக்களின் நேர்ந்நங்கனையுஞ் சிலர் பலர் விழித்திருக்

நாகரிக சீல சீபதம் கண்ணெதிரே காணப்பெறுதலாகிய நிகழ்ச்சி களுநம் ஓசோனையாக நகல் ஆங்காங்கு பெரியாகவே நிகழ்கின்றன. இந் கண்ணையையே நோற்றங்களை நீண்டவின் நோற்றத்தின்கீழ் கொண்டுவந்து விளக்கக்கூடாது. இவ் இயலாத நாயிருக்கின்றது. தாம் முன் கண்டு கேட்டுப் பழகிய பொருள்களையே ஒவ்வொரு நகல் மக்கள் உறுத்துகின்றன. பாட்டுவாழ்நிக், தாங்கு கட்டைகளைப் பழகாதபொருள்களை ஆங்காங்கு நீண்டகமட்டு வாழல்ல. அகையால், முன்னறிபாத பொருள்களின் நோற்றங் கள் நிலைநிற்கவாழ்காணப்படுபவரின், அவைதம்மை உயிரோ லேவும் மக்கள் நீண்ட நீண்டவின் நோற்றங்களைக் கொள்ளு தல் இயலாததெய்தம். அத்தகைய நோற்றங்கள் உயிரோலேவு வாய் நீண்டதும் நீண்டவின் நோற்றங்கள் ஆகாவிடின், மற்ற அவை இந்து போனவந்தும் நீண்டவின் நோற்றங்களைக் கவாதல், அல்லதவர் தம் ஆவிபுருவங்களின் நோற்றங்களைக் கவாதல் கொள்ளாதலே முறையாம். தாம் முன் கண்டு கேட்டுப் பழகிய யறிபாத சில பொ ருள்களின் நோற்றங்களைச் சிலர் காண்டலுக்குச் சில உண்மை நிகழ்ச்சிகளை இங்கெடுத்துச் காட்டுவாம்:—

1851-ஆம் ஆண்டு மேத்திங்களில் 'உவார்டு' எனப்பெயரிய ஓர் மைபார் தாமுத்தங்கனாவருங் கண்ட ஒரு விபத்தகு காட்சி யினைப்பற்றிப் பின்வருமாறெழுதுகின்றார்: "மேத்திங்களில் யா ணும் என்கனாவரும் அண்டையிலுள்ள எங்கள் நேசர்களின் சிறுந்தாட்டு ஒன்றிற்கு ஒருநாளிசைநிற் போய்வந்தோம். நாங்கள் திரும்பிவந்தபொழுது மணி 12. எங்கள் வேலைக்காரர்களெல் லாரும், அக்கேசம் உறக்கத்திலிருந்தமையால், யாங்களை விட்டி லுள் நுழைத்து, கேசே எங்கனது படுக்கைபறைக்குச் சென் றோம். அன்றுமையில் அமைதியான அவ்விருத்தாட்டிலிருந்து வந்தபின், யாங்கள் பேசவேண்டிவந்தோரும். இல்லாமையால், என்கனாவரும் உடனே கட்டிலிற்படுத்தி உறங்கினிட்டார். யா ணும் அவரைப்போலவே படுக்கச்செல்லும்பொருட்டு மெழுகு திரிவிளக்கை அணைத்தவிட்டு, எங்கனது அறையின் வாயிற்கத லை நோக்கியபடியாய்க் கட்டிலின்மேல் ஏறினான். அப்போது அவ்வாயிற்கதையின் உச்சிக்கு அருகாமையில் ஒரு புதுமையான சுட்டொளி அசைவொடு தொங்கிக்கொண்டிருக்கக் கண்டு மிக

வும் இயம்புகின்றேன்; அஃது ஆறுவிரற்களை. நினமும் நானு
விரற்கடை அகலமும் உடை யதாய் நிலநிறந்து உன் ஓயிர்ந்தது.
அனுகண்டு யான் மிகவுந்திடுங்கிடேன்; மேலும் மிகுதியார்க்
கலங்கியிருப்பேன்; ஆனால், என்னு நெஞ்சத்துடிப்பின் அரவுத்
தால் என்கணவர் விழித்தாக்கொண்டார். விழித்தவர் யானு
நேர்ந்ததென என்னைவியவ, இன்னும் அவ்வாயின்பு யன்னை
தொங்கிக்கொண்டிருந்த அச்சுடரொளியை கோர்கும்படி அப
ரைத்துண்டினேன். அங்ஙனமே அவரும், அதனை கோங்க, அஃது
பாதாயிருக்கலாமென்று யாங்கள் என்னாபிட்டுக்கொண் டிருந்
தையில், மற்றொரு சிறியசுடர் அதனைப்போலவே அதன்பக்கந்
நே வந்துசெத்தல் கண்டோம். வியப்பினைத்தரும் இவ்விரண்டு
சிறு சுடரும் பின்னர் எங்களைகோக்கி பெல்லவருதல் கண்டு
எங்கட்குண்டான இயம்புது இவ்வளவென அளவிடற்பாலதா
ரில்லை. அவைகள் அங்ஙனம் எங்கள் கட்டிலண்டை வரவே,
பாங்கள் அவற்றின் தன்மையை ஆராய்ந்துபார்க்கத் தீர்மானித்
தாய், பரிக்கைமேல் எழுந்துட்கார்ந்தோம். என்கணவர் அவற்
றைத்தம் கைகளாற்றிடித்தார்; பிடித்து அவற்றை எம்மிடமிருந்து
நதாலைப்பான்வேண்டி அவற்றைத் தம்மிரண்டுக்கைகளின் நடுவே
வைத்துத்தேர்த்தார். ஆனால், யாங்கள் பெரிதும்வியக்க அவை
சிறு சிறு ஒளிமணிகளாய் உடைந்து எங்கள் மெத்தைத் துப்
பட்டிமேலெல்லாம் பாதரசம்போல் ஓடின. அதுகண்டு, அவை
களை அவித்தற்கு யாங்கள் முயல்கையில் அவை கட்டிலுநத
சின்னி மறைந்துபோயின.” என்பது.

பேற்சொல்லிய மெய்நிகழ்ச்சியில் ஒருமாதர்ச்சும் அவர்
தங்கணவர்க்கும் ஒரேகாலத்திற் கட்டிலுநன நிலச்சுடரொளி,
அதற்குமுன் அவர் கண்டறியாததொன்றாகும். அவ்விருவரும்
அதனைக்கண்டதூஉங் களவிலன்றி நனவின்கண்ணதேபாகும்.
அத்தோற்றத்தை அவ்வொருநாளிலன்றி அதற்குமுன்னும் பின்
னாந் தாங்கண்டதில்லை யென்றும் அவர்கள் உறுதிபொழிபுகள்
நிருத்தின்தை. ஆதலால், அப்புகழ் சுடரொளிக்கோற்றம் யாது?
அஃது எங்கிருந்துவந்தது? அஃதென் அவர்கள் முன்னிலையிற்
றோன்றிபது? அஃது அவ்வாறு தோன்றிபதன் குறிப்பு என்னை?
என்று அவ்விருவரும், ஆராய்ச்சிவல்ல ஆசிரியரும் எவ்வளவோ

ஆராய்ந்தபாற்றும், அதைப்பற்றி அவர்கள் வதொரு முடிவுந் தெரிந்துகொள்ளல் இயலவில்லை. இங்ஙனமே தாம் முன்பின் கண்ணுத ஒரு குகையையவண்டியின் மேற்பற்றத்தை ஒரு ஆசைமகன னாரும் அவர்தங் குறிப்பத்தாருங் கண்ப வரலாற்றினை அத்துமை மகனுர் கற்பியடியே இந்த மொழிவையர்த்து வரைவாம்:-

“அஃது ஆகந்தித்திங்குன் ; இராய்பொழுது நிலவின்றி இருந்நி ஓவொழிந்துது ஒருநாள் நன்விசையில் யான் படுந் கைக்குர் பெல்லாழ்முன், என்னு வழங்க்ப்பாடி. வானத்தின் நிலை மைமைப்பாங்குத்தலைவாரிநிற் சென்றேன். சென்று, அதன்படி. மேல் ஒருபொடிப்பொழுதுதான் என் நிலிரூப்பேன் ; அப் பொழுதநிதில் இரட்டைக் குகைகனாள் இழுக்கப்பட்ட ஒரு காரட்டுவண்டி பெட்டி மேலிருந்த இருவராய் செலுத்தப்பட்டு எங்கள் வீட் டிப்பங்கமாந்திருப்பிவாக்ககண்டேன். அஃது எங் கன் வீட்டி கெதிரே மிகுவிசையாய்ச்சென்று, இரண்டு செங் குத்தான கைகளுந்து நடுவே ஓடும் ஒரு நீரோட்டத்திற்குப் போகும் ஒரு வழியிற் புகுவதாயிற்று. எங்கள் வீட்டின் அப்பக் கத்தில் வதொரு வண்டிப்பட்டையும இல்லாமையால், அவ்வழி யே விசைத்துச்சல்லும் அவ்வண்டி வெள்ளத்திற்போய் விழுமே பென அஞ்சி, வண்டியை கிறத்துமாயு வண்டியோட்டிகளை அழைத்துக்கவிலேன். ஆனாலும், அஃது அந்நீரோட்டத்தின் வரையிற்சென்று பின்வாத்திடொன நின்றுவிட்டது; அதன்பின் அஃது அங்கிருந்திருப்பி அந்திருந்த மைதானத்திற்சென்றது. யான் உடனே விட்டைவிட்டு அவ்வண்டியண்டை போயி னேன்; அந்நேரத்தில் என்மகனும் கையிற்பிடித்த ஒரு கண்ணாடி விளக்குடன் எப்பால் வந்துசேர்ந்தான். பெட்டிமேலிருந்த ஆட்களிருவருர் ஏதும்பெசுற்றில்லர். அவ்வண்டியினுள்ளிருந்தும் வதொருபேச்சுக்குரலுங் கேட்கவில்லை. என்மகன் வண்டியினுள் ளே நோக்கினான். அப்போது அவன்பார்வைக்குத் தென்பட்ட தெல்லாம், அவ்வண்டியினுள்ளே ஒருபுறையில் முறைப்பாக உட் காந்திருந்த ஒரு பெண்பாஸின் வடிவமேயாகும். அவ்வடிவம் முடியிலிருந்து அடிவசையில் வெளேனென்ற வெள்ளுடைமேற் கொண்டிருந்தது. வெளிபே உட்காந்திருந்த ஆண்பாலார் இரு வரும், உயிர்ப்பொருளென்னும் குறிகாட்டாமல் அரவமின்றி

உன்னையிருந்த பெண்பாலெனத் தேவநீர்த் தீர்த்தவங்கன் ஒரு வெள்ளிய உருவும் வாழ்ப்பேச்சு எதுமில்லாதிருந்தமை ஒரு பெரும் புதுமை யாகக் காணப்பட்டது. யான் அங்குரின் வளப்பெல்லாம் கன்கறி வேணுவினும், இப்போது தேவநீர்த் தீர்த்தவங்கன் அருளை யோட்டித் துக்கினையும் அதனை மூர்க்கும் குதிரைகளையும் இதற்கு முன் சிறிதும் அறிவேன். பின்னர் அவ்வண்டி அம் மைதான வெளியிற் று டேசென்று, அங்குள்ள குதிரைவாடி (இலாயத்து)க் குப்பிபாகும் பாட்டையிற் புகுந்து அதனையும் கடந்துபோய்விட்டது. மறுநாட்காலையில் அவ்வண்டியுருளின் சுவரும் குதிரைக் குளப்படிகளின் சுவரும் அதுசென்ற வெள்ளிலத்திலாவது பாட்டையிலாவது பதிந்துளவா என்று நோக்க அஃதொன்றுமே அங்குக்காணப்படவில்லை. அங்குரிமுள்ளாரிடம் அவ்வண்டியைப் பற்றியும் அதிலிருந்து வங்களைப் பற்றியும் எவ்வளவோ கருத்தாய் உசாவியும், ஏதொரு வரலாறும் புலனாயிற்றில்லை. ஆனாலும், யான் உரத்தாக்கவிபது கேட்டு என்பனையையும் புதல்கியும் கூடச் சான்றாண்மை ஒடிவந்து அவ்வண்டியைக் கண்டார்கள். இது நிகழ்ந்தது 1878, ஆகஸ்ட், 23-ஆம் நாளிலாகும்.” என்பது.

இக்கிழந்தியின் உண்பையை ஆராய்ந்தறிபச் சென்ற “உயிர்க்கலை ஆராய்ச்சிக்கழக” ஆசிரியர் ஒருவர் (Podmore), அவர்கள் கண்டது பருப்பொருள் வண்டி யன்று என்பதனை ஆராய்ந்து உறுதியாகத் தெரிந்துகொண்டார். பருப்பொருள் வண்டியாயிருந்தால் அது திருப்புதற்குப் போதுமான இடம் அப்பக்கத்தில் இல்லை. மேலும், அவ்வண்டி சென்ற மைதான வெளி பாசிபடர்ந்து புல் அடர்ந்த ஈரநிலையிருந்தது. அதன் கண் அவ்வண்டியுருள்களின் சுவரும் சிறிதளவாகக் காணப்பட வில்லை. அவர்களது விட்டின்புறத்தின் அவ்வண்டி சில இடையப் பொழுதுதான் நின்றிருக்கலாம். அதனைக்கண்ட துரைமகனார் அதன்மேலிருந்த இருவரோடு பேசியும் அவர்களிடமிருந்து விடைமேதும் வரவில்லை. மேலும், அத்துரைமகனாரைப்போல வே. அவர்தம் மனைவியும் புதல்வன் புதல்கியரும் அதனைக் கண்டினார். அதனால், அதனை வெறும் பொய்த்தொற்றென்றுங் கூறுதல் பொருந்தாது. ஆகவே, அவ்வண்டியின் நேற்றிற் முன்பின் அந்நிப்பட்ட ஒரு புதுமையாகவே கொள்ளப்படுகிறது.

பு.க. இம்மாதிரி இன், யின், வன், பின், நீயற்றங்கன், பல, பலர்க்
 கள், பலவற்ற, பலவிடங்களிற், நீயுள்ளிடங்க்கள், நான்.

இனி, வண்டியின் தொழிற்கூலியைப் பற்றி, பெய்யமான பருப்
பு நான் வண்டிகள் செல்லுங்கால், அவற்றைப்பற்றித் து மக்களைய
வென்ற சில மருவர்கள் தொடர்ந்து செல்லுதலையும், அவ்வாண்டி
களின் மற் றொரு வெவ்வேறாயும் இருந்தவர்கள் கண்டிருக்கின்
றார்கள். அதற்குரிய மருவையே திரும்பிவினை சண்டெடுத்தவர்காற்
பாட்டுகள் பெயர் வண்டியைப்பிடி ஒர் அம்மையார் பின்வருமாறு
வணங்கிவருள்:—

செய்திருக்காவிடுவதற்கு நான் இவிய பச்சக்கம்பாலை யில் பா
மம் என் பழகியும், என் தொழியும் வேலைக்கார நம் ஓ நுவண்டி
நிற் போர்க்கொண்டிருந்தோம். அப்போது எமது வண்டியின்
வண்டியைப் பங்குநீதல் ஆடவன் எங்கள் குதிரையின் தலைபாப்
பில் பிதந்துசெல்வதுபோல் காட்க்கக்கண்டேன். என்தொழி
பேரி' என் அண்டையில் அமர்ந்திருந்தான். எனது மெல்லிய
குரலில் அவ்வுழிக்கு அவ்வாடவன் மருவினைச் சுட்டிக்காட்டி
கேள்; ஆனால் அவன் கண்களுக்கு அது தென்படவில்லை என்
பழகியும் வேலைக்காரனும் எனக்கெதிரேயுள்ள இருக்கைபோல்
நின்றுந்நான். நான் சொல்லியதைக்கேட்டு என் பருகி தன்
பக்திதைத்தி முயிரிப்பாத்தது, 'எங்கள் சுட்டிய அடவன் மருவினை
பழகித் தெரிவா'ர்க்காண்கின் றேன்' என்றான். எங்கள் 'வேலைக்
காரனோ'திகிக்கொண்ட குரலினாலு, 'அப்பா, ஒன்றும் பேசா
திர்கள்! அப்பாமிருங்கள்.' என்று மெல்லச் சொல்லினான். குதி
ரைகூடியும் மற்றையினங்கிலும் அவிபுருவங்களைக் கண்டு
விருதுகின்றன வென்று பலர் சொல்லக் கேட்டிருக்கின்றனர்.
ஆனால், எங்கள் வண்டியிற்சென்ற குதிரையோ சிறிதும் வெருண்
படாடவில்லை; ஓசேவனையான ஓட்டத்திலேயே எகிபது; அஃது
எங்கனாத்தென்ற தன்மையினை எண்ணிப்பார்க்க அஃது அவ்
வாடவனுருகினால் அடக்கப்பட்டே அவ்வாறு சென்றதென
கூறியவானேன். அவன் முகம் எங்கள் பக்கமாயின்றி எதிரே
திருப்பியிருந்தமையால் அவனது முகம் என் கண்களுக்குத்
திரியாவிட்டாலும், கரிய உடைபூண்ட அவ்வாண்டகறு நுவம்
கொக்குகள் குபலனாகிடப்பேயொடாந்த முற்சென்றது. என்

பருகியும் எவ்வளவு அகலித் தெரிவார்க்கண்டவர். அவ்வுரு அம்மலைக்கால வெளிப் பத்தில் தெற்றெனத் தோன்றியும், என் தோழியிடம் அதனைக் காணக்கூடவில்லை; அவன் என்பதற்குத் தேயிருந்தமையால் எமக்கு எதிரே முன்னேறிச் சென்ற அவ் வடவனுருவின், பற்றையிருவையுள்வி அவ்வான் எவ்விதம் காணக்கூடியவனாய் இருந்தானாகல்வெண்டும். இனி, நாங்கள் 'சார்பின்னம்' என்னும் பருக்கு அணித்தாக வந்தவுடனே, அவ்வுருவம் பறைந்துபோயது; அதனை மீண்டும் யாங்கள் பார்க்கவேயில்லை. அப்பாண்டையிற் பேர்கள் கடமாநிவதுண்டு என்ற இறங்குமுன் நாங்கள் கேட்ட துமினில்லை." என்பது.

இம்மெய்க்கிழச்சிபிற் காணப்பட்ட ஓரண்பகவுருவின் நேற்றிற், அதனைக்கண்ட மாதம் இருவராலும் எவ்வன் ஓருவனு லும் இதற்கு முற் சிறிதும் அறியப்படாததாகும். அப்பாண்டையிற் பேர்கள் இப்பகுலவனனிடன்று அவர்கள் யாருங்கேள் தில்லாமையால், அவர்களது அச்சவுள்வந்திலிருந்து அத்தோற் றம் உண்டாகியதென்ற கூறுதலும் ஆகாது. ஆகலால், ஆவியு ளில் கிற்கும் ஒரு குதிரைக்காமனது ஆவியுருவமோ, அல்லதவன் றன் தினைவுருவமோ அந்நேரத்தில் அப்புவர்கள் கருங்குப் புல னாகி அவர்களும் வண்டிக்குதிரையினை எளிக்கொண்டு சென்றதா கல் வேண்டிமெனக் கொள்வதாகவே பொருத்தமுன் த்தாம். அந் நேல், அவ்வண்டியுட்சென்ற கால்வரில் எவர்கன்கட்குப் புல னாகிய அவ்வுருவம் ஏனென்பொருபாதுக்குப் புலனாகாமையென்கை யெனின்; பருப்பொருள் வடிவுக்காயன்றி உண்பொருளுருவு களைக் காண்டற்குரியபத்த பதம் அம்மாதத்து உண்டாகவில்லை பென்று தெரிந்துகொள்க இனி, அவர்கண்ட ஒரு உண்பகவரு ளின் தோற்றத்தை இங்கெடுத்துக்காட்டுதாம். 'பத்துகேயாரி' என்னும் மாதமார் ஒருவர் பின்வருமாறு வளங்கின்றார்:-

“1875-ஆம் ஆண்டு வேளிர்காலத்து ஓரகம் பிற்பகலில் 4-மணிக்கு யானும் என் தங்கையுள் ஒரு வேலைக்காரப்பயல னுடன் ஒரு குதிரைவண்டியிலேறி எங்கள் வீட்டை நோக்கிப் போய்க்கொண்டிருக்கோம். அப்பொது திடீரென ஒருபெண் மகளுருவம் பாட்டையின் ஓரமாயுள்ள வேலிவெளி நுள் அமல மின்றி மிதந்துகொண்டிவந்து அப்பாட்டையின் துறக்கெடுள்

நா. அவ்வருகும் முழுதும் வெள்ளை யுதித்திருந்தது; அஃது ஓடிவரும் சாய்ந்த உடம்பினதாய்கிஷத்திக்குமேற்புத்தடிப்புமதத்தில் எகிபது. அந்நேரக்கண்டதும் எங்கள் குதிரை திரிமெளன் லெய்விட்டது; அந்தத்தினர் குதிரையின் உடலும் நகிதெங் கியது; அப்போல் அந்நேர வயிர் செத்தது எனும் இயலவில்லை. உடலே யான் என் தன்னைகைய விளித்து, 'அந்நேரக்கண்டனையா?' எனவினா, அவளும் 'ஆம், அந்நேரப்பாத்தேன்' எனத்திருந் தன் கூறினா; கூட இந்நேர வயற்காசர் திறவனாக்தான் அந்நேரப்பாத்ததை கடுக்கத்தான் சொல்லினா. இந்நேரம் அப் பெண்பகை நுமரானது அப்பாண்டையின் அப்பக்கத்தான்ன வேலைய போற்கட்டி ஒரு வயல்வெளி மேற் கொன்றது; அந்நேர காங்கன் உற்றுப்பாத்தற்கொண்டிருக்க, அது தொலைவிற்காணப் பட்ட ஒரு தொட்டத்தி லுடையுருத்த மறைத்துபோயது. ஆக, காங்கன் அந்நேரக்கண்டது இரண்டுநிமிசகேமத்தான் இருக்கலாம். அவ்வருகும் அப்பாண்ட எகிபபோது அந்நேர காஷிகள் லைத் தைத்தொடவேயில்லை; அஃது அமைதியாய் மிதந்து லைச் சென்றது. பிறகு காங்கன் இல்லம் போர்ச சேர்த்தவுடனே எங்கள் அன்னயார்க்கு பாங்கன்கண்ட அத்தொற்றத்தைப்பற்றிச் சொல்லினா. அஃது எங்கள் தீனையின் தொற்றமுர் அன்று, வேறு எத்தகைய பொத்தத்தொற்றமுர் அன்று என்பதை நான் உறுதியாய் சொல்வேன். இந்நேரமுன் ஒருவது பின் ஒருவது யான் இத்தன்மைத் தாகிய உருவத்தொற்றத்தைக் கண்டதெயில்லை. அப்போது காங்கன் உடல்லை மனநலத்தொடர்த்தொம். அந்நேரமுன் வேறெவரும் அவ்வியல்வினதாகிய ஆயியின் தொற்றத்தைப்பற்றி எங்கட் குச் சொல்லி எங்கள் தீனையை அந்நேரப்பயவைத்தது மில்லை. ஆனாலும், அப்பாண்டையிற் பெண்கள் உலவுவதுண்டென்றும், அப்பக்கத்தாக் குடியாவவர்கள் சிலர் ஓர் ஆயியின் உருவினை ஒரோவொருதாற் காண்பதுண்டென்றுத் திறுகாலத்திற்குப்பின் சிலர் சொல்லக்கேட்டேன்." என்பது.

இனி, ஆசிரியர் 'செட்டர் பீஸ்ட்' என்பாரும் அவர் மனைவியாநங் கண்டதொருநளின் தொற்றத்தைப்பற்றி அவ்வாசிரியர் 'முதலையுத்த கடித்தத்தினை இக்கே மொழிபெயர்த்து வரைவாம்:-

“மிகப்பழையபாணதொரு கிகழ்ச்சி என் கண்முன்னே இவ்வாண்டில் (1625) கிகழ்த்தது. யான் ஒரு வழக்கின்பொருட்டு இலத்தன்பாசுகரில் வந்திருந்தேன். ஒருநாட் காலையில் 8-பாணிக்கு யான் தூயிலொழிந்து கண்விழித்ததும், என்கட்டி அக்கு இரண்டுமுழம் எட்டித், தலைமேல் ஒரு முடிச்சடைய ஒருவெள்ளிய ஆடை யைத் தொங்கவிட்டாலென்ன, நான்கு அல்லது ஐந்தடிபுறமர்வாய்த் ஏதோ ஒரு வெண்மையான உருவம் திற்பலைத் தெளிவாக்கண்டேன். அதனைச் சிறிதுநேரம் கோக்கியதும், இன்னும் நன்றாய் அதனைக்கண்டு தெளிதற்பொருட்டி என்படுக்கைமேல் எழுத்து உட்கார்த்தேன். பின்னர் என் விரண்டு கைகளையும் விட்டி. அதனைப்பிடிக்கமுயன்றேன்; உடனே ஒரு பெடிப்பொழுதில் அஃதென் கைகளையிட்டு நிழல் போல் வழவி என்கட்டிற் கால்மாட்டண்டை சென்றது யானுங்கட்டிலையிட்டுக்குதித்து அதனைப் பின்னொடர்ந்தேன்; ஆனால், அது பறந்துபோயது. இத்தொற்றத்தைக் கண்டபின், என்மனை விக்குத்தான் யாது நேர்ந்ததோவென யியங்கொண்டேன். என் மனைவிபைச் ‘சசெக்ஸில்’ உள்ள ‘பெட்வர்த்’ நகரில் அவுடன் தந்தையார் இல்லத்தில் விட்டுவந்தேனாதலால், அவரைக்காண்டற்கு உடனே குதிரையூர்ந்துசென்றேன். சென்று, அவ்வில்லத்தின்மேன் மாளிகைக்கு மேற்போகையில் என் ஏவலன் ஒருவன் எனக்கு வந்த கடிதங்களைக் கட்டிபெய்ந்துக்கொண்டு என்னிடம் வருதற்குப் படிமேல் இறங்கிவரக்கண்டேன் அவன் என்னிடம் தான் வருவதாகப்புகன்றபையால், அவன் கையிலிருந்த கடிதக்கட்டை யான் வாங்கிக்கொண்டு, மேலே என் மனைவிபால் எகினைன். என்மனைவி தன் தங்கையுடனும் பற்றொருநாமைகளுடனும் உடல்நலத்தோடிருந்தனர். என்னைப்பார்த்ததும், அவர்களை லாரும் ‘முன் எண்ணியதற்குவேறாக இப்போது இவ்வளவு விவரத்து திரும்பியது என்?’ என என்னைக்கேட்டனர். அதன் மேல், அன்றைக்காலையில் யான் கண்ட தோற்றத்தினைப்பற்றி அவர்கட்கு எடுத்துரைத்தேன். அதுகேட்டு வியப்புற்ற அவர்கள், என் ஏவலனிடமிருந்து யான் பெற்ற கடிதக்கட்டைப் பிரித்து அதிலுள்ள கடிதங்களைப்படிக்கும்படி என்னைக்கேட்டுக் கொண்டார்கள். அங்மனமே யானும் அதனைப்பிரித்து முத

லில் என்மனைவி என்மனைவி நடுத்தர கடிதத்தை எடுத்து உரக் கம்படித்தேன். அக்கடிதத்தில் அவன் தான் அன்றாடம் காலையில் எழுதும் வெண்மைபான தோர் உருவம் கரிய முகத்தினதாய்த் தன் பரிக்கையின் பக்கத்தே திற்பலக்கண்டமையால், என்மனைவி தோற்றித் தோற்றி உருவம் என அன்றி உடனே யான் திரும்பிவரும் படி வெண்டி வரைத்திருந்தான். யாங்கள்கண்ட அவ்விருதோற் றங்களின் கிழப் பிக்குறிப்புகள் அத்தனையும் யாங்கள் ஒப்பிட்டு கொக்க, அத்தோளின் அத்தோளியுதில் அத்தோளியேதத்தில் யான் கண்டபடி யே காற்பதுகல் தொலைவிலிருந்த என் மனைவி யும் அத்தோற்றத்தைக் கண்ட மை புலனாற்றிற்று.” என்பது.

இனிக், குவினி” என்னும் ஒருபருத்துவ ஆசிரியரும் அவர் தம் மனைவியார் தாம் குடியிருந்த ஒருமாளிகையில் 1853-ஆம் ஆண்டு கண்ட தோர் உருவின் தோற்றத்தை அவர் வரைந்த கடி தத்தினின் றே கண்டு மொழிபெயர்த்து எழுதுவார்:-

“ஒருமாளிகையில் (தாய்க்கொள்ளச் செல்லும் முன்) முழுதும் உடைபுண்டிருந்ததோர் உருவம் எனது கட்டிலின் கால்மாட்டி லிருந்து குறுக்கேபொப் அடுப்பன்டை அணுகக்கண்டேன். அதுதனதுகையை உயரத் தாக்கி, அவ்வடுப்பின் மேலுள்ள பலகை மேல் எரிந்துகொண்டிருந்த விளக்கினைச் சுட்டியது. அங்கே ரத்தில் என்மனைவி என்மனைவி பிடித்துக்கொண்டாள். அப் பொது அடுப்பின் பலகைமேலிருந்த விளக்கு அணைக்கப் பட்டது. விளக்கு அகிந்துபொனாலும், அவ்வுருவம் கதவன்டை சென்றதைத் தெரிவாய்க்கண்டேன். எங்கள் வேலைக்காரிகளின் ஒருத்தியான் அங்கனம் எங்கள் அறையினுள்ளே நடைபெற்றுக்க லெண்டிமென யான் எண்ணி, எப்படுக்கையினின்றும் குதித்து அவளை மறிக்க முயன்றேன்; ஆனால், அங்கொன்றும் இல்லை. அங்கனமேல் அவ்வறையின் வாயிற்கதவன்டை பாப்து, எங்கள் உடம்பாடின்றி இராமனையிற்புருத்த அவளைப் பின்னொருவரும் முயன்றேன். ஆனால், வதக்கப்படி அவ்வாயிற்கதவு புட்டப்பட்டிருந்தது. என்மனைவி யோ பெரிதுத்திகிள்கொண்ட நிலையிலிருந் தாள். நான் கண்டது யாது? என்று அவள் வினாவ, யான் அவ் வுருவின் குறுத்தத்தை எடுத்துரைத்தேன். அதுகேட்டு, அவள் தன்னும் அத்தோற்றனைக் கண்டதாகக் கூறியதோடு, அவ்வுரு

தன்னைபை அவ்விவாவிளக்கின் மேல் வைத்து அதனை நிறுத்தி விட்டதெனவும் மொழிந்தான்.

அவ்விவாவினை விளக்காகத் திரும்பவும்வற்றி முகங்கழுவும் எனத்தில் வைத்திட்டோம்; பின்னர் அடுத்து எப்போதும் போல் எரிந்தது. யான் அவ்விவாக்கு சின்றுபோனதைப் புகைப்போக்கி மின்வழியே கிர்விசிய காற்றின் செயலாக நினைந்து என் மனத்தைத் தேற்றிக்கொண்டேன்; என்றாலும், அவ்விருவத்தோன்றிய காரணம் புலப்படவில்லை.” என்பது.

உயிர்க்கலை ஆராய்ச்சிக்கழகத்தார் ‘குவினி’ என்றும் அம்மாதத்துவகுசிரியர் கண்ட இத்தோற்றத்தைப்பற்றி அவர் தம் மனைவியை எழுதிக்கேட்க அவர் பின்வருமாறு விடை பெறுகிறார்:-

“என் கணவனாக்கூறிய உறுதிமொழியைப் படித்துப்பார்த்தேன். தாங்கள்கண்ட ஆவியுருவத்தைப்பற்றி அவர் மொழிந்தவைகள், யான் அதனைக் கண்ட நினைவுடன் இணங்கியனவாகவே யிருக்கின்றன. அவ்விருவத் தன் கையை இராவியளக்கின்மேல் வைத்து அதனை அணைத்ததை யான் தெளிவாக்கக்கண்டேன். யான் அச்சத்தால் என் கணவர் கையைக் கெட்டிப்பாப்பிடித்துக்கொள்ள முயன்றேன்; ஆனால், அவர், பின்னத்தெரிவித்தபடி, யாரோ உன் மைந்தவரை மறிப்பதற்காக எமது படுக்கையினின்று கிழேகுதித்துவிட்டார். அவ்வறைவாயிற்கதவு என் அம்போற் பூட்டப்பட்டிருந்தது; அவர்போய் அதனைத் திறக்க முயன்றபோதும் அடுத்து அங்கவழிமேதான் இருந்தது. உடனே அவர் ஒரு மெழுகுதிரியை ஏற்றினார்; ஏற்றிக் கட்டிலின்மீதும் உள்ளறையும் நோக்கினார்; ஆனால், ஒன்றுங்காணவில்லை. இராவியளக்குத் திரும்பக்கொளுத்தப்பட்டு, முகங்கழுவும் பாண்டத்தாங்கியின்மேல் வைக்கப்பட்டு, மெழுகுதிரியினக்குடன் இரவு முழுதும் எரிந்தது. அவ்விட்டிற்கு பாங்கள் குடிவந்து தங்கும் முன் நான் இரவில் விளக்குவைப்பதேயில்லை; ஆனால், அதற்குப்புதுத்தபின் எவரோ பெருமூச்சுவிடும் ஓசையுங் குறட்டையும் அடிக்கடி என்படுக்கையின் அண்டையில் உண்டாகி என்மீது மிதமாச்செய்தமையால், யான் இரவில் விளக்கெரிபவிலடையேன். என் கணவனார் அவ்விருவத்தோற்றத்தைத் தாமும் பாணங்கண்ட

ரின், திகில்கொண்ட என்னை அமைதிப்பெற்றுப்போகுட்டு, நிலவெனப் பழம் பாசியின்கிரவுஞ் சாளரத் தாலைத் தொன்றின மைபால் அந்தோற்றம் உண்டாயிருக்க வெண்ணெய்மையும், விளக்கு அகித்தபோவது புனைப்போக்கெயின்வழியே கிழிற்றங்கி வீசிய காற்றினால் திகழ்த்திருக்க வெண்ணெய்மையும் வற்புறுத்திப் போல்லி எனது அந்தத்தையாற்றமுயன்றார். ஆனாலும், நாங்கள் இருவரும் ஒரே கைத்திற கண்ணிழித்து, கிண்கி ஒரு அறவுபா அதைப்போல் மனையணித்திருந்த அவ்வுருவத்தைக்கண்டு, அஃது அவ்வாறாயின்கண் றுள்ள அநிப்பண்டையிற்பென்று அதன் பெற்பலகையில் எரிந்துகொண்டிருந்த விளக்கையுத்தனது வலக் கையால் அழிவக்கூடாத்திறகு. அதைப்பற்றி வேறுவகையாக நினைப்பற்கு இடமேயில்லை. என் கனாவனா தம்முடைய கை களைபீட்டி அவ்வுருவினைப்பிடித்து திறுத்தமுயன்றபோது, அவ் வுருவத்திருப்பி அவ்வாயிற்கதவினுடே போகாதற்கையில் அத னுடை சமராவென ஒலித்ததையும் நான் தெளிவாய்க்கேட் டேன். நிலவொளி மிகவுந் தெளிவான துலக்கமுடையதாய்த் திகழ்த்தது; சாளரத்தின் வெள்ளிப்பதிரை அகனை ஒருபக்கமே தான் மறைத்திருத்தது.” என்பது.

‘சூரியி’ என்னும் மருத்தவ ஆசிரியரும் அவர்தம் மனைவி யாரும் அவ்விட்டிற் குடிபுகும்முன்னரே, அத்தகைய தோற்றங் கள் அங்கு திகழ்த்தகளை மற்றும் பலர் பலகாற் சொல்லியிருக் கின்றனர். ஆனால், அம்மருத்தவ ஆசிரியர்க்கும் அவர்தம் மனை விபார்க்கும் அத்திகழ்ச்சிகளைப்பற்றியது ஏதொன்றுமே முன்ன ரே தெரியாது. ஆகலால், அவர்கள் அத்திகழ்ச்சிகளைப் பிறர் சொல்லக்கேட்டதிலிருந்து, அவர்களது உள்ளத்தின்கட்டோள் றிய உருவெளித்தோற்றமே அவர்களுடைய கண்களுக்கு அவ் வவறு காணப்படலாயிற்று என்று கூறுதற்குஞ் சிறிதும் இடமே இல்லை. இனி, மேற்சொல்லிய தோற்றத்தைக் கண்டபிறகு அவ் விருவதும் அவ்விட்டையிட்டு வேறு ஒரு வீட்டுக்குக் குடி போயினர்.

இனி, மூவர்க்குக் கட்புலனுள் ஓர் உருவத்தோற்றத்தைக் குறிப்பிட ‘தெத்தனி’ என்பார் 1884-ஆம் ஆண்டு நவம்பர்த் திங்களிற் பின்வருமாறுழுதினார்:-

“இவ்வாண்டின் துவக்கத்திலேயே ஒருநாளிரவில் என் படுக்கையறையின் கண் ஓர் உருவம் இயங்குதலை உணர்ந்தேன். அது கூன்முதுகுடைய ஒருபெண்பாலின் உருவாய்க், கரிய தொருபோர்வையினால் முடிமுதல் அடிவரையிற் போர்த்துக் கொண்டிருந்தது. அது முதுமை மிக்க ஒருபெண்பாலின் உருவமாகத்தான் இருக்கவேண்டுமென என் உளத்திற் பட்ட தாயினும், அதன் முகத்தை யான் காணக்கூடவில்லை. அது மெதுவாயுங் கன்னத்தனமாயும் எப்படுக்கை பறையின் வாயில் வழியே சென்று, அவ்வறையின் அதே பக்கத்திலுள்ள ஆடை வைக்கும் அறையை அணுகக்கண்டேன். அதன்பின் அது சநிதி யில் முற்றமே மறைந்து போயிற்று. திடீரென உண்டான அதிர்ச்சியினால் யான் உரக்கக் கூவினேன். அத்தன்பைய தான ஒரு தோற்றத்தை இதற்கு முன்னாலுறும் பின்னாலுறும் கண்டிலேன். எனது இயற்கையும் ஆவியுருவங்களைக் காண்பதற்கு ஏற்றதன்றி. அவ்வுருவமும் அது தோன்றிய நிகழ்ச்சி யுங் கனவல்ல; எனக்கது மெய்மையான தெளிவு நிகழ்ச்சியே யாகும். இனி, அது நாகக்கத்திற்கும் விழிப்பிற்கும் இடைப்பட்ட தொரு நிகழ்ச்சியும் அன்று. நான் கண்டது நனவு நிகழ்ச்சியேயெனத் தெளிவாய் உணர்ந்தேன். யான் கண்ட அவ்வுரு எவருடையதென்பதை யான் அறிந்திலேன். முன்றாண்டுகளாக யான் இவ்வீட்டிற் குடியிருந்து வருகிறேன்; எனக்கு முன் இதற் குடியிருந்தவர்களைப் பற்றி யான் ஏதும் அறிவேன். அந்த அறையில் விளக்குக் கொண்டு போகவும் இல்லை; வேறொரு விளக்கு அதன் கண் எரியவுமில்லை. என்றாலும், அவ்வுருவம் நன்றாகவே கட்டிலுமது; ஆடையறையும் அங்ஙனமே கட்டிலுமது; ஆனால், அது மறைந்துபோயதும் எல்லாம் இருளாகவே யிருந்தது; கடையும் பூட்டப்பட்டிருந்தது.”

மேலதனை எழுதிய துரைமகனொரப்போலவே அவந்தர் மனைவியாருந் தாம் அவ்வுருவத்தைக் கண்டதனையும், தம் சிறுபி யுந் சமைப்பகாரனும் அகனைக் கண்டதனையும் பின் வருமாறு தெரிவித் தெழுதுகின்றார்:—

“முன்னே குறிப்பிடப்பட்ட இரவில் யான் திடீரென விழித்தெழுந்தேன்; ஏது காரணத்தாலென்பதை அறிந்திலேன்.

என் கணவனுர் தமது முழு நகைமேற் சாய்ந்து கொண்டு புதிய
வான ஒரு கிழவியை உற்று நோக்கிக்கொண் டிருந்தனர்; அக்
கிழவி ஆன பழையவன்னை குனிந்து சென்றதை யானுங் கண்
பின். அதனை மனமையான வடிவமென்றே நம்பினேன்.
ஆனால் அது திண்ணை மறைந்து விட்டது. அப்போது என்கண்
வனுர் தாம் கூறியபடியே ஒருபெருங் கூச்சலிட்டனர்; அதன்
பின் தாங் கண்டதிருவென எனக்குச் சொல்லினர். யான் கத
வைத் திற்க முயன்றேன்; ஆனால், அது பூட்டப்பட்டிருந்தது.
என்கணவனுக் குண்டான நினைவே எமதுள்ளத்தின் ஒற்றுமை
யால் எனக்கும் அங்ஙனம் தோன்றியதுபோலுமென முதலில்
எண்ணினேன்; ஆனால், அவரைவிட யானே அத்தகையதொரு
தேயற்றத்தைக் காண்டற்கு ஏற்றவனென எண்ணினேன். அவ்
வருவத்தோற்றத்தைப்பற்றி யான் என் ஏவலாளர்க்கு உரையா
திருத்தும், மரநாளில், மூன்றுண்டுள்ள 'முரியல்' என்னுஞ்சிறுமி
அன்றிரவு தன் செவிலித்தாயை யெழுப்பி, அச்சம் இல்லாமலே
'கொரா, கொரா, அறையிலே ஒரு கிழவி வந்திருக்கிறாள்' எனச்
சொல்லியதென்று அச்செவிலித்தாயே என்னிடம் பகர்ந்தாள்.
எனினும், அச்செவிலித்தாய் அத்தகையதேதுங் கண்டிலள். இன்
னும், என்சமையற்காரி 'இராக்காலங்களில் வீடுகள் என் அறை
யில் வந்ததுண்டா?' என என்னைப் பலகால் வினைவியனுண்டு;
ஆனால், யான் அங்ஙனம் அவளறையிற் சென்றதேயில்லை. இதனை
யான் அவட்குச் சொல்லியபோது அவள் இறம்பூதற்றத்
தெயங்கினாள்." என்பது.

இந் திகழ்ச்சியிற் போந்த துரைமகனாரும் அவர்தம் மனைவி
யாரும் அவர்தஞ் சிறுமியுஞ் சமையற்காரியு மெல்லாங் கண்ட
அக்கவற் கிழவியின் உருவம் அதற்குமுன் அவர்களால் அறியப்
படாத தொன்றாயிருக்கலால், அஃது அவ்விட்டிலிருந்து முன்
னொருகால் இறந்துபோன கூன்கிழவியின் உருவமோ, அல்லது
மரமையுலகத்தில் ஆவியுருவில் நிற்கும் அவளது பற்றுள்ளத்தில்
எழுந்த நினைவின் தோற்றமோ இன்னதுதானென்று உறுதிப்படுத்த
தல் இயலாததாயிருக்கின்றது. அதுவேயுமன்றி, நால்வர் கண்
னுக்குத் தோன்றிய அவ்வுருவம், அந்நால்வரில் எவர்க்கு உண்
மையாய்த் தோன்றியது? மற்றவர்க்கு அவரது நினைவின்

எதிருருவாய்த் தோன்றியது? என்றபந்து இதுதான் முடிவெனக் காண்டலும் இயலாததா யிருக்கின்றது. ஆனாலும், அத்துரை மகனாரின் மனைவியார் தாங்கண்ட அய்வுருத் தங் கணவனார் நினைவின் றோற்றமா யிருக்கலாமோவென முதலில் ஐயுற்றுப், பின்னர் அத்துணை நினைவு வன்மை தமக்கன்றித் தங் கணவனார்க் கில்லாமையை யுணர்ந்து பார்த்துத், தாங் கண்ட காட்சியே உண்மையாக இருக்கவேண்டு மென்று முடிவு செய்து கொண்டதிலிருந்து, ஒருகால் அவரது கண்முற் றோன்றிய தோற்றமே உண்மைத் தோற்றமாய், எனை அவர்தங் கணவார் கிறுமி சமையற்காரி முதலாயினார் கண்டது அத் துரைமகளாரின் நினைவின் றோற்றமா யிருக்கலாமோ என்று கருதுதற்கும் இடம் உண்டாகின்றது. அது வல்லாமலும், அவர்தங் சமையற்காரி அய்வுருவி னியக்கத்தைத் தன் அறையிற் பலகாற் கண்டு தன் தலைவியை வினவியதுபோல, அவடன் றலைவி அங்ஙனம் அதனைப் பலகாற் கண்டு பிறரிடங் கூறினாரென்பது மேற்போந்த பகுதியிற் புலனாகாமையின், அச்சமையற்காரிக்குத் தோன்றியதே உண்மையான தோற்றம், மற்றையோர் கண்டனவெல்லாம் அச்சமையற்காரிதன் நினைவின் றோற்றமா யிருக்கலாமெனக் கூறுதற்கும் இடனிருக்கின்றது. அல்தெங்ஙன மாயினும், முதலில் ஒருவர்க்குத் தோன்றிய அக்கிழவியுருவின் றோற்றம் மட்டும் உண்மையான தொன்றாகத்தான் இருக்கவேண்டுமென்பதிலோ ஐயங் கொள்ளுதற்கு இடனில்லை. என்றாலும், அக்கிழவியின் நினைவுருவோ அல்லதவளின் நுண்ணுடம் புருவோ அங்கே தோன்றியது என்பது மட்டுந் துணியப்படாததொன்றா யிருக்கின்றது. அதுகிடக்க.

தெளிவுக் காட்சி

ஒருவர் உறுத்து நினைந்தநினைவும் உறுத்துக் கண்ட காட்சியும், அண்மையிலோ சேய்மையிலோ உள்ள பிறருடைய உள்ளத்தில் ஊக்கமுடியாமற் றோன்றுதலும், அல்லதவரது கட்புலனெதிரே உருவுகொண்டு தோன்றுதலுமாகிய கிழிச்சிக்களைப் பற்றியே இந்நூலில் இதுகாறும் நன்குவிளக்கிப் போந்தாம்.

இனி, அன்புபுரிவற்றி, எவருந் கீனவாத கீனவுகலையுந்
மறையுந் கவம் மீட்டாயும், எவர்க்கும் புலனாகாதிருக்க மறை
பொருந்கல்லாய் அன்பையுரிய சென்மையுறத் தெளிவாகக்
காணத் தெளிவுக்காம் மீட்டக்களிற் சிவர்க்கு உள்வந்தை அமைந்
திருக்கின்றது என்பதனையுந் கிரியாவிளக்குவாம். இதற்கு
அபிமநிதா தேவத்தில் கிழந்த உண்மை வரலாறு ஒன்றை
இக்கே பொழி பொய்த்து வரைகுறாம்:—

“கிக்கா கோ நகரபென்பது இக் கிலவுகத்துள்ள எல்லா
புறங்கலம்பு பார்த்துயம் முயற்சிபிற் நலசிறந்ததொன்றென்பது
வருந் அறிந்ததெயாம். யோனாமுனிவரது சுமைக்காயைப்
பொய் அலையு நிரசரிவையே முடாத்த விட தெனத் தோன்றி
மது. அதன் குடிமக்களதுகொகை விசைந்து பெருகிபது; அத
னற், புறக்கத்திற்கும் இப்பறகர்க்குத் தன்னிர் இன்றியமை
யான வேண்டப்படுவதாயிற்று. கிலமால்வல்லார் அத்தகைய நிலப்
படைவின் கிறத் தன்னிர் இருந்தல் இயலாது என்றவர்; அத
னற் கில நலநிறவு வினையுபட்டது. கிலத்தின் மேலுள்ள தன்னிர்
வரவே எதிர்பார்க்க வேண்டினமையின், உடனே ஒரு கூட்டு
றவுக் கருத்தார் ஏற்பட்டு மேலுள்ள அழுக்குத் தன்னிவரவே
எல்லார்க்குப் கொடுத்து வரலானர்.

“அப்போது அச்சிக்காகோ நகரத்தில் ஆபிரகாம் ஜேம்ஸ்
என்பபெயரிட ஒருவன் இருந்தனன்; அவன் கல்வியறிவில்லாத
ஒருபெணை; கன்னமில்லாத வெள்ளையுள்ளத்தினன். ஆனாலும்,
அவன் இயற்கையாகவே தெளிவுக் காட்சி வாய்த்தவன், உண்
மையான ஒரு குறிகாச வென்றும், அவன் வெளியுணர்வு கிறி
துமில்லா அறிதயிற் செலுத்தப் பட்டபோது அந்நகரத்துக்கு
அநுகூலமாய் உள்ள ஒரு கிலப்பகுதியின் கிழத் தன்னிரும்
மன்னொன்னொயும் வரலாய்க் கிடைக்குமெனக் கூறின
வென்றத் காரகின் மூட்டன் என்னும் அம்மையார் அறிந்து
உரைத்தார். ஆனாலும், கிடைகாவம் வரையில் அவன் கூறிய
புறவுரைகளை எவருமே உன்னித்தவர். கடைசியாக ‘மேயின்’
என்றும் வாரிவிட்டு சிக்காகோ நகரத்திற்கு அலுவல் மேல்
வந்த உடைகட்டுதல் ‘காட’ என்னும் இருவர், ஆபிரகாம்

ஜேம்ஸ் என்னும் அக்குறிகாரன் கூறிய உரைகளைக் கேள்வியுற் றதும், துணைத்துச் சென்றால் தண்ணீர் ஏராளமாகக் கிடைக்கு மென்று அவன் குறிப்பிட்டுச் சொல்லிய இடத்திற்கு அவனை அழைத்துச் சென்றனர். அவன் உடனே அறிதுயிலிற் சென்ற வனாகத் தண்ணீர் கிடைக்கக் கூடிய அவ்விடத்தைச் சுட்டிக் காட்டினான். பின்னும், அவன் தான் தண்ணீர் மட்டுமேயன்றி, இரண்டாயிரமையுக் கப்பாலுள்ள பாறை படைகளிலிருந்து அந்நீரோட்டம் தாம் நிற்கும் அவ்விடத்திற்கு வருதலையுங் கண்டதாகப் பகர்ந்தான்; அந்நீரோட்டம் ஊடுருவிவரும் நிலப் படைகளையும் நிலவறைகளையுங்கூடத் தான் ஒரு கிழி (map)யில் எழுதிக் காட்டுதல் கூடுமெனவும் மொழிந்தான். உடனே அந் நிலத்தை வாங்கிக் கொள்வதற்கு உடன்படிக்கை செய்யப் பட்டது; நிலத்தைத் தோண்டும் விசையுந் துவங்கியது. இங்ஙனம் துவங்கியது 1864-ஆம் ஆண்டு பிப்ரவரித் திங்கடிலாகும். அவ் விசை நாடோறும் நடைபெற்று நவம்பர்த் திங்களுக்கு வந்ததுங் கிழே 711 அடி ஆழம் அகழப்பட்டது; அவ்வளவு ஆழம் தோண்டியதும் நீர்நிலை தட்டுப்பட, அப்பொழுதே நானொன் றுக்கு அறுநூறாயிர நானாழி திஞ்சவைத் தண்ணீர் மேற்பொங்கி வழிந்தோடலாயிற்று. அக்குறிகாரன் பேச்சை முதலில் நம்பா திருந்தமக்கட்கு நம்பிக்கை வருவித்தல் பொருட்டு அவன் அகக் கண்ணாற் கண்டு வரையறுத்துச் சொல்லியவாறே துணைகருவி துருவிச் சென்ற நிலப்படைகள் அமைந்திருந்தன. துவக்கத்தில் துருவுகருவி 100 அடி வரையிற் றுபோத்துச் சென்றநிலை அடை மண்படையா யிருந்தது; அதன்பின் 35 அடிவரையில் எண் னெய் கலந்த சுக்கான்கற்படை யாதலால் அது நிலக்கரியைப் போல் நன்றாய் எரியத்தக்கதா யிருந்தது; அதன்பின் 100 அடி காறும் ஒருவகையான சலவைக் கற்படை (Joliet marble); அதன்பின் 125 அடிவரையும் மனலுஞ் சங்கிழுக்கிக்கல்லும் ஒருங்குதிசண்டு இருப்புத்திக்கல்லுஞ் சிறிது செம்புங் கலந்த படை; அதன்பின் 156 அடிகாறும் மண்ணொண்ணெய் ஊறிய பாறைக்களிப்பு, இது தகரமும் ஈயப் பொடியுங் கலந்த பசை போல் தடிப்பாய்க் கொழுவிய வண்டலாய் மேற்கொம்பியது; அதன்பின் 530 அடி ஆழத்திற் கந்தகக்கலப்புள்ள சுக்கான்

கற்பனை; அதன்மீன் 639 அடி ஆழத்திற் கந்தகங் கலந்த இரும்புச் சக்கிமுக்கித் கல்லும் உடைய ஒரு சுக்கான் கற்பனை துளைக்கப் பட்டது; இச் சுக்கான் கற்பனை மிகவுங் கெட்டியாய் இருந்தமையால் வேலை மெதுவாகவே நடந்தது; உள்ளடங்கியிருந்த ஆயி இப்போது வெளிக் கிளப்புதற்கு இடங் கிடைத்த மையால் இந் நிலப்படையின்கண் ஒருவகையான கொந்தளிப்பு அடிக்கடி உண்டாயிற்று; அதனால் அங்கிருந்த தண்ணீர் 30 அடியிலிருந்து 60 அடிவரையிற் சடுதியிற் கீழிறங்கி மறுபடியும் மேன்மட்டத்திற்குச் சடுதியில் எழுவதாயிற்று; அப்போது, துருவுகருவியாற் பெயர்ந்த துண்டுகளும் மற்றப் பொருள்களும் அத்தண்ணீரொடு கலந்து உடன் வரலாயின; மேலும் மேலும் அத்துருவு தொழில் நடந்து கொண்டே போயிற்று; பின்னர் 711 அடி ஆழத்திற்கு வந்தவுடன் கீழுள்ள பாறையின் வளைவு துளையிடப்பட்டது; நாலரை விரற்கடை அடியிற் துருவப்பட்ட துளைவழியே 58 வரை வெதுவெதுப்புள்ளதொரு செழும்புனல் பளிங்குபோற் றெரிவாய், வைரம்போற் றாய்தாய், நிலையிற் பொருள் இயங்கியற் பொருள் ஏதுங் கலவாததாய்ப், பருகுதற்கும் உடம்புநலம் பேணுதற்கும் இவ்வரையிற் கிடைத்த எல்லா வகையான னையும்விட மிகச் சிறந்த தொன்றாய், எக்காலதும் ஏழைமக்கட் குதவும் நட்புப் பொருளாய்ச் சடுதியில் வெடித்து மேல் வந்தது.”

“நம்பிக்கை யில்லாதவர்கட்கு இஃதோர் அரியபெரிய கிழிச்சியா யிருக்கின்றது; கட்புலனாகாத ஓர் அறிவுக் காட்சியால் வெளிப்படுத்தப்பட்ட இவ்வுண்மை கிழிச்சியை மறுத்து உரைக்கத்தக்கது ஏதுமே இல்லை. இயற்பொருள் நூல் தண்ணீர் அகப்படாதென்று கட்டுரைத்துச் சொல்லியது; மனநூலோ அதனுரையைப் பொய்யென மொழிந்து, இந் நிலவுலகமானது தன் னுருவாணிமேற் சுழன்று செல்லுங்காறும் ஏராளமாய்ப் பெருகியோடும் நிரோட்டம் உள்ளதாகிய ஓரிடத்தை யான் சுட்டிக் காட்டுவேன் என்றது. 1864 ஆம் ஆண்டிலிருந்து சிக் காக்கோ நகரத்து இந் நீர்ஊற்றானது நானொன்றுக்குப் பதினைந்து துருவிய நானாழி தண்ணீர் அளித்து வருகின்றது.” என்று கலை

நூற் புலமையில் மிக்க சாமுவேல் எடன் என்னும் பேராசிரியர் வரைந்திருக்கின்றார்*.

இம்மெய்ந் நிகழ்ச்சியினுற் போதரும் உண்மையாது? பல கலை நூற் புலமையின் மிக்காராலும் அறியப்படாத மறைபொருள்கள், கல்வியறிவே சிறிதுமில்லாத பேதையர் சிலரின் அகக் கண்டாட்சியால் நேரே கண்டு தினைத்தனையும் பிழைபடாமல் வெளிப்படுத்தப் படுகின்றன வென்பதன்றோ? ‘ஆபிரகாம் ஜேம்ஸ்’ என்னும் அக் கல்லா ஆண் மகன், இந்நிலத்தின் மேற்பரப்புக்கு 711 அடி ஆழத்தின் கீழ் உள்ளதான அத் திருச்சுவைத் தண்ணீர் நிலையை எங்ஙனங் கண்டறிந்தான்? கல்வித்துறையில் ஆழ்ந்துபோன ஆராய்ச்சிகளின் காட்சிக்கும் அறிவுக்கும் ஆராய்ச்சிக்கும் எட்டாத இந்நிலத்தின் ஆழத்தையும், அவ்வாழத்திலுள்ள பெரிய தொரு நீர் நிலையையும் கண்டது அவனது புறக்கண்ணு அல்லது அகக் கண்ணா? புறக்கண்ணோ மேலுங் கீழும் முன்னும் பின்னும் மறைபட்டிருக்கும் பொருள்களையும் நிகழ்ச்சிகளையும் ஒரு சிறிதுங் காணவல்லதாயில்லை; அங்ஙன மிருக்க, அந் நாவிடங்களிலும் அண்மையிலுஞ் சேய்மையிலும் முற்றும் மறைபட்டிருக்கும் பொருள் நிகழ்ச்சிகளைப் பிழையாமற் காணவல்லது ஒன்று உளதாயின், அது நம்மக்களிற் சிலர்க்கு வாய்ந்துள்ள அகக் கண்ணோ யாகவேண்டுமென்பது தெற்றெனப் புலனாகின்ற தன்றோ?

அந்நேலஃதாக, கல்வித்துறையிற் சிறந்தாராய்த் திகழும் அறிஞர்க்கும் புலனாகாத மறைபொருள் நிகழ்ச்சிகள், கல்வியறிவில்லாப் பேதையர் சிலர்க்கு நன்கு விளங்குதல் என்னை யெனின்; இப்பிறவியிற் கல்லாதவராய்க் காணப்படும் அகக் கண்ணுடையார் சிலர் மேற்சென்ற பிறவிகளிற் பலனுகைகளிலும் நன்கு கற்றுத், தம் அகக் கண்ணை மறைத்த அறியாமையிருள் விலகி அகவறிவு நன்கு விளங்கப் பெறுகின்றாராகலின், அவர் இப்பிறவியிற் கல்வியறிவின் றுணையில்லாமலே எல்லாவற்றையும் நன்கு நேரே கண்டறியவல்ல அகக்காட்சி யுடையராகின்றாரென்க.

மேலேகாட்டிய மெய்ந்நிகழ்ச்சியில் ‘ஆபிரகாம் ஜேம்ஸ்’ என்னுந் தெளிவுக் காட்சியினன் கண்ட நிலத்தின் கீழ் நீர் நிலை

* “Phrenological Annual,” 1892. Extract from article by Dr. Samuel Eadon, M.D., M.A., L.L.D., & Ph. D.

யினே, அவன் காலத்திற் பார் எவருமே ஆறியாராகலின், பிற மொழுவர் அதனைக் கண்டறிந்து நினைந்த நிலையே அவனுளத்திற் தேன்றிய தென்று கூறுதலும் ஆகாமை உணர்ந்து கொள்க.

இவிக், கல்வித்துறையிற் தேர்ச்சிபெற்றுச் சிலர்க்கும் மறை பொருள் கிகழ்ச்சிகளைக்காணும் அகக்கண்காட்சி யுளதென்ப தன் விளக்குவாம். மறைபொருள்களைக்காணும் அக்காட்சிக்கு, அவர்கள் இப்பிறனியிற் பரிந்துமால்களால் உளதாய ஆறிவு நேரே விளக்கெய்யாவிடினும், இப்பிறனியின் நூலறிவும் மேற்பிறனிகளின் நூலறிவும் ஒருங்குசேர்ந்து, அவரது அகக்கண்னை மறைத்த வன்விருளை அகற்றி அதனை நன்குவிளங்கச்செய்தலின், அவை அக்காட்சிக்கு நேரல்காரணமாதல் கருத்தின்பதிக்கற் பற்றி. இற்றைக்கு 163-ஆண்டு களுக்கு முன் மேனாட்டிற் சுவிடன் தேபத்தில் ஸ்டாக்கோம் என்னும் நகரில் 84-ஆண்டுகள் வயிர்வாழ்க்கவரான 'சுவிடன்பர்க்கு' (Swedenborg) என்னும் ஆசிரியர் கலைநற்புலமையிற் றலைசிறந்து விளங்கினவர் ஆவர். இவர் தமக்கு அகவை 55-வருடக்கையில், இவரது அகக்கண் திறக்கப்பெற்று, மேலுலகக்காட்சிகளையும், கடவுளின் இயல்புகளையும், படைத்தப்பட்ட உயிர்கள் உலகங்களின் காட்சிகளையும் கண்டு மூல்கள் பல எழுதினார். அவர் எழுதிய அந்தால்கள் ஒன்றில், தாம் மேலுலகக்காட்சிகளையும் கடவுளியல்புகளையும் கண்டு, அவைதன்மை நேரே காணமாட்டாத இல்லுலகினர்க்கு அறிவிக்கும்படியாகவே கடவுள் தமக்கு அகக்கண் திறப்பித்தருளினார் என்ற தவன்றிருக்கின்றார். அவரது காலத்திருந்த 'கான்ட்' (Kant) முதலான மேய்நூலாசிரியரும் பிறரும், அவரது அகக்காட்சியின் மேய்நூலாயை வியந்துபேசிப் பாராட்டியிருக்கின்றனர். அத்தகைய அப்பெரியார் பலரறிமக்கண்டு சொல்லிய இரண்டுமறைபொருள் கிகழ்ச்சிகளை ஈண்டெடுத்துக்காட்டுதும்:-

“ஸ்டாக்கோம் நகரத்தில் உலாந்தா அரசன் நூதுவராய் அமர்ந்திருந்த நூதையகனாரின் மனைவியான ‘ஆர்த்திசில்லி’ இறந்துபோன தம் கணவர் உணவுபடைக்கும் வெள்ளிக்கலங்களைத் தன்னிடங் கடனாக வாங்கினவையின், அவற்றிற் குரிய பணத்தைச் செலுத்தும்படி ஒருபொற் கொல்லனால் அடிக்கடி வேண்டப்பட்டார். ஆனால், அப்பணம் அவனுக்குத் தங் கண

வராத் செலுத்தப் பட்டதெனவே அவ்வம்மையார் கம்பினாள்; என்றாலும், அதற்குப் பெற்ற பற்றுச்சீட்டை அவள் கண்டெடுக்கல் முடியவில்லை; ஆகவே, அச்சீட்டு எங்கே யுளதென்று தங்கணவரைக் கேட்டு அறிவிக்கும்படி அவ்வம்மையார் சுவீடன் பார்க்கு ஆசிரியரைக் கெஞ்சி வேண்டிக் கொண்டார். முன் று நாட் கழித்து அவ்வாசிரியர் அவ்வம்மையாரது இல்லத்திற்குப் போந்து, அங்கே காணவந்திருந்தார் பலர் முன்னிலையில், தாம் அவர்தங் கணவனரைக் கண்டு பேசியதையும், அவர் அக் கணவனைச் செலுத்திப்பெற்ற பற்றுச்சீட்டு அவரது அவ்வில்லத்தின் மேன் மாளிகையின் கண்ணதான ஓர் அறையி லுள்ள திலைப் பேழையில் வைக்கப்பட்டிருந்ததைத் தாம் அவர் வாய்க் கேள்வி மூலமாகவும் எடுத்துரைத்தார். ஆனால், ஆர்த்திவில்லை என்னும் அவ்வம்மையார் தாம் அங்கிலைப் பேழையை முன்னமே தேடிப் பார்த்தும், அஃதங்கில்லாமையை அறிவித்தார். அதற்குச் சுவீடன் பார்க்கு சொல்லியதாவது: அவ்வம்மையாரின் கணவரது ஆவியுருவத் தமக்கு அறிவித்ததில், அங்கிலைப் பேழையின் இடது பக்கமாயுள்ள, ஓர் இழுவையை இழுத்தால் அதில் ஒரு பலகை காணப்படும்; அப்பலகையை இழுத்தால் அதில் ஒரு கள்ள அறை காணப்படும்; அக் கள்ளவறைக்குள் மறைபொருளாகத் தாம் உலாந்தா அரசன் கெழுதிய கடிதங்களும் அப்பற்றுச் சீட்டும் இருக்கும் எனப் போந்த செய்தி குறிப்பிடத் தக்கதாகுமென்பதே. அச் செய்திகேட்டு அங்கிருந்தா ரெல்லாரும் உடனே மேன் மாளிகைக்குச் சென்று, அவர் விளக்கிச் சொல்லியபடியே இதற்குமுன் எவரும் அறியாத அக்கள்ள வறையில் அப்பற்றுச் சீட்டும் அரசியற் கடிதங்களும் இருக்கக் கண்டார்கள்.”*

இக் கிகழ்ச்சியிற் சொல்லப்பட்ட பற்றுச்சீட்டை மறைத்து வைத்து இறந்துபோன துரைமகனான றி வேறெவரும் அதனை அறியாதிருந்தும், அத்துரைமகனின் ஆவியுருவினைத்தவது அகக் கண்ணினம் நெளிவாய்க் கண்டும், மறைபட்ட அச்சீட்டு இருந்த இடத்தை அவ்வாசிரியனும் நெரிந்துரைத்தும், ஒருவரன்றிப் பலர் முன்னிலையில் அதனை மெட்ப்பித்த ஆசிரியர் சுவீடன் பார்க்கின்

* Prof. W. F. Barrett's Psychical Research, pp. 154, 155.

தெளிவுக்காட்சி எவ்வாறும் ஐயுறுதற்கு இடத்தராத வியப்பின தாதல் கருத்திற் பதிக்கற்பாற்ற.

இன்னும், இவ்வாசிரியர் 1759-ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர்த் திங்களில் ஒரு சனிக்கிழமை பிற்பகல் நாலு மணிக்கு இங்கிலாந்தி லிருந்து 'காட்டன்பர்கு' என்னும் நகர்க்கு வந்து, அங்கே ஒரு கண்பலால் அவர்தம் வீட்டிற்கு அழைக்கப் பட்டார். இரண்டு மணிகேரத்திற்குப் பின் அவர் அவ்வீட்டை விட்டு வெளியே போய்ப், பிறகு உன்னை திரும்பிவந்து, அப்போதங்கருந்த விருந் தினர்கு மனைவ தோக்கி "இப்போதுதான் 'ஸ்டாக்கோம்' நகரத் தில் ஒரு பொல்லாத நிப் பற்றி எரிகின்றது! அத்தீயானது விசைத்து பரவுகின்றது!" என்று சொல்லிக் கொண்டே அடிக்கடி வீட்டை விட்டு வெளியேபோன வண்ணமாய்த் துடிக்கத்தார். அத்த ஸ்டாக்கோம் நகரமானது காட்டன்பர்க்கு நக ரத்திற்கு ஐர்ப்பது செம்மன்மைல் தொலைவினுள்ளது. மேலும், அங்கே தம் கண்பர் ஒருவரின் வீடு இப்போதே சாம்பலாய்ப் போய்விட்டதெனவுந், தமது இல்லமுங் கூட இடர்ப்பாடான கிணையரி லிருக்கின்றதெனவும் மொழிந்தார். ஆனால், மாலை எட்டு மணிக்கு மறுபடியும் அவர் வீட்டைவிட்டு வெளியே போய்த் திரும்பி வந்து, தமது வீட்டிற்கு முன்னுறவதான இல்லத் திலேயே அத்தி அவிக்கப் பட்டுவிட்டது என்று பெருமகிழ்ச்சி யுடன் கூறினர். அவர் கூறிய அச்செய்தியானது அந்நகர மெங் கும் பெரியதொரு குழப்பத்தினை உண்டாக்கியது; அன்று அம் மாலைக் காலத்திலேயே அச்செய்தி அரசியற் றலைவர்க்கு அறிவிக்கப் பட்டது. மறுகாள் ஞாயிற்றுக்கிழமை காலையிலேயே அத்தலை வர் சுவீடன்பர்க் காசிரியரைத் தம் பால் வருவித்து அத்தீ கிகழ்ச்சியைப்பற்றி வினவினர். அதற்கு அவர் அந் நெருப்புண்டான வகையையும், அஃதெவ்வளவு நேரம் பற்றி எரிந்தது பின் அஃதெவ்வாறு அணைக்கப்பட்டது என்பவைகளையு மெல்லாஞ் சிராய் எடுத்துரைத்தார். அங்ஙனம் அந்நெருப்புப்பற்றி எரிந்த நேரத்தில், வாணிகக் கழகத்தினரால் விடுக்கப்பட்ட ஓர் ஒற்றன் திங்கட்கிழமை மாலைந் காட்டன்பர்க்கு நகரத்திற்கு வந்து சேர்ந்தான். அவன் கொண்டந்த கடிதங்களிற், சுவீடன்பர்க்கு மொழிந்த வண்ணமே அந்நெருப்புப் பற்றிய வரலாறு குறிக்கப்

பட்டிருந்தது. அதற்கடுத்தநாட் காலையில் வந்த அரசியற் நூலு வ
னும் முன்வந்த செய்தியின் உண்மையை அரசியற் றலைவர்க்கு உறு
திப்படுத்தி விளம்பினன். சுவீடன்பர்க் காகிரியர் மொழிந்த
வாறே அந்நெருப்பு அன்று மாலை எட்டு மணிக்குத்தான் அவிக்
கப்பட்டது என்க.

இங்ஙனம், தாமிருந்த இடத்திற்கு நெடுந்தொலைவி லுள்ள
தமதுாரில் நெருப்புப் பற்றி எரிந்ததனையும், பின்னரது அலைக்
கப்பட்டதனையும் புறக்கண்ணெதிரே கண்டாற்போல், அத்துனை
விளக்கமாகத் தமது அகக்கண்ணுற் கண்டு அரசியற் றலைவர் உட்
பட எல்லார்க்கும் எடுத்துக் கூறிய சுவீடன்பர்க் காகிரியரின்
அகக்கண்காட்சியி னுண்மையினை எவரேனும் மாறுத்துச் சொல்
லாதல் இயலுமோ? இயலாதன்றே.

இனித், தெளிவுக்காட்சியுடையார் சிலரால் நோயாளிகட் கு
உண்டாகும் நன்மை சிறிதன்று. ஏனென்றற், சில கொடிய
நோய்களின் நன்மை அந்நோய்களாற் பற்றப்பட்டு வருந்து
வார்க்குந் தெரிவதில்லை; அவர்க்கு நோய் தீர்க்கவரும் வல்ல
மருத்துவர்க்குந் தெரிவதில்லை. சிறந்த மருத்துவர்களும் நோயின்
நன்மையும் அதன் மூலமும் நன்குணரப் பெறாமற் பிழைபடுத
லால், அவர் கொடுக்கும் மருத்து நோயாளிக்கு நோயினால் விளை
யுந் துன்பத்தைவிட மிகக்கொடிய துன்பத்தையும் உடலழிவை
யும் விளைத்துவிடுகின்றன. ஏனென்றால், உடம்பின் மேலே கா
ணப்படும் நோய்களை மருத்துவர்கள் நேரே காண்பதனுற் பெரும்
பாலும் பிழைபடாமல் அவை தீர்க்கு முறைகளைச் செய்து
அவை தம்பைத் தீர்த்துவிடுகின்றார்கள். ஆனால், உடம்பினுள்
ளே நிகழும் நோய்க் காரணங்கனையோ அங்ஙனம் அவர்கள் நே
ரே காண்டல் இயலாமையால், வெறும் உய்த்துணர்ச்சி ஒன்றே
கொண்டு ஆராய்ந்து தாங் கருதிய மருத்துகளை ஊட்டுகின்றார்கள்;
அல்லது உடலுறுப்புகளை அறுத்துப் பார்த்து அவையிற்பை நீக்க
முயல்கின்றார்கள்; இம்முபற்சியிலே பலகாலும் பிழைபட்டு கிநி
தலால், நோயாளிகள் அவர்தரும் மருந்தாலும் அவர் செய்யும்
முறைபாலும் பெருந்துன்புழந்த இறந்துபோகின்றார்கள்! இங்
வாறு நேரும் இடர்கள் சிலவற்றையாமே பார்த்திருக்கின்றோம்.
ஒருகால் ஒரு செல்வர் வீட்டு இளமாதாரர் ஒருவர்க்கு மிகக்

கொண்டிருந்த வயிற்றுவலி யுண்டாயிற்று. அத்தற்கால ஆக்கினை மருத்துவர் சிலப்பற் பெரும்பொருள் கொடுத்து மருந்துகள் வாங்கித் தொடர்வாக உட்கொண்டும், அதும் பயன்விளைந்திலது. அதுமே, நிறுவாவிடத்திற்குப் பின் அம்பாதரார் செவ்வைக்கு வந்து, அங்கு அறத்துத் தீக்குழர் வல்லமருத்துவர் ஒருவர்க்குத் தமர் பரிப்பாண்டி எடுத்துரைப்ப, அவர் வயிற்றினுள்ளே எவ்வாறு ஒரு பிசகு கெட்டுக்கிடக்கின்றது; வயிற்றை அறுத்துப் பார்த்துத்தான் அத்தப் பிசகை நீக்கவேண்டுமென்றனர். அத்தற்கு அம்பாதரர் அவர்தம் கற்றத்தாகும் இசைபவே, அம்பருத்துவர் அவ்வாய்மையர்க்கு மயக்க மருந்து கொடுத்து அவரது வயிற்றை அறுத்துப் பார்க்க அடியுள்ளே எதொரு பிசகும் இல்லாமை கண்டி எயற்றும் அணுகினர். உடனே அவரது வயிற்றை மறு மையும் முடித்து, அவ்வயம்மையர்க்கு மயக்கத் தெளிவித்தார். அவ்வயம்மையர் பின்னும் வயிற்று வலியால் துன்புற்றே வந்தனர். இம்மையமே மருத்துவர் செய்யும் பிழைபாடுகள் இன்னும் பலவற்றைய் பார்த்துக் கேட்டு மிகுந்தேன்மே. ஆகையால், வெறும் உரித்துணர்ச்சி ஒன்றுகொண்டே உடம்பின் அகத்தே பிசகும் பழுதகவாத் திருத்தமாய் உணர்தல் செல்லாதென்பது உணர்ந்து கொள்ளல்வேண்டும்.

இம்மையமாக எத்துவாச் சிறந்த மருத்துவர்களும் உடம்பின் அகத்துள்ள நோயின் கூறுபாடுகளைச் செவ்வனே யறியப் பெருமற் பிழைபடுதலாலும், அதனால் எத்தனையோ சிறந்த மக்கள் பெரிதும் துன்புற்று உயிரிழத்தலாலும் அயல்நாடுகளிலுள்ள மருத்துவ அறிஞர் சிலர், தெளிவுக்காட்சியுடையார் சிலரைத் தவிரகொண்டு நோயாளிகளின் உடம்பினுட் பகுதிகளின் கிலையினைத் தெளிவாகத் தெரிந்து, அவர்க்குள்ள நோய்களை எளிதற் றித்து வருகின்றார்கள். இதற்கு உண்மையாக சிகழ்ந்த ஒரு சிவந்திரியினை சுண்டு எடுத்துக் காட்டுதல்:—

“உள்கி எளப்பெயரிய ஒரு சிறந்த மருத்துவ ஆசிரியர் வல்ல காலமாய்த், தெளிவுக்காட்சி இயற்கையே வாய்ந்த ஒரு மாதரமாகப் பழக்கத்தைப் பெற்றனர்; இம்மாதரார் நல்லதொரு குறிப்பத்தின் அமைதியாய் வாழ்ந்தவரும் நல்லொழுக்கம் வாய்ந்தவர். ஒருநாள் இம்மருத்துவர் அவ்வயம்மையரை நோக்கித்,

தமக்கு நண்பராயுள்ளார் ஒருவர் பல ஆண்டுகளாக ஒவ்வொரு நாளின் இரவிலுந் தம்முடைய முதுகிலும் நெஞ்சிலுஞ் சொல்லு கரிய நோய்கொண்டு நெடுநேரம் வருந்துகின்றாரென்றும், இப் போது சிலநாட்களாக ஒரு நாற்காலியில் அவர் இரவு முழுதும் உட்கார்ந்திருக்க வேண்டியவராய் விட்டமையால் அவருடைய கால்கள் வீங்கத்துவங்கியிருக்கின்றன வென்றும் புகன்றார். இந்த நண்பர் முன்னாண்டுகளாக இலண்டன் மாநகரிற் புகழ்பெற்ற மருத்துவர் பலரால் முறையாகப் பார்க்கப்பட்டு வந்தவர். அவரிற் சிலர் அந்நோயாளியின் நெஞ்சப்பையில் ஏதோ கருகலான ஒரு நோய் இருக்கவேண்டுமெனக் கூறினர்; மற்றுஞ்சிலர் அஃதொரு நரம்பைப் பற்றிய வலியாய் இருக்கவேண்டும் என்றனர்; ஒருவர் அதனைப் பொருத்துப் பிடிப்பு என்றனர்; கடைசியாக உசாவப் பட்ட ஒருவர் அது முதுகெலும்பு அழுகிப்போனமையால் உண்டாயதெனப் பகர்ந்தனர்.

“பிறகு அம்மருத்துவ ஆசிரியர் குறிப்பிட்ட ஒருநாளில் அவர்தம் நோயாளி நண்பர் அவ்வம்மையாரை வந்து கண்டனர். அவ்வம்மையார் சிறிதுநேரம் அவரைச் சும்மா உற்று நோக்கினர். அதன்பின் அந்நோயாளி அவ்வறையைவிட்டுச் சென்றபின், அந் நங்கையார் அவர்க்குள்ள நோயின் நிலைமையைப்பற்றிப் பின் வருமாறு மொழிந்தனர்:—‘அந்நோய் எத்தன்மையதென்பதைக் கண்டேன்; அவரது உடம்பு ஊடுருவிக் காணத்தக்க துலக்க முடையதாய்த் தோன்றினமையால் யான் அந்நோயின் தன்மையைத் தெளிவாய்க்ககண்டேன். அவரது நெஞ்சப்பைக்குப் பின் னே ஒருகட்டி கிளப்பியிருக்கின்றது; அஃதொரு கடுக்கொட் டையின் அளவுள்ளதாய்க் காணப்படுகின்றது; அஃது அழுக்கு நிறம் உடையதாயுமிருக்கின்றது; அஃது அசைவதைப்பார்த்தால் அது வெடித்துவிடும்போற் றேன்றுகின்றது. முற்றும் ஓய்ந்திருப் பதைத்தவிர, வேறேதும் அவர்க்கு நன்மைசெய்யாது’ என்பது.

“உயில்ட் என்னும் அம்மருத்துவ ஆசிரியர், அம்மாதரார் சொல்லியதன் கருத்து இன்னதென அறிந்து, தம்நோயாளி நண்பர்க்கு மருத்துவஞ்செய்யும் அறிஞர்க்குப் பின்வருமாறு ஒருகடிதம் எழுதினார்:—‘நம்நண்பர்க்குள்ள நோயின் இயல்பு இன்னதெனக் கண்டுகொண்டேன். அவரது நெஞ்சப்பையி

வின்று நிழிங்குந் செந்நீர்க்குழாயின்மேற் கடுக்கொட்டை
யினவனவுள்ள ஒருகட்டி. கிளம்பியிருக்கக் கான்கின்றோம்; விலா
வெறும்புகளினிடையேயுள்ள நரம்புகளை இக்கட்டி நெருக்குவ
தனாலேயே அவரது முதுகிலும், மார்பின் புறத்தும் அத்துணைக்
கொடியனோயும் வலியும் உண்டாயிருக்கின்றன. நாளை நீங்கள்
காணும் மருத்துவ ஆசிரியர்க்கும் இந்நோயின் நிலையை எடுத்
துரைத்து, அவர் யாது சொல்கின்றாரென்பதை என்னுக்குத் தெரி
வியுங்கள்.' என்பது.

“பிறகு, அந்நோயாளியானவர் மற்றைய மருத்துவர்க
ளோடுந் குழந்து பார்த்ததில், தெளிவுக்காட்சியுடைய அம்மாத
ரார் தாது அகக்கண்ணாங்கண்டு சொல்லிய அந்நோயின்றன்மை
யை உண்மையென்று உறுதிப்படலாயிற்று. இன்னும், அந்நோய்
நீர்க்குத்தக்கமுறை அந்நோயாளி முற்றும் ஓய்ந்திருத்தலே யாகு
மென்பதுஉம் அம்மையார் சொல்லியவாறே அம்மருத்துவரெல்
லாராலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டது. அம்மாதரார் அந்நோயி
னியல்பைக் கண்டுரைத்தமையினாலேயே அந்நோயாளி அந்
நோய்நீர்ந்து உயிர் பிழைத்தார். அவ்வம்மையாரைக் காண்ப
தற்குமுன் அவர் வேட்டமாடவுங், குதிரை ஊரவும், வண்டி
யோட்டவும், மேசைப்பந்தாடவும் மருத்துவர்களுற் கற்பிக்கப்
பட்டிருந்தனர்!”* ஆனால், அங்ஙனஞ்செய்திருந்தால் அவர்
உயிரிழந்திருப்பர்! தெளிவுக்காட்சிவாய்ந்த அம்மாதரார் கூறிய
அறிவுரைக்கேட்டு அவர் முழுதும் ஓய்ந்திருந்தமையினாலே
யே, மறைந்த இடத்திலுண்டான அக்கொடியனோய்நீங்கி நலம்
பெற்றார்.

பார்ப்பின்கள்! ஆராய்ச்சி வல்ல மருத்துவர் பலரறிவுக்கும்
எட்டாத அப்பொல்லாத உந்நோயின்றன்மை, மருத்துவப்பயிற்
சியேயில்லாத அம்மாதராத அகக்கண்ணுக்கு எவ்வளவு நன்
ருகப்படுகிறது! அதுமட்டுமோ! அவர்கூறிய எளிய முறை
யைப் பின்பற்றி யொழுகியதனால் அதுமுற்றுமே தீர்ந்தும் ஒழிந்த
தன்றோ? ஆகவே, இத்தமிழ்நாட்டவர்களும் இயற்கையிலேயே
தெளிவுக்காட்சி வாய்ந்தவர்களாயிருப்பவர்களை ஆங்காங்குத்

* How To Thought-Read, by Prof. James Coates, Ph. D.,
pp. 39, 40.

தெரிந்தெடுத்துவைத்து, அவரது உதவியினால் தமக்குள்ள நோயின்
றன்மைகளை உள்ளவாறுணர்ந்து, அவர்கூறும் முறைப்படியே
வழுவாது நடந்து, தமக்குள்ள நோய்கள் நீங்கி நலம்பெறுவார்
களாக! இந்நாட்டில் தெளிவுக்காட்சியில்லாதார் பலர் அஃதுடை
யார்போற் கள்ளமாய் நடந்து மக்களைப் பலவகையால் ஏமாற்றி,
அவரது பொருளையுங் கொள்ளைகொண்டு அவரையும் உயிர்
மாள்ச்செய்கின்றனர். ஆதலால், ஆராய்ச்சிவல்ல அறிஞரின்
உதவியால், தெளிவுக்காட்சி யுண்மையாக வாய்ந்தார் இன்ன
ரெனத் தீர்மானமாய்த்தெரிந்து, அதன்பின் அவருதவியை நாடு
தலே செயற்பாலதென்பதனை ஒவ்வொருவருங் கருத்திற்பதித்தல்
வேண்டும்.

இனித், தெளிவுக்காட்சியின் ஆற்றல் மிகுதியாயுள்ளவர்
களுக்கு இப்பிறவியின் நிகழ்ச்சிகள் மட்டுமேயன்றிக், கடந்து
போன பிறவிகளின் நிகழ்ச்சிகளும், இனிவரும் பிறவிகளின்
நிகழ்ச்சிகளுந் தெளிவாக விளங்கிவிடுகின்றன. செர்மன்தேயத்து
ஆசிரியரான ‘சோக்கி’ (Zschokke) என்பவர் தாமே எழுதி
வைத்த தமது வாழ்க்கைவரலாற்றில் தமக்குள்ள தெளிவுக்காட்சி
யின் ஆற்றலை வியந்து, கூறுவது வருமாறு:—

“எனக்கு முழுதுமே அறிமுகமில்லாத ஒருவரை யான்
எதிர்ப்பட்டு, அவர் உரையாடுவனவற்றை யான் உற்றுக்கேட்
குங்கால், அக்காட்சி எனக்கு இடையிடையே தோன்றினமை
யால், அவரது முன்னைப் பிறவியிலிருந்து அவர் இப்போதிருக்கும்
நேர்மையரையில் நிகழ்ந்த அவருடைய வாழ்க்கை வரலாறுகள்
பல துட்பமாகவுங் குறிப்பிடத்தக்க ஒன்றிரண்டு முதன்மை
யான செய்திகள் சிறப்பாகவும் என்முன்னே கனவெனக் குறுக்
கிட்டுக் காணப்படலாயின; ஆனாலும், அவை யான் வேண்டா
மலே என்வயமின்றித் தெளிவாய்த் தோன்றிச் சிறிதுநேரத்தில்
மறைந்துபோயின.

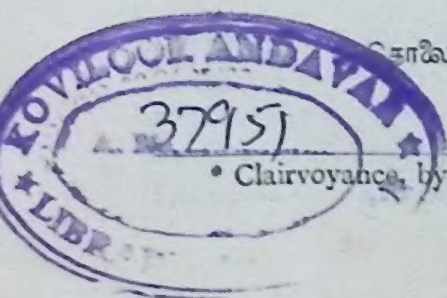
“ஒருகால் ஒரு தையற்காரியின் இளம்பருவத்து வரலாற்
றினை, அவன் எங்கள் அறையைவிட்டுப்போன அப்பொழுதே
என் குடும்பத்தார்க்கு எடுத்துச்சொன்னேன். யான் அதற்கு
முன் அவனைப் பார்த்ததேயில்லை. அவ்வாறிருந்தும், யான் சொல்
லியவை முழுதும் உண்மையாயிருந்தமையால், யான் அம்மா

தின் இளம்பருவ வரலாற்றை முன்னமே தெரிந்திருக்கத் தான் வேண்டுமெனக்கூறி, அதனைக்கேட்ட என் குடும்பத்தினர் நகையாடினர்.

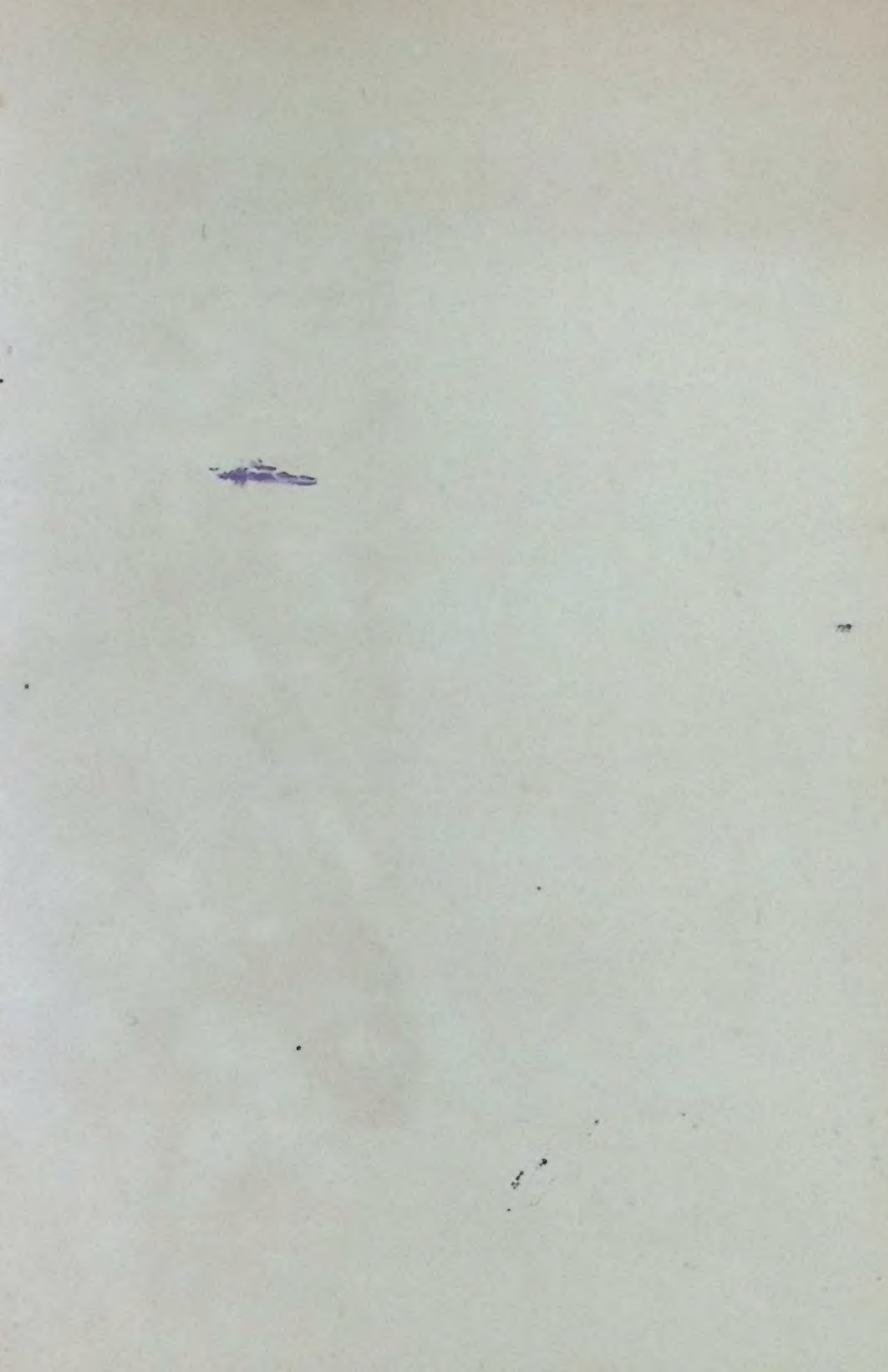
“இன்னும் ஒருகால் யான் கானகப்பணியாள (forester) ராம் இளைஞர் இருவருடன் உவால்டுஷ்டு (Waldshut) என்னும் நகர்க்குள்கினேன். மாலைக்காலமாயினமையால்வழிநடந்த வருத்தந்தீர ஒரு விடுதிக்குச்சென்று, அங்குக்குழுமிய பலருடன்உணவருந்தாநிற்கையில், அவர்கள் அறிதுயிலைப்பற்றியும், உறப்புக்குறியைப்பற்றியும் பகடிபண்ணினர். அவர்க்கு அறிவுதெருட்டுப்போருட்டு, அக்குழுவினில் ஓர் இளைஞரை நோக்கிச் ‘சிறிது காலத்திற்குமுன் நடந்த உமது வாழ்க்கைவரலாற்றை யான் எடுத்துரைத்தால் நீர் அதனை ஒப்புக்கொண்டு சொல்வீரா?’ என யான் வினவ, அவர் ‘உண்மையாயின் ஒப்புக்கொண்டுரைப்பேன்’ என்றனர். அதன்மேல் அவ்வினைய வணிகருடைய பள்ளிக்கூட நடக்கைகளையும், புல்லிய குற்றங்களையும், அவர் தம் தலைவனது இருப்புப்பெட்டியிற் செய்த திருட்டையும், அவ்விருப்புப்பெட்டிவைக்கப்பட்டிருந்த அறையின் அடையாளங்களையு மெல்லாம் நன்கெடுத்துக்கூறினேன். அவையெல்லாம் முழுதும் உண்மையாயிருக்கக்கண்ட அவ்விளைஞர் மிகவும் வியப்புற்றவராகி, யான் எதிர்பார்த்ததற்குமேல் உண்மையை ஒப்புக்கொண்டு சொல்லினார்.”^௨ என்பது.

இப்பெற்றித்தான தெளிவுக்காட்சியின் ஆற்றல் இன்னும் மிகுதியாய் வளரப்பெற்றார்க்கு முற்பிறவி, இப்பிறவிகளின் நிகழ்ச்சிகளையன்றி இனிவரும் பிறவிகளின் நிகழ்ச்சியும் இனிது விளங்காநிற்கும். ஆகவே, இத்தெளிவுக்காட்சியினைத் தவப்பயிற்சியினால் விளங்கச்செய்துகொண்டு, நம்மனோர் தொலைவிலுணர்தலாகிய நிகரற்ற விழுமிய அறிவைப் பெறுவார்களாக ! ஓம்.

தொலைவிலுணர்தல் முற்றும்.

ஸ்ரீலக்ஷ்மி கவாமி வேதாசலம் என்னும்

ஆசிரியர் மறைமலையபடி களால்

இயற்றப்பட்ட தனிச் செந்தமிழ் நூல்கள் ௭௩௮

மக்கள் தூறு ஆண்டு உயிர் வாழ்தல் எப்படி ?	516 பக்கம்	5	0
சாகுந்தலகாடகம் (2-ஆம் பதிப்பு), ஆராய்ச்சி, விளக்கவுரை			
குறிப்புக்களுடன், 404 பக்கம், கலிங்கா		4	0
தொலைவி லுணர்தல், முதுகு கலிங்கா	216 பக்கம்	3	0
கோகிலாம்பாள் கடிதங்கள் (2-ஆம் பதிப்பு), 308 பக்கம்		3	0
சாகுந்தலகாடகமும் உரையும் மட்டும், 220 பக்கம்		2	4
அறிவுரைக்கோத்து (3-ஆம் பதிப்பு), 216 பக்கம்		2	4
சாகுந்தலகாடக ஆராய்ச்சி மட்டும், 184 பக்கம்		2	0
பழந்தமிழர்க்கொள்கையே சைவசமயம், 160 பக்கம்		1	12
சித்தனைக்கட்டுரைகள் (2-ஆம் பதிப்பு), 130 பக்கம்		1	8
சிவவர்க்கான செந்தமிழ், முதுகு கலிங்கா	138 பக்கம்	1	8
பட்டினப்பாலை ஆராய்ச்சியுரை (3-ஆம் பதிப்பு), 142 பக்		1	8
முல்லைப்பாட்டு ஆராய்ச்சியுரை (4-ஆம் பதிப்பு), 110 பக்கம்		1	4
சாதிவேற்றுமையும்கோவிலிச்சைவரும் (2-ஆம் பதிப்பு), 108 பக்		1	4
வேளாளர் காகரிகம் (2-ஆம் பதிப்பு), 104 பக்கம்		1	4
பொருந்தும் உணவும் பொருந்தா உணவும் (3-ஆம் பதிப்பு), 98 பக்		1	4
கடவுள்கலைக்குமானுடைய கொள்கைகள் சைவம் ஆகா, 108 பக்		1	4
அம்பலவாணர் திருக்கத்தின் உண்மை, 64 பக்கம்		1	0
தமிழ்காட்டவரும் மேல்காட்டவரும், 32 பக்கம்		0	8
சைவசமயத்தின் நெருக்கடியான நிலை, 24 பக்கம்		0	6
தேன்புலத்தார் யார் ?, 24 பக்கம்,		0	6

கடவுளுக்கு அருளுதவும் உண்டு 3 அ; பெற்றோர் கடமை 3அ;
கசவனாய்; பாதுகாப்பு 2அ; தமிழ்த்தாய் 2அ; சிங்கோயில் வடி
பாடு 2அ; சிறுதேவதைக்கடகுஉயிர்ப்பலி யிடலாமை? 2அ; சீர்திருத்
தக் குறிப்புகள் 2 அண.

The Oriental Mystic Myna (In English) 3 0

இப்போது கடைபெறும் ஞானசாகர, 17-ஆம் பதமத்தின் 12-இசழ்களுக்குத் தபாங்குவி யுட்பட உள்நாட்டு வெளிநாட்டுக் கை போப்பம் காண்கு ரூபா காலணு; மாதிரிக்கு இதழ் அனுப்புவதில்லை. மேற்குறித்த தூல்களின் விரிவான விளம்பரம் பின்னே யுள்ளது.